

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 203

III Legislatura

Any 1995

Sessió plenària
celebrada el dia 7 de febrer de 1995

Primera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts.)

— Declaració de política general realitzada per l'Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la llei 5/1983, de 30 de desembre, del govern valencià.

Intervencions del Síndic del G.P. Popular, Diputat Il.lustre Senyor Eduardo Zaplana Hernández-Soro, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 54 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 26 minuts.)

Intervencions del Síndic del G.P. Nacionalista Unió Valenciana, Diputat Il.lustre Senyor Héctor Villalba Chirivella, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 15 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 7 de febrer de 1995. Comença la sessió a les 10 hores i 40 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent Senyor President Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 108. Primera reunió.

El senyor president:

Il·lustres Senyors Diputats, és oberta la sessió.

La presidència accepta l'oferta de les Corts i declara obert el període de sessions.

Diputació Permanent. D'acord amb l'article 56 del Reglament, he de comunicar a la cambra que durant les darreres vacances parlamentàries no ha estat reunida la Diputació Permanent.

El punt únic de l'ordre del dia és el debat sobre la declaració de política general realitzada pel Molt Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, del govern valencià.

El molt honorable senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En compliment del compromís en l'últim debat de política general vaig a fer la meua intervenció en valencià.

Com a president del govern valencià, encara que reglamentàriament no siga obligatòria la celebració d'este debat, he d'agrair a les Corts que hagen acceptat la seua realització. Ho agraiïsc, perquè crec que en el moment actual hem de proporcionar respostes sòlides a diversos aspectes que preocupen als valencians i sobre els quals volen, crec, obtenir respostes clares. Respostes sobre les propostes de futur que podem tots aportar per aconseguir, des de les nostres pròpies forces, que la recuperació siga sòlida i permanent. Una resposta des de la Comunitat Valenciana sobre la situació política espanyola i sobre el valor que es mereix l'estabilitat com a mitjà per a enfortir l'activitat econòmica, la convivència i l'ocupació.

Les respostes que propocionem a estes qüestions estan subjectes a la constatació d'un fet claríssim que confirma allò que els vaig manifestar fa un any ja en esta mateixa cambra: que 1994 ha sigut l'any que hem girat la pàgina a la crisi. I ara puc afegir: 1995 ha de ser, si som lleials als interessos generals dels valencians, un any per a guanyar el futur. Un futur esperançador en la creació de llocs de treball, com ja ha començat a posar-se de manifest amb la reducció de la desocupació registrada que des del darrer debat ha arribat a 37.000 treballadors valencians; un any en el qual podem avançar amb més energia cap a una prosperitat econòmica que siga sentida més pròxima per la immensa majoria dels valencians.

Vull reconèixer des del primer moment l'esforç realitzat per empreses, treballadors del sector privat i funcionaris també. Vull recordar que si a la nostra terra s'ha reaccionat abans i amb més intensitat és perquè durant molts anys ens hem preparat per afiançar la nostra capacitat de competir, perquè treballlem units i sabem renunciar a pretensions legítimes quan el que està en joc és el benestar general. A tots els valencians que explícitament o implícitament han pactat amb la seua terra perquè poguera eixir endavant, crec que els he de manifestar la meua gratitud.

A partir de la nova realitat, la meua preocupació s'orienta a apropar amb la major amplitud possible les noves oportunitats i el nou ànim esperançador que s'ha obert pas entre el cor dels valencians. Per això opine que és útil este debat, per-

què permetrà a tots els grups polítics d'esta cambra, i sobretot al govern valencià, definir amb precisió el que pensem fer per tal d'aconseguir el progrés solidari dels valencians.

Al llarg d'esta legislatura sempre he volgut aportar a estes Corts, i per tant al poble valencià, un discurs que assumira des de les arrels totes les inquietuds, oportunitats i problemes que formen part de les preocupacions dels valencians. I ho he fet intentant assumir la clau que en general és comuna a les manifestacions cíviques del nostre poble: una clau de vitalitat i energia que afronta la realitat mirant cap el futur amb esperança i ànsies de construir fonaments sòlids per un progrés compartit, just i solidari.

Assumir la fortalesa del nostre poble requereix polítiques i actituds que s'identifiquen amb sentiments i expectatives de les persones que l'integren; expectatives d'ocupació, expectatives de seguretat, expectatives de benestar. I quan tals sentiments i expectatives s'orienten cap a la superació de les dificultats mitjançant el diàleg, el consens, la negociació i la mútua cooperació, no s'hauria d'admetre que algunes posicions polítiques consumisquen la capacitat d'iniciativa i progrés dels valencians semblant confusió i desesperança, apel·lant a actituds que difonen la llavor de la desconfiança en compte d'aportar solucions esperançadores i constructives que es corresponguen amb l'ànim vital dels valencians.

Els recents esdeveniments sorgits a la política nacional posen al descobert esta classe d'actituds negatives. Es pretén traslladar a la societat valenciana uns determinats problemes que és cert que requereixen una reflexió des de la nostra pròpia realitat. Però precisament perquè la nostra realitat és la valenciana i no una altra, l'articulació de les respostes ha de ser també valenciana i en cap cas una mimètica repetició d'allò que es diu, es conta o s'afirma a la capital d'Espanya.

La meua posició respecte de la situació política nacional és naturalment de preocupació, però de preocupació no tant pels fets mateixos, que tenen solució, com per la influència interessada que una interpretació dels mateixos pot tindre sobre els valencians.

El meu punt de partida és molt clar: si de veres estem mirant als ulls dels valencians hem de tenir molt clar que l'estabilitat política del govern i la recuperació econòmica són dos cares de la mateixa moneda. És fàcil comprendre que l'estabilitat política reforça la recuperació econòmica i que la recuperació econòmica reforça l'estabilitat política. I que les dos són igualment desitjables perquè contribueixen a crear llocs de treball, que és el primer i principal objectiu del govern com a principal preocupació dels ciutadans.

Per això entenc que l'essencial en estos moments és reduir el nivell de crispació existent, deixant que els tribunals facen el seu treball i depuren les responsabilitats. És en l'àmbit de la justícia on s'han de resoldre els afers i no al carrer. Les institucions polítiques no han de suplantar el treball judicial generant confusió a la consciència dels ciutadans i enterbolint els principis constitucionals bàsics. Però tant o més preocupa el fet que gran part de la tensió provinga d'àmbits ja no sols extrainstitucionals sino també extrapartidaris. Em sembla necessari que totes les veus s'expressen. Però no tingam cap dubte al respecte.

Hi ha persones que, sense passar per la revàlida de les urnes, pretenen dirigir políticament Espanya. Formen part d'esta classe de persones, que volen transformar la influència en direcció política, els qui consideren que el poder polític ha de subordinar-se a interessos concrets, propis o representats. Formen part d'esta classe de gent aquelles persones que consideren que la democràcia és només un envoltori formal i que la seua expressió concreta pot manipular-se a voluntat, a poc que es tinguen els recursos i les influències suficients.

Davant dels valedors d'estes actituds, que són usuàries de drets constitucionals però que només els empen com a comodins del seu joc particular, els responsables polítics tenim l'obligació de conduir les situacions conflictives als canals corresponents. Que cadascú assumisca la seua responsabilitat amb noblesa i desig de col·laboració mútua.

Cap responsable ha d'enlluernar-se o sentir entusiasme per l'agitació conduïda a distància, de no ser que se senta presoner de la seua incapacitat per articular un projecte positiu i s'estime més utilitzar la crispació com a resposta a la seua pròpia impotència. Però que ningú s'enganye. Perquè allò que ara pot semblar aportacions gratuïtes a una hipotètica rendibilitat electoral, després es transformaran sense dubte en factures amb preu, data de pagament i amenaça d'embargament en cas de morositat.

Com a valencians, no hem d'estar disposats a deixar que operen estes actituds i que es perda un any. No podem consentir que es faça malbé l'esforç realitzat per les empreses i els treballadors de la nostra comunitat, que s'apaguen les expectatives de molts valencians que esperen amb raó que 1995 siga un any esperançador; un any per a trobar treball, un any obert a l'expressió creativa i emprenedora.

Per tant, la resposta valenciana a la situació política, per a ser-ho de veres, ha de considerar expressament la seua relació amb les oportunitats i les inquietuds dels valencians. No crec que el nostre debat siga útil si perdem aquesta perspectiva. Per això vull posar en relació l'estabilitat a les preocupacions del nostre poble. I, des d'este punt de vista, si dic que als valencians ens interessa l'estabilitat és perquè la política econòmica duta a terme pel govern ha adquirit cada vegada més una empremta valenciana i perquè esta política afavoreix el relleuament de la nostra economia.

Com saben vostres, el Govern valencia ha expressat fermament en moltes ocasions la seua posició respecte a la política econòmica desitjable per als valencians i també per al conjunt de l'Estat. Fórem dels primers a advertir que la política de tipus de canvi havia de ser coherent amb la posició de l'economia espanyola en el context europeu. Des del nostre compromís amb l'economia real deixarem molt clar que els tipus de canvi havien de reconduir-se cap a posicions més realistes.

Esta posició ha passat hui a formar part de la doctrina econòmica aplicada pel govern. Com a mitjana, les devaluacions de 1992 i 1993 enfortiren la competitivitat de les nostres exportacions en un 20%. Com a resultat, en 1994 hem incrementat l'exportació valenciana no sols en un 20% sinó a ritmes situats al voltant del 30%, fins arribar a una magnitud que s'aproxima al bilió i mig de pessetes. La major part del creixement econòmic i dels llocs de treball generats durant 1994 ha tingut el seu origen en l'exportació i el turisme, especialment estranger.

Ens interessa la continuïtat de la política econòmica per moltes raons més. Primer, perquè a partir d'enguany, recollint les tendències ja expressades durant els mesos finals de 1994, hauran de ser el consum i la inversió interna els qui complementen la iniciativa exportadora. Estes decisions de consum i inversió depenen de les expectatives dels nostres propis ciutadans i empreses. Per tant, també des d'este punt de vista, l'estabilitat és un objectiu desitjable.

En segon lloc, ens convé una política econòmica centrada en l'estabilitat, perquè permet moderar les expectatives inflacionistes i avançar cap a noves reformes estructurals. I això és favorable per a tots, ja siga com a consumidors, com a exportadors o com a empreses turístiques.

En tercer lloc, perquè en 1995 s'ha iniciat la reducció de les cotitzacions a la seguret social. I això beneficia a milers

de les nostres empreses que utilitzen amb amplitud el treball com a factor de producció. Per a totes les empreses valencianes este primer pas suposarà una reducció de costos pròxims als 30.000 milions de pessetes. Però tot i que la xifra global és important, encara ho és més que esta nova posició contribueix a facilitar la contractació de treballadors.

En quart lloc, perquè també ens interessa la continuïtat de la política econòmica perquè avança cap a la modificació en la fiscalitat agrària. I això beneficia a milers d'agricultors que fins ara havien de gastar part del seu temps i del seu esforç a atendre obligacions fiscals.

En quint lloc, també ens interessa perquè s'ha generat una posició diferent amb relació amb xicotet comerç. La sentència del Tribunal Constitucional sobre la Llei valenciana de comerç no ha suposat una reafirmació del govern en les seues posicions anteriors, sinó una aproximació a allò que ha sigut la posició del govern valencià i d'estes Corts. Abans només es parlava d'intensificar la competència; ara es parla de competència i d'eficàcia, però també d'incorporar al xicotet comerç al procés de modernització del sector reconeixent el seu protagonisme i la capacitat d'adaptació. I esta actitud és bona per a les més de 60.000 empreses comercials de la nostra comunitat.

També ens interessa, en sisè lloc, perquè s'ha obert un discurs més ampli en relació a les necessitats de la xicoteta i mitjana empresa. Tot i que encara hem de seguir avançant, s'ha moderat l'increment mitjà dels mòduls de l'IRPF. I això respon a les expectatives de milers de xicotets empresaris que han suportat o suporten temps difícils.

S'ha donat suport a la contractació d'un primer empleat per part dels treballadors autònoms. I esta mesura és una porta oberta per a 238.000 treballadors autònoms valencians. Uns autònoms que, en el nostre cas, representen al 20% de la població ocupada.

S'ha dissenyat una nova política industrial, centrada en la xicoteta i mitjana empresa, que ha rebut el suport europeu. I esta decisió també afavoreix particularment els interessos valencians.

En setè lloc, també ens interessa l'estabilitat, perquè s'han eixamplat els canal de col·laboració amb les comunitats autònomes. Estarem presents als òrgans de decisió de l'Institut Espanyol de Comerç Exterior. Estem ja presents en la definició i l'execució de la política turística del ministeri. Hem concertat una acció mútua per aprofitar al màxim la implantació de l'Oficina Europea d'Harmonització del Mercat Interior i desenvolupar el triangle Alacant-Elx-Santa Pola. Estem treballant amb el ministeri i altres institucions per al trasllat dels dipòsits de l'antiga Campsa del recinte urbà d'Alacant. Hem concertat, així mateix, que la descentralització del Consell Superior d'Investigacions Científiques tinga a la Comunitat Valenciana un punt inel·ludible de referència.

En huitè lloc, s'ha progressat en el camp de la concertació política d'infraestructures. A més d'una cooperació significativa en el desplegament d'alguns projectes del segon pla de carreteres, estem avançant cap a la negociació de la viabilitat i les característiques del tren d'alta velocitat per a la Comunitat Valenciana.

Per tant, senyories, ens interessa l'estabilitat, ens interessa que estes polítiques continuen desenvolupant-se. Podria argumentar-se que un govern que eixira d'una anticipació apressurada de les eleccions també faria el mateix. Però hi ha raons sòlides per a pensar que esta eixida generaria incertesa, perquè els ciutadans no noten que hi haja una posició sòlida amb idees i intencions clares, rigoroses i renovadores, sinó una mera acumulació de propòstes erràtiques, insegures i fins i tot temeroses a l'hora de pronunciar-se sobre les solucions apropiades per tal d'abordar els problemes centrals del nostre país.

El que sabem, ara i ací, és que l'estabilitat funciona. I funciona per més que s'utilitzen com a auguris o intèrprets del futur del país, les variacions d'unes dècimes del tipus de canvi respecte al marc, o la modificació, unes dies a la baixa i altres a l'alça, de l'índex de la borsa. Potser en alguns cercles econòmics, presoners de l'economia de paper, poden suscitar-se reaccions de nerviosisme.

Crec que als valencians ens interessa, en general, que estes notícies, que impressionen més per la importància que altres els donen que per la importància real que tenen sobre la nostra pròpia economia, queden clarament delimitades. Perquè sabem que quan les empreses comencen a assolir els seus objectius, l'estalvi de les societats i de moltes empreses familiars va cap a les fàbriques, en lloc de fer-ho cap a les borses o altres institucions financeres. Perquè l'estil majoritari dels valencians es defineix per la seua preocupació per la generació de riquesa real, de riquesa permanent, de riquesa generadora d'ocupació.

Per això, el nostre índex de confiança no és el de la borsa, sinó el funcionament de l'economia real. Per això, a diferència del que passa amb els grans operadors financers, els nostres beneficis no es generen aprofitant la inestabilitat o les turbulències financeres, sinó aconseguint que l'economia real siga suficientment forta perquè puguem planificar amb una certa raonable esta inversió que es materialitza en noves indústries, en nous hotels, en noves vivendes, en noves ocupacions, en definitiva.

Optar per l'estabilitat com a puntal per la recuperació econòmica, és important per a nosaltres. Però la recuperació econòmica de la Comunitat Valenciana també constitueix un estímul per a la resta d'Espanya, com han pogut confirmar els subministradors de les nostres empreses exportadores. Des d'un punt de vista general, per tant, que la Comunitat Valenciana funcione bé, facilita que Espanya funcione adequadament.

Però no ens hem de conformar amb el fet que la Comunitat funcione bé. Jo vull que els valencians i les valencianes enfortisquen la seua vida amb la seguretat que el futur no és una cosa que se'ls escapa, sinó un nou horitzó sobre el qual han d'expressar la seua capacitat de diàleg i d'espenta. Perquè faig meu este desig, referme la meua voluntat de lluitar per allò que, amb la raó per davant, puga encoratjar la fermesa del nostre avanç col·lectiu per uns objectius per als quals espere el suport d'esta cambra.

Crec que l'autonomia financera és un del objectius. I en aquest sentit, es reflexa l'informe dels experts sobre la reforma del finançament autonòmic, que pràcticament dona la raó a totes les posicions sostingudes per la Generalitat Valenciana.

L'establiment d'una relació directa entre l'accés als fons de cohesió i el grau d'endeutament és un plantejament que també defenc, perquè a tots ens interessa que es limite el dèficit, però que es reconega també l'esforç d'aquells que ens hem compromés amb major intensitat a aconseguir esta meta.

També hem de seguir mantenint una tensió permanent sobre alguns aspectes d'infraestructura que després esmentaré, com és el cas del pla hidrològic.

Vull manifestar també la meua voluntat de promocionar l'aeroport de l'Altet, a fi que en els pròxims anys aconseguisca un volum de tràfic suficient que done consistència a la seua consideració d'aeroport internacional en el marc europeu, i que treballem també per enfortir en el mediterrani la posició del port de València.

Un treball i una energia que també hem d'aplicar per a que es complisquen de manera total els compromisos de l'administració central per potenciar l'àrea d'Alacant-Elx-Santa Pola; per a que la reforma de la política agrària comunitària no afecte negativament el futur de l'agricultura valencia-

na; per a que València siga capital europea de la cultura, perquè s'avance en la configuració del Banc Públic Valencià; per a que es defense un mapa de fires coherent; per a que siga cada vegada major el protagonisme valencià en la gestió de les polítiques estatals de turisme i suport a la indústria.

Però no pretenc amagar-me en estes reivindicacions per el·ludir, com fan altres, les meues pròpies responsabilitats. Tinc present, per tant, que donar suport i aprofitar l'estabilitat per seguir progressant és una meta preferent per als valencians i que, per aconseguir-ho, el treball de la Generalitat i de la resta de les administracions valencianes ha de ser exemplar i motivador, inversor en esperances de progrés, però també en realitats fermes i concretes.

Un progrés que ja hem avançat durant 1994, en el transcurs del qual, trimestre a trimestre, s'han fet pols algunes previsions econòmiques, i sempre en un sentit positiu.

Des del passat debat, les xifres de l'Inem han disminuït en 120 persones cada dia, quan els dotze mesos anteriors eren 94 els que cada dia augmentaven. De cada 100 espanyols que en 1994 han abandonat l'atur, 17 han sigut valencians, tot i que la nostra ocupació només suposa el 10% del total espanyol. Mentre que l'atur registrat al 1994 s'ha reduït en tota Espanya en el 5,8%, la Comunitat Valenciana ho ha fet en un 8,2. Les taxes d'atur, sense cap dubte, són desesperants, perquè són drames personals. Però millorem, i enguany més gent tindrà una oportunitat.

Durant 1994, cada dia s'han exportat al voltant de 4.000 milions de pessetes, front als 3.100 de 1993. Cada dia s'han creat 50 noves empreses. Ha augmentat en més d'un 12% les estades dels turistes. Estan creixent en un 10% els projectes de vivendes. S'han salvat empreses i s'han salvat els sectors complets de la nostra activitat. Durant el segon semestre, les matriculacions de cotxes han augmentat en un 30%; el consum d'electricitat en un 10% i el ciment en un 15%. La inversió registrada ha augmentat en un 4,4%. La inflació valenciana ha sigut en 1994 d'un 3,8%, front al 4,3% de la mitjana espanyola, superant ja la primera fase de la crisi econòmica. S'ha de notar, naturalment, en la consecució d'ocupació, i s'ha de notar i s'ha notat, sobretot, en la consecució de la primera ocupació.

En definitiva, senyories, la Comunitat Valenciana ha superat ja la primera fase de la crisi econòmica, i ho ha fet amb més rapidesa que la resta de l'economia espanyola. Les raons són clares. Per un banda, perquè treballadors i empresaris valencians han reaccionat amb agilitat, intel·ligència i moderació, afrontant el repte de superar la crisi que concernia a tots.

Perquè, d'altra banda, durant anys hem teixit una estreta col·laboració entre la Generalitat, les empreses i els treballadors per definir conjuntament aquelles mesures que podien facilitar-nos eixir endavant amb fermesa, superant profundes debilitats estructurals.

Per això puc afirmar que este esforç de consens i cooperació, que es va iniciar ja fa més de deu anys, ens ha permés a tots construir una Comunitat Valenciana on s'ha produït una de les transformacions socials més importants del nostre segle. Una transformació i unes actituds de mútua col·laboració entre valencians que permeten ara abordar amb seguretat, força i optimisme un nou futur de progrés compartit i solidari.

El nostre projecte és aconseguir una intensitat major en la recuperació econòmica que done majors possibilitats de trobar treball a joves i majors.

Una vegada dit això, què hem de fer amb el nostre propi esforç per a aconseguir-ho? Respondre a esta pregunta és naturalment important, perquè suposa plantejar-se quin és l'ús més eficaç que poder fer de les nostres competències per proporcionar respostes i solucions sobre el futur de progrés que desitgem per a tots els valencians.

El projecte actual del Govern valencià va encaminat a aconseguir una major intensitat en la recuperació econòmica, a proporcionar respostes adequades a les inquietuds actuals dels valencians i a eixamplar l'horitzó de les seues oportunitats en l'àmbit de les nostres competències: en educació, en sanitat, en serveis socials, en infraestructures, en suport a les activitats productives, en el medi ambient i ara ja també en la justícia.

Les nostres prioritats, com s'ha posat de manifestat als pressupostos per al 1995, s'orienten a aconseguir canvis o resoldre problemes que no sols ens afecten a curt termini, sinó també a termini mitjà.

La nostra perspectiva és la de la programació i, per tant, la d'aquells que eviten la improvisació per a realitzar un esforç seriós de reflexió. Per això hem fet un pla concertat amb els sindicats i empresaris que arriba fins al 1999, i l'hem presentat a Brussel·les a més.

No pot ser de cap altra manera. Comprec que alguns necessiten l'estímul de la proximitat de les eleccions per a ordenar i programar els seus projectes. Però un govern no pot sotmetre's a este joc, perquè ha de decidir cada dia. I el govern valencià va decidir fa més de deu anys que el seu estil seria el de la previsió, el de la programació concertada amb un sector tan arrelat en la societat civil com el que integren els representants sindicals i els empresarials.

A partir d'esta corresponsabilitat, hem definit els passos perquè el nostre poble se senta indentificat i compromés amb un projecte de futur ben vinculat als drets dels valencians. Un projecte sentit com una àncora per a afermar la seguretat dels valencians i aconseguir de tots el millor de cadascú.

La primera prioritat sentida pel nostre poble, i per suposat pel govern valencià, és la creació de llocs de treball. Per això ens proposem que el punt de contacte de la formació amb l'àmbit laboral siga una realitat consistent. L'entrada en funcionament durant els pròxims mesos del Servei Valencià d'Ocupació constitueix un pas en esta direcció. Però també pretenem obrir un espai ferm de negociació per permetre el traspàs de l'Inem a la Generalitat Valenciana. La relació directa d'estos instruments amb el sistema formatiu facilita que cada treballador tinga més oportunitats per a trobar treball, i que cada empresa puga aconseguir el tipus de treballador que millor s'adapte a les seues necessitats.

Per tant, pense que també ha de ser única la direcció política de tots els mitjans que tenen la finalitat de millorar la relació entre l'oferta i la demanda d'ocupació.

Juntament amb este iniciatives, el govern valencià està treballant en la elaboració d'un paquet de mesures que complementen les existents per a promocionar la creació de llocs de treball. Proporcionar facilitats per a la creació d'empreses per part dels nous titulats és ja, de fet, una iniciativa contemplada als pressupostos d'enguany.

Però anem a considerar també altres qüestions: la creació de programes de beques per a la primera experiència laboral, tutel·lades pels centres educatius. La implantació d'unitats d'assessorament per al treball i l'autoocupació als centres universitaris i de formació professional. La creació en estos centres de xarxes de pares d'alumnes col·laboradors. La introducció, per les administracions valencianes, de criteris de prioritització per als contractes laborals per a obra o servei, que faliciten l'ocupació als aturats de llarga duració, jòvens i dones. La creació del Consorci Valencià d'Iniciatives d'Ocupació és una altra mesura que inicialment estem contemplant.

Però és indubtable que el suport de la Generalitat a la creació de nous llocs de treball és limitat, perquè un dels principals canals per estimular la seua generació és, sense cap de dubte, contar amb un marc econòmic estable. I els instruments per a

aconseguir-ho, saben vostés que no es troben a les mans de les institucions valencianes.

Tanmateix, és indubtable que la nostra Comunitat està aconseguint que la convergència d'Espanya amb Europa puga ser més consistent. Ho estem aconseguint amb una inflació menor a la mitjana espanyola i més pròxima, per tant, a la mitjana europea. Ho fem, almenys pel que respecta a la Generalitat Valenciana, amb la reducció de l'endeutament aconseguint generant un important estalvi públic que, per a 1995, calculem a l'entorn de 76.000 milions de pessetes.

Però també estem avançant en la convergència real amb Europa, en l'aproximació del nostre nivell de vida a l'europeu. Durant 1994, com que hem avançat en la reducció de l'atur registrat amb una intensitat superior en un 70% a la que ens correspondria segons la nostra participació en l'economia espanyola, és raonable deduir que el nostre creixement també ha sigut superior al del conjunt d'Espanya, i per tant, en magnituds pròximes a l'experimentat pels països centrals del nostre entorn.

La segona gran preocupació en estos moments es refereix a la sequera, i les mesures per a fer front a les seues conseqüències sobre els nostres agricultors o els boscos valencians.

Quan es realitza una aproximació serena a este tema, resulta curiós advertir com els mateixos que plantegen l'assumpte de l'autovia a Madrid com una discriminació als valencians, són els que després, a través dels seus companys a les Corts Generals, no sols discriminen sinó que menyspreen alguns interessos, molt més vitals, per al conjunt del nostre poble.

M'agradaria que, ara i ací, algú explicara a estes Corts i al poble que representen, en què beneficia als valencians el suport prestat per algunes forces polítiques a la moció parlamentària per la qual s'ha aprovat que els plans de conca es realitzen amb caràcter previ a la tramitació i aprovació legislativa del Pla hidrològic nacional, retardant, almenys en dos anys, la seua execució.

M'agradaria que explicaren, no sols per què s'ha de vertebrar l'Espanya seca i l'Espanya humida, i per què es té por a d'això, sinó també per què es posen impediments per a què siga possible la utilització de l'aigua com a factor de vertebració de les diferents àrees de la nostra Comunitat, tal i com seria possible amb l'aprovació del Pla hidrològic nacional.

Però estos són problemes, tot i que sens dubte són molt difícils de resoldre a plena satisfacció de tots els afectats, que no impediran al Govern Valencià aportar totes les solucions possibles per a serenar les inquietuds de molts valencians.

Solucions, pel que fa a l'actual sequera, mitjançant el Pla d'emergència de recs, amb el qual es pretén realitzar 84 sondeigs, reutilitzar l'aigua tractada per les depuradores i altres iniciatives per obtindre al voltant de 190 hectòmetres cúbics d'aigua.

Però, com saben vostés, no defensem tan sols solucions a curt termini. Estem ja molts anys facilitant estímuls econòmics als regants, perquè s'estalvie tota l'aigua que es puga. Per això estes mesures d'urgència han pogut ser adoptades amb rapidesa. Esta mateixa experiència prèvia ha permés elaborar amb rigor el Pla de modernització de regadius que, tan sols en la seua primera fase, durant hui anys, permetrà obtindre un estalvi significatiu d'aigua mitjançant recs localitzats, construcció d'embassaments, reutilització d'aigües depurades i desalinització. Només les tres últimes accions esmentades ens permetran obtindre un estalvi superior a la quarta part del consum urbà i industrial de la Comunitat Valenciana.

Les inquietuds immediates del Govern s'orienten així mateix cap a la consecució d'una major qualitat mediambiental, emmarcada en una resposta global als problemes i solucions possibles. Una inquietud que és especialment viva pel que

respecta a la prevenció i recuperació dels boscos i superfícies forestals valencianes.

Juntament amb la sequera, i en part com a conseqüència seua, no podem dubtar que la protecció de les nostres masses forestals suposa un desafiament i un compromís. És el meu desig que la Llei d'emergències, recentment aprovada, siga un instrument apropiat per ordenar els recursos existents, ampliar-los a les zones de major risc i implantar un comandament únic en la direcció dels treballs d'extinció d'incendis. Tindrem més mitjans, però no pretenc descobrir cap novetat si els anticipo que la lluita pot tornar a ser molt dura, tenint en compte les condicions climàtiques d'estos darrers mesos.

Per tant, també saben tots vostés que, juntament amb la preparació contra el foc, tenim com a meta aplicar el Pla de reforestació de la Comunitat Valenciana, amb un objectiu que es situa en 100.000 hectàrees entre el 95 i el 99. Un objectiu que considerem tècnicament realista i, per tant, possible d'executar.

De la mateixa manera és voluntat del Govern Valencià executar la nova política dissenyada per la Llei forestal. Una política que ens permetrà reforestar enguany 12.000 hectàrees, realitzar tractaments de silvicultura preventiva en altres 60.000, fomentar les ajudes als particulars i ajuntaments, potenciar el voluntariat mediambiental i situar la participació dels ajuntaments en l'acció preventiva.

La preocupació mediambiental, tanmateix, també ens col·loca davant d'altres reptes.

L'aigua, com a factor mediambiental, i no únicament com a factor de desenvolupament, és un d'ells. Per això la intensitat en l'aplicació del Pla de sanejament i depuració d'aigües residuals, que amb la finalització de les obres en marxa, permetrà depurar les aigües del 80% de la població valenciana. Per això també l'execució del Pla de qualitat de l'aigua o les previsions de regular els residus, i de presentar a esta Cambra el Pla de gestió de residus tòxics i perillosos.

Però vull subratllar amb especial èmfasi, que tots estos plantejaments formen part d'una consideració global del medi ambient. Vull que es generalitze activament el compromís dels valencians amb el medi ambient. Per això anem a desenvolupar un pla específic de l'àrea industrial i anem a seguir executant el Pla director d'agricultura i medi ambient, amb el qual es pretén fomentar l'agricultura ecològica, reforestar les terres agrícoles abandonades i introduir mesures correctores dels residus procedents de granges.

I amb els instruments per a aconseguir solucions, també disposem dels mitjans per ocupar una posició capdavantera en la detecció dels problemes que afecten al nostre entorn mediambiental. El Centre d'Estudis Ambientals del Mediterrani, amb l'execució del Projecte Biosfera, s'ha convertit en un punt de referència obligada per als investigadors europeus preocupats per la contaminació atmosfèrica. El futur Institut de Desertització, fruit de l'acord entre la Generalitat i el Consell Superior d'Investigacions Científiques serà, per la seua banda, un punt de suport per tal de generar noves respostes als nostres problemes, de la mateixa manera que el Centre d'Estudis de la Qualitat de l'Aigua que pròximament posarà en marxa també el Govern Valencià.

Malgrat els problemes més preocupants a curt termini, no podem perdre de vista els referents permanents de la nostra capacitat col·lectiva. Per això estem fent un gran esforç en el camps de l'educació, la formació professional i la investigació aplicada.

Esta elecció de prioritats respon a un fet majoritàriament acceptat: la principal preocupació de pares i estudiants és aconseguir l'accés a la formació, que la formació siga de qualitat i que el seu contingut facilite l'accés posterior a un lloc de treball.

Per això l'atenció a l'educació i a la formació suposa invertir en la solució dels problemes dels valencians. És evident que hi ha altres alternatives i que en ocasions es qüestionen les despeses corrents, manifestant que cal dedicar més recursos a la inversió. De fet, este és un dels tòpics que més reiteradament hem escoltat des de les formacions conservadores, quan es debaten les lleis pressupostàries. Però les contradiccions d'aquells que abanderaren esta classe de plantejament són evidents.

Primer, perquè són capaços d'aplaudir la construcció d'una escola, en tant que per a ells suposa inversió, i al mateix temps reneguen de les despeses corrents que el funcionament de la mateixa escola necessita.

Segon, perquè estes mateixes posicions són les que neguen un fet cada vegada més evident per a tots: que l'educació és una inversió en ella mateixa. Que la millor aportació de futur que pot efectuar una generació en benefici de les següents és proporcionar els instruments necessaris perquè la nova generació compte amb una major autonomia personal, amb una oportunitat real de desplegar un pla de vida propi, amb una possibilitat efectiva de ser i sentir-se útil socialment.

Tercer, perquè esta inquietud per les despeses corrents només s'exterioritza en relació amb l'ensenyament públic, i no amb el concertat, posant de relleu la doble mesura dels arguments emprats i tractant, sense massa èxit, per cert, d'enfrontar els dos sectors.

Des d'estes consideracions, hem analitzat en detall quines són les iniciatives necessàries perquè l'educació continue sent una solució i de cap manera un problema.

Les iniciatives es dirigeixen cap a diferents aspectes bàsics: l'atenció de les noves necessitats de llocs escolars, de professors i de centres; l'adaptació de la formació als requeriments del mercat de treball; la coordinació entre la formació que s'imparteix als instituts i la que es proporciona als treballadors, i la participació de la societat valenciana a l'hora d'establir el que han d'estudiar els nostres fills i com millorar el seu aprenentatge.

En concret, l'atenció a les noves necessitats és necessària en l'ensenyament secundari i universitari. Les previsions demogràfiques, l'esforç realitzat per la consecució d'una efectiva igualtat d'oportunitats i l'aplicació de la Logse, demanen previsió i dedicar els recursos adequats. Per fer-ho possible i real, anem a treballar en una doble direcció.

Primer, atenent a 22.500 nous estudiants durant el present curs i construint 34 nous centres d'ensenyament secundari al llarg de 1995.

Segon, reformant amb profunditat la formació professional. Per això s'estendrà l'oferta de titulacions, adaptades a les necessitats que presenten les empreses valencianes. Durant l'actual curs, seran 168 el nombre d'opcions formatives disponibles en la formació professional.

A més, 13.000 estudiants es formaran a les empreses, i amb els nous centres de secundària, anem a ampliar l'oferta educativa de formació professional en 8.000 llocs escolars.

Per altra banda, el Govern Valencià es proposa potenciar l'educació d'adults, seguint les directrius de la llei recentment aprovada; intensificar el suport a l'educació especial, amb més i millors instal·lacions, la gratuïtat del transport i una nova regulació d'esta modalitat educativa; i en tercer lloc, reordenar l'ensenyament de la música.

També l'ensenyament universitari necessita un esforç addicional. La demanda s'ha duplicat pràcticament en els darrers deu anys. Són molts els pares que es preocupen, i temen que no hi haurà plaça per als seus fills. La Generalitat treballarà perquè desaparega esta incertesa, impulsant la creació de dos noves universitats, per a acollir 42.000 nous estudiants a Alacant i Xest, aprofitant, en este últim cas, unes instal·lacions

que poden permetre que el procés d'implantació de la nova universitat siga més ràpid, econòmic i accessible a nombrosos estudiants de les comarques limítrofes a València.

El Govern Valencià també vol reformar l'actual sistema de beques, i implantar un model d'ajudes integral que pugua garantir l'accés a l'ensenyament superior a persones amb escassa capacitat econòmica.

El Govern Valencià ha considerat, en relació amb l'educació valenciana, altres possibles models. Ens consta que algunes formacions presents en esta Cambra han aplicat, per exemple, l'anomenat «xec escolar», per a afavorir la llibertat d'opció, segons es proclama públicament. També, crec, que en un pronunciament d'escassa coherència, els mentors d'esta mesura han presentat nombroses esmenes a la Llei de pressupostos per a què siga l'educació pública aquella que s'estableix a determinades localitats, als governs de les quals són majoritàries les esmentades forces polítiques.

Però cal reconèixer que la coherència conservadora es recupera quan s'advertix que les esmenes als pressupostos marginen localitats que, com la nostra ciutat de València, són atractives per a la iniciativa privada.

Si a més es constata, com és conegut, que molts estudiants d'esta mateixa ciutat han de matricular-se en centres públics de localitats veïnes perquè no es facilita a la Generalitat la creació de nous centres, les conclusions són bastants evidents.

L'anomenada llibertat d'opció, tal i com es planteja, no és més que un subterfugi encaminat a marginar selectivament l'educació pública, transformant-la en subsidiària de la privada. És l'educació com a negoci i no l'educació com a inversió en tots els valencians el que anima la familiaritat d'algunes forces polítiques amb certs grups de pressió. Per això no accepta esta classe de plantejaments, tot i que naturalment quede obert a escoltar les raons que em puguen permetre reconsiderar este punt de vista.

Però a l'hora de concretar les nostres iniciatives per als joves valencians no hem de considerar només l'aspecte formatiu, tot i que la seua transcendència social queda fora de tot dubte.

Els joves són el vehicle per a projectar cap al futur les conviccions de progrés que vull per al nostre poble. Però per a aconseguir-ho hem de contribuir que es consideren reconeguts per una realitat social atenta a les seues expectatives. Els joves volen emancipar-se per realitzar el seu projecte de vida personal. Volen guanyar autonomia per desplegar la seua individualitat, la seua vida en parella, casar-se o tindre fills.

Hem de fer front a esta realitat, sense paternalisme i amb sinceritat. Els joves ara es formen més i millor, però sovint veuen amb frustració que este camí no els conduïx a ser plenament els amos de la seua llibertat.

Crec que este problema es pot afrontar incidint sobretot en l'accés dels joves al treball i a una vivenda digna que estiga al seu abast. Especialment per als joves amb menors recursos plantege a la societat valenciana i a esta cambra, per tant, que s'afronte la realització d'un Pla integral de suport als joves per a obrir-los amb sinceritat i efectivitat nous horitzons.

Progressar cap al futur exigix també, com s'ha posat de manifest en les negociacions amb els interlocutors socials, la projecció investigadora de la Comunitat Valenciana. Una investigació vinculada a les necessitats dels valencians, de les empreses, de l'agricultura i del medi ambient.

El Pla valencià de la ciència i la tecnologia, amb les previsions de dedicar 50.000 milions a la investigació, completarà en rigor les finalitats específiques del Pla tecnològic i del Pla d'investigació agrària.

En general, l'esforç del Govern Valencià cap a l'investigació pretén que augmente la baixa inversió en I+D que es realitza per a la Comunitat Valenciana, com a conseqüència

de la insuficient aplicació de recursos a esta finalitat per part, fonamentalment, de la iniciativa privada, fins al punt que la participació d'esta en la inversió investigadora és inferior a la meitat de l'esforç que efectuen els empresaris d'altres comunitats autònomes industrialitzades.

És el meu desig que esta situació es modifique i que es creen noves xarxes de col·laboració que articulen les empreses amb els recursos públics, perquè la diferenciada possibilitat d'accedir als nous coneixements està assenyalant amb precisió quines societats i empreses comptaran amb més autonomia i lideratge i quines es quedaran subordinades a les primeres.

És també propòsit del Govern Valencià que ampliem el nostre entorn investigador aconseguint que altres centres d'investigació dependents de l'administració central s'instal·len a la Comunitat Valenciana.

La recuperació econòmica i de l'ocupació, que fa poc he esmentat, és signe de la vitalitat de les activitats productives valencianes, però també de l'atenció que el Govern Valencià els ha prestat. Una decidida atenció que forma part de l'horitzó de futur dissenyat pel Tercer Programa Econòmic Valencià.

En este àmbit, el Govern Valencià seguirà donant suport al finançament empresarial i afrontant nous camps. Per això, a més de les iniciatives actuals, anem a posar en marxa el segon fons de capital-risc.

De la mateixa manera, és voluntat del Govern Valencià crear un fons específic dedicat al finançament d'empreses promogudes per joves emprenedors.

En l'àmbit industrial, és generalitzat el reconeixement a la intensa recuperació de l'activitat manifestada en les exportacions, la creació de llocs de treball i, també, en l'augment dels compradors a les fires valencianes. Però volem mantindre una estratègia pròpia i oberta als canvis de l'entorn. Volem donar suport a les empreses per a accelerar la introducció dels instruments que formen part de les polítiques empresarials més avançades. Per això, enguany les empreses podran accedir, entre altres, als plans de qualitat, eficiència energètica, foment empresarial i d'infraestructures i promoció de la innovació industrial.

Amb tots estos recursos, el Pla de medi ambient, orientat al desenvolupament de procediments industrials i noves tecnologies contra la contaminació industrial, serà un instrument important per a la incorporació d'una cultura industrial respectuosa amb l'entorn, i per a impulsar la nostra presència en este sector com a element diversificador de la realitat industrial valenciana.

El meu objectiu és, igualment, que la promoció de la comercialització exterior reba un nou impuls, donant suport a la presència de les empreses en nous mercats encara no suficientment coneguts pels nostres exportadors, i enfortint, de la mateixa manera, la promoció de la Comunitat Valenciana mitjançant el suport que la Generalitat està prestant al projecte de marca del Port de València.

En l'àmbit del comerç interior, les prioritats van dirigides a l'aprovació d'un Pla de modernització del comerç interior i a la implantació d'un Pla director d'equipaments comercials de la Comunitat Valenciana, com a instruments orientatius de les decisions relatives a la implantació de les grans superfícies comercials.

En el sector turístic, les previsions per a 1995, en la mesura que s'accentue la creació d'ocupació i es difonga amb major homogeneïtat el creixement econòmic, ens permeten pensar que pot ser també un bon exercici des de la perspectiva del turisme nacional. En el transcurs d'enguany, el Pla director d'espais turístics ens proporcionarà un diagnòstic global que definirà els criteris per a l'ordenació del territori turístic valen-

cià. El Pla de turisme cultural també pretenc que siga, per la seua banda, una manifestació de la nostra capacitat per a diversificar l'oferta turística.

En relació amb el sector agrari, cal preparar el seu futur per fer front, controlant la situació, a l'obertura comercial que es produirà després de la firma dels Acords del Gatt i a la reducció del suport a la producció per part de la Unió Europea. Estes circumstàncies, unides a les característiques estructurals de l'agricultura valenciana, ens han portat a l'elaboració de Pla agroalimentari valencià.

Per a dur-lo a terme, a més del Pla de modernització dels regadius, el Govern Valencià s'ha plantejat desplegar diversos plans específics relacionats, entre altres coses, amb el desenvolupament d'infraestructures, el sistema alimentari, la modernització del sector ramader, la pesca i el cooperativisme agrari.

La constitució dels Consells Agraris Municipals serà conseqüència derivada de l'aprovació per estes Corts del projecte enviat pel meu govern.

Igualment, les cooperatives, tant les agràries com les altres, és voluntat meua que compten amb un instrument adaptat a les seues necessitats actuals, a partir del nou marc legislatiu que hem proposat a esta cambra.

Les inquietuds dels valencians també estan presents en els serveis públics bàsics com ara és la sanitat. La universalització de les prestacions i el mateix creixement de la població assistida han permés que 400.000 valencians més puguen disposar d'un servei digne. Ara es tracta de seguir millorant la prestació de serveis.

Podem reconèixer amb satisfacció que altres prestacions recentment incorporades per l'Insalud, com ara és l'atenció de la salut mental, compta ja en el cas valencià amb uns mitjans que garantixen les necessitats dels valencians.

La prioritat del meu govern s'orientarà també a facilitar la salut amb mesures preventives que ens permeten invertir en el futur benestar dels valencians. En este camp, les energies es concentraran, per exemple, a ampliar l'accés a noves vacunes infantils i a la prevenció del càncer i la sida.

És també intenció del meu govern intensificar i implantar noves iniciatives de medicina preventiva en l'àmbit laboral, extensives als treballadors autònoms i als xicotets empresaris valencians.

També és propòsit del Govern Valencià proporcionar més opcions d'elecció en l'àmbit de la sanitat pública.

Durant 1995, les previsions de creació de nous centres de salut permetran que el 75% de la població valenciana quede acollida a la nova atenció primària que va posar en marxa el Govern Valencià després de les transferències. És un servei descentralitzat, participatiu, integrador de serveis i especialitats, preventiu i amb una concepció integral de la salut.

Mantindrem la tensió necessària per a millorar el confort dels hospitals, amb habitacions que permeten més intimitat als pacients i que tinguen accés a més serveis.

És també voluntat del meu govern incrementar l'oferta quirúrgica, a fi d'aconseguir noves i desitjables reduccions de demora en les llistes d'espera, tal com s'ha pogut fer ja en 1994, en què s'ha passat a una reducció de més del 15%.

Pretenem, igualment, arribar a una situació satisfactòria en la despesa farmacèutica, pactant acords de col·laboració semblants als que han sigut acceptats pels professionals de la resta del país, i iniciar els treballs dirigits a l'ordenació de l'activitat farmacèutica, amb la finalitat d'acompassar les prestacions a les necessitats reals.

El Govern Valencià s'ha plantejat la possibilitat de diverses alternatives en atenció a la incidència social del servei de salut i a l'esforç financer que requerix. Hem estudiat, concretament, les propostes polítiques que algunes vegades s'han

formulat com a opcions alternatives. He de manifestar-los que unes vegades són difícilment comprensibles i unes altres són gens convincents, i totes, crec, poc elaborades. Espere que els seus defensors les concretaran hui més detalladament.

Optar pel benestar i la seguretat dels valencians ens ha marcat també un rumb precís en relació amb les infraestructures.

Si invertir en les persones és una prioritat absoluta, puc afirmar rotundament que moltes de les nostres infraestructures van en eixa mateixa direcció. I això es posa de manifest en l'augment de la seguretat vial i en la qualitat del transport públic; en la millora de la qualitat de l'aigua que bevem; en l'eliminació dels focus contaminadors que afecten les costes i els rius; en la millor accessibilitat de les comarques de l'interior, que afavorix la reducció dels desequilibris entre valencians.

Si invertir amb la finalitat que els valencians tinguen més i millors oportunitats és també una meta compartida, la modernització de les infraestructures és un mitjà per a aconseguir-ho, perquè facilita la reducció dels temps i els costos del transport i millora la capacitat de proporcionar respostes àgils als compradors dels nostres productes.

Precisament perquè els valencians demanen seguretat, equitat territorial i competitivitat, avançarem enguany fermament en relació amb una àmplia gamma d'infraestructures.

No puc ocultar una situació gens satisfactòria per al meu govern. Estic, naturalment, referint-me, senyories, al tancament de l'autovia entre Madrid i València. És ben cert que la diversitat de punts de vista afecta només a un reduït nombre de quilòmetres, i que les reflexions de totes les parts que es consideren afectades poden permetre la concreció d'una solució consensuada. Em pareix molt bé que es busque el consens o una solució suficientment compartida; però més enllà dels obstacles tècnics o de qualsevol altra classe, no podem deixar passar el temps pledejant judicialment, potser per a guanyar al final el fons de la qüestió, després d'haver perdut una pila d'anys fins que els tribunals hagen resolt tots els recursos.

La nostra prioritat és la seguretat dels valencians. Per tant, aquella solució més ràpida i tècnicament vàlida, i al mateix temps, si pot ser, acceptada per les parts interessades, ha de comptar amb el suport de la Generalitat.

Però a pesar d'este cas concret, progressem fermament aportant solucions a les àmplies necessitats de molts valencians en el camp de les comunicacions. Solucions que en 1995 avançaran, pel que fa al ministeri, amb la conclusió de les obres de l'accés sud al port d'Alacant; la finalització del tram Requena-Caudete; la concertació entre Generalitat i Ministeri de l'autovia Almenara-Nules; la finalització del tram entre l'Alcúdia de Crespins i Almansa, que acabarà d'unir València i Alacant per autovia.

Des de la Generalitat, el Segon Pla de Carreteres suposarà, enguany, iniciar l'execució de les autovies Alacant-Alcoi i Castelló-La Pobla Tornesa; la carretera Castelló-Benicàssim, i el distribuïdor comarcal Sud de l'Àrea Metropolitana de València, entre altres iniciatives.

De forma específica, esperem que en 1995 arribarem a trobar una solució satisfactòria a algunes necessitats complementàries de les ciutats més grans de la nostra Comunitat. El conveni subscrit recentment amb l'Ajuntament de Castelló permetrà l'execució de la ronda Est i el desdoblament de l'avinguda del Mar. El conveni amb l'Ajuntament d'Alacant suposarà l'entrada en servei o l'execució d'alguns trams de la Gran Via. Espere igualment que, si l'Ajuntament acaba els projectes en fase d'elaboració i posa a disposició de la Generalitat els terrenys corresponents, pugua posar-se també en marxa en València la licitació i execució dels quatre projectes previstos.

Juntament amb les infraestructures per carretera de què hem parlat, pròximament, molt pròximament ja, entrarà en funcionament la línia 3 del metro de València, i s'haurà completat també la renovació total del material mòbil dels Ferrocarrils de la Generalitat Valenciana.

La cultura facilita la tolerància i ens proporciona també seguretat i confiança. És una clau que obri noves oportunitats per a tots els valencians. Oportunitats que reforcen el nostre coneixement com a poble, amb el suport de la Llei de Patrimoni Cultural Valencià, recentment enviada a la Cambra. Oportunitats per a eixamplar la tolerància davant d'altres manifestacions culturals. Oportunitats que s'han d'abordar, des de la perspectiva de la descentralització cultural, com a resposta a les inquietuds dels ciutadans.

El Govern Valencià pretén seguir impulsant la presència social del valencià. I, sobretot, és i serà ferm com a garantia de la identitat del nostre poble i les seues manifestacions, que tutelarà i promocionarà, no sols com una obligació estatutària sinó, sobretot, com una obligació moral.

Hem de sentir-nos satisfets que el valencià siga la llengua usal en 600 centres educatius, quan fa 12 anys només ho era en 10. I n'estem satisfets perquè el valencià és patrimoni de tots, és un instrument de comunicació i de convivència. Les manifestacions contràries a la presència del valencià a l'escola perjudiquen greument la moral col·lectiva de la nostra societat, i espere que, al llarg d'este debat, els que així es manifesten demostren l'oportunitat i el fonament dels seus punts de vista alternatius.

En el camp de la política cultural, enguany, tant l'Ivam com la Biblioteca Valenciana rebran un nou impuls amb la restauració del claustre del Centre del Carme i les obres per a acomodar la mateixa Biblioteca. En este nou impuls cal situar també les dos noves fases de l'ampliació del Museu de Sant Pius V, l'obertura ja del Museu de la Taronja, i l'ampliació del Primer Pla d'Infraestructures Culturals, amb l'objectiu d'aconseguir que, en 1997, el 83% dels municipis valencians de menys de 5.000 habitants compten amb alguna d'estes instal·lacions. En este marc, esperem també que es resolga definitivament la construcció de l'auditori de Castelló, amb un projecte pragmàtic, digne i representatiu.

La capacitat creativa dels valencians rebrà el suport que calga, amb noves ajudes a la producció audiovisual i al doblatge en valencià. Entre 1995 i 1997, a partir dels convenis que es firmaran enguany, serà possible realitzar 42 projectes nous, dirigits a millorar les dotacions destinades a la cultura musical.

Senyories, amb estes i altres mesures, tant sectorials com a generals, el meu Govern pretén reforçar una Comunitat Valenciana que en 1995 està redescobrint la seua fortalesa. Amb els plans en marxa, amb les noves iniciatives i amb el Tercer Programa Econòmic Valencià, els nostres passos pretenen incrementar la seguretat dels valencians.

Així ho posa de manifest el conjunt de propostes dirigides a aprofitar totes les nostres possibilitats de reduir la desocupació. Així ho demostra la nostra capacitat de reacció davant la sequera, amb l'execució del Pla d'Emergència i el Pla de Modernització de Regadius. Així ho manifesta el conjunt de mesures destinades a combatre els incendis forestals, a partir de la Llei d'Emergències i les activitats de reforestació i de prevenció previstes.

La preocupació pels jòvens s'emmarca també entre els aspectes que considerem preferents per al nostre poble. Una preferència que ens concreta en l'extensió de l'ensenyament obligatori, en la creació de dos noves universitats i en la materialització d'un ampli espectre d'accions per a impulsar la presència valenciana en la investigació aplicada, entre els quals destaca el Pla Valencià per a la Ciència.

Les nostres empreses disposaran d'un entorn més favorable per a rellançar la seua activitat i abordar les oportunitats que la nostra presència en Europa ens ofereix; un millor entorn en l'àmbit financer i exportador. Un entorn apropiat per a guanyar la batalla de la competència en el camp del turisme, amb una presència més ferma de la nostra oferta en les àrees i països d'on vénen les persones que ens visiten. Un entorn on la competitivitat podrà assentar-se sobre un conjunt d'infraestructures que han modernitzat radicalment la nostra Comunitat. El poble valencià, en el transcurs d'enguany, comptarà igualment amb l'extensió de l'atenció preventiva a la salut, la presència d'una xarxa més potent en l'assistència primària, i la introducció de noves prestacions sanitàries. La Comunitat Valenciana és i serà, també, un espai de llibertat i creativitat, capaç d'acollir les inquietuds del nostre poble per la llengua i la cultura.

Les polítiques de benestar social, competitivitat, de suport a la nostra identitat i al medi ambient, ens han permés superar la crisi econòmica amb menors costos socials que en altres etapes econòmicament difícils. En el passat les crisis es resolien amb greus crispacions entre els interlocutors socials, amb tancaments definitius d'empreses i una extensa dil·lació en el procés d'ajust econòmic.

La crisi que hem superat en el 1994 ofereix un balanç de desocupació que em resulta particularment dolorós. Però també és cert que l'ocupació es recupera amb major rapidesa que aleshores i que 1995 pot ser per fi un dels grans anys de l'economia valenciana.

També és cert, com reconeixen empresaris i treballadors, que ara han sigut moltes menys les empreses que s'han vist excloses del mercat i que, per tant, la disminució de l'activitat no s'ha traduït en la seua desaparició definitiva, facilitant que disposem d'un teixit empresarial suficientment ample i sà per a omplir amb la seua activitat l'espai de les noves oportunitats.

També és cert que, abans, l'angunia dels treballadors davant la incertesa del tancament de les empreses suposava l'agudització de l'enfrontament social, mentre que ara l'existència de prestacions socials apropiades i la maduresa de les relacions industrials han permés que el diàleg s'haja situat majoritàriament en les empreses i en les taules de negociació, buscant solucions conjuntes per a fer front a uns problemes sentits prou sovint com a compartits.

També ho és que, precisament als anys difícils, el diàleg institucional de la Generalitat amb els interlocutors socials ha avançat cap a acords. Amb l'acord sobre el Pla d'Ocupació. Amb l'acord sobre el PEV III.

Este clima de cohesió, de tolerància, d'iniciativa, en el qual és possible plantejar-se noves inquietuds i enriquir les dimensions socials i cíviques dels valencians, no hauria sigut possible sense l'existència d'una societat que ha fet seua l'equitat i la responsabilitat com a punt de referència d'una moral compartida. Perquè ens preocupen les persones, hem assumit que la nostra millor inversió ha de ser en les persones. Perquè ens preocupa la desigualtat, hem assumit que l'acció del Govern Valencià havia d'orientar-se a combatre-la.

A partir d'esta doble preocupació, el Govern seguirà contribuint a fonamentar les bases del nostre futur. Sóc conscient que prompte s'obrirà un període preelectoral, però per la mateixa raó que he propugnat l'estabilitat, el Govern Valencià no es paralarà pel fet que les eleccions estiguen pròximes. Seguirem treballant perquè tenim idees clares, tenim projectes i tenim la convicció que cada dia d'enguany pot ser un dia d'esperança i de satisfacció per a molts valencians.

Perquè és a partir d'ara quan es produeix un motiu addicional per a reforçar la cristallització de les idees polítiques que represente. Amb les transferències en matèria de justícia,

hem completat el marc competencial previst. Ara cal ampliar l'espai de la nostra autonomia i conduir la Comunitat Valenciana a la nova Unió Europea que sorgirà dels pròxims anys. Disposem dels instruments de govern necessaris i farem ús d'ells per a què el nostre poble forme part de la capçalera d'Europa.

Anem a aconseguir-ho perquè hi ha un projecte polític de futur, socialment articulad, del qual he parlat durant esta intervenció.

Anem a aconseguir-ho perquè estem disposats a continuar prenent a les persones com a referència ineludible, i a les persones en situació de desigualtat —aturats, dones, jòvens, discapacitats— com a referència obligada.

Anem a aconseguir-ho perquè comptem amb valors propis que ens proporcionen fortalesa. La sensibilitat social, la sensibilitat per la igualtat, la sensibilitat per aprofitar les noves oportunitats.

Anem a aconseguir-ho perquè disposem d'un model econòmic assentat sobre l'economia real, que ha creat un estil majoritari i positiu de cultura empresarial i social. Un estil que, a més de generar treball, desencadena processos d'emulació i ampliació del nostre teixit econòmic.

Anem a aconseguir-ho perquè els valencians valorem a les persones no sols pel que realitzen, sinó per també la forma com ho aconsegueixen.

Anem a aconseguir-ho perquè, si en el passat recent hem demostrat que sabem fer front a la tempesta amb intel·ligència i diàleg, ara amb més motiu i facilitat haurem d'estendre a més valencians i valencianes els rendiments de la futura prosperitat.

En esta Comunitat Valenciana que inverteix en l'enfortiment de la nostra cultura i la nostra autoestima, que inverteix en benestar, que inverteix la seua força moral en l'equitat i en la responsabilitat, vull que es dirigisquen els passos del meu Govern.

Per això els demane, senyories, que porten a este debat propostes que puguen facilitar la tasca del Govern valencià, i transmetre a tots els valencians que, més enllà d'altres compromissos, hi ha una sòlida voluntat de col·laborar constructivament en la solució de les seues inquietuds.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Socialista.)

El senyor president:

Senyories, el Ple continuarà a les dotze i mitja.

Se suspén la sessió.

(Se suspén la sessió a les 11 hores i 54 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 34 minuts.)

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Zaplana Hernández-Soro.

El senyor Zaplana Hernández-Soro:

Señor presidente. Señoras y señores diputados.

Hace justo un año, al iniciar mi intervención en este mismo debate, señalaba que se celebraba con una connotación distinta a los producidos en años anteriores. Le recordaba, señor Lerma, que el Partido Popular había sido la fuerza más votada en cada una de las provincias de esta Comunidad cuando se celebraron elecciones generales. Creía entonces, y así lo señalé, que era un dato necesario a tener en cuenta para el análisis de nuestra situación en la Comunidad Valenciana.

En su contestación aquel día no quiso admitir ese dato como variable relacionada con su gestión. Eso era febrero.

Tres meses después los ciudadanos de esta comunidad le decían en las urnas lo que realmente pensaban.

El retroceso de las siglas que usted representa era muy superior al de aquel junio de 1993 y la diferencia, en favor del Partido Popular, se situaba el pasado junio en catorce puntos a nuestro favor.

Esta mañana ha vuelto usted a demostrar que audacia no le falta, pero de la audacia a la temeridad sólo hay un paso y usted, señor Lerma, hoy lo ha dado. Estaba en mi escaño escuchándole y desde mi perplejidad no sabía si hablaba del mundo feliz de Aldous Huxley o del más allá del planeta silencioso de Lewis. En cualquier caso, he tenido la firme convicción de que una vez más estaba usted describiendo otra tierra.

Niega la evidencia, oculta lo que todo el mundo ve y maneja cifras que no se corresponden con la realidad social en la que los valencianos tenemos que vivir diariamente. Y todo ello con tal de mantenerse en el poder, aun siendo consciente de su agotamiento ideológico y del cambio que demanda la sociedad valenciana.

Este es el foro idóneo para profundizar en el balance de lo hecho hasta ahora por su gobierno, una ocasión propicia para lograr una adecuada radiografía de los problemas en los que vivimos inmersos los valencianos. Puedo aceptar, incluso, las buenas intenciones de los que nos han gobernado, incluso reconocer que han hecho un gran esfuerzo. Pero es evidente que la dirección tomada era errónea. Hay otras propuestas. Y no diga más veces que no existen, porque hace el ridículo con ello.

La mayoría de los valencianos han dado el respaldo al proyecto que represento en los dos últimos comicios electorales. Y no querrá decirme usted, señor Lerma, que esos miles y miles de valencianos emiten su voto a algo que no existe. A mí no me ofende cuando dice esas cosas, pero creo sinceramente que falta usted al respeto democrático de las personas que no piensan como usted. Y en estos momentos, no lo dude, somos muchos más.

No parece que entienda que puede haber alternativa a la suya. Está como el estudiante que cree que lo único que existe es lo que le han explicado. Abra usted los ojos a la realidad. Su proyecto está agotado y enfrente tiene otro distinto.

Pero no vengo a este debate con ánimo desafiante, tiempo habrá para debatir programas. Es más, propongo ahora formalmente a esta cámara la celebración de un debate sobre modelos alternativos de futuro para nuestra Comunidad Valenciana. Usted tiene la palabra. Pero hoy, hoy señorías, por mucho que al señor Lerma le pese, hay que hablar de la situación actual. Hoy venimos a examinar la realidad, hoy venimos a examinarle a usted, señor Lerma, porque es el presidente de esta comunidad desde hace más de doce años, hoy venimos, en definitiva, a examinar el modelo socialista aplicado en la Comunidad Valenciana. Esa es nuestra obligación hoy.

Y si hiciéramos caso a su conseller de Economía nos ahorraríamos parte de este debate, porque ya se ha encargado él de dictaminar la actual situación con una frase: «Valencia ha sido marginada». Lo decía el otro día. Y como coincido con esa afirmación, hoy quiero decirle que no seré nunca bisagra para doblar el espinazo ante nadie y me disgustaría que después de doce años de gobierno me compararan con ese simpático personaje de los hermanos Marx llamado Harpo.

Hay días especialmente importantes en la vida de los pueblos. Y sin duda uno de ellos fue el 22 de junio de 1983. Ese día pronunció usted ante las Cortes Valencianas su primer discurso de investidura para solicitar la confianza de la Cámara al asumir la presidencia de la Generalitat Valenciana. Decía así: «El momento es histórico; después de casi tres siglos recuperamos nuestras instituciones tradicionales de autogobierno, pero en un marco socio-político distinto.» Era sin duda un

momento histórico. Por fin recuperábamos los valencianos nuestro autogobierno. Y esto, según expresó usted, era algo más amplio que simples objetivos partidistas, ya que nuestra propuesta delante de esta Cámara —decía— quiere ser integradora del pueblo valenciano. Casi tres siglos nos costó a los valencianos recuperar nuestro autogobierno y usted en muy poco tiempo ha defraudado aquellas expectativas.

El autogobierno tenía una significación mucho más profunda que la simple administración de unos fondos públicos. Y mire, señor Lerma, usted tuvo la oportunidad de configurar la Comunidad Valenciana partiendo de cero. Era un reto importante. Se trataba de realizar un esfuerzo para recuperar la personalidad valenciana y que todos los ciudadanos se identificaran en ella. Usted creó una administración, hizo edificios, ha alcanzado una hacienda valenciana con casi un billón de pesetas, ha nombrado decenas de altos cargos, puede que haya asfaltado carreteras y construido escuelas. Ha querido hacer un cuerpo, pero le ha faltado lo más importante: no le ha dotado de alma.

Para ello hubiera sido necesario ser más sensible y escuchar las palpitations de todos los rincones de la comunidad. Debería haber sido el presidente de todos y no solo de parte. Tendría que haber evitado hacer bandera de las discrepancias y buscar más puntos de unión. En definitiva, formar lenta pero constantemente una verdadera conciencia valenciana.

Prueba de que no ha sido así es el alejamiento que sienten alicantinos y castellanenses por nuestras instituciones, la escasa identificación de los ciudadanos con ellas. Señor Lerma, quizá tenía intenciones de integrar este pueblo, pero no ha sabido. Tal vez no se podía hacer desde las premisas ideológicas que han presidido su actuación. La vertebración no puede hacerse desde imposiciones uniformadoras, desde exclusivas visiones partidistas de acuerdo con un modelo tan prefabricado como irreal. Ha sido usted poco más que un mal gestor de fondos transferidos, casi un gobernador territorial con mayores capacidades administrativas. Ha fracasado en la vertebración territorial, en la vertebración cultural y lingüística, en la vertebración económica y en la vertebración social.

Hacer participar a los ciudadanos de Alicante, Castellón y Valencia en un proyecto unitario dentro de la Europa de las regiones es todavía una asignatura pendiente. Y esa es una tarea en la que yo me siento especialmente comprometido. Ese es el único camino para que el autogobierno se consolide como el gobierno firme y querido de todos los valencianos. Ese es el reto para que el proyecto común de la Comunidad Valenciana alcance el respeto en el contexto español y europeo.

Tener una voz fuerte y solidaria y convertir ese proyecto en elemento dinámico para el progreso de la propia comunidad y de España, son tareas mal realizadas que abordaremos a partir de mayor si los valencianos nos reiteran su confianza.

No cabe duda que reducir las diferencias existentes con las regiones que están a la cabeza de la Europa comunitaria y crear empleo son dos grandes objetivos. Y para ello es necesario mejorar la competitividad de las empresas valencianas. Algo de eso nos ha dicho esta mañana. Pero yo le pregunto: ha tenido varios años para llevarlo a término y ¿en qué situación estamos? Estamos, señor Lerma, donde estábamos, en el furgón de cola europeo. Con una renta per cápita que no llega al 75% de la media de los países de la Unión Europea.

Es cierto, como ha dicho, que este año los índices de crecimiento no han sido negativos. Pero no es menos cierto que si queremos converger con las regiones prósperas de Europa tenemos que crecer más que ellos. Y eso no está sucediendo. Sabe usted que o crecemos más o llegará un momento en que la brecha será insalvable. Y le digo más. En los últimos veinte años, por primera vez la recuperación económica no ha su-

puesto para la Comunidad Valenciana un crecimiento mayor que la del resto de Europa. Situación que resulta más paradójica si tenemos en cuenta que el comercio exterior y el turismo, pilares básicos de la economía valenciana, han sido las locomotoras de esa leve recuperación.

La explicación a esta situación paradigmática no puede entenderse sin tener en cuenta las oportunidades perdidas para corregir las deficiencias estructurales que durante años venimos arrastrando. Tipos de interés altos, fiscalidad confiscatoria, descontrol del gasto, déficit público crónico, han sido características de la política económica socialista y bases de un presente nada esperanzador.

Han realizado inversiones millonarias que sólo se han reflejado en edificios, parques tecnológicos, estudios y publicidad, sin lograr permeabilizar el tejido industrial para conducir por los cauces de la modernidad.

Hoy sigue pendiente la realización de un plan de choque para las pequeñas y medianas empresas que les facilite mejorar su capacidad competitiva y les permita conseguir mayores cuotas en el mercado internacional.

Por cierto, señor Lerma, no deja usted nunca de sorprenderme cuando habla del empleo. Ante uno de los problemas que castiga más fuertemente a la sociedad valenciana y que se mantiene de forma continuada, provocando dramas en multitud de hogares, usted se limita a enmascarar las cifras y a mezclarlas con el ávido propósito de confundir a la opinión pública.

Debo decirle de forma contundente que con los únicos datos homologados internacionalmente y que elabora el Instituto Nacional de Estadísticas sobre la encuesta de población activa, en 1983 eran 225.000 valencianos los que estaban en paro, en 1994 esa cifra supera los 400.000. Ese es un dato objetivo que no podrá usted desmentir.

Cuatro de cada diez jóvenes que quieren y pueden trabajar no encuentran trabajo en nuestra comunidad. Y tres de cada diez mujeres deben resignarse a quedarse en casa en contra de su voluntad. Ese es su gran fracaso, señor Lerma. Y usted mezcla las cifras con la consciente voluntad de confundir.

Esta mañana ha hablado de paro registrado. Y usted sabe que esa cifra no es real, porque sólo recoge los inscritos en las oficinas del Instituto Nacional de Empleo. Usted se inventa una tasa de paro tomando el dato de población activa de la EPA y un número de parados limitado por la inscripción en las oficinas de empleo.

Eso no es cierto. Y en este tema no deberíamos jugar con las cifras, porque detrás de cada parado se esconde un drama humano que hay que intentar remediar. Y no se excuse, como ha hecho recientemente, con una ficticia alta tasa de actividad. Ésta ha crecido sólo dos puntos, del 49 al 51, y lleva usted doce años gobernando. Coincidirá, además, conmigo que es una de las más bajas de Europa.

Usted, señor Lerma, se lo digo una vez más, se ha convertido en el presidente del paro y del empleo precario. Mucho hablar de carencia de proyecto. Pero si hubieran aplicado las medidas que año tras año mi grupo plantea en los debates de presupuestos, tenga la certeza que no estaríamos en esta situación. Su grupo no aceptó nuestras propuestas, y ahora sólo nos queda recibir esta mala herencia e intentar corregirla. Y para ello, el instrumento más directo son los presupuestos. Los han multiplicado por veinte desde el año 1983 a 1994. Es cierto que ha asumido mayores competencias, pero ha fracasado en el intento de ayudar a la economía real.

Actualmente nos encontramos con una política presupuestaria donde los ingresos están altamente condicionados y los gastos no tienen flexibilidad alguna, ya que los tienen comprometidos; de tal manera, que en una situación de crisis, como la

que hemos vivido, no ha podido hacer uso del instrumento presupuestario para ayudar a superarla. El gasto público se le ha disparado, no ha instrumentado mecanismos para racionalizarlo y, como no tenía bastante, ha recurrido al endeudamiento, empobreciendo, cada vez más, a los valencianos. Ha llegado a casi 400.000 millones de deuda, sin contar con la deuda acumulada por empresas públicas que su gobierno asume. Son 800.000 millones de gasto comprometido y unos niveles de inversión que apenas superan los 100.000 millones de pesetas. En la elaboración presupuestaria que han desarrollado ha primado más las coyunturas electorales que la lógica económica. En estas circunstancias, señor Lerma, es fundamental y necesaria la realización de una auditoría de gestión que nos permita un nivel de conocimiento riguroso para eliminar entidades innecesarias y gastos superfluos.

Y ¿qué quiere que le diga de la administración? Si sale a la calle, cualquier ciudadano le puede transmitir su perplejidad ante una administración que vive alejada de la realidad. Una administración demasiado cara para sus bolsillos, lenta en los trámites e ineficaz en los resultados. Actualmente, el número de funcionarios se aproxima a los 90.000. Y un proceso que se concibió para acercar la administración al ciudadano, ofreciendo mejores servicios, se ha convertido en realidad en una estructura burocrática diseñada con criterios obsoletos, regresivos y endogámicos.

Ha reproducido miméticamente el modelo centralizado, asumiendo los grandes defectos que encerraba una administración que venía del pasado. Ha perdido una oportunidad histórica. Partía de cero, como le he dicho antes, y ha fracasado en su intento de construir una administración moderna. Sus promesas y los resultados obtenidos han sido contradictorios. Ha creado organismos públicos que más tarde se ha visto obligado a disolver. Ha creado empresas públicas que luego ha transformado en organismos públicos. Ha creado otras que no tienen ninguna competencia ni utilidad. Carece usted, en definitiva, de criterios sólidos y estables que definan el modelo de la administración valenciana.

La administración debe ser cómoda para los ciudadanos. No puede estar al servicio de los funcionarios, sino de todos los alicantinos, castellanenses y valencianos. Debe ser ágil, rápida, eficaz, neutral y flexible. Y usted, después de doce años, no lo ha sabido hacer.

Los agricultores han visto a lo largo de estos años que sus problemas iban en aumento. La desorientación que usted denunciaba en 1983 se ha transformado, doce años después, en frustración y desesperanza. Recientemente tuve una reunión con representantes del sector agrario. Me transmitieron sus inquietudes y lamentaban que usted hubiera vuelto la espalda a sus problemas, a los problemas de la agricultura. No ha buscado nunca el diálogo con ellos y ha obstaculizado la celebración de unas elecciones en el campo, que hubieran sido necesarias para determinar representatividades.

Señor Lerma, las dificultades comerciales de este sector están en la mente de todos los valencianos. El tratado de adhesión a la Comunidad Económica Europea supuso un duro golpe para la agricultura de nuestra comunidad que se ha visto agravado con los problemas derivados de la firma del acuerdo del GATT, donde una vez más su debilidad permitió que fuéramos moneda de cambio. Y ahora una nueva amenaza se cierne: los acuerdos euro-magrebíes, que pueden provocar una desleal competencia a nuestros productos en los mercados europeos, sin además asegurar el principio de preferencia comunitaria.

Se está permitiendo que, mientras los agricultores del resto de Europa hicieran sus transformaciones con fondos comunitarios, a los valencianos se les pida cofinanciar las necesarias

inversiones, lo que podría suponer la definitiva puntilla para nuestra agricultura. Y bien saben los agricultores quién tiene la culpa de ello y quién lo ha permitido.

Es necesario, con urgencia, afrontar un decidido proyecto de modernización de las estructuras agrarias. Las que tenemos no sólo son insuficientes, sino que se están quedando obsoletas. Ustedes han querido sembrar, pero sólo han cosechado fracasos. Al programa de explotaciones agrarias preferentes, sólo 21 han podido acogerse. Ni un sólo agricultor mayor de 60 años se ha podido jubilar anticipadamente haciendo uso de sus planes. Y sólo 5.000 hectáreas de tierras agrícolas marginales se han reforestado en los dos últimos años de las 150.000 potenciales.

¿Y qué decir de infraestructuras hidráulicas y de regadío? La intensificación de la previsible sequía ha puesto de manifiesto la inadecuada actuación que han llevado en este campo. Se ha actuado tarde y mal, proponiéndonos en estas fechas un plan de modernización de regadíos que, en el mejor de los casos, es electoralista, demagógico, inaplicable y donde no se especifica su financiación. Sigue usted diciendo lo mismo que en 1983, y sigue sin resolver ninguna de las graves dificultades por las que atraviesa el campo valenciano. La diferencia es que la situación ahora es peor que entonces. Hay que ilusionar a los agricultores ofreciéndoles planes realistas, escuchar a las asociaciones, darles participación en la elaboración de programas y poner a la administración al servicio de sus necesidades reales.

Pero mire, señor Lerma, al iniciar su gestión al frente de la Generalitat, usted recibió un espléndido tesoro en forma de más de un millón de hectáreas de patrimonio forestal. Lo ha dilapidado. Si hubiera adoptado las medidas preventivas oportunas, como no negará que le hemos pedido retiradamente, no hubiéramos visto consumirse bajo el fuego casi una tercera parte de nuestro patrimonio forestal, ni la Comunidad Valenciana estaría a la cabeza de España en número de incendios y hectáreas quemadas. Aquí tiene otro triste récord de su gestión. Y no le estoy hablando sólo del año pasado, en el que ardieron casi 130.000 hectáreas de nuestros bosques. No, señor Lerma. Le hablo de todo el período de su mandato, en el que han ardido más de 330.000 hectáreas.

En Europa, un fuego de más de 5 hectáreas significa que los medios de extinción no son eficaces. ¿Qué diría usted de la eficacia de un gobierno al que se le queman en cada incendio, por término medio, más de 60 hectáreas?

Y no hable usted, por favor, otra vez, como ha hecho esta mañana, de clima seco. Andalucía, con un clima más seco si cabe que el nuestro, tiene un incendio medio ligeramente superior a las 20 hectáreas.

Las consecuencias de su ineficaz gestión son palpables. El desierto está ya a las puertas de nuestra casa. Casi la mitad del territorio de nuestra comunidad está en trance de desertización. Usted, señor Lerma, que últimamente habla de irresponsabilidades, debe saber que la mayor que se ha cometido ha sido dilapidar nuestro patrimonio forestal. Y eso, señor Lerma, lo ha hecho usted y sólo usted. Por ello, esté seguro que le pedirán responsabilidades las generaciones futuras.

Pero eso no es todo. Si usted se hubiera preocupado de verdad por lograr un ambiente sano, ahora mismo no se estaría tratando de forma incorrecta el 80% de los residuos sólidos que se producen. ¿Sabe usted, señor Lerma, que si extendiéramos las basuras no tratadas durante esta última legislatura, cubriríamos toda la provincia de Valencia?

Montes que arden, desierto que avanza, basuras vertidas al azar y falta de agua. Ciertamente no ha llovido, y de eso no es usted responsable, pero han sido incapaces de prevenir una situación que cíclicamente nos afecta. ¡Cuántos proyectos, señor Lerma, discutidos para nada! Lo único que ha llovido en

esta comunidad han sido sus promesas incumplidas. Pese a sus palabras de 1983, usted ha hecho de la política medioambiental pura imagen. Nuestro entorno, cada vez más degradado, lo que necesita son responsabilidades y no palabras.

Señor Lerma, éste es el entorno que usted lega a los valencianos, y al que se le ha olvidado referirse esta mañana. Coincidirá conmigo que un objetivo básico en toda sociedad avanzada es asegurar una adecuada cobertura sanitaria.

Por cierto, señor Lerma, para que no existan dudas ni malas interpretaciones por su parte, quiero dejar muy claro mi propósito de no disminuir en una sola peseta los gastos destinados a sanidad. Pero hoy coincidirá usted conmigo en que el problema no es gastar más o menos dinero, hay que gastar el que haga falta.

Pero el problema no es ese, el problema hoy es emplearlo mejor. Es destinarlo a mejorar la atención sanitaria y no a aumentar burocracias inútiles. Usted es el responsable de haber constituido una organización gigantesca y anquilosada, donde su propia inercia ha marginado al actor principal: el paciente.

No quiero para los valencianos un sistema de salud que los convierta en meros números, que la angustia sea la sensación principal cuando necesitan cuidados médicos y que la desinformación permanente les produzca inseguridad.

¿Cree de verdad, señor Lerma, que los ciudadanos han experimentado una mejoría en su atención, tras el traspaso de competencias en esta materia? ¿Sí? ¿Cree usted que la creación del Servasa como organismo autónomo obtuvo resultados positivos en la atención sanitaria? Entonces, ¿por qué lo disolvieron? Porque lo disolvieron 4 años después, sin que tampoco superara esas dificultades.

No, señor Lerma, incrementar la burocracia y complicar la gestión ha sido su balance. Universalizar de hecho, y no sólo de derecho, la atención sanitaria, y garantizar su gratuidad, son principios irrenunciables que mi partido tiene perfectamente asumidos, y que lucharemos por llevarlos a cabo de forma efectiva, porque en la eficacia es donde el sistema sanitario ha fallado en la Comunidad Valenciana.

Y los datos avalan lo que digo; incluso una encuesta del CIS, que para ustedes no debe ser sospechosa, indica que el índice de satisfacción del usuario ha caído vertiginosamente en el último año.

Mire usted, no quiero entrar en guerra de cifras, todas son alarmantes, pero cualquier persona que esté en espera de lista para una intervención quirúrgica, o para cualquier otra atención sanitaria, sufre estos retrasos como un drama para el que los sufre, e invalida la universalidad y gratuidad que debe imperar en el sistema.

Cada ciudadano sabe el tiempo que ha de esperar para ser atendido, ¿o es que usted cree que los 9.000 pacientes que tienen en lista de espera durante más de 6 meses pueden estar contentos de la asistencia sanitaria? ¿O es que son felices los padres de casi 1.000 niños, y digo bien, 1.000 niños, que están pendientes de tratamientos por los servicios de La Fe?

Y créame, quiero apartarme de la demagogia catastrofista, y no quiero hablar de auténticas tragedias ocurridas por la mala asistencia sanitaria, que ejemplos tenemos, e importantes. Yo creo que es posible garantizar la universalidad, gratuidad y solidaridad del sistema si se aplica un modelo sanitario más moderno y eficaz, donde los profesionales se sientan cómodos y reconocidos por su trabajo. Hay que obtener el máximo aprovechamiento de todos los recursos sanitarios disponibles en la Comunidad Valenciana, insisto, de todos los recursos sanitarios disponibles.

Yo le hablaba hace poco de mayores conciertos con el sector privado, durante el debate de presupuestos, y ello era para aumentar la capacidad de asistencia, pero no acepté mi pro-

puesta. Lo que nosotros vamos a hacer no es privatizar la sanidad, como usted insiste en decir engañando y confundiendo a los ciudadanos. Con el Partido Popular la sanidad será, desde luego, gratuita, pero será además verdaderamente universal, y lo será porque integraremos todos los recursos sanitarios dentro de la red asistencial pública, permitiendo algo muy importante que usted no ha logrado: la elección del ciudadano.

Señor Lerma, los jóvenes son el futuro de nuestra sociedad. Sus mejores energías, su creatividad, su ingenio, su preparación humana y profesional son garantías de avance hacia una sociedad mejor. Sin embargo, una sensación de aburrimiento y falta de horizontes invade a nuestros jóvenes en los centros educativos. Es necesario poblar nuestras aulas de un ambiente de serenidad y trabajo, donde los padres lleven a sus hijos confiados y no recelosos. Donde los profesores se sientan respetados y no agredidos. Donde nuestras alumnas y alumnos se encuentren con la cultura, con la ciencia, con la tecnología, con el saber, y no, como ocurre ahora, con la desmotivación, el desencanto, el pesimismo y la indolencia.

Con su política ha conseguido una enseñanza de mala calidad que hunde a los jóvenes en un mundo sin expectativas. Pregunte, si tiene dudas, a los estudiantes de medicina qué significa el 6 igual a 0.

La aplicación de la Logse requiere conocer el mapa escolar; después de varios años seguimos sin conocerlo; se lo han reclamado sindicatos, padres y profesores, y sigue siendo uno de los secretos mejor guardados por su Gobierno. Y ¿sabe por qué?, porque no lo tienen.

El fracaso escolar es hoy un lastre espectacular de su administración educativa; ustedes mismos han tenido que publicar un documento, con carácter de urgencia, sobre las ya famosa 77 medidas para aumentar la calidad del sistema educativo, lo que pone de manifiesto el reconocimiento explícito de ese fracaso.

Uno de cada tres alumnos que inician los estudios de bachillerato abandonan antes de finalizarlo. Su voluntad en 1988, le recuerdo, era que la disyuntiva para los jóvenes al término de la enseñanza secundaria no podía ser la opción entre una universidad masificada y un terrible paro juvenil, ¿se acuerda de aquello? Sin embargo, lo que hacía entonces no era prevenir, sino anticiparse a describir lo que iba a conseguir, lo que ha conseguido usted hoy.

Siguen sin proporcionar escolarización a los niños de 3 años; los alumnos de octavo con asignaturas pendientes siguen vegetando en los centros y no han encontrado una buena solución a sus problemas. No cuentan con profesores específicos para impartir asignaturas básicas como la educación física, el idioma y la música. No han logrado aplicar la Ley de educación permanente de adultos, que han presentado recientemente, tras su ya dilatados años de gestión.

Y mucho más grave, por la importancia social que tiene, es el deterioro al que han conducido a la formación profesional. Si usted creyera, como yo, que la formación profesional debe ser un instrumento básico para facilitar la inserción laboral de los jóvenes, y uno de los mejores medios para aumentar la competitividad de las empresas, a la vez que facilitar la localización de las mismas en la Comunidad Valenciana, no habría hecho lo que ha hecho.

Con su política en formación profesional, 2 de cada 3 alumnos que la inician abandonan antes de finalizar. Las salidas profesionales se encuentran cada vez más debilitadas, y la incorporación de mujeres en algunas especialidades alcanzan unos niveles irrisorios.

En materia educativa hay que contar con todos los recursos disponibles a través de una política de concierto más amplia, facilitando a los padres la posibilidad real de elección de

centros. Señor Lerma, sin recortar ni una peseta del presupuesto no sólo se puede dar una mayor escolaridad, sino una mejor educación.

Mantiene usted que la cohesión social tiene que conjugarse con la proporcionada por los elementos esenciales de nuestra cultura, y en especial por la extensión y creciente arraigo del valenciano. Y en eso coincide, pero usted hace lo contrario, ha convertido la cultura y la lengua en elementos de división y no de unión; de hecho, algunas entidades culturales dependientes de subvenciones e impulsadas por usted, están durante los últimos días intentando levantar banderas de divisiones y rupturas en una sociedad que no se lo merece.

Señor Lerma, puede que la historia le juzgue por ello. El ambiente de concordia que debe presidir la cultura y la unión que debe provocar el uso de nuestra lengua no puede ni debe ser manipulado. Estamos a favor de un bilingüismo natural como aportación de la Comunidad Valenciana al fondo cultural de España y de Europa. Este concepto implica tanto un inequívoco apoyo a la difusión del valenciano en nuestro territorio, como una clara voluntad de integración de todos cuantos viven y trabajan en el mismo.

Más en concreto, se lo voy a decir más claro: vemos la necesidad de que el valenciano se enseñe en las escuelas, entendemos la lengua valenciana como riqueza cultural y medio de desarrollo de nuestra identidad, pero no queremos imponer, sino convencer que el bilingüismo representa un valor añadido del acervo cultural valenciano. La lengua no se impone, debe partir de la realidad y de su situación concreta en el actual momento histórico.

Señor Lerma, dudar de nuestro apoyo a nuestras señas de identidad, y especialmente a nuestra lengua valenciana, sólo lo entiendo —y digo bien— sólo lo entiendo como manifestación irresponsable cargada de malas intenciones. Que quede claro. (*Aplaudiments des dels escans del Grup Parlamentari Popular.*)

Ustedes han presumido han presumido de ser el partido de los menos favorecidos. ¡Qué ironía con los ejemplos que muestran! No han sabido evitar la marginación, la pobreza y la miseria de un número considerable de valencianos.

Señor Lerma, vaya a los barrios de nuestras ciudades y verá lo que seguramente no conoce: esa bolsa de marginados, los pobres, los parados, los drogadictos, los enfermos del sida, los inmigrantes. Nuestros mayores que en su vejez pasan necesidad, nuestros jóvenes que buscan su primer empleo, nuestras familias recién constituidas que buscan su primer hogar, los minusválidos desatendidos por su gobierno siempre. La pobreza en nuestra Comunidad ha crecido por encima de la media en España. Somos una de las cinco comunidades cuyo índice de pobreza se ha incrementado desde 1990.

Ese dato se le ha olvidado también esta mañana. Y no hubiera estado mal que nos hubiera contado qué piensa hacer también al respecto en los cuatro meses que le restan de gobierno.

Según un informe, el informe Foessa-Argentaria el 23% de los valencianos está sometido a la pobreza. Una de cuatro familias, pues, valencianas se encuentra bajo el umbral de la pobreza. Esas familias valencianas a las que usted no ha prestado la atención que merecen, que son el colchón sobre el que se amortiguan las tensiones sociales, las ha vuelto a engañar al incumplir el único compromiso que adquirió en el debate del año pasado: la promulgación de una ley de la familia. Hace tres meses volvía usted a reafirmar en esta Cámara su compromiso de alumbrar esta ley. Pero no se preocupe que ya sabemos cómo son sus compromisos.

Sus promesas carecen de credibilidad. Sus compromisos son sistemáticamente incumplidos. Usted no tiene nada que

ofrecer a un pueblo que está cansado de ser engañado por sus falsas promesas. Sus planes de prevención fracasan y consiguen el efecto contrario al deseado. Uno de cada tres jóvenes entre 15 y 25 años consume drogas actualmente de forma esporádica o habitual. Es difícil, señor Lerma, créame, encontrar tan poca sensibilidad en tantos años de gobierno.

Al principio de mi intervención le hablaba de crear una conciencia valenciana que permitiera tener una voz fuerte y respetada en la defensa de nuestros intereses. Esto desgraciadamente ya sabemos que no ha sido así. Y el resultado ha podido ser otro que una mayor marginación de la Comunidad Valenciana en inversiones.

No quiero extenderme haciendo una relación exhaustiva de los agravios comparativos ante los que el gobierno valenciano, su gobierno, ha permanecido impasible. Pero me obliga a decir que algunas de sus últimas manifestaciones rayan en la hipocresía cuando ahora, justo antes de unas elecciones en las que tienen muy serias dificultades, quiere levantar la bandera de la reivindicación.

La Comunidad Valenciana se quedó fuera de los grandes proyectos de 1992. Pero eso no sería preocupante si durante otros ejercicios se nos hubiera dado un trato más equitativo, que tampoco ha resultado ser así.

En los últimos 12 años nunca hemos llegado a recibir ni el 7% de las inversiones regionalizadas del Estado y todo el mundo conoce que en PIB y en población la Comunidad Valenciana representa un 10% del total nacional. Y, como ya he dicho en más de una ocasión, en los fondos regionalizables del Feder no vamos a recibir ni el 11%, cuando nuestra participación, con criterios de PIB y población, debería situarse en el 17%. Y claro, con ese condicionante, la Comunidad Valenciana sigue manteniendo un déficit en infraestructuras que añade más dificultades a nuestro deseo de ser una comunidad competitiva.

Señor Lerma, para ver terminada la autovía a la que usted hacía referencia esta mañana, Madrid-Valencia, ya sabemos que hay que esperar al siglo XXI. Nuestros puertos siguen marginados y olvidados. Nuestra red ferroviaria, obsoleta y sin diseño de futuro.

Créame después de escucharle esta mañana que lo del tren de alta velocidad en sus manos parece ya un jeroglífico. La ausencia de la autovía Alicante-Cartagena se encarga de poner alguna dificultad más al turismo. El eje Valencia-Burdeos, ni en su imaginación.

Nuestros aeropuertos, esos aeropuertos por los que usted ahora apuesta después de 12 años, se han convertido en regionales de segunda categoría, a pesar de su importancia y del volumen de pasajeros.

Señor Lerma, bien sabe que desgraciadamente podría hacer esta lista interminable.

¡Qué duro tiene que ser para usted esta realidad! Pero es usted y sólo usted el que la ha consentido.

Usted se ha hecho fuerte en su partido a costa de hacernos débiles a los valencianos.

Y qué duro tiene que ser recorrer ahora, como vulgar ilusionista la Comunidad vendiendo proyectos que no se sabe para cuándo ni de qué cuantía, como burda estrategia electoral.

Ya puede hacer el doble de discursos como el que ha pronunciado esta mañana, ya puede hacer el doble de kilómetros, ya puede hacer el doble de promesas. Llega tarde. Ya le conocen y después de 12 años saben lo que da de sí. Sólo engaña a los que por distintos motivos y en algunos casos oscuros intereses, se dejan utilizar, pero son pocos como podrá comprobar.

La solidaridad no está reñida con la fortaleza para exigir lo que en justicia a este pueblo le corresponde. Señor Lerma, sus

silencios a veces son signos de complicidad, y cuando se mantienen en el tiempo indican debilidad.

Voy acabando, señor presidente.

El balance no puede ser más desolador. Después de 12 años, usted sigue siendo el secretario general de los socialistas valencianos, el delegado territorial de Felipe González. Pero no ha ejercido de presidente de todos los valencianos.

Usted puede firmar leyes, pero no inspira confianza; dictar instrucciones, pero no genera ilusión.

Usted y el PSOE siguen anclados en una serie de postulados teóricos que la práctica ha ido superando día a día, y es más, dudo que vuelvan a encontrar la brújula de la historia, mientras sigan confundidos hasta la médula por un inadecuado análisis de la realidad social.

Y no se equivoque, quien abomina de las transformaciones sociales que operan en su entorno, y se siente impotente, no ya para influirlas, sino siquiera para comprenderlas, está abocado a la soledad.

Usted, señor Lerma, y ya lo ha podido comprobar, está más solo que nunca. Se ha quedado solo porque los valencianos lo están dejando solo.

Y ahora, esta mañana, pretende hablar de programas de futuro, cuando ha dilapidado el pasado. Anuncian proyectos que parecen propios de ilusionistas y no de gobernantes, pues no van acompañados ni de compromisos ni de financiación, ni de ejecución en el tiempo. Gobernar es encontrar soluciones y no disculpas.

Es diseñar el futuro y no enmascarar el presente, como usted hace.

Usted cree en su partido, a mí me parece bien. Yo creo que los valencianos. Estamos ofertando nuestras propuestas a la sociedad y los ciudadanos libremente elegirán en mayo. Nuestro compromiso es claro. Se basa en un proyecto ilusionante dirigido por gente joven que quiere aprovechar los valores de la sociedad.

Señor Lerma, esta legislatura llega a su fin, pero aún tenemos tiempo suficiente para que usted acepte una de las propuestas de resolución que mi grupo presentará, como le he indicado al principio de mi intervención, referida a la celebración de un debate en esta Cámara para presentar, discutir y analizar los proyectos de futuro para nuestra Comunidad que planteemos los distintos grupos parlamentarios.

Hoy hay que hablar de lo que estamos hablando y a lo que yo me estoy refiriendo. Usted tiene la posibilidad de que ese debate se produzca.

Yo tengo la seguridad de que los valencianos nos ratificarán su confianza. Tenemos no sólo las ideas y proyectos, sino las personas capaces de sacar esta Comunidad adelante.

Señor Lerma, y acabo, dudar de la alternativa que representamos no sólo es una posición de dudosa vocación democrática, sino una ofensa al millón de valencianos que nos apoyan. Y recuerda manifestaciones utilizadas desgraciadamente en nuestro pasado aún reciente por quienes no creían en el sistema de libertades.

Muchas gracias.

(*Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.*)

El señor presidente:

Senyor president, té la paraula.

El señor presidente de la Generalitat Valenciana:

La verdad, señor Zaplana, es que a lo largo del debate lo que me ha podido quedar fundamentalmente claro es que me cita usted muchas veces por mi nombre, lo cual le agradezco, porque va sonando, va sonando. Pero, (*rient-se*) a los efectos

de los que estoy aquí, como usted sabe perfectamente... (*Parla amb el president de les Corts.*)

Moltes gràcies. No necessite micròfon, però pels companys i amics.

Bueno, la verdad es que, salvo el de citarme muchas veces, que no estoy aquí en función de mi nombre sino en función de ser presidente de la Generalitat, como usted sabe perfectamente, no otra idea he podido incorporar al debate, salvo, eso sí, me he ratificado en las cosas que inicialmente yo he entendido que era lo que usted iba a defender. Y, la verdad, es que de las cosas que va usted a defender no sé si vale la pena mucho contestarle, porque ciertamente tengo mucho respeto por sus electores, por los electores que han votado en las elecciones generales, por los electores que han votado también en las elecciones europeas y por los electores que o votaron al señor Agramunt en las anteriores elecciones o le votarán a usted en las próximas, si es que usted se presenta, que me parece muy bien —da la impresión, por las cosas que parece estar haciendo o diciendo que sí—, pero en cualquier caso, todo el respeto que tengo para sus electores creo que también usted debería de tener, y hacerles fundamentalmente propuestas claras y concretas y no proponer literatura, que es lo que básicamente ha venido aquí a proponer.

Desde luego que estoy convencido que, en cualquier caso, como va a tener usted otra ocasión, vamos a ver si en esta ocasión usted debate más. Pero le voy a decir una cosa: el tipo de debate que estamos haciendo ahora es precisamente eso, un debate de política general, y así se llama. Tiene usted todo el derecho del mundo a utilizarlo como quiera, y, por supuesto, tiene usted todo el derecho del mundo a explicar que aquí se viene a analizar mi gestión y no a hacer ninguna propuesta concreta. Es evidente que la tiene. Pero también los ciudadanos tienen el derecho de pensar que quizá cuando usted hace eso es porque no tiene otra cosa que decir. Si la tiene, si la tiene, pues dígala, porque esta es una buena ocasión.

Pero no le voy a dejar a usted que se escabulla de nuevo. Usted dice que va a proponer que hagamos un debate sobre las políticas concretas. Le voy a decir una cosa: se lo acepto, se lo acepto. Y espero que conseller por conseller y alternativa por alternativa tengamos ocasión de debatir esas propuestas concretas. A pesar de lo cual le digo: no será un programa, porque un programa no es la acumulación de papeles ni de propuestas concretas (*remors*) sino fundamentalmente una priorización de las necesidades. Y en función de eso, naturalmente habrá que quitar unas cosas y poner otras. Porque las cosas que se dicen y se proponen hay pagarlas. Y entonces no puede ser todo. Ya sé además que ustedes, por mediación del señor Quirós, van a presentar una gran... no sé qué de papel. Efectivamente. Lo que me gustará es que, además de presentarlo, se lo lean ustedes, a ver si encuentran alguna idea concreta que llevarse a la boca a la hora de proponer un debate.

Pero yo no voy a caer en las proposiciones que usted me tiende del catastrofismo general a que nos tiene sometidos en sus propuestas, que no son propuestas sino en sus consideraciones.

Yo quisiera decirle que, de las propuestas concretas que usted ha hecho, he deducido dos que, por otra parte, ya se habían apuntado en las anteriores intervenciones o en sus citas en público. Una, que efectivamente van ustedes a un modelo de conciertos en el tema sanitario; dos, que efectivamente también van ustedes a un modelo de conciertos en el tema educativo. Y me parece muy bien que defiendan ustedes eso, salvo que sepan ustedes que nosotros hacemos conciertos en sanidad y hacemos conciertos en educación.

Pero lo que no consentimos de ninguna manera es que el dinero público se quede en pagar las operaciones complicadas

y el dinero privado se gane haciendo operaciones sencillitas. Y, por lo tanto, no cargamos con el dinero público el costo mayor de la sanidad y les damos a ganar a la sanidad privada lo que son los costos menores. Porque es evidente que ese es un modelo a defender. Pero ese es un modelo que no atiende fundamentalmente a las necesidades básicas de los ciudadanos, que por cierto se han incrementado en su cobertura más de 400.000 personas. Hay que decir que, efectivamente, cuando se incorporan más de 400.000 personas al sistema sanitario público en un sistema que además, desde la transferencia, hemos sido seguramente la primera comunidad autónoma en implantar, es evidente que se producen disfunciones. Porque por desgracia el presupuesto no puede crecer al mismo ritmo del que en muchas ocasiones crecen las necesidades.

Y en concreto el sistema sanitario es un sistema en el que las necesidades crecen constantemente. No sólo porque hemos incorporado más de 400.000; también, por ejemplo, porque hemos operado 40.000 personas más este año que el año pasado. Y también, por cierto, porque cada vez las especialidades en que se puede operar a la gente afortunadamente son mayores, y cada vez las personas que se pueden operar de cosas que antes no se podían operar, son también mayores. A las personas mayores, ahora, se les atiende o se les procura atender en cosas y en necesidades que antes no se les podía atender. De manera que, naturalmente, el sistema de las prestaciones, ha de tener ciertas disfunciones porque los ingresos presupuestarios no pueden crecer al mismo nivel que nuestra voluntad de atender los problemas que la gente tiene. Y cada vez atendemos más problemas y cada vez los atendemos mejor.

Porque mejor es que en nuestra gestión, tan catastrófica que usted ha hecho, hayamos descentralizado los hospitales públicos. Nosotros no somos responsables de haber hecho grandes o gigantescos hospitales. Pero en los grandes o gigantescos hospitales hay algunas cosas que son malas, pero otras cosas que son muy buenas. Por ejemplo, que pueden tener mejor tecnología que tienen otros centros, por ejemplo, que tienen grandes profesionales que son capaces de intervenir en muchos temas y de investigar, que de otra manera no podrían hacer. Por ejemplo, en definitiva, porque tienen una calidad o una cualificación mejor de la que se puede tener en hospitales más pequeños.

Pero también hemos hecho grandes hospitales y hospitales pequeños. Y hoy son muchos los hospitales pequeños que han mejorado la posibilidad de los otros hospitales. Está el Hospital de Vinaroz, está el Hospital de Requena, está el Hospital de la Vega Baja, hay un Hospital en Játiva, hay otro Hospital en Denia, hay muchos hospitales hoy que hace mucho tiempo o muy poco tiempo siquiera no había. Está descentralizada la asistencia sanitaria. Tan es mejor la asistencia sanitaria que ese es uno de los problemas que tenemos a la hora de atender y a la hora de pagar. Porque sabe usted que muchos ciudadanos de otras comunidades autónomas, cuando vienen, van a que les atiendan aquí porque en su casa no les atienden tan bien como les atienden aquí. Y ese es un elemento clave. Cuando la gente viene aquí y no va a otro sitio, pues evidentemente algo tendrá que ver con la calidad y con la menor masificación que a lo mejor hay en nuestra atención.

Y además la sanidad pública ha mejorado extraordinariamente. Tan extraordinariamente como son capaces de testificar muchos de los alcaldes del Partido Popular, y de otros grupos políticos, por supuesto, con los que hemos firmado convenios de mejorar las instalaciones sanitarias de sus pueblos, que afortunadamente hemos podido ir atendiendo a lo largo de estos años.

Porque la gestión a lo largo de los años va mejorando, y no va mejorando por el transcurso del tiempo, va mejorando pre-

cisamente por la voluntad política de ir mejorando la atención sanitaria y de dar prioridad al sistema público sanitario, y de financiar el sistema público sanitario en la medida de los recursos que disponemos como una magnífica cantidad, por cierto, y de atender adecuadamente también a que la dotación sea suficiente para hacer esa tensión. Y estoy convencido de que ese modelo alternativo lleva a la dualización de la sanidad, a que lo que es negocio se quede en las privadas y a que lo que no es negocio se quede en las públicas. Y por eso mismo no lo defiendo. No lo defiendo con carácter estructural. Sí defiendo, naturalmente, que pueda haber conciertos que puedan suplir, en un momento determinado, carencias que tenga la sanidad pública, evidentemente, que no pueda atender puntas de trabajo. Pero no puedo defender de ninguna manera que lo público pague lo caro y lo que es negocio se quede sólo en la sanidad pública.

Tampoco puedo defenderlo en el tema educativo, que también usted me ha ratificado su propuesta. Yo estoy de acuerdo en que ese suyo es un modelo, pero es un modelo que yo creo que la sociedad valenciana no puede ni debe defender, y desde luego, yo, mientras soy su presidente, no defiendo. ¿Por qué? Ya sé que ustedes no se atreverán a quitar financiación de la educación. Ya sé que ustedes no dirán que la educación pública va a ser eliminada. Claro que no. ¿Cómo van a decir eso, si son miles de personas las que tienen posibilidad de tener una igualdad de oportunidades por eso? Pero una igualdad de oportunidades, que es lo que yo defiendo, porque defender la sanidad y la educación públicas significa defender que todos tienen el mismo derecho a acceder.

Si damos recursos a otros que no son los públicos, eso genera desigualdad; genera que, progresivamente, se vayan deteriorando escuelas en barrios, sin quitar dinero, sin quitar financiación, porque se va quedando lo peor en cada lugar concreto, porque se van deteriorando los barrios, porque se van deteriorando los centros de las ciudades, porque en los lugares donde no puede acceder el negocio de la educación se quedarán desatendidos, y el desequilibrio entre ciudad y pueblos será una cuestión evidente para el futuro, y los ciudadanos que viven en pueblos no tendrán las mismas oportunidades que ahora tienen.

Y ese es uno de los principales cambios sociológicos que gracias no al transcurso del tiempo sino a la gestión de gobierno que yo he realizado, junto con la gente que me ha acompañado a lo largo de estos años y con la sociedad valenciana que ha respaldado esa opción a lo largo de más de doce años, que usted dice, que no se olvide usted, que ha respaldado esa opción a lo largo de más de doce años, ha sido precisamente intentar evitar que se produzcan diferencias entre unos y otros lugares, y ha sido precisamente esa opción la que la gente ha respaldado, el intentar evitar las desigualdades, el hacer posible que la gente que vive en municipios no se note la diferencia con la gente que vive en las ciudades, ni se note la diferencia en el modo de vestir ni en los gustos ni en la capacidad de enseñanza que tienen. Ese es un cambio sociológico muy importante, que gracias a la oferta de educación pública hemos tenido posibilidad de incrementar.

Esas cosas ya sé que no les interesan, porque ese no es su modelo, estoy convencido, y ustedes lo han ratificado hoy aquí, pero ese es el modelo que yo pienso seguir defendiendo. Y no se olvide usted, no lo defiendo ahora, lo defiendo muchos años, cuando he estado también en la oposición, y lo defenderé siempre, porque es el modelo que funciona en las sociedades avanzadas, porque es el modelo que no discrimina, porque es el modelo que mejora la capacidad potencial de las sociedades, y porque es el modelo que no establece sociedades divididas, diferenciadas, disociadas. Por eso precisamente

defiendo ese modelo, y seguramente por eso defiende usted lo contrario, que son de las dos cosas fundamentales que me ha hablado aquí. Porque, desde luego, para hablar de la infinidad y la mala gestión de los funcionarios públicos de la Generalidad, no creo que sea necesario insistir mucho en que nosotros tenemos... (Remors.)

El señor president:

Por favor, guarden silencio.

El señor president de la Generalitat Valenciana:

Si me permiten ustedes, a lo largo de la intervención inicial ya he tenido que seguir, a pesar de oír unos ciertos rumores constantes, que no me molestan demasiado, pero que, en todo caso, me impiden desarrollar el hilo conductor de la argumentación, que les pido, por favor, que me dejen continuar, y tendré mucho gusto en dejarles igualmente. Es, naturalmente, algo que no necesito el amparo de la presidencia, porque yo mismo me puedo valer en esta petición, que no demanda, petición, petición. (Remors.) Si les parece, seguimos avanzando en el tema de la gestión de la administración pública valenciana.

Y en la gestión de la administración pública valenciana les quiero decir que es una administración ejemplar, que es de las administraciones menos burocratizadas que hay, que no hay una administración pública como la valenciana que haya empezado de cero, como dice usted, porque no es verdad. Nosotros no hemos empezado de cero. Hemos empezado de cero en la capacidad de asumir transferencias, pero luego, naturalmente, hemos empezado a recibir competencias no contratando nuevos funcionarios, sino asumiendo funcionarios que ya estaban, y que por cierto, son gente magnífica que ha desarrollado muy adecuadamente su labor en la mayor parte de los casos, y aparte de eso, que no es una gente rechazable, sino que se ha incorporado perfectamente al proyecto autonómico desde el principio, y que sigue desarrollando una buena labor, y que al mismo tiempo, tiene posibilidades de cursar estudios importantes que potencien y mejoren su capacidad administrativa y de prestación de servicio público, que es lo que, en definitiva, saben que tienen que hacer.

Y eso es lo que a lo largo de estos años hemos estado haciendo: de una acumulación de diversas administraciones, construir una única administración. Y lo hemos hecho con tanto rigor y desde el principio, que somos la primera comunidad autónoma que se ha dotado de una Ley de función pública y de su posterior Reglamento, para intentar evitar precisamente todas las cosas que ustedes critican, que seguramente, en un juicio de opinión, lo admito, ustedes harían. Pero que no se puede hacer en la Comunidad Valenciana porque este gobierno, desde el principio, se ha preocupado de que no hubiera arbitrariedad, de que hubiera una Ley de función pública y de que hubiera un Reglamento.

Y tampoco se olviden ustedes que la función pública no compete exclusivamente a la Generalidad Valenciana, y que en una buena medida hay una ley de medidas teóricamente urgentes de la función pública que, en buena parte, ha tenido que influir, porque eran medidas básicas, decisivamente, sobre la conformación definitiva de la administración pública, que ciertamente es verdad que no habíamos concebido como ahora está, porque habíamos concebido mucho más laboralizada de lo que finalmente ha tenido que hacerse, y que yo creo que, además, era una magnífica concepción y una concepción más moderna, que si finalmente se ha impuesto un modelo más funcional, pues ese será el modelo que tengamos que acatar, porque, en definitiva, no depende exclusivamente de nosotros, sino de la ley estatal y de la interpretación de los tribunales también.

Pero en cualquier caso, tenga usted la convicción de que la preocupación por la organización administrativa y por el buen servicio al ciudadano de la Generalidad nos ha preocupado extraordinariamente. Y tanto nos ha preocupado que mejoramos sensiblemente cualquier administración con la que se nos pueda comparar. Desde luego, mejoramos sensiblemente las administraciones del Partido Popular. (Remors.) Tienen más funcionarios, tienen más funcionarios por persona que tenemos nosotros; gestionan esos funcionarios, o esos altos cargos, en este caso, menos recursos de los que gestionan nuestros altos cargos y, al mismo tiempo, dependen de ellos menos personas por alto cargo de las que dependen nosotros. Es decir, nuestros altos cargos y nuestros funcionarios funcionan de una manera más eficaz y mejor, que es un tema del que ustedes, porque forman parte de la Generalidad Valenciana también, deben de estar orgullosos y creo que lo pueden defender frente a sus compañeros perfectamente en cualquier sitio donde se planten a veces.

Y creo que pueden defender muchas cosas más. Pueden defender también, por ejemplo, la gestión industrial de la Generalidad, que frente a todas esas cosas y catástrofes que ustedes han dicho, o que usted, señor Zaplana, ha dicho, le puedo decir que nosotros hemos mantenido a lo largo de los años que hemos tenido competencias, y antes sin tenerlas también, una clara preocupación por nuestra actividad empresarial, industrial y agraria también, y durante todos estos años hemos puesto a disposición de los ciudadanos medidas claves de promoción de nuestra actividad industrial, económica y empresarial, medidas claves que han tenido éxitos claros, que sólo a base de repetir el fracaso permanente, parecen haberse creído ustedes.

Pero saben perfectamente que no es verdad, que si lo atacan es, precisamente, porque ha tenido éxitos rotundos, y porque ustedes saben y a veces lo dicen que nos llevamos mejor nosotros con los empresarios que ustedes. Con unos sí y con otros no. Pero, desde luego, los que no tienen preocupación política, los que tienen, fundamentalmente, voluntad y vocación empresarial, esos se llevan bastante bien, porque saben que la Generalidad, desde el principio, ha tenido una clara vocación de respaldo a nuestras funciones económicas, y saben desde el principio que a las cosas que ellos no podían acceder, tal vez por la dimensión de su empresa, nosotros les hemos ayudado a acceder y les hemos ayudado a competir. Naturalmente, en la medida que ello es posible, porque al final la empresa se la tiene que llevar cada uno, y tiene que saber con claridad si su actividad empresarial puede estar o no en el mercado. Pero potenciar, hemos potenciado mucho. Les hemos dado armas e instrumentos para luchar de las que no dispondrían si eso no fuera así.

Y le quiero decir, por otra parte, que una de las armas e instrumentos importantes de que podrían haber dispuesto son, por cierto, las Cámaras de comercio. Cámaras de comercio que en este momento pasan una posición difícil, momento malo para que sus militantes abandonaran las cámaras, momento muy malo, porque seguramente pasan por la posición más difícil que han tenido en este siglo. ¡Y cumplen un gran papel, por cierto! No puede ser que las cámaras de comercio se conviertan en retiro político a la espera, o al *stand by*, como se dice ahora, de que resurjan mejores oportunidades. No puede ser esa instrumentalización. Es un grave riesgo. Como grave riesgo ha sido también la utilización política de las organizaciones empresariales.

Y por cierto, y no me quiero dejar por contestar las acusaciones que usted ha hecho en materia de política cultural y lingüística. ¿Cómo me voy a dejar por contestar esto? Ni mucho menos. Yo no puedo ser responsable del miedo que usted les

dé o que les atribuya con sus declaraciones a las personas que creen que esta comunidad puede desnaturalizarse desde el punto de vista de su personalidad. Ese miedo es muy libre, y me parece que usted, lejos de alejarlo de ellos, con sus opiniones hoy aquí lo que ha hecho ha sido ratificarlos en sus temores. ¡Yo no soy el que les va a hablar de ningún miedo! Yo no soy el que se lo va a decir. Es usted el que, con sus palabras, puede hacer que crean o no en usted. Y desde luego, no me atribuya a mí ninguna responsabilidad en eso, que la responsabilidad es exclusivamente, señor Zaplana, de usted mismo.

Creo que con estas cosas que estoy diciendo, porque no quiero alargarme mucho más para no alargar tanto el debate, creo que le puedo decir con toda claridad que ni le he vuelto la espalda a los agricultores, por supuesto, que no se la he vuelto a la gente más necesitada, todo lo contrario. Usted hace referencia al informe Foessa. Yo le quiero decir que el informe Foessa y Argenteria considera pobres a unas personas que, en otras circunstancias, no lo son. Considera pobres..., por cierto, se lo voy a explicar para que sepa la metodología en la que está, se lo voy a explicar.

El informe Argenteria dice, fundamentalmente, que las personas que tienen aproximadamente la mitad de los ingresos de los que tiene en su entorno, esas personas se consideran pobres. Y en esa definición, evidentemente, el informe Foessa ha venido a considerar a la totalidad, prácticamente, de nuestros pensionistas. Y efectivamente, desde esa perspectiva, son pobres. Con lo cual no le quiero decir más que comparten prácticamente el mismo índice de pobreza que tiene Cataluña o que tiene Madrid, que son las comunidades que están delante nuestro. Sí, sí. Hay una décima, creo, de diferencia aproximadamente.

Pero esa es una concepción general de pobreza que, desde luego, no se corresponde con lo que la gente considera como pobre. Y en cualquier caso, consideración como pobre nosotros tenemos alrededor de unas 65.000 personas, que procuramos atender y que han tenido una variación más o menos constante año tras año. Y en ese sentido, ya le digo, prácticamente los pobres coinciden con casi la totalidad de las personas que tienen una jubilación y, desde luego, con muy pocas personas más, porque son alrededor de unas 600.000 las que considera pobres este informe.

Y no quiero perderme, por último, para no seguir contestando más, el tema de los incendios. Quiero decirle que, respecto al capítulo de los incendios y la deforestación, no pretendo rehuir, en absoluto. Todo lo contrario. A lo largo de todos estos años he estado siempre presente, y he estado presente con mi responsabilidad en todas las cosas en las que he tenido intervención. Y, desde luego, le puedo decir que, desde el año 1986 —me parece recordar— o 1985, que teníamos doscientos y pico millones de pesetas de presupuesto para prevención y extinción, hemos pasado este año sólo para prevención —me parece recordar— alrededor de 2.600 millones de pesetas. Que es evidente que en esta Comunidad ha habido el último año una catástrofe, no me cabe duda. Que la responsabilidad es nuestra, la asumo. Pero, desde luego, cuando tenga éxito, también acuérdesese de reconocerlo. Y, en cualquier caso, le quiero decir que durante estos años hemos tenido mucho éxito, muchas ocasiones, y casi siempre los éxitos, por no decir siempre, han coincidido con los años en que ha llovido más y ha llovido más cerca del verano y el tema ha estado más húmedo. Porque en la evolución del número de incendios, la verdad es que no estamos muy alejados.

Y le quiero decir un cosa, respecto al índice que usted ha dado. «Cuando se queman más de 5 hectáreas, eso es un fracaso». Le quiero decir que en nuestros incendios, el 85% aproximadamente se queman menos de 5 hectáreas. Y nosotros, desde luego, en el resto, casi el catorce y pico por cien, se

ha quemado el 99% prácticamente de la situación. ¿Qué pasa con eso? Pues que es evidente que hay momentos y situaciones en que se producen los incendios que son muy difíciles, por no decir imposibles, de sofocar en un momento determinado. Y creo que ese tema hay que tratarlo de una manera menos partidista y creo que hay que procurar colaborar con más claridad en plantear cuestiones que podamos entre todos solucionar. Pero nosotros tenemos solución. Donde ha habido una catástrofe... Porque usted añade todas las hectáreas quemadas y las suma todas. Y muchas de ellas son hectáreas quemadas sobre hectáreas quemadas. Y ahí es donde nosotros repoblamos, donde posteriormente no se puede, no se puede producir una regeneración espontánea, porque hay muchos sitios donde afortunadamente el bosque mediterráneo tiene capacidad de regeneración. Y en donde no los tiene actuamos, pero actuamos... y funciona cuando llueve. Cuando no llueve, no crece. No se olvide usted de eso.

Pero además de eso, nosotros actuamos diferenciando diversas especies, intentando aclarar los bosques, procurando que no solamente se planten plantas autóctonas, sino también que se planten diferenciadamente, de manera que sea posible luchar contra los incendios de una manera más eficaz que se ha hecho hasta ahora, precisamente muchas veces por repoblaciones mal hechas en el pasado. Y de todas maneras, con las repoblaciones que nosotros estamos proponiendo, que son posibles, realizables y que tienen financiación, y que tienen árboles para plantar, cosa que no tienen sus repoblaciones, seguramente tendremos una buena cantidad de masa forestal para dejar a las nuevas generaciones. Pero no se olvide que no solamente actuamos para regenerar, actuamos también para sofocar, actuamos para prevenir, como he dicho antes, en más de 60.000 hectáreas en este año y, al mismo tiempo, actuamos haciendo una cosa que no hacen otros, que es que, como consecuencia de estos incendios, hemos ayudado a la gente a cuidar sus ganados, a reconstruir sus casas, a recomponer pérdidas y a todas las cosas que son necesarias, y que los demás no hacen, por cierto, en una buena parte de los casos de la que podría también comparar perfectamente. (*Remors.*)

Y, por último, y para que me dejen ustedes acabar, quiero decirle, por último, que en cuanto a la capacidad de gestión, al tema de la transparencia, porque amenaza usted con una auditoría, le quiero decir que en cuanto a transparencia, usted puede auditar lo que quiera; de hecho, lo auditamos todos los años. Tanto es así, tanto es sí que somos una de las primeras comunidades autónomas en haberse puesto limitación no sólo a la contratación irregular de funcionarios, sino también al control de los gastos. Y nuestra Sindicatura no solamente controla los gastos, sino también la oportunidad, porque así lo expresa la ley y así lo hemos hecho nosotros. Y somos de las primeras en hacerlo y la primera en presentarlo, la primera en presentarlo. De las sindicaturas que hoy existen, la única que ha presentado el informe de 1993 es la nuestra; la única. Pero las que le siguen a continuación no son las del PP, no tienen tanta vocación de transparencia. Porque hay dos sindicaturas —me parece recordar— una, la de Galicia, que tiene presentado el informe del año 1990. ¡Fíjese usted si hace años! Y otra, la de Baleares, que tiene creado el órgano de Sindicatura me parece recordar que en el año 1987, pero —¡oh casualidad de la vida!— todavía no ha entrado en vigor.

Nada más y gracias.

El senyor president:

Señor Zaplana, para réplica, tiene la palabra.

El senyor Zaplana Hernández-Soro:

Señor presidente. Señorías.

Para una cuestión previa, si me lo permite, señor Lerma. No tenga a mal algunos comentarios de los miembros de mi grupo. Le puedo asegurar que el tratamiento a esta Cámara, con usted y conmigo hoy, ha sido absolutamente correcto. Lo que pasa es que usted no está acostumbrado a venir por aquí, y le puedo asegurar que es mucho (*rialles des dels escons del Grup Parlamentari Popular*) más movido tradicionalmente. El comportamiento ha sido exquisito, ha sido exquisito, como caracteriza normalmente a esta Cámara. (*Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.*)

Segundo. Segunda cuestión previa. (*Remors.*) Que yo sepa, el señor Lerma, viene una vez a un debate al año, que es éste. Segundo. Le llamo y me dirijo a usted como usted quiera, no tengo ningún problema. Señor Lerma... (*Remors.*) Puedo cambiarlo, si quiere, porque no quiero yo molestarle lo más mínimo. Le llamaré cuando quiera.

Y, tercera, le agradezco profundamente la aceptación de debate, que ya se ha encargado usted de organizar y medio dirigir en un momento. Deje que sea la Mesa de esta Cámara y los grupos políticos lo que organicen el debate. Yo no tengo ningún miedo ni ningún respeto. Pero creo que, como es un debate que usted quiere plantear más ideas de futuro, sería mejor que fuéramos en estos momentos los presidentes de los grupos parlamentarios, en este caso, el que va a ser candidato del Partido Socialista a la presidencia de la Generalitat, como usted, como yo, como los candidatos de los restantes grupos, los que tuviéramos que expresar aquí las opiniones que entendiéramos convenientes, salvo que usted quiera nuevamente no volver a este debate y quiera que sean sus consellers o su gobierno los que tengan que debatir. Pero, en cualquier caso, eso corresponderá posteriormente a la Mesa y a la Junta de Portavoces su organización. Le acepto gusto y le agradezco el que lo haya aceptado.

Mire, entrando en materia, señor Lerma, y una cuestión fundamental que hay que dejar clara de una vez: el objeto de este debate, porque estamos hablando de cosas absolutamente distintas usted y yo. El juego que usted propone yo también lo respeto, y a lo mejor desde su punto de vista, y dados los datos que yo apporto y algunos más que aportaré en este turno de réplica a esta Cámara y que usted no contradice, comprendo que sea la posición desde su punto de vista, insisto, más inteligente. Pero el objeto de este debate es analizar, como hacemos año tras año, la situación real de la Comunidad Valenciana. Y con dos turnos de intervención, que gracias al presidente de la Cámara los hacemos en tiempo más largo de lo que el Reglamento permite, no creará usted que yo voy a limitarme a olvidarme de lo más importante, que es analizar la situación y cumplir con un papel al que estamos obligados estatutariamente, al control del gobierno y al ejercicio de la oposición. Estamos aquí, y muy a mi pesar —me gustaría que estuviéramos en el gobierno—, pero estamos aquí para ejercer de oposición y de control y realizar una actividad de control al gobierno. Y eso es, señor Lerma, lo que vamos a hacer hoy, le guste a usted o no le guste, porque ése es el objeto de este debate. Por ello, me he adelantado a proponer otro debate de características distintas en el que esos deseos que usted tiene, y yo también, se puedan ver colmados.

Yo lamento que en su réplica no haya dicho si mis afirmaciones eran ciertas o no eran ciertas, porque he manejado datos que avalaban afirmaciones importantes de deterioro que, muy a mi pesar, tengo que mantener en esta Cámara. Sin embargo, no ha entrado en ello. Y me va a permitir que, en ejercicio de mi derecho, insista una vez más en la descripción de cuál es la situación por la que atraviesa esta Comunidad.

Yo creo además, señor Lerma, y eso ya se lo digo desde el punto de vista personal y particular, que la más mínima sensibilidad con los ciudadanos representados en esta Cámara exi-

ge reconocer la realidad y explicar el por qué. Igual que ha asumido hace unos instantes el fracaso en la política medio ambiental, y ha dicho que ése era su fracaso y que lo reconocía, podría haber entrado en los demás temas en los que yo, de la forma más breve que sepa, voy a entrar.

Mire usted, pero en la Comunidad Valenciana, porque yo creía que iba usted a entrar en este tema en la réplica, ya que he contradicho formalmente y claramente su argumentación en su intervención de esta mañana. Hay un dato que yo creo que lo define todo. Fíjese que claro es. En 1983, cuando usted accede a la presidencia de la Generalitat Valenciana, el paro en esta comunidad, ya muy alto, se sitúa en el 17,8%, y en el resto de España, también muy alto, en el 18,2%. Luego el paro en el resto de España es superior al paro en la Comunidad Valenciana. En 1994, el paro en la Comunidad Valenciana es el 25%, y el paro en el resto de España el 24,3%. Se han invertido los términos y, después de doce años, no solamente tenemos mucho más paro que el que había, sino que tenemos más paro que la media nacional, cuando antes teníamos menos. Algo habrá fallado en esta Comunidad cuando hemos evolucionado a peor que la media nacional. Ése es un dato objetivo, y la fuente es la encuesta de población activa. Y, entonces, yo me imagino que usted seguro que tiene argumentos para ello, pero no los dice. «Mire, ese dato se ha producido por esto o por aquello.» Pero no, usted quiere negar la evidencia.

Y le he dado antes otros números, que creo que con este argumento son absolutamente innecesarios. Y me dice usted: «Tenemos una administración modélica, no hay ninguna comunidad autónoma que pueda presumir de una administración transparente y eficaz como esta administración.» Señor Lerma, otro dato de esa administración de la que usted se siente orgulloso, y yo también, porque los problemas fundamentalmente son de dirección política, muy a pesar de los funcionarios. De los 14.000 funcionarios que tiene la administración general, y ya lo he dicho en alguna ocasión en esta Cámara sin que se haya desmentido, 2.000 son hermanos entre sí. A eso me refería cuando hablaba antes de administración endogámica. Pero le voy a decir un ejemplo que usted conoce muy bien, no hace falta que le diga quién es, porque usted lo conoce. Hay un funcionario que tiene cuatro hermanos y su mujer en la administración, y usted sabe a quién me estoy refiriendo.

¿Sabe usted, señor Lerma, sabe usted que a cada valenciano nos cuesta 225.000 pesetas el mantenimiento de la administración? Que a mí me parece muy bien, es el 15% de la renta per cápita, es el 15% de nuestros salarios, pero comprenda usted que también los ciudadanos tienen derecho, después de pagar el 15% de su salario, a preguntar si, efectivamente, reciben de la administración pública valenciana en función del esfuerzo económico que están haciendo para su mantenimiento. Me parece absolutamente razonable. Y a eso tampoco contesta usted.

Otro dato. En 1992 —ahora será mucho más; perdone, pero no me ha dado tiempo a tener otra cifra—, en 1992 ¿sabe a cuántos ascienden en la administración valenciana las contrataciones laborales? 11.212. Ésa es la administración que es absolutamente transparente y donde no hay ningún tipo de privilegio para nadie.

¿Quiere usted comparar con comunidades autónomas? Yo no tengo ningún inconveniente en comparar con comunidades autónomas. En el año 1989 —fíjese si esto habrá ido a peor, como se lo voy a demostrar posteriormente—, la Comunidad Valenciana tiene de funcionarios, sobre el total de la población, el 2,6%. ¿Sabe cuánto tiene una administración cercana a la nuestra, la catalana, con más habitantes y mejores resultados? 2,3%, inferior. Pero pasamos los años y nos vamos al año 94, al año pasado. La Comunidad Valenciana representa ya el

3,1%, y la Comunidad Catalana se mantiene en el 2,5%. Creemos en el número de funcionarios, y sin embargo los resultados no se ven por ninguna parte.

Estoy hablándole de funcionarios sin contar con organismos autónomos, señor Lerma. No estoy haciendo ningún tipo de catastrofismo; si tengo que expresarme en estos términos es porque tengo la obligación en esta Cámara de reflejar la realidad palpable por la que vive nuestra comunidad; no me perdonarían los ciudadanos, y eso es lo que no me perdonarían, que yo hiciera otro debate hoy, porque no perdonarían los ciudadanos que quien ha gestionado mal sus intereses se fuera hoy de esta Cámara sin asumir responsabilidades, o al menos sin que nadie se las diga.

Pero entremos en otro tema de los que usted ha hablado. Bueno, ya ha reconocido su responsabilidad en los incendios, no puede discutir las cifras, puede decir que llueve más o llueve menos; le he puesto el ejemplo de Andalucía, que está gobernada por su partido, es clima seco, y tienen unos gastos mucho mejores, y lamento decirle, porque usted lo ha dicho, si no yo no lo sacaré, que usted no ha estado presente cuando los incendios se han producido. No solamente no ha estado presente en los incendios, que puede ser comprensible, sino ni siquiera ha estado presente en esta Cámara cuando a instancias de mi grupo se ha constituido la Diputación Permanente para estudiar medidas para poder paliar esas desgracias. Ha permanecido usted de veraneo y no ha interrumpido su descanso para ocuparse de un problema de la gravedad del de los incendios forestales. Eso es así. (*Aplaudiments. Remors.*)

Pero, mire, me dice una cosa que es absolutamente falsa, absolutamente falsa. Perdona que me exprese así, porque es que usted se cree que faltan datos, o que la oposición no tenemos argumentos. Ha dicho usted, cuando yo le he puesto el ejemplo de que en la Comunidad Europea se considera que un incendio de menos de cinco hectáreas como incendio medio, los medios de extinción no funcionan, me ha dicho usted: «aquí, cuatro». Ha dicho cuatro como podía haber dicho tres, lo que se le ha ocurrido en ese momento. Lo ha apuntado y dice: «A ver como salgo yo de ésta.»

Pues mire usted, pues mire usted, eso no es así, y le voy a dar otra cifra para que vea que no soy para nada radical en mis planteamientos. Esta mañana le he hablado del 62,88 hectáreas por incendio medio en la Comunidad Valenciana. ¿Sabe por qué?, porque he aplicado unos años para medir ese incendio medio, benévolo para usted, porque he aplicado los años que van desde el 84 al 94, porque me parecía injusto que si en otros temas me refiero a toda su gestión, en los que me interese altere los años; pero le voy a dar un dato nuevo: si en vez del 84 partimos del 89, del 89 al 94, por encima de las 100 hectáreas por incendio medio. Apúntelo bien y luego si quiere me lo discute, por encima de las 100, del 89 al 94.

Y no me ha contestado usted al endeudamiento, por ejemplo, no me ha dicho, o ha reconocido que no están cumpliendo los programas de endeudamiento que está vinculado a las transferencias, como usted bien sabe; no ha discutido, gracias a Dios, las cifras, y entonces me ahorro tener que concretarlas. Y le tengo que decir que la evolución en esta Comunidad del PIB, al que ha hecho alusión esta mañana, está congelada, pero sí que me quiero parar, si me lo permite, en el tema de sanidad, porque es donde usted más hincapié ha hecho.

Mire usted, se pierde, y después nos acusa a nosotros, en criterios y en palabras huecas de «yo quiero una sanidad...», «a mí me gustaría una sanidad...». Pero, mire, señor Lerma, usted no se está ofertando como candidato; eso en todo caso, y no lo hago, estaría bien que lo hiciera yo, pero usted lleva 12 años en esto, 12 años con la responsabilidad de la presidencia de la Generalitat, y a la gente naturalmente que le puede intere-

sar si usted cambia de criterios, si quiere una sanidad o quiere otra, pero lo que quiere saber de usted es cómo se solucionan las listas de espera, más que saber si va a haber conciertos o no, los conciertos o no los quieren en función de los resultados.

A los ciudadanos lo que les preocupa en estos momentos, y sobre todo a los ciudadanos que están padeciendo esta desgracia, es cómo se va a resolver su problema. Y usted les dice: «Hemos hecho un hospital en Villajoyosa. Hemos hecho un hospital en no sé donde...» Pero mire usted, si eso está muy bien, eso está muy bien, se ha demostrado ineficaz a todas luces, porque mientras hayan ciudadanos en un número importantísimo en listas de espera quirúrgica, o tengan que estar esperando para recibir un diagnóstico, esa amargura, esa amargura, señor Lerma, por muchos discursos que usted haga en esta Cámara no la va a paliar. Esa amargura de esos ciudadanos hay que paliarla dándoles el diagnóstico, o interviniéndoles quirúrgicamente a los que les hace falta.

Y no ha discutido ninguna de las cifras que yo pongo aquí encima de la mesa esta mañana. Usted viene y nos cuenta que, efectivamente, si tiene casi un billón de pesetas al año, tendrá que hacer algo. Poco, porque a inversión destina poco, como también le he dicho, pero algo tendrá que hacer, naturalmente. El problema es si al final, después de 12 años, le guste a usted más o menos, los ciudadanos consideran que esa sanidad es útil, y le he dado una encuesta del CIS esta mañana que creo que no tengo que repetirle en estos momentos, y las cifras que he barajado son las más benévolas para su Gobierno, porque hay otras en función de estudios pilotos que hace la propia conselleria, y que obran en mi poder, que no he querido manejar, que son muchísimo más abultadas. Porque, qué mas da al final —da mucho porque afecta a muchas personas—, pero desde el punto de vista del debate, que sea una cifra u otra, el drama es el mismo, con que hubieran 5 valencianos, o 10 valencianos sufriendo habría que resolverlo. Hay miles de valencianos en estos momentos, y usted podrá vendernos su modelo sanitario como quiera; desde que eso es así, ha fracasado. Y eso es una realidad palpable.

Yo tenía aquí algunos datos de inversiones. Como usted ha entrado poco en inversiones entiendo que da mis argumentos como válidos, pero tengo comparaciones con otras comunidades autónomas de inversiones y le voy a dar, por ejemplo, una espectacular. Después del año 92 cuando se han hecho todas las inversiones importantes en Cataluña y en Andalucía, cuando el Gobierno central se ha volcado en esas comunidades por los acontecimientos que en ellas se celebraban, después, digo, en la Comunidad Valenciana, red ferroviaria, se invierten 43.000 millones. En Cataluña, que acaba de tener unas inversiones multimillonarias, 64.000, casi más de 20.000 millones de pesetas después del desequilibrio que el acontecimiento del año 92 habían originado para la Comunidad Valenciana.

Y usted entra en unos datos diciendo: «Yo soy el partido que puede acabar... o represento al partido, o represento al grupo, o represento al Gobierno que acaba con las desigualdades. El partido de los desfavorecidos.» Y saca excusas absurdas para negar datos que yo he puesto sobre la mesa. Mire, esa sociedad, y esa educación de la que usted se siente orgulloso ha sido capaz de que en estos momentos los valencianos entre 16 y 65 años se les considera analfabetos funcionales —no han acabado EGB— al 36,2%, más de un cuarto de nuestra población. Fíjese, ese el el modelo del que usted se siente orgulloso ante la sociedad valenciana. Le voy a dar un dato de la Conselleria de Trabajo, de su conselleria: dos tercios de las personas en edad laboral ni trabajan —eso ya lo sabíamos—, ni buscan empleo, están absolutamente descorazonadas y desorientadas. Uno de cada 4 jóvenes entre 16 y 30 años, entre 16 y 30 años, actualmente no acaba cuando inicia EGB.

Tengo datos que ponen de manifiesto, señor Lerma, problemas sociales graves para esta Comunidad. Usted sabe el problema de la droga, en el que yo no me voy a extender; es un problema que afecta a la sociedad y que tiene una gravedad espantosa. Sabe usted que somos la Comunidad que destina menos gasto, gasto medio por habitante presupuestado, a la asistencia de los drogodependientes. De todos los datos le daré uno sólo: en el período 90-93 las sobredosis han aumentado en nuestra Comunidad un 539,5%. Llámeme catastrofista, llámeme lo que quiera, pero esos datos no me los quedo yo en la carpeta porque no tendría la conciencia tranquila.

Y, señor Lerma, parece que es que la realidad sea una realidad de mi grupo, que aquí vengamos a meternos con usted porque es nuestro deporte, o porque tenemos ansias de gobernar. No reconociendo el papel importantísimo, insistiré una vez más, que la oposición tiene que jugar en el sistema democrático, pero le voy a dar algunos ejemplos de que esa realidad no es la realidad solamente del Grupo Popular, y no sé si de otros grupos de esta Cámara, que es la realidad de la sociedad valenciana. Y como aparte de las encuestas, una forma de medir la sensibilidad de la sociedad valenciana está en los periódicos, le voy a leer, si me lo permite, algunos titulares de todos los periódicos de la Comunidad Valenciana —y digo algunos, no le voy a cansar— del último año. «El número de empresas valencianas en quiebra se duplicó en el primer trimestre», *Levante*, 29/10/94. «La inversión extranjera en Valencia ha caído más de 50%». «El salario medio de los valencianos se sitúa en 20.000 pesetas por debajo de la media nacional, según el INE.» «Los datos de la OCDE sitúan a la Comunidad Valenciana entre las zonas con mayor atraso científico de Europa.» «La Generalitat sólo hizo la cuarta parte de carreteras que Cataluña.» Un titular interesante: «Lerma ha gastado más de 4 billones de pesetas en siete años para poder invertir 336.377 millones. Sólo en personal y gastos de funcionamiento pagó cerca de 3 billones y medio de pesetas. 1 de cada 10 pesetas se gastó en inversiones y 3 en sueldos, el resto en gastos corrientes y otros.»

No es... —podría leerle muchos más— no es solamente la realidad de ese grupo, no es solamente la realidad del grupo; como no es la realidad del Grupo Popular, señor Lerma, que en esa carretera que usted ya, afortunadamente, reivindica con poco éxito, por cierto, porque esas batallas las pierde su partido todas, la de la autovía Madrid-Valencia, se haya cobrado su ausencia 4.198 víctimas desde el año 80, sólo contabilizando las que se producen en las noches de los fines de semana, 4.198.

Entraré, si me lo permite, en algunos datos concretos que ha puesto usted sobre la mesa. Mire, señor Lerma, a usted le gusta decir que no tenemos alternativa. Es un discurso que ahora ya no tiene la eficacia que tenía cuando lo utilizaba anteriormente, pero lo sigue utilizando, probablemente por ausencia de otro. «No tienen alternativa.» «No tienen proyectos.» «Ustedes no saben.» Muy bien, a ver si repitiéndolo mucho genera efecto. Mire usted, yo me he permitido traer esto, y desde luego no es el momento en este debate, ya vendremos en otros, pero fíjese, (*assenyalant uns toms*) aquí debe poner algo en este tomo y en éste. Así hasta 20 vamos a presentar.

¿Cómo dice eso un señor que se presenta a las elecciones con esto y que la mitad está incumplido después de 4 años? Pues, ¡hombre!, yo creo, yo creo, que es tener mucha voluntad salir aquí a decir esas cosas que usted dice. Le voy a dar otro dato importante que conviene que usted sepa, porque seguro que no se lo han facilitado los miembros de su grupo. Este grupo que para usted no es alternativa ha sido capaz de presentar en esta Cámara 21 proposición de ley, 397 proposiciones no de ley, 4.197 enmiendas a los proyectos de ley presentados por su Gobierno, 144 mociones, y para estar informado

y controlar al Gobierno ha citado a los consellers en 498 ocasiones, les ha interpelado en 232, y ha preguntado de forma oral y escrita en 9.187 ocasiones. ¡Hombre!, algo de esto, algo de esto valdrá, señor Lerma, y algo de esto servirá para hacer un proyecto alternativo; no digo que todo, pero esté seguro que los valencianos, que nos valoran mucho más que usted, ellos sí que están tranquilos y saben que existe alternativa, afortunadamente, para un gobierno ineficaz como el que usted ha representado en los últimos años.

Hay un tema en el que sí me quiero parar. Yo no he querido entrar demasiado en el tema, pero como usted lo ha sacado en la réplica, yo no tengo inconveniente ninguno.

Ha dicho usted que son la administración más transparente y más ejemplar —los términos no sé si habrán sido esos— que existe. Y ha puesto a la Sindicatura de Cuentas como modelo de control de su gobierno y, desde luego, de cumplimiento puntual de las obligaciones. ¿Qué habrá pensado el conseller de Hacienda en ese momento? ¿Qué habrá pensado en ese momento? Habrá dicho: «Te estas equivocando.» Pero no le habrá dado tiempo a trasmitírselo. Porque él mismo ha reconocido hace poco —y perdone, señor conseller, que le cite tanto— él mismo ha reconocido que el propio gobierno no cumple sus propias normas. Y que cuando la sindicatura recoge ese incumplimiento, la sindicatura tiene razón. Y ha hablado de remediar esa situación.

Pero le voy a dar, le voy a dar datos de la sindicatura que usted elogia. La sindicatura dice que la vulneración (*remors*) —luego hablamos de lo que ustedes quieran, de esa también si quiere— la vulneración de la Ley de contratos del Estado y el Reglamento general de contratación, la vulneración decía, es algo tan habitual que incluso ha sido reconocido por el señor conseller de Hacienda y denuncia año tras año la sindicatura. ¿Y sabe, por no hacerme muy largo, entre los abusos que más destaca la sindicatura cuáles son?, tan dados que son sus señorías a poner ejemplos de otras instituciones públicas, porque son muy dados a de vez en cuando poner algún ejemplo. Pues le voy a dar alguno de la Generalitat Valenciana, del gobierno valenciano. La sindicatura, la sindicatura que elogiaba el señor Lerma, dice: «entre los abusos más importantes está que, en la contratación directa, existen criterios dudosos como que se presenten ofertas antes de terminar la fase de preparación de expedientes —imágenes en otras instituciones lo que supondría eso— o realización de suministros o servicios antes de la iniciación del expediente o en su contratación sin declaración de urgencia, o utilizar la adjudicación directa cuando no sería aplicable este procedimiento por los límites de la cuantía de la contratación». Sindicatura de Cuentas, lo que hemos tenido que aguantar otros, lo que hemos tenido que aguantar.

¿Quiere que siga? «Hay otros defectos importantes generales que invalidan el proceso —Sindicatura de Cuentas—: no publicarlo en los boletines, incumplimiento de plazos para depositar fianzas, falta de documentos». Denuncia la falta de respeto a las Cortes el último informe de la sindicatura, tanto en el contenido de la documentación que se presenta como en los plazos.

Mire —y acabo con esto, porque yo creo que los ejemplos son claros—: un gobierno que incumple sus propios acuerdos, que ha repartido hace poco 150 millones entre 230 cargos sanitarios en concepto de productividad —a uno le llegó a tocar 1.788.000 pesetas— estando prohibido por sus propias normas, no puede venir en estos momentos a dar lecciones, ni a sentirse orgulloso del funcionamiento en este sentido de su gobierno. Hay otros datos que avalan muchísimo más lo que ha sido una gestión ineficaz en este sentido de transparencia. No creo necesario entrar en ellos en estos momentos, pero usted los conoce perfectamente. No quiero que diga que yo

contribuyo a tensar el debate, pero tenga la absoluta seguridad que cada vez que usted quiera yo estaré ahí para hacerlo.

Y le decía yo esta mañana algo en lo que usted no ha entrado: es que ha fallado en la vertebración de la comunidad, es que hay una realidad social en estos momentos que usted no quiere ver. Y me dice o nada o que eso no es así, pasando su de pasada. Mire usted, no soy yo solamente el que discute su situación. Algún diputado de su grupo, que conoce mejor sus miradas que yo, muy recientemente lo ha puesto de manifiesto y está sentado en sus escaños. Insisto, ha estado más tiempo con usted y lo conoce, sin duda, muchísimo mejor que yo. Por lo cual, no entraré en este tema. Pero usted ha dilapidado ahí un capital hermosísimo y un potencial estupendo. El apoyo social que usted tenía en el año 1983 probablemente no lo vuelva a tener ningún gobernante en nuestra comunidad. Qué pena, señor Lerma.

Y dice: «Me llevo bien con los empresarios.» Con algunos es cierto. ¿Y qué le cuesta a su gobierno, señor Lerma? Vamos a hablar claro ya, vamos a hablar claro ya de una vez, ¿eh? Vamos a ver de una vez por todas quién es quién en este juego político. Porque usted, efectivamente, firma de vez en cuando algunos documentos y algunos acuerdos con empresarios, pero se le olvida decir que aparte de que esos documentos son absolutamente inconcretos y son para la galería solamente, llevan dentro aparejado una línea de subvenciones importantísima. Y conste que no critico a esas organizaciones que la reciben. Para nada, hacen muy bien; hacen muy bien en intentar tener el mayor nivel de subvenciones posibles. No va mi crítica hacia ellos, va mi crítica hacia quien ejerciendo la actuación del gobierno, con tal de hacerse una foto o firmar un documento para poder salir a esta tribuna a contarle tiene que dar dinero público sin que luego tenga, en algunos casos, especial justificación. Y no me duelen prendas en decirlo.

Señor Lerma, no me ha contestado usted al tema de la Ley de la familia. Yo confiaba en que hubiera hecho alguna referencia. Fue su propuesta más clara y llamativa en el último debate. Y hoy ha pasado desapercibida, es un incumplimiento más. Hay por ahí un proyecto dando tumbos que a usted le da vergüenza sacar adelante. En cualquier caso, como usted no lo ha presentado yo no lo valoraré, sería un gesto de mal gusto, y dejaré solamente sobre la mesa que su gran propuesta del debate del año pasado ha sido incumplida, en este caso las 18 ó las 20 que ha hecho hoy sabemos seguro que serán incumplidas en cualquier caso porque no tendrá la posibilidad de realizarlas.

Hay aquí un ejemplo claro de lo que es la eficacia y la originalidad de su gobierno. Mire usted, un último interés suyo o capricho suyo —no sé como definirlo, desde luego no quiero molestar— es la torre de comunicaciones. La torre tendrá 380 metros de altura y costará, según mis datos, 12.600 millones de pesetas. Haciendo una fácil división, a 33 millones el metro. Bueno, pues ahí donde la va a instalar usted es la cota más baja de Valencia, cinco metros sobre el nivel del mar. Simplemente poniéndola en otra ubicación, en el parque tecnológico por ejemplo, ahorraría 60 metros. ¿Y sabe lo que es eso? Con una simple multiplicación, 2.000 millones de pesetas. Es que es una forma de gobernar... (*Rialles.*)

Se ha referido usted, señor Lerma, se ha referido usted... (*Remors.*)

El señor president:

Señorías, por favor, por favor, guarden silencio.
Señor Zaplana, vaya acabando.

El señor Zaplana Hernández-Soro:

Voy acabando, señor presidente.

¿Ve, señor Lerma, cómo estas cosas pasan y aún peor en muchos días y no pasa absolutamente nada? Así es la vida parlamentaria. (*Remors.*)

Mire usted, mire usted, esta mañana se sentía también orgulloso... porque esta mañana ha sido una manifestación de orgullo, desde luego impropia de quien tiene como balance los resultados que yo le estoy dando, pero en cualquier caso está en su derecho. Todo va bien, todo es perfecto y va a ir, además, mucho mejor en el futuro. Pero una de las cosas que ha puesto de manifiesto es la preocupación por el sector agrícola y el plan director de modernización de regadío en la Comunidad Valenciana que acaban de presentar. Este documento está escrito a mano, está escrito a mano por un alto o altísimo funcionario de la Conselleria de Agricultura. Le voy a leer un párrafo. Es de su conselleria, no lo dude, aquí no lo digo y luego si quiere se lo comento: «En la actualidad y con urgencia se ha preparado el plan director de modernización del regadío en la Comunidad Valenciana en quince días —en quince días, lo pone aquí ¿eh?— y, como es lógico, se exponen generalidades, como consecuencia de la improvisación por carecer de fundamento, base y tiempo.» Aquí está el documento. La letra de un altísimo funcionario de su conselleria. Ese es el gran plan que usted ha presentado.

Mire usted, mire usted, (*remors*) naturalmente, señor Lerma, naturalmente que vamos a hacer conciertos en la sanidad y en la educación, faltaría más, faltaría más, todo con tal de corregir la situación actual, todo en tal de posibilitar que alguien pueda elegir médico, que cualquier ciudadano de esta comunidad pueda elegir médico y no tenga que esperar, y todo dirigido también a que pueda haber un mejor nivel de la enseñanza, naturalmente.

Pero ustedes no han concertado; ha dicho esta mañana que han concertado y es falso. Han concertado cuando no han tenido más remedio que concertar. Ahí sí que han concertado. Pero cuando han tenido la posibilidad de tratar, como yo creo que la administración pública no tiene que tratar a los centros privados, se ha olvidado sistemáticamente de ellos y en algunos casos ha conseguido su cierre. ¿Qué mal hace un centro privado a la política educativa de la Generalitat? ¿Qué daño hace que haya una oferta educativa mayor, que se pueda hacer un concierto desde los poderes públicos? Si al final al gobernante lo que le tiene que preocupar es que efectivamente esa persona, ese niño pueda tener una educación que imposibilite que los datos que yo he dado antes se puedan repetir en el futuro. Y en la sanidad exactamente igual.

Pero lo dije en el debate de presupuestos y lo digo hoy y se lo diré siempre. Y no intente usted confundir. «Es que en los pueblos no van a haber escuelas. No, porque las hay las tiraremos y no construiremos más.» ¡Por el amor de Dios, señor Lerma, por el amor de Dios! ¿Alguien duda de que tiene que haber una educación pública y gratuita a estas alturas? ¿A quién quiere engañar, señor Lerma, a quién? Todo no merece la pena como burda estrategia electoral, se lo he dicho antes.

He dejado para el final un tema importante, señor Lerma, porque otros —ya el presidente me ha llamado al orden, con mucha razón y acabo— otros como el turismo, que ya le he dicho en alguna ocasión, si en algún sector concreto su política ha sido un fracaso ha sido en el turismo. Ya no se acuerda usted de *Mediterrània*. Y eso ha ido medio bien por cuestiones ajenas a su voluntad, el conseller lo sabe. Por una parte, por la devaluación de la peseta, reconocido por usted; y por otra, porque ahí en esos escaños se sientan alcaldes de municipios turísticos importantes —y otros que no están aquí también son del Partido Popular— que también afecta y mucho a ese resultado.

Pero acabo con un tema más trascendente, si cabe, que los que he puesto de manifiesto. No voy a entrar en todos sus

proyectos. Usted va a hacer dos universidades pues porque no se le ha ocurrido tres. Bueno, pues ya veremos. En carreteras no sé si se le ha escapado alguna. En cualquier caso, señor Lerma, reconozca que ese debate hubiera sido fácil para mí, más fácil que éste y menos incómodo. Hubiera sido recopilar las cosas que tenemos ahí en ese programa, cuantificadas la inmensa mayoría de ellas, Cámara. Hubiera sido una falta de respeto a esta Cámara, estoy convencido de ello. Venir aquí y hacer proselitismo electoral para decir lo bueno que voy a ser si gano, hubiera sido una falta de respeto. He venido aquí a cumplir con mi papel de oposición, el que nos encargó el pueblo valenciano va a hacer cuatro años.

Y decía que me dejaba para el final el tema de la lengua por la gravedad que implica. Ha dicho usted, señor Lerma, y ha vuelto a poner la duda en nuestra actuación en ese sentido. Señor Lerma, ha dicho que qué culpa tiene usted de que hayan sectores en la sociedad valenciana que tengan miedo a que lleguemos. Esos sectores, señor Lerma, a los que usted se refiere y yo me refería anteriormente, han sido llamados por usted o por gente cercana a usted, por usted o por gente cercana y de su gabinete. Cuando quiera se lo demuestro. Ha tenido usted, qué mal estará, por eso estoy yo bastante indignado con esa cuestión, que descolgar el teléfono para decir «firma esto», cuando sabe que todavía usted representa al gobierno y que sus instituciones todavía están pendientes de inversiones importantes. ¿Y sabe por qué lo sé? Porque me lo han contado en algún caso los propios afectados. (*Rialles en els escons del Grup Socialista.*)

Señor Lerma, eso lo ha hecho usted. Y no dirá en esta tribuna que no, y no dirá en esta tribuna que no. Y eso es tensar a la sociedad y eso es plantear problemas que no existen y eso es querer arañar un voto en tal de tensionar a una sociedad que no se lo merece, como le he dicho antes. Esta sociedad tiene que vivir en paz y armonía. Esta sociedad tiene que resolver sus problemas a través del diálogo y el consenso. Esta sociedad —y el conseller lo sabe porque yo se lo ofrecí— se merece el acuerdo de las fuerzas políticas. Y no diga que no, porque fui a su consellería a prometerle y a ofrecerle diálogo en esta cuestión. Probablemente en todo no tengamos que estar de acuerdo, sería absurdo que fuera así. Pero, desde luego, nuestra predisposición al entendimiento que vaya en beneficio de no tensionar a esta sociedad y de resolver sus problemas, no le quepa a usted la menor duda. Y, por favor, si tiene que prescindir de cinco votos, prescinda de ellos, igual que lo haré yo, pero no complique la situación en esta sociedad valenciana, porque todo no puede estar ni medirse en clave electoral.

Acabo, señor Lerma. Acabo, señor presidente. Un político más experimentado que nosotros, señor Lerma, Benjamín Franklin —se lo voy a citar otra vez— decía: «Se puede engañar a muchos durante poco tiempo, a pocos durante mucho tiempo, pero nunca se puede engañar a todos durante todo el tiempo.» Y ésa es su situación actual.

Muchas gracias. (*Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Popular.*)

El senyor president:

El senyor president té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Le voy a contestar con brevedad en este caso, cosa que usted no me ha hecho a mí —ni a la Cámara, por supuesto, lo mío sería menos importante— para volver a decir lo mismo que había dicho antes, que me ha parecido muy coherente con sus planteamientos.

En primer lugar, para decir que yo no me dedico a medir las comparecencias, pero estoy convencido de que vengo más

veces que usted a esta Cámara. Y desde luego, (*remors*) desde luego yo no sé dónde estaba en el momento de algunos incendios, en otros sí. Sé que usted no estaba aquí en la reunión de la Diputación, y sé que muchas veces el señor Quirós, que veranea aquí al lado, pues atiende el tema. Pero porque le viene de paso fundamentalmente, no por otra cosa. Porque está aquí en el Perelló y le da tiempo. (*Remors.*) Pero no veo a mucha otra gente, por cierto. Pero esto es un tema yo creo que suficientemente grave y complicado de resolver como para que no hagamos este trato y como para que no entre yo en el tipo de planteamiento que usted me propone.

A mí me parece que nosotros tenemos unos problemas que en el debate de política general, que no es el debate que yo quiero hacer, que es desde luego el debate que yo propongo, porque yo soy el encargado de proponerlo, porque yo soy el responsable de haber puesto eso en la Ley de gobierno y porque yo soy el que se ha obligado, teniendo mayoría suficiente para no hacerlo, porque no es costumbre, el que ha querido hacer ese debate de política general en esta Cámara. Porque yo he querido someter a consideración de esta Cámara, una vez al año por lo menos, lo que yo creo que esta sociedad necesita. Para recabar la colaboración de todos, unas veces con la crítica y otras veces —las menos, porque a veces pues a ustedes no les apetece— recabar también su apoyo para temas que son no partidarios.

Yo no he citado para nada nunca a su partido. Yo hago la política que me corresponde desde la presidencia de la Generalitat Valenciana, que es intentar atender las ilusiones y las reivindicaciones de todos. Usted sí hace política de partido. Siempre. Sólo política de partido, sólo en función de lo que al partido le conviene y no en función de lo que yo creo que conviene a la sociedad valenciana, que conviene a la sociedad valenciana. Y éste es el debate que he traído aquí con seriedad y con responsabilidad.

Pues conviene que nos pongamos de acuerdo fundamentalmente en qué estrategias son mejores para reconducir la crisis económica a una mejor situación de empleo. ¿Por qué no he planteado todo lo que usted ha dicho sobre empleo? Que lo único que ha hecho ha sido describir unas cifras de empleo y decir que son unas cifras dramáticas. Claro que son dramáticas y nos acompañan durante mucho tiempo por desgracia. Y este país tiene que hacer muchas cosas en materia de empleo y economía para mejorar el empleo. Muchas de ellas, afortunadamente, se las he descrito en mi discurso, pero se las puedo volver a repetir. Están haciéndose. Y yo le quiero dar un diagnóstico que creo que es muy importante. Y se equivocará cuando plantee cosas diferentes.

Mire, si nosotros tenemos una inflación del 3,8-3,8 y pico, si a nivel global ha habido una inflación mayor del 4,3 aproximadamente, eso no es fruto de casualidad nada más, porque los productos que se valoran son los mismos. Si tenemos inflación más baja, si estamos, por tanto, más abiertos al exterior, si nuestros empresarios y sindicatos se han sometido a una situación de sacrificio, que es lo que he agradecido anteriormente, mayor que en otras zonas, es en buena parte porque esa cultura del consenso y la negociación se ha impuesto desde el principio de mis doce fatídicos años, según usted, en esta comunidad. Y eso no es un mérito suyo, es un demérito fundamentalmente de ustedes, porque nunca han apoyado una actuación como ésa. Igual que no la han apoyado a lo largo de esta intervención también. Porque, cuando usted está hablando de que mis amigos los empresarios lo son porque los compro, usted los está insultando. Eso es una cosa que no tiene razón de ser que usted la diga. Yo, desde la Generalitat, entiendo que es positivo, positivo, para el conjunto del progreso de la sociedad valenciana financiar determinadas actividades de sindicación

tos y de empresarios. Lo entiendo, lo entenderé y lo entiendo y se constata en las cifras también que es positivo. ¿Por qué? Porque hemos creado una cultura de consenso que ha contribuido a acercar posiciones, a que los trabajadores vieran también el fracaso de la empresa como su propio fracaso y a que tuvieran capacidad de negociación. Si la inflación es más baja, no es ninguna casualidad. Es un producto... Y no se ría, porque éstas son cosas muy serias, muy serias, que estamos hablando para el futuro de esta comunidad y de sus gentes. Porque precisamente se ha impuesto una cultura del pacto, y se ha impuesto una cultura del pacto porque les hemos dado recursos para poder enseñar, enseñar, para poder informar y para poder formar a los dirigentes empresariales y a los dirigentes sindicales. Y porque ellos, con esa sabiduría que han adquirido, han entendido precisamente que la posibilidad de competir y de luchar contra el desempleo es precisamente llegar a ese tipo de acuerdos.

Y a lo largo de los años, aunque nos influya la política nacional de una manera decisiva y la política europea, nosotros hemos hecho avances espectaculares en la concertación. Y fíjese usted que, mientras en otros muchos lugares, y desde luego mientras nunca en ninguna comunidad autónoma gobernada por ustedes no han conseguido, ni en épocas de crisis ni en épocas de bonanza, poder de acuerdo a los interlocutores sociales, nosotros lo hemos hecho en épocas de crisis, con grandes sacrificios por parte de los que se sientan en la mesa, que lo primero que hacen es poner encima de la mesa lo que ellos pueden aportar. Y eso ha sido una cultura del pacto y del consenso. Que eso que usted ridiculiza de «comprar a los amigos» precisamente ha posibilitado la educación, la capacidad de analizar adecuadamente sus problemas. Como lo ha posibilitado en muchos otros campos de la actividad. Porque, cuando usted habla de desestabilizar esta comunidad y cuando usted habla de los temas culturales, desde luego en absoluto puede usted decir que yo he llamado para que le digan a usted que les da miedo. En absoluto, en absoluto. Ni para que digan que les da miedo tampoco. Porque no me hace ninguna falta. Porque, cuando sepan de nuevo a través de los medios lo que usted ha dicho aquí, se volverán a asustar. Pero no por nada. Porque creen en un proyecto de progreso para esta comunidad, que usted sostiene lo contrario. Y porque usted sostiene pues que todo muy bien, todo muy libertad de elección, al estilo tradicional, pero es que, cuando se hablaba de la libertad de elección por parte de ese economista tan famoso, ¡hombre, se daban algunas ideas! Pero es que aquí yo lo único que he visto es que usted de nuevo, sin acabar de citarlo para no comprometer demasiado, pues vuelve a proponer que la ley del valenciano se modifique, y se modifique sustancialmente.

Y no es, por cierto, nada que me invento. Es que es lo que hacen en otros lugares. Y, por cierto, cuando usted habla de que no hay ningún peligro para la enseñanza pública, yo ya le he dicho el peligro que veo. No veo el peligro de que ustedes quiten la enseñanza pública, claro que no, ni me atrevería a decir nada de eso, ni ustedes se atreverían a plantearlo tampoco. Yo he dicho con mucha claridad que al final se produce una segmentación clara entre la educación buena, a la que quieren ir todos y que no sería la pública, y la educación mala, a la que iría sólo el que pudiera ir. Pero, por cierto, por cierto, aunque no digo de ninguna manera que quieran ustedes que desaparezca, tenemos ejemplos muy recientes que la educación pública y gratuita infantil en esta ciudad que vivimos ha desaparecido. Por cierto. Pero ya sé que no van ustedes a plantear eso.

Que los dos mil funcionarios sean hermanos, qué es lo que tengo aquí a la vista, pues, mire usted, me produce hilaridad. Yo creo que, si hacemos más análisis respecto a eso, yo creo que no solamente las familias de funcionarios normalmente

todos quieren ser funcionarios, sino también que muchos de ellos, en los mismos cuerpos, se casan entre sí. Y encontrará usted seguramente muchos hermanos en la administración, muchos maestros casados entre sí, muchos médicos, enfermeras, etcétera, etcétera. (*Remors.*) Lo cual para nada quiere decir, para nada, que hayan tenido ningún trato preferente en la administración. Ninguno. Y no sólo no es eso —a los que está usted ofendiendo, a todos ellos, por cierto— sino que desde luego el trato preferente, si lo han tenido, lo habrán tenido por parte de sus familiares, nunca de la administración pública. Y el trato preferente será exclusivamente en informarles que se convocaban plazas u oposiciones. Porque ningún otro trato más, de acuerdo con las medidas que nosotros hemos dispuesto, ha podido ser posible. Y eso para que no vuelva usted a utilizar estas cosas. Pero estábamos en cosas serias y le voy a insistir en lo que estábamos.

Yo creo que los elementos de concertación de la política son muy positivos. Creo que hemos avanzado tremendamente en eso. Y creo que eso ha influido precisamente en que nuestra inflación sea más baja que la del conjunto de España. Y creo sobre todo que la mejora en las exportaciones que hemos tenido pues se debe fundamentalmente a que ha habido modificaciones sustanciales de la política económica que han venido a favorecer nuestro tipo de sistema productivo. Y por eso precisamente ahora empezamos a mejorar mejor que han empezado otros. Y empezamos a mejorar. No lo olvide: empezamos a mejorar. Y empezamos a mejorar con bastante contundencia, porque entre lo que estábamos a principio de año y lo que estamos ahora de crecimiento global pues hay más de tres puntos de diferencia, que ya es un crecimiento más que razonable. Y desde luego para este año esperamos que sustancialmente eso no sólo se sostenga, sino que se incremente. Y con la creación de empleo que se ha generado en el año pasado en esta comunidad se puede deducir con toda claridad que ese crecimiento ha sido mayor que el de la media española.

Ninguno de los datos que usted ha citado significa nada. Puedo ponerle los ejemplos que quiera. Pero usted mezcla siempre la encuesta de población activa con el paro registrado. Usted dice lo que había en el año 83 y lo que hay ahora. Pero ¿no sabe todo el mundo que el año 83 no podíamos hacer nada como administración pública para generar empleo y que en el año 94 hemos generado cantidad de recursos humanos como para poder empezar a mejorar nuestra posición en el conjunto relativo? ¿Qué no hemos mejorado nuestra posición en el conjunto relativo? ¿Qué no estábamos en el año 83, cuando usted dice, la quinta región industrial de España y ahora somos la tercera, casi con la segunda ya, de España? Y que ¿nosotros tenemos un porcentaje industrial mucho más alto del que tienen ellos? ¿Qué no exportamos más ahora agrícolamente de lo que exportábamos antes por peseta invertida? Por supuesto que sí. Y mucho más. Variaciones increíbles. ¿Qué no hay un incremento sustancial de las rentas de las personas aunque hayamos atravesado por una situación difícil? Por supuesto que sí.

Y, cuando usted habla de las diferencias con Cataluña, me permitirá usted que en el caso concreto de Cataluña pues le dejo que se compare todo lo que quiera. Y, efectivamente, hay en algunas líneas concretas de lo que usted ha hablado de Cataluña pues creo que tiene usted razón, porque alguna buena parte de la política que se practica en Cataluña también es orientar o hacia conciertos o hacia, eso sí, instituciones privadas sin fines de lucro el capítulo educativo. Y ahí hay mucha parte de funcionarios que no existen, pero que se van a instituciones privadas sin fines lucrativos. Porque tienen un modelo de enseñanza que aplican no para ganar dinero, sino para cohesionar una sociedad. Y ésa es la diferencia con el número

de funcionarios. Que compara usted con Cataluña, donde no gobiernan. Yo comparé con otros donde salía usted mucho más mal parado.

Y en cuanto a las inversiones que me hace usted con Cataluña, es evidente que las inversiones ferroviarias a las que usted se está refiriendo fundamentalmente, son las que hacen referencia a hacen referencia a la línea Valencia-Barcelona. Y, naturalmente, unas veces tocan en Valencia y otras veces tocan en Barcelona. Y en cualquier caso, esa es la prioridad ferroviaria en estos momentos en España para los pocos recursos que en materia ferroviaria se están invirtiendo. La línea Valencia-Barcelona, que va muy rápidamente, por cierto, ejecutándose y también funcionando.

En definitiva, insistió usted en el capítulo de las listas de espera. Fíjese usted. De lo que dijeron otra vez a lo que ha dicho ahora ha rebajado ya en 41.000 personas prácticamente la lista de espera que ha hecho. ¿Qué podemos hacer por la gente de las listas de espera? En primer lugar yo le digo que las listas de espera son una preocupación sistemática para nosotros. Que nosotros procuramos, desde el sistema sanitario, hacer todo lo posible porque se reduzcan; y le he dicho ya que se ha reducido la espera en un 15% en el año pasado. Y que seguiremos insistiendo por esa vía. Pero que, además, naturalmente, lo que son cuestiones urgentes se operan y no se esperan. Y al mismo tiempo, como le he dicho anteriormente, hemos incorporado 400.000 personas más, hemos hecho 40.000 operaciones más en un solo año; y, desde luego, estamos atendiendo especialidades bien diferentes a las que se atendían antes. Y personas mucho mayores de las que se atendían antes también, que no se podían operar y afortunadamente ahora se hacen.

Como le he prometido brevedad, no voy a repetir todas las cosas en las que usted se ha reiterado. Sí que le voy a decir que si tan mal nos trata la Sindicatura de Cuentas ¿por qué no se quieren someter ustedes a ella? Porque es bien sencillo. Sométanse ustedes a la Sindicatura de Cuentas y verán cómo les ayudará a mejorar su gestión. Y esperemos que tanto empeño que tuvieron en que se fiscalizara el Ayuntamiento de Valencia en época socialista, ahora no dejen de repetir el mismo empeño que parece, por lo que tengo oído, que no va por ahí la cosa. ¡Porque les ayudará a mejorar, como nos ayuda a nosotros también! (*Remors.*) Porque para eso está, para intentar mejorar. Y si ve que hay alguna ilegalidad, naturalmente denunciarla. Pero no lo ve. Ayuda y fiscaliza. Ya le he dicho: la voluntad o la afición a fiscalización que tienen ustedes; la última de Galicia, del año 90; y la otra creada hace unos 7 años, sin posibilidad de que funcione.

Mi capricho, mi capricho de la torre de comunicaciones. Mire usted, mi capricho es que esta Comunidad tenga un sistema de telecomunicaciones avanzadas digno y capaz de funcionar. Pero mi capricho, además, es que esta ciudad regenere una zona que estaba muy degradada en los últimos años, por muchas causas, pero desde luego, ese capricho cuesta —dice usted— 2.000 millones de pesetas de más que si lo hubiéramos instalado en un sitio más alto. Pues yo prefiero instalarlo en un sitio más bajo, pero que se regenere la ciudad. Es una elección política que estoy convencido que usted, además, está de acuerdo. Y por consiguiente (*remors*) no voy a discutir mucho tiempo eso, pero, claro, le venía bien decir lo del capricho, y no se le había ocurrido que era un problema de potenciar Valencia y de regenerarlo también. Yo creo que ese es un problema muy importante, muy importante.

Lo que le ha dicho ese alto funcionario de la Conselleria de Agricultura demuestra que ustedes tienen una magnífica información, pero que este señor no ha estado al corriente de las cosas que han ocurrido en los últimos años. Porque la ver-

dad es que los planes de modernización de regadíos tienen muchos años ya, hace muchos años que se están aplicando, se van a continuar aplicando, pero naturalmente se van modificando en función de los sucesos que ocurren y de las necesidades que aparecen. Y le quiero decir que ahora ustedes dicen que debíamos de haber actuado contra la sequía ya, pero es que esto que estamos haciendo lo dijimos en el mes de septiembre ya, no lo hemos dicho ahora, lo dijimos en el mes de septiembre. Y no solamente es una actuación coyuntural, es una actuación a muy largo plazo que tenemos hecha desde hace mucho tiempo. Y no solamente además implica exclusivamente a la Generalidad, implica también —porque nosotros hemos conseguido implicarlos— a la Confederación Hidrográfica, que también va a hacer este tipo de sondeos y está haciendo mucho tiempo muchas obras. Ahora bien, es evidente que este señor está muy bien informado.

Por cierto, todo lo que ha dicho respecto a los temas de la educación, de la sanidad, todo parece concebirse a base de transferir fondos públicos a los centros privados, que es en definitiva lo que parece ser una intención bastante manifiesta permanentemente, que no creo que sea muy importante insistir. Pero yo creo que eso, como le he intentado explicar al principio, lo que hace es segmentar la sociedad y, por tanto, limitar las posibilidades de una sociedad para ganar su futuro. Y eso es lo que yo no quiero hacer. Aunque entiendo que todo lo que usted diga le parezca coherente con el modelo de sociedad que usted tiene. Y yo creo, por lo demás, que en la credibilidad de entrar en sus proyectos frente a los nuestros yo tengo una diferencia, y es que frente a lo que usted dice, que es verdad, yo tengo una experiencia, que es hacerlos todos; y usted tiene una, que es no sé si escribirlos en el papel, ya no estoy seguro si los ha leído; y en cualquier caso, aunque sea reciclado, vaya con cuidado con el papel, que acaba gastando mucho árbol también.

Y creo que —para terminar de verdad, para terminar de verdad—, creo que hemos estado discutiendo muchos temas, seguramente los más importantes es cómo encontrar soluciones para consolidar la autonomía, el empleo, la competitividad, y cómo atajar los incendios y la sequía, creo que son dos elementos sustanciales, porque tanto en sanidad como en educación vamos a seguir adelante, porque en el tema cultural vamos a seguir adelante, y vamos a seguir adelante respaldando la personalidad propia de esta Comunidad, sin dejar que se miren unos a otros con desconfianza, propiciando el consenso como siempre hemos propiciado; porque otro de los valores importantísimos de este Consell que yo presido ha sido precisamente que no sólo la concertación ha sido un elemento básico con las organizaciones sociales y económicas, lo ha sido también a lo largo de todos estos años con los sentimientos de los valencianos. Y hemos procurado que se articularan de manera que la gente pudiera pensar como quisiera, con todo el respeto, pero al mismo tiempo que pudieran convivir entre sí.

Y yo le quiero decir que nosotros, en ese capítulo, hemos hecho muchos sacrificios a lo largo de estos años de cosas en las que creíamos, para convivir entre todos. Y a la larga ha sido muy beneficioso para esta Comunidad. Y ese clima de convivencia a ustedes no les ha costado ni un duro, porque no han renunciado de verdad a nada para la convivencia. Y que cada vez que se consigue el clima de convivencia ustedes lo quiebran sacando por rincones problemas que son ficticios o artificiales en esta Comunidad. Y la verdad es que ese clima de convivencia ni se puede ni se debe romper.

Y el clima de consenso conseguido para las organizaciones sindicales y patronales ni se puede ni se debe romper porque es nuestro principal valor para enfrentarnos al pasado, al presente y al futuro. Y en ese pasado y en ese presente y en

ese futuro le quiero decir que podría decirle muchas cosas que usted no sólo no ha dicho de programa, sino que tampoco ha contestado de lo que yo le he dicho.

Y, desde luego, estoy seguro que, además, el debate que yo proponía era el debate que convenía a esta Comunidad, aunque no coincidiéramos en los diagnósticos a lo mejor. Pero, una vez más, me temo que esa voluntad de debatir sobre cómo llevamos adelante el proceso responsabilizándose usted también de ello, no lo he conseguido. Y lo siento. Porque, francamente, yo creo que, con independencia de los resultados electorales, yo seguiré queriendo a esta Comunidad y haré todos los sacrificios que sean necesarios para que las cosas vayan bien, a pesar de que a mí me vayan mal. Y no es exactamente lo que usted hace, sino todo lo contrario.

(Aplaudiments des dels escons del Grup Parlamentari Socialista.)

El senyor president:

Senyories, se suspén la sessió, que continuarà a les 5 de la vesprada.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 54 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 17 hores i 26 minuts.)

El senyor president:

Senyories, continua la sessió. *(Remors.)*

Per favor, senyor diputats, ocupen els escons, per favor. Guarden silenci.

En representació del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, té la paraula l'Il·lustre Diputat Senyor Hèctor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Senyor Lerma, noblesa obliga. Molts anys hem estat sol·licitant-li, demanant-li, quasi quasi suplicant-li, que fera el discurs en valencià. L'any passat li arrancàrem el compromís i enguany ho ha fet. Per tant, igual que durant tants anys li hem dit que feia molt mal de no fer el debat de política general en valencià, hui li diem que ha fet bé en fer-lo en el nostre idioma.

Esperem que no ho haja fet només per motius electorals. Si haguera sigut per convenciment, no s'haguera esperat a fer-ho l'últim any. Però, ja que s'ha encetat el camí, almenys tant de bo servisca com a precedent per tal que d'ara endavant el president de la Generalitat, siga qui siga, procurara fer una intervenció tant important com esta en valencià.

El discurs, senyor president, formalment, bé, perquè acabem de dir-li que l'ha fet en valencià. El contingut, el fons, més fluix. Més fluix perquè malauradament, com sempre, senyor Lerma, si es repassa eixe discurs, futur, promeses, poques concrecions, molts plans —enguany molts plans—, però pocs resultats contrastats a eixos plans que vosté sempre promet. I a més a més amb una característica un poc especial, «rezumaba» el discurs un poc la idea que vosté ho fa tot molt bé i que, quan alguna cosa no ix bé, la responsabilitat és dels demés, vosté no té la culpa de res.

Nosaltres creem, senyor Lerma, que vosté en el seu discurs ha dibuixat unes fantasies en l'aire i nosaltres volem hui en la nostra intervenció fer-li sentir quina és la realitat de la societat, què és el que pensa la gent del carrer, que creem que, malauradament, tant de bo fóra de veres, no coincideix amb eixos escarabats que vosté ha escrit en l'aire.

Per això, senyor Lerma, des d'Unió Valenciana acudim a este debat de política general amb el convenciment cert que els ciutadans i ciutadanes de la Comunitat Valenciana no sols volen escoltar en el mateix les denúncies dels greus problemes so-

cial, econòmics i mediambientals que els afecten, sinó també les propostes concretes que siguem capaços d'ofertar per a donar-los solucions i que els permeta recuperar la il·lusió que vosté i el seu govern s'han encarregat de frustrar per no haver sabut aplicar polítiques adequades que donaren resultats positius.

No ens podem substraure a la realitat d'estar celebrant este debat a escasos dos mesos del final d'esta tercera legislatura. I per això volem aportar hui ací la nostra visió sobre la situació valenciana que estem vivint a principis de 1995, així com fer paleses, per al coneixement de tots, quines van a ser les nostres propostes. Propostes bàsiques de govern per a la pròxima legislatura, perquè en esta, en només dos mesos, i si s'ha de complir tot el que vosté ha promés que ha de dur, més allò que li queda pendent de les promeses del debat de l'any passat, com no vinguem fins i tot per la nit serà molt difícil que en esta legislatura tinguem temps de fer res més.

Estem convençuts que amples sectors de la societat valenciana van a dipositar en nostre projecte polític una confiança important el pròxim dia 28 de maig i que Unió Valenciana, a ningú li càpia cap dubte, serà la força decisiva en este Parlament, màxima representació política del nostre ser com a nacionalitat. I, per tant, des de la responsabilitat que suposa este repté volem plasmar un missatge d'esperança, un missatge d'esperança a tots aquells, valencianes i valencians, que creuen en la nostra oferta política i que, amb renovada il·lusió, van a fer possible les majors quotes de representativitat per al nacionalisme valencià modern i integrador, superador de les desigualtats i la millor garantia, la millor garantia per al progrés i el benestar social del nostre poble.

Senyor Lerma, comencem l'anàlisi de la situació actual de la Comunitat Valenciana fent referència al greu problema que representa la desocupació per a més de 400.000 ciutadans valencians. Sí, senyories, més de 400.000 ciutadans valencians. Greu problema que significa que el 24,8% dels valencians que volen treballar no troben llocs de treball, segons xifres oficials de l'última enquesta de població activa.

Per moltes dades amanyades, per molt que intente disfressar-ho, com ho ha fet este matí, vosté i el seu govern han negat a més de 400.000 valencians la possibilitat de trobar una ocupació digna per a assentar els fonaments del seu futur, futur que els portara a intentar adquirir una vivenda, a formar una família, a organitzar la seua vida. Esta de la desocupació és la seua gran assignatura pendent, assignatura pendent que ve arrossegant de fa molts anys i que no ha sigut capaç d'aprovar per molt que s'haja envoltat de professors universitaris.

Els resultats demostren que ha sigut vosté un mal governant en matèria de la desocupació. Potser que haja influït en això el fet que vosté passara directament de les aules al govern, però allò cert és que hòmens i dones de la nostra terra, que saben molt d'esforç, de constància, d'entrega diària en les seues tasques en les fàbriques, tallers, camps, oficines, servicis públics, etcètera, han vist frustrades les seues expectatives de treball perquè no ha sabut vosté, senyor Lerma, dissenyar polítiques imaginatives que fonamentaren l'ocupació. I per això la Comunitat Valenciana té ara molts més desocupats que fa 12 anys quan vosté arribà al poder.

Deia vosté este matí que és que ara hi ha més recursos humans que sol·liciten treball. Això no és cert. Vosté sap que la desocupació ha crescut en la nostra comunitat des de l'any 83 en un 55%. Ha superat vosté i el seu govern tots els rècords possibles. Hem augmentat de 258.000 persones sense treball en l'any 83 a més de 400.000 en el 94. Dit en percentatges, hem passat d'un 19,4% a un 24,8%. I, després d'això, d'este xifres, que no pot negar perquè són xifres oficials, no entenem l'autosatisfacció d'este matí. Estava molt satisfet vosté este matí amb quina ha sigut la seua política de creació de llocs de

treball. No l'entendem després d'estos percentatges. I encara menys l'entendem, sobretot, perquè és una desocupació que ha afectat amb especial intensitat als nostres jòvens. Els xics i xiques en edats entre 16 i 17 anys tenen una taxa de desocupació del 48%, i els d'entre 20 i 24 anys arriben al 38.

No ens pot, doncs, estranyar, que els jòvens en tots els estudis sociològics rebutgen amplament al seu govern i a la política del PSOE, perquè vostés estan impendint-los el principal suport de vida i estan vuits d'iniciatives que permeten albergar expectatives de millora. Per molt que vosté hui haja parlat del tercer pla de la juventut, si repassa la seua història com a president del govern, veurà que ja és el tercer pla de la juventut que anuncia i, malgrat això, la juventut no confia en les accions del seu govern.

Senyores i senyors diputats, sistemàticament el poble valencià en estos dotze anys ha hagut de patir taxes de desocupació superiors a la mitjana de l'Estat. L'última estadística ho confirma, estem en una taxa de desocupació del 24%, mentre la mitjana de l'Estat està en el 23. Sempre la nostra més alta i amb nivells tercemundistes.

Ni vostés ni els seus governs, tant el d'ací com el d'allà, han sigut capaços de resoldre el problema de la desocupació, promesa bàsica de tots els seus mitjans electorals, i han recolat una reforma laboral que només suposa inestabilitat i precarietat del treball, que està dificultant el procés de recuperació de la nostra sòcio-economia.

Al remat, sempre acaben igual, com este matí, fent promeses que no complixen, i els ciutadans valencians ja estem farts de tanta promesa incomplida, de tanta burla als nostres interessos i de tanta complaença amb el govern central sense que ens apliquen allò que en justícia ens correspon.

Este debat de política general ve marcat, malgrat les seues negatives, ve marcat sense dubte pel greu problema de la desocupació, que exigeix solucions i solucions ja. Ens demanava propostes este matí, deia que venia un poc a dir quina era la realitat del seu govern, però que també volia que l'oposició li ficarem propostes sobre les quals parlar i negociar i que serviren per a demostrar si és que teníem o no teníem programa. Jo no sé altres què faran, però indubtablement Unió Valenciana no només presenta propostes hui, sinó que les ha presentat anys darrere any, encara que malauradament per a vosté i per als valencians sense haver comptat amb la seua receptibilitat.

Ara més que mai Unió Valenciana proposa decididament la formació dels recursos humans, formació com a instrument clau per a lluitar contra la desocupació. La formació en el lloc de treball per als qui encara el mantenen i la formació per als qui ho intenten per primera vegada. Formació generalitzada per a tots, empresaris, treballadors, estudiants, universitaris, i també per als qui no han pogut accedir als nivells superiors de l'ensenyança.

Creem que la formació deu ser un elements clau de la política autonòmica, coordinada amb altres polítiques socials. I no ho diem ara. Si vosté repassa altres intervencions, ja fa molts debats en els quals hem intentat conscienciar-los del que seguim reivindicant, ja que no s'ha aconseguit.

Proposem la creació de l'Institut Valencià de l'Ocupació, Institut Valencià de l'Ocupació que tinga competències pròpies en matèria de formació, reciclatge, selecció i orientació dels treballadors, que conega amb profunditat les característiques de la nostra economia i que impedisca l'aplicació amb criteris estrictament burocràtics de normes centralitzades, que, si poden resultar positives en Andalusia o Castella-La Manxa, no valen per a l'economia valenciana, que, amb una ampla xarxa de xicotetes i mitjanes empreses, mereix altre tractament.

Estem convençuts que amb l'assumpció plena de competències en matèria de formació i foment de l'ocupació, i evi-

tant actuacions improvisades, serà possible realitzar una política autonòmica valenta contra la desocupació, similar a aquella que ja estan impulsant aquelles autonomies que tenen transferides aquelles competències. No deixa de ser curiós, per altra banda, que eixes comunitats són les que tenen les taxes de desocupació més baixes de tota Espanya.

Li demanem, senyor Lema, que s'espavile i que reflexione sobre açò. Vosté este matí ens demanava reflexió a la Cambra. Li demanem que reflexione i que a més a més el greu problema de la desocupació siga vosté conscient que està reduint considerablement les nostres possibilitats d'eixir endavant en l'actual fase de recuperació de l'economia mundial. Perquè, encara que no es coneixen dades definitives sobre l'evolució del producte interior brut en 1994, tots els indicadors apunten que el creixement de l'economia valenciana serà inferior a la mitjana de l'Estat. Sí, ja sé que vosté maneja el cap i que este matí ha dit el contrari, però els indicadors ací estan. I no podrà dir que té dades definitives, perquè en eixa matèria l'any 1994 encara no està tabulat.

El que no cap dubte, senyories, és que entre 1992 i 1994, anys en què l'economia s'ha resentit de la crisi generada pel «despilfarro» de la despesa pública ocasionada pels esdeveniments de l'Expo i les Olimpíades, que, com tots molt bé saben, i això no ho podran negar, deixaren una vegada més a la Comunitat Valenciana al marge dels grans projectes estatals, en eixos anys 1992-1994 l'economia valenciana ha anat perdent posicions en el conjunt d'Espanya i respecte a la mitjana de la Unió Europea.

Vosté este matí parlava d'apreciacions personals i ha parlat molt en primera persona. Nosaltres, que ens agrada parlar més com a grup, com a col·lectivitat i com a representació plural, nosaltres no parlem d'apreciacions, parlem de dades basades en estudis oficials. I, segons estima la mateixa Comissió Europea, en 1995 creixerem menys que el conjunt dels països membres i el nostre producte interior brut per càpita seguirà perdent posicions respecte a la mitjana fins quedar situat molt per baix respecte dels nivells existents en l'Europa actual.

Es després d'això, senyor Lerma, que han accentuat vostés la marginació de la nostra economia en el conjunt europeu. Una economia com la valenciana, amb una vocació empresarial oberta a la resta dels països europeus, que ha anat perdent posicions en la seua capacitat exportadora, com ho fica de relleu la taxa de cobertura del nostre comerç exterior.

Ha cantat vosté este matí meravelles de l'exportació. Últimament únicament s'agarra a les exportacions i vosté sap que són dades fictícies les que utilitza per a cantar eixes meravelles. Perquè el ben cert és que dita taxa de cobertura, eixa taxa de cobertura del comerç exterior, se situa en 1994 en el 140, front a un 174 de l'any 1986. Hem perdut, de l'any 1986 a l'any 1994, 34 punts de taxa de cobertura. I això a pesar —i ací és on ve l'argument «falaz» on s'agarra per a magnificar el resultat de les exportacions— a pesar de les fortes devaluacions de la pesseta patides els anys 1992 i 1993.

Certament, el nostre potencial exportador continua resentint-se, encara que vostés intenten presentar ací una imatge ben diferent. I la raó és evident, ja que confiar sols en devaluacions, com han fet els seus governs, per a fomentar l'exportació suposa perdre de vista aspectes de singular importància com el control dels preus i costos interns, així com la demanda existent en els principals mercats de destí dels productes.

Este matí pugnava vosté i el senyor Zaplana per veure qui era més o menys defensor dels llauradors. L'u que si els coneixia i els defensava de tota la vida i vosté que què li anaven a dir a vosté de la defensa dels llauradors. Mire, d'això que han parlat vostés este matí els llauradors sap el que diuen: «lletra menuda», lletra menuda que quasi sempre porta trampes en el

seu contingut. El que no és lletra menuda i el que és una realitat certa i innegable és que els llauradors valencians, als què nosaltres no diem si defensem més o menys que vostés, tan de bo en la defensa dels llauradors estiguérem tots junts que falta els fa. Eixos llauradors valencians han observat com els preus europeus penalitzen el cultiu de moltes produccions que abans eren rendibles. I, per si faltava alguna cosa que agreujara esta situació de pèrdua de quotes de mercat, encara hem de patir la injustificable agressió francesa als nostres camions sense que existesca una actuació de protesta enèrgica per part dels seus governs.

D'altra banda, senyor Lerma, els empresaris valencians descobreixen que les missions comercials organitzades pel seu govern deixen molt que desitjar i acaben convertint-se en declaració d'intencions, el resultat de les quals encara estem esperant-lo.

Este matí també pleitejaven per veure qui dels dos era més amic dels empresaris. No anem a competir amb vosté en ser més amic de ningú, ja ens agradaria no poder-li donar estes dades. Perquè, sap vosté quant hem exportat els valencians al Xapó en 1993? —Li ho dic o li ho diu el seu conseller?— 8.663 milions de pessetes. Que pareix una gran xifra, però que sols representa el 0,76% del total de l'exportació valenciana, el 0,76% del total de l'exportació al Xapó i això a pesar que en eixa data de l'any 1993 ja havia fet vosté algun que altre viatge a eixe país. Que sempre li hem dit que no ens pareix mal que viatge, tan de bo viatjara més, però amb resultats evidentment més positius.

Ací té vosté, senyor Lerma, la prova que els resultats de la política de promoció del comerç exterior que ha dut a terme certament deixen molt que desitjar. Per això des d'Unió Valenciana proposem per a acabar amb els problemes de pèrdua de competitivitat de la nostra economia que assumim amb valentia les transferències de l'Institut Espanyol de Comerç Exterior.

Vosté este matí parlava de la participació en l'Institut de Comerç Exterior. Nosaltres el que creem és que cal assumir les competències per nosaltres mateixos i que l'ICEX es convertira en un organisme autònom i dissenyara amb recursos propis una política autènticament valenciana de promoció de les exportacions, lluitant per l'apertura de nous mercats, consolidant els que ja tenim i orientant les empreses valencianes a impulsar estratègicament el comerç exterior tractant que els riscos, almenys en les fases inicials, siguem mínims.

En l'Institut Valencià de Comerç Exterior que nosaltres proposem els valencians podríem impulsar una política de foment de les exportacions que assegurarà un augment continu de la nostra taxa de cobertura exterior i que traguera al nostre comerç del desgavell en què es troba després dels anys en què vosté té la responsabilitat de govern.

Senyories, els valencians, donada la nostra entitat com a economia exportadora, mereixem tenir un pes polític major en el disseny de la política de l'Estat en matèria de relacions exteriors. Raons no en falten. Creiem que la Comunitat Valenciana no pot deixar de ser escoltada pel govern central abans d'haver negociat l'entrada d'Espanya en l'Organització Mundial del Comerç, antic GATT. Estem convençuts que el president González hauria d'haver consultat la Generalitat Valenciana abans de negociar l'ampliació de la Unió Europea i vincular el futur a la unió monetària a la què ens veem remolcats amb una segona velocitat.

Els valencians hauríem de ser escoltats quan a Madrid o a Brussel·les es negocien els grans projectes europeus. Considerem imprescindible que els valencians no pugam dir res abans de la consolidació d'acords com els països del Magreb. No és possible, ni vosté ho hauria de permetre, que acords amb el

Magreb, que poden aplegar a ser competència deslleial amb els nostres productes, no haja tingunt la Generalitat Valenciana un pes específic a l'hora de dir de quina manera s'haurien d'haver articulat eixos acords. Però, clar, amb un president sumís i amb un govern sotmés no tenim res a fer.

Per això hui s'ha de dir ben clar a la societat que existeix una altra forma de fer política, una política realment compromesa amb els interessos i demandes del nostre poble. Eixa és la política d'Unió Valenciana. Vosté, senyor Lerma, difícilment exigirà al seu govern de Madrid un tracte igualitari per a la Comunitat Valenciana respecte del País Basc, Catalunya, Andalusia o Galícia. No ho ha fet ni ho farà, perquè en la seua actuació política sempre ha primat defensar els interessos de partit, procurant després desinformar als demés per tal que no conegueren la realitat dels fets i de les situacions. I eixa estratègia seguida per vosté, senyor Lerma, no és positiva ni condueix a un major benestar del nostre poble.

El valencians volem una autonomia similar a la de les comunitats autònomes capdavanteres. No volem ser dels últims en el repartiment de les inversions estatals i volem ser escoltats en els grans debats on es prenen decisions importants. Però això ja s'ha demostrat impossible si no sorgeix una clara voluntat d'adhesió al projecte d'Unió Valenciana.

Això és tan cert, senyores diputades i senyors diputats, que ara estem davant d'un perill imminent. I eixe somrís que esbossa el president de la Generalitat quan diem que, si no és des d'un projecte com el d'Unió Valenciana no es podrà exigir això, ara té l'oportunitat de demostrar si eixe somrís que esbossa té contingut o no.

Miren vostés, fa molts pocs dies el ministre Solbes anunciava una reducció de 500.000 milions en el pressupost de l'Estat. Pot vosté, senyor Lerma, donar alguna seguretat que una volta més eixe retall de la despesa pública no es farà sobre inversions en les nostres infraestructures? Darrere del somrís, pot assumir eixe compromís? Pot donar alguna garantia respecte als trams de l'autovia València-Madrid que queden per executar-se? S'atreveix a afirmar que seguiran avant els projectes per a l'autovia sense més retardaments? Assegure's bé del que va a dir, perquè tractant-se del senyor Solbes i el senyor Borrell l'han deixat moltes voltes en evidència davant de tota la societat valenciana. Massa voltes en evidència, senyor Lerma.

Precisament eixa falta de seguretat és la que ens ha fet pedra a nosaltres i a molts altres la confiança en vosté. Poques voltes s'ha fet mereixedor de la mateixa per la seua falta de talant reivindicatiu. Però en l'assumpte de l'autovia València-Madrid molt menys. Hauria vosté d'actuar amb valentia i reclamar de Solbes i Borrell que no es detraguera ni un sols cèntim d'esta autovia, que ja s'ha convertit en un dels majors fracassos polítics del seu govern i en especial de vosté, senyor Lerma.

I li reconec que vosté este matí en el discurs ha deixat traduir una certa inquietud quan parlava de l'autovia València-Madrid, perquè se'ls havia culpant. Però mai com en este cas, mai com en el cas de l'autovia s'ha fet més evident la falta de pes polític del PSOE valencià. I tanmateix no ens val que per tal de tapar este fracàs de l'autovia faça vosté com sempre: fugides cap avant, fent promeses de futur incert, com ara ha sigut fa pocs dies la presentació precipitada del tren d'alta velocitat València-Madrid per a l'any 2000 o 2007 i, a més a més, supeditat a altres projectes de dubtosa viabilitat, que potser que al senyor Burriel no li agrada, però és així. No hi ha ninguna realitat demostrada ni contrastada que ens diga que eixa promesa del TAV per a l'any 2007, que està supeditada a altres projectes, siga una realitat. Perquè les que sí que s'han aprovat en la comissió europea no fan referència a eixe. Fan referència al que va a Madrid via Barcelona i fan referència al que va a Madrid via Bilbao, però no al que fa referència de València a Madrid.

Eixa falta de voluntat en assumir la seua responsabilitat com a president de tots els valencians ens ha portat a situacions que a vosté, senyor Lerma, li seran molt difícils d'explicar. Per exemple, ja ens agradaria que tinguera explicació el fet que el Fons de Compensació Interterritorial que ha rebut la Comunitat Valenciana s'haja reduït a la meitat en els últims cinc anys i hem passat de 15.000 milions en l'any 1991 a 7.300 milions en l'any 1995. És que estem millor que abans per a eixa reducció tan dràstica del 50% dels fons de compensació interterritorial? No és que estem millor, en absolut. Segons estadístiques oficials, les desigualtats de renda i riquesa han anat en augment, com ho reflexa el que el nostre producte interior brut per càpita segueix estant per baix del 75% de la mitjana europea. Per què, senyor Lerma, consentix esta pèrdua de recursos provinents dels Fons de Compensació Interterritorial? Per una cosa molt senzilla: perquè ha fet vosté deixament de les seues responsabilitats com a president de la Generalitat refugiant-se en ser un bon funcionari del PSOE.

I això, eixe deixament, ens ha portat no sols a allò ja descrit, sinó a situacions molt més denigrants com el cas de Tous. Cas de Tous en què seguim repetint que seguix faltant voluntat política per a solucionar-ho. S'aprovà una llei en el Congrés a iniciativa d'Unió Valenciana. Les esmenes que ha presentat el PSOE han sigut esmenes absolutament *descafeïnadores* del contingut d'eixa proposició de llei. Ha faltat voluntat perquè els seus governs han intentat fer callar el poble, tant els autonòmics com els municipals. Han intentat fer callar el poble realitzant una política de negació de la realitat que no ha conduït al silenci, sinó al clamor dels afectats, a situacions com les greus conseqüències de la sequera, que poden ser calamitoses el pròxim estiu, tant per a l'agricultura com per al turisme; és previsible, si la naturalesa no ho remeia, la quasi total falta d'aigua.

A on han estat les solucions, senyor Lerma? A on han estat —en passat la pregunta, que fa dotze anys que vosté governa i el seu partit governa en el govern de l'Estat— a on han estat les solucions? Perquè les que vosté ha promés este matí, lamentablement no servixen per al problema actual de la sequera ni per al greu problema que se'ns acosta este estiu. No han sigut capaços de fer una política a mitjà termini que impedira aplegar a esta lamentable i pernicioso situació.

Altres actuacions que seguixen demostrant la veracitat de les nostres afirmacions poden concretar-se en la falta d'inversions en els ports marítims de la Comunitat Valenciana, que oferixen indubtables avantatges front a altres del Mediterrani. O la situació dels aeroports. Este matí parlava vosté de les inversions en els aeroports, i en canvi, en què ens hem trobat? L'Altet amb estrangulacions o el de Manises amb els retalls horaris que els impedisquen ser competitius. O també el recent problema no resolt de les transferències econòmiques en matèria de sanitat, que ha sigut motiu d'enfrontament entre membres del seu govern, el senyor Martínez i el senyor Colomer, que tots recordarem, que ens porta a fer una oferta assistencial de baixa qualitat i en increment continuat de les llistes d'espera, per no parlar del greu conflicte farmacèutic.

No ha sabut vosté estructurar mides de suport i promoció del xicotet comerç. Han faltat les ajudes per al sector artesanal, tan arraigat en la nostra economia. I tantes, tantes, tantes altres més, senyor Lerma, que fan que hàgem de diferenciar la Comunitat Valenciana oficial que vosté ens ha intentat vendre este matí i la Comunitat Valenciana real que està sentint la gent dels nostres pobles.

En definitiva, açò el que demostra és que els valencians seguim sent considerats com a moneda de canvi pels govern del PSOE en les negociacions. I per això, seguim abocats al greuge comparatiu que representa el fet que la recaptació per tots els

imposts i cotitzacions en la nostra comunitat ja es situa en 1,2 bilions de pessetes, i d'eixe 1,2 bilions de pessetes sols revertix un 45% a la nostra comunitat en forma de transferències.

És obvi que alguna cosa falla, i que així difícilment una societat i la seua economia poden avançar. La societat ha detectat què és el que falla, i quina és la millor proposta política per a millorar la situació. Dins de poc, es vorà.

Des d'Unió Valenciana proposem per a canviar esta situació els acords econòmics, també denominats concerts econòmics. Un sistema de finançació amb reminiscències històriques, que perdérem, junt a molts altres aspectes de la nostra personalitat política, en 1714, i que entenem que és la fórmula més justa, eficient i racional d'assegurar la nostra sobirania econòmica i contribuir solidàriament al conjunt de l'Estat.

Senyories, sense concerts econòmics no podem realitzar una vertadera política autonòmica, ja que deixem de tindre marge per a executar les nostres prioritats, com fan bascs i navarresos, i ja veuran vostés com molt prompte ho faran també els catalans. A través d'este model de finançació autonòmica comptaríem amb recursos econòmics obtinguts en el nostre poble, degudament adaptats a les característiques de la nostra economia; no com eixos mòduls confiscatoris que estan arruinant sectors complets com els forns, perruqueries, bars, restaurants, botigues, autoescoles o professionals independents, i que des d'Unió Valenciana proposem eliminar en l'àmbit de la nostra comunitat i substituir-los per altres sistemes més racionals.

Amb este model, disposaríem de recursos econòmics propis que globalment revertirien sobre la generació de riquesa del nostre poble i que contribuirien a incrementar les possibilitats de creixement a mitjà i llarg termini. Esta proposta de nou sistema de finançació autonòmica, que està perfectament estudiada i estructurada i que, en contra del que vosté, senyor Lerma, puga després sostindre, és perfectament viable i realitzable, encara que, això sí, des de la voluntat política d'un projecte compromés amb la nostra nacionalitat com el que li oferim i li hem ofert sempre en matèria de finançació autonòmica des d'Unió Valenciana.

Però és que, a més, una volta comptem amb els recursos financers suficients, entra en joc una cosa molt important: la gestió eficient. I en això, senyor Lerma, s'ha d'assenyalar que vosté i el seu govern han sigut tot un prodigi d'ineficàcia. Prenga vosté qualsevol indicador i vorà com és molt cert el que li diem. Els pressuposts de la Generalitat estan inflats de despeses corrents que hipotequen seriosament les possibilitats d'invertir en infraestructures i en creixement econòmic.

Per a majors mals, en els últims tres anys s'han hagut de pagar més de 16.000 milions, més de 16.000 milions, en interessos de demora per les transferències que apleguen tard i malament de Madrid per la falta de capacitat reivindicativa del seu govern. I m'alegre que qui més entén en el seu govern d'estes coses em diga que sí amb el cap, perquè 16.000 milions en interessos de demora són molt diners per a una economia com la valenciana.

I clar, com a conseqüència d'això anterior, com a conseqüència d'haver de pagar 16.000 milions de pessetes en interessos de demora, les despeses financeres s'han disparat per a l'exercici de 1995 en un 23%. Un 23% en despeses en interessos absolutament improductiu, que posa de manifest una marcada inefficàcia de gestió i que situa la càrrega financera de la Generalitat Valenciana per a enguany en 34.000 milions de pessetes. No ens pareix, senyor Lerma, que siga esta una adequada gestió dels diners de tots els valencians.

A més, porten vostés més de tretze anys sense respectar el principi bàsic d'equilibri pressupostari. Vostés comencen un exercici com el de 1993 amb un pressupost inicial de 790.000 milions de pessetes quant al capítol d'ingressos, i a la fi de

l'any, eixos 790.000 es convertixen en 902.000 milions de pessetes en despeses. Són xifres facilitades per la conselleria mateixa, que el deixen a vosté en mal lloc. Perquè vostés, sistemàticament, han agafat la tàctica de tancar els exercicis fiscals amb dèficits galopants, que fa precis finançar per interessos. Diga'm que no amb dades, perquè els que jo tinc, donats per la seua conselleria, diuen que sí. Despeses que s'han de finançar per interessos i que van deixant cada volta menys possibilitats a les inversions reals, que són les úniques que podran millorar el benestar del nostre poble.

I quan estes situacions de dèficit pressupostari s'afronten com a conseqüència de causes sobrevingudes o inesperades, poden tindre alguna justificació, inclús li l'admetriem, però quan esta situació es fa pràcticament crònica i és causa de la falta de la voluntat o d'una imprevisió, això, senyor Lerma, sols té un nom, que és el d'irresponsabilitat política.

Per això, des d'Unió Valenciana ens reafirmem que els concerts econòmics són l'única possibilitat per a tancar eixe forat negre que han creat vostés i que seguix absorbint la nostra energia vital. Així com que també serien els més adequats com per a assentar els fonaments d'un nou futur més eficient, responsable i solidari en què el rigor de la despesa pública definisca les prioritats de la política pressupostària.

Senyores diputades i senyors diputats. Senyor Lerma. Li manifestem a vosté i a la cambra l'especial preocupació amb què veem des d'Unió Valenciana l'alarma social que s'ha creat en els ciutadans de la nostra comunitat per la greu ineficàcia de la política del seu govern en matèria de protecció mediambiental. L'estiu passat fórem una volta més castigats pels incendis, una plaga crònica que amenaça amb destruir els nostres boscs abans patrimoni natural d'indubtable valor ecològic.

En els últims quatre anys, ja es poden mirar les xifres per on es miren, s'ha cremat una mitjana de 30.000 hectàrees de bosc per any. Este matí no sabem si sumar dotze anys o set anys o cinc anys. Vagen a la mitjana. Ens els últims quatre, que almenys és esta legislatura i que té vosté majoria absoluta i que no pot pensar que la responsabilitat se li escape, s'han cremat una mitjana de 30.000 hectàrees, cosa que representa més del 30% de la superfície total de bosc destruïda en tota Espanya. Estem quedant-nos, lamentablement, sense patrimoni forestal, perquè l'eficàcia de la política de seu govern, els fets demostren que és inexistent. Els mitjans amb què es compta a pesar de l'extraordinari esforç humà que ens ha costat ja moltes vides, els mitjans amb què es compta són escassos, i estan mal coordinats. Les decisions es prenen tard i malament.

Vosté este matí es refugiava en la Llei d'emergències. Senyor Lerma, la Llei d'emergències l'aprovàrem la setmana passada, el Ple del dimecres dia 1. I ahí han descobert vostés aspectes com el comandament únic, han descobert vostés aspectes com la lluita centralitzada, que veníem dient-ho des d'Unió Valenciana fa molt de temps, quan encara no existia la Conselleria de Medi Ambient, quan era una agència, i que vostés sistemàticament ens han dit que no. I, oh miracle!, el senyor Berenguer ve descobrint el comandament únic, i fins ara, com no existia el comandament únic, no hi havia eficàcia en la lluita contra els incendis.

A més és que ens falta prevenció. Són nuls o pràcticament escassos els treballs de neteja i de preparació dels boscs per a afrontar el perill de l'incendi forestal. Falten mides de vigilància i control més efectives de les muntanyes. Es necessiten campanyes eficients —tots recordem la *Pasqua Verda*— es necessiten campanyes eficients d'informació i orientació a la població, a on els voluntaris desenrotllen una labor important. Per cert, Llei del voluntariat social, se'n recorda? promesa de l'any passat. Encara no l'hem vista. Cal dotar de recursos suficients als plans de repoblació, i sobretot, prendre conscièn-

cia de la tràgica situació. No pels incendis en si, sinó també per les conseqüències que es produeixen, com l'erosió, la manca de pluges i la desertització. Perquè cal establir tot un conjunt de mides polítiques i econòmiques que ens permeten afrontar amb possibilitat d'èxit la lluita contra el foc.

Ja ens agradaria que l'estiu de 1994 simplement fóra un record que no haguérem de reviuir, però lamentablement, l'experiència ens demostra que vosté i el seu govern no han sabut ni pogut fer allò necessari per a aconseguir-ho.

Senyories, senyor Lerma; la nostra posició... Si no tinc raó, ara m'ho demostrarà. Senyories, senyor Lerma; la nostra posició respecte a la llengua, la cultura i la personalitat valenciana és clara i sempre s'ha manifestat dins de les mateixes coordenades. Pocs grups polítics han mantingut una línia de coherència en la defensa dels signes d'identitat de la nostra pàtria com Unió Valenciana. Per tant, en este debat deixem patent que contemplem amb preocupació que no s'han aconseguit millores en estes matèries sinó més aviat el contrari.

El sentiment de ser un poble cohesionat entre els valencians d'Alacant, de Castelló i de València està, desgraciadament, més fluix que mai, per culpa de la incapacitat del seu govern per a avançar en la vertebració de la personalitat valenciana, però és cert també que en responsabilitat compartida per determinades forces polítiques presents i no presents en estes Corts, però sobretot, senyor Lerma, perquè vosté ha renunciat, incomprensiblement —fixe's, li ho diem— ha renunciat incomprensiblement a exercir com a líder de la defensa del fet integral valencià, i no sols estem convençuts que vosté ha deixat de costat la defensa ferma i decidida de la nostra llengua i de la nostra cultura, les nostres tradicions i personalitat, sinó que, a més, últimament s'ha aliniat amb interessos estranys que precisament el que busquen es la anul·lació dels signes d'identitat del nostre poble.

És evident, senyor Lerma, i s'ha demostrat moltes voltes en esta Cambra, que vosté està obligant a les xiquetes i als xiquets valencians que estudien uns llibres en què es parla de la inexistència de l'idioma valencià, en què es parla i es promou l'existència política, que és el que vertaderament és lamentable, l'existència política dels Països Catalans, i en què tots els aspectes de la nostra economia, cultura, gastronomia, tradicions o servicis apareixen com a integrants de la nació catalana. I eixos llibres existeixen i vosté no ha fet res per a evitar que eixos ensenyaments s'impartisquen en les nostres escoles. És clar, ja sabem que no faltaran, no faltaran les acusacions, fins i tot les burles, per als qui ens oposem a eixos postulats des de posicionaments recolzats per la ciència, la raó històrica, la legalitat i el sentit comú, però tinga present que el doble llenguatge i el finançament sectari de certes campanyes despersonalitzadores estan descobrint-ho i deixant-ho en evidència davant la societat valenciana.

Front a eixa actitud farisaica de vosté i el seu govern, des d'Unió Valenciana deixem ben clar que defensem l'idioma valencià, que volem juntar els recursos públics i privats per a salvar el patrimoni artístic i cultural de tots els valencians. Llei de patrimoni artístic i cultural, que vosté ha dit: «Ja he remés a la Cambra». Jo li afegisc: «Encara no publicada i, per tant, no coneguda pels grups parlamentaris». Done-la com per no publicada encara. Hem de salvar eixe patrimoni artístic i cultural de tots els valencians, patrimoni de què ens sentim orgullosos i, a més, difondre i fer que vagen progressant les nostres festes i tradicions.

Que som capaços, com hauríem de fer-ho des de sempre, d'emplear la denominació de Regne de València, que a vosté li dóna tanta vergonya. I, a més, denominació que es pot fer des de la integració, des de la modernitat i des del saber-se formadors d'un poble que vol ser un poble per ell mateixa i

formar una nacionalitat dins l'estat espanyol i de la Unió Europea. Som conscients que pertanyem a un poble amb una cultura esplendorosa, amb una personalitat molt atractiva que ha donat innumerables exemples de qualitat al llarg de la història. I tot això, senyor Lerma, que li estem explicant no són romanços, són comentaris basats en fets reals. I del que tractem és que tant de bo vosté, exercint com a president de tots els valencians, ho haguera reivindicat i haguera tractat que ningú usurpara, englobant-ho com ho han englobat en el marc de la catalanitat.

Reflexione vosté, senyor Lerma, i vorà com eixa forma d'actuació política ha sigut tan greu que, quan algú en la resta de l'Estat sent parlar de la Generalitat, nostra institució de govern, automàticament pensa en Catalunya. Molts poquets associen la Generalitat amb el Regne de València, perquè vosté ha jugat al descafeïnat permanent de tot allò que significa valenciania. Primer, en ares d'una marca, la *Mediterrània*, que hagueren d'amagar. Ara, en ares d'una altra marca, *La Comunitat*, que continua sense convèncer.

En este sentit, la seua gestió s'ha fonamentat en una permanent negació de la realitat, en una calculada ambigüitat, que al final no li ha resultat bé, perquè enganyar a molts molt de temps és molt difícil. Li ha faltat voluntat i no ha exercit la autoritat que el seu càrrec, com a president de tots els valencians, li confereix per a complir l'Estatut d'Autonomia i per a aconseguir una societat vertebrada i unida, i no trencada i enfrontada com l'ha deixada en fer balanç dels seus dotze anys de gestió.

Senyor Lerma, un altre exemple molt important, més del que a vosté li ha paregut sempre, un altre exemple molt important de la falta d'impuls a la consolidació de les institucions d'autogovern dels valencians, ha sigut el permanent incompliment per part del seu govern dels acords adoptats per este parlament, per les Corts Valencianes. Vosté, en incomplir els manaments emanats de la representació del poble, no sols ha contribuït a allunyar esta institució de la societat, sinó que ha portat a terme accions de govern d'esquenes al sentiment majoritari d'eixa societat. I mire que n'han incomplert d'acords d'esta Cambra.

Exemples que demostren el que diem no li'n faltaran. El primer d'ells fa referència al Pla Hidrològic Nacional, importantíssim i urgent per a posar fi al problema de la sequera, no sols no ha exigit la seua elaboració efectiva, sinó que el seu mateix conseller ha rebaixat, per pròpia iniciativa, el contingut del mateix. Ací es va defensar una quantitat, i el seu conseller a Madrid, per iniciativa pròpia i al contrari d'allò que per unanimitat havíem acordat tots els grups, va defensar una quantitat més baixeta. L'incompliment relatiu al pla d'ordenació del territori ha sigut constant i amplemment denunciat pel nostre grup. És que tenen pànic a afrontar la comarcalització?

No han desplegat la política adequada de protecció d'espais naturals, a pesar d'haver aprovat la llei que la regula, perquè, per una part, no han elaborat el reglament que la desplega i, per altra, no hi ha inversions que garantisquen eixa protecció. El resultat continua sent el de sempre: no es posa fi al deteriorament dels espais naturals i es consolida una situació de degradació mediambiental que arriba fins l'existència d'abocadors en alguns espais naturals protegits.

I, senyor Lerma, parlant d'abocadors, un altre greu incompliment de vosté i del seu govern és la no presentació de la tantes vegades anunciada, hui mateixa, este matí l'ha tornada a anunciar, llei de residus. Una llei que hauria d'haver sigut aprovada ja fa temps per a solucionar els greus problemes que els residus generen, i estem referint-nos tant als residus sòlids i urbans com als tòxics i perillosos. És imprescindible que el seu govern dedique més atenció a estos últims, als tòxics i perillosos,

ja que en una compareixença no molt recent del conseller no sabia encara ni quants n'hi ha ni quin serà el tractament més adequat per als mateixos. Tant de bo, en la nonada i tantes vegades anunciada llei de residus, al final ho coneguem.

Des d'Unió valenciana estem convençuts, i sempre ho hem demostrat, que una major cooperació intermunicipal seria la solució per a este problema dels residus en general, encara que vostés no han fet el més mínim perquè eixa solidaritat tantes vegades *cacarejà* fóra realitat en ajuntaments governants pels nostres representants, on sí l'hem oferida i vostés ens l'han negada.

En matèria d'educació continuem patint l'incompliment doble que representa l'elaboració del mapa escolar i la falta de dotació econòmica suficient, les dues coses bàsiques imprescindibles per a l'aplicació efectiva de la Logse en tots els seus postulats, però fonamentalment pel que fa a l'educació infantil.

També en matèria educativa vosté va prometre, i hui ho ha tornat a dir, i ha tornat a esplaïar-se, els projectes per a iniciar dues noves universitats que donaren solució als greus problemes de masificació que suporten els actuals universitaris valencians. Promesa que a escassos dos mesos del final de la legislatura, s'ha desfet com si es tractara d'un senyal de fum.

Pel que fa a l'assistència sanitària que rebem els valencians, el seu govern, senyor Lerma, ha desatés les peticions d'esta Cambra de frenar el deteriorament de la qualitat assistencial, optant per aplicar criteris economicistes que no aconseguen reduir la dilapidació existent en la gestió. L'incompliment dels acords sobre les llistes d'espera fan que cresquen en els nostres hospitals, obligant als ciutadans a fugir cap a la sanitat privada i pagar per duplicat allò que la pública, que és la que té obligació de fer realitat l'assistència, no els garanteix. I tot açò agreujat per la manca d'inversions que pateixen els hospitals valencians amb un alt grau de deteriorament de les instal·lacions i amb un malestar generalitzat dins de la professió medicosanitària, com a conseqüència d'eixa falta de mitjans i l'absència d'una planificació adequada en la gestió.

Senyores i senyors diputats, senyor Lerma, no ha contribuït vosté, i mire que lamente dir-li-ho al president de la Generalitat, no ha contribuït vosté, ni com a president ni com a diputat d'estes Corts, a prestigiar les institucions polítiques de la Comunitat Valenciana. Unes voltes per les seues absències, altres pel seu deixament, massa vegades per voler fer recaure en altres les responsabilitats derivades del seues errors en la gestió, quasi sempre per deambular en la política del tira i para, del sí però no, del continu avant i arrere.

Així no pot il·lusionar a una societat ni molt menys liderar, com vosté volia este matí, recuperar la societat i la socioeconomia valenciana. La societat valenciana necessita tornar a recuperar la il·lusió per a tornar a creure en ella mateixa, per a fer rendibles totes les seues potencialitats i per a convertir-se en una nacionalitat de progrés i de benestar dins l'Estat espanyol i la Unió Europea.

El nostre compromís davant de les valencianes i els valencians consisteix que durant el pròxim debat de política general no tornem a parlar de les mateixes carències que hui hem detectat. Tenim les solucions, ho hem demostrat i les aplicarem.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

Per no ser reiteratiu, no contestaré a les coses que ja he contestat este matí i que, no obstant això, s'han tornat a retirar

en alguna intervenció. Sí que afegiré alguna xicoteta qüestió que jo crec que és molt important.

En general, jo li agraiïc que s'haja fet ressò del meu compromís en esta Cambra de fer el discurs en valencià. Com vosté sap, per a mi no es cap problema fer els discursos en valencià. El problema està fonamentalment que procure diversificar els discursos en funció de les necessitats de la gent i de la voluntat de representar, en definitiva, les dues llengües, encara que el valencià haja de ser objecte de més protecció, donat que és la més desprotegida.

Però, en qualsevol cas, no es crega vosté que mai tire la culpa a ningú. Tot el contrari. Jo crec que el que vosté fa precisament sí que es tirar sempre la culpa a mi o a Madrid del que jo he d'obtindre a Madrid, mai del que vosté ha de proposar ací. Perquè vosté sap que totes les coses que proposa ací són sempre reivindicacions que no corresponen a este president, sinó que corresponen elaborar a Madrid. I en el temps que vostés han exercit a Madrid, s'han adonat que no han obtingut absolutament res de les seues coses que han plantejat.

Una, la de Tous, que no és veritat que s'haja aprovat cap llei. Que vosté sap perfectament que no és cap llei, que és presa en consideració d'una proposició per a discutir posteriorment, que no te res a veure en aprovar una llei, com vosté sap perfectament. I que no té res a veure el que li recolzen la presa en consideració en allò que després consideren el que vosté ha volgut considerar. I això ho sap vosté perfectament. Jo crec que els afectats no ho saben, però vosté sí que ho sap perfectament. I sap vosté que la presa en consideració no significa absolutament res. I, naturalment, jo li he de dir que en este tema, que per desgràcia és sempre un tema que ressuscita en totes les eleccions, el Govern valencià ha fet un esforç substancial, de tal manera que allí on la justícia ha fracassat en fer justícia, el Govern valencià ha imposat que el govern adoptara una resolució que..., sense tindre cap de responsabilitat dictaminada per la justícia, ha deixat a l'abast dels ciutadans afectats per la riuà no només els recursos dels quals en el seu dia van ser indemnitzats, no només els crèdits que els concediren, no només el que van cobrar els que estaven assegurats pel Consorci de compensacions de segurs, sinó també unes quantitats en conceptes d'indemnització, a les quals, per cert, sap vosté que s'han acollit més de 20.000 afectats.

Li he dit ja la xifra exacta, no la repetiré, en un altre debat recent; però en qualsevol cas el greu problema que es planteja permanentment en el cas de Tous està ja, afortunadament, ben amortit, perquè hi ha més de 20.000 persones que han cobrat, que poden millorar la seua situació, però que han cobrat... Hi ha uns que ja estan indemnitzats pel Consorci de compensacions de segurs, d'aleshores, i que ara volen cobrar sobre la indemnització del Consorci, que em pareix molt legítim si la justícia se ho reconeix, però que en qualsevol cas poca gent en estos moments pot dir que no ha tingut cap ajuda. Jo crec que tot això, i sense obligació per part de la Generalitat, que no en tenia cap, doncs és un impuls polític molt important.

Per una altra banda li vull a vosté dir que respecte al tema de la presa de Tous en concret, està finalitzada, i això ha sigut, encara que no ha plogut, és una previsió, afortunadament, un aspecte important de seguretat per als ciutadans de les riberes, que d'haver plogut, i d'haver plogut les predites plutges torrencials, segurament no s'hagueren vist ja afectats com en altres ocasions. És a dir, que la previsió teòrica era de gota freda, i resulta que tenim sequera. Fixe's vosté si la previsió que havíem de prendre, i que vosté reclama, era ben difícil de preveure, però no obstant això l'hem fet.

Tant l'hem fet que, abans de plantejar-se tots estos problemes de la sequera, ja l'any passat, l'any passat, no en el mes de setembre de 1994, sinó abans, ja el Govern valencià per ajudar

a lluitar contra la sequera va fer una cosa molt important, i és que a les ajudes contra la sequera que van patir els nostres pobles nosaltres vam afegir unes altres, de tal manera que els agricultors afectats, que pràcticament han sigut la totalitat dels agricultors valencians, perquè la Generalitat va incloure pràcticament a tots els pobles, no van pagar contribució rústica, van tindre crèdits preferents, i van tindre moltes ajudes com a conseqüència de la sequera ja l'any passat. A més a més de la previsió de fer els pous i de posar en marxa el pla.

És a dir, no es pot parlar d'imprevisió en absolut. Hem tingut previsió, i molt important, i han tingut ajuda, i molt important a més els llauradors que s'han vist afectats.

Crec que, per a no ser massa llarg li vull explicar el tema de l'atur, o del «paro», si vosté vol, i una altra qüestió que vosté ha plantejat en un lloc també. El problema del Japó, jo crec que eixe és un problema important que va molt bé, des del punt de vista de les exportacions. Les exportacions valencianes van molt bé, van molt bé perquè hem recuperat competitivitat, van molt bé perquè hem recuperat competitivitat perquè efectivament ha hagut devaluacions. Però abans havíem perdut competitivitat precisament perquè havia una revaluació que no coincidia amb les expectatives i amb el concepte de productivitat i capacitat d'exportar dels productes valencians. És dir, hem tornat a una situació d'equilibri raonable en el tema de la valoració de la pesseta. No és perquè havia devaluació, és perquè abans havia sobrevaluació, i això ja ho havia dit el Govern valencià feia molt de temps.

I naturalment és perquè hi ha també unes condicions de l'economia espanyola en el seu conjunt, i per tant de la valenciana també, que feient en els anys anteriors molt difícil competir perquè progressivament anàvem perdent competitivitat no només per això, sinó per l'increment permanent de la inflació. De la inflació es pot i es fa habitualment culpar als governs sempre, però els governs no són qui provoquen l'inflació, els governs poden col·laborar o ajudar en alguna mesura, però finalment qui fixa les possibilitats dels preus són en bona mesura, en el seu lloc de treball, empresaris, que són els que fixen els preus, que són lliures, com vosté sap, i treballadors que fixen en les negociacions els salaris. I és evident que el Govern té una capacitat de recomanació.

Capacitat de recomanació que habitualment era contestada permanentment pels interlocutors socials, i els econòmics no les contestaven, però en la pràctica col·laboraven també. Eixe és un procés i una pràctica que feliçment en estos últims anys, o en el darrer any estem abandonant. Eixe és un procés positiu, positiu per a mantindre la competitivitat. Positiu per tal que les devaluacions no esdevinguen en inflació, i per tant en pèrdua de nou de competitivitat, i de nou el *paro*. I este és l'element positiu que jo crec que cal discutir.

Però en el tema de les exportacions li vull dir que quan vosté fa el tema del símil del Japó, jo li vull dir que probablement en el Japó, o en molts altres països, serà necessari anar moltes vegades, i és clar, no és la Generalitat qui ha de vendre, qui ha de vendre són les empreses. La Generalitat presta suport institucional a la presència dels empresaris, que si no anara la Generalitat en molts casos, o el seu president, no tindrien ocasió de poder tindre els contactes que tenen amb determinades empreses, o empresaris, que naturalment nosaltres procurem facilitar-los. I això és el que fem, després si venen o no venen naturalment és un problema seu, però venen. I no sé si ha triat vosté d'una manera atzarosa la xifra del Japó, però sí li puc dir que hui al voltant de 500 empreses exporten a nous mercats, que han anat de la mà de la Generalitat, no vol dir que la Generalitat ho haja venut, la Generalitat ha ajudat per tal que puguen vendre.

I això es fa a més a més en Procova, que és un organisme que té unes característiques molt similars a aquestes que vosté

està proposant, i vosté està proposant a més a més una cosa que sap que estem fent per un costat, i que per un altra banda no es pot obviar que existeix l'Icex, i que en moltes ocasions l'Icex és important. Una tasca importantíssima que utilitzen els nostres exportadors d'una manera singular, i que uns dels principals beneficiaris de l'Icex és, naturalment, els exportadors valencians, perquè som una de les comunitats que més exporta, i per tant l'Icex forma part també del que són les nostres possibilitats d'exportar.

Però en concret jo li puc dir que per cada pesseta que invertim en acció de comerç exterior, almenys ha hagut en coses que han venut els exportadors un retornament de 10 pessetes. No és que siga una xifra meravellosa, però en definitiva és una cosa important per a medir la rendibilitat. I jo crec que és una rendibilitat positiva, i no hauria vosté d'entrar en este tipus de crítiques, perquè obviament jo crec que no van en el seu plantejament, que com a partit està defensant.

Vosté sap que ni es pot, ni es deu, tampoc, ignorar el paper de l'Estat en esta matèria, i que no obstant això nosaltres tenim una bona dotació de servei exterior que possibilita que empreses o empresaris, i a més a més ho hem fet en col.laboració directa, no només amb les cambres de comerç, sinó també amb les empreses privades, que són les directament interessades en formar part d'algunes oficines que tenim a l'exterior que ajuden a vendre, o a conèixer els mercats inicialment, i a vendre posteriorment.

Per una altra banda, les comparacions respecte als anys, li vull dir, que la Comunitat Valenciana en els anys de govern, o en concret la xifra que tinc de l'any 85 al 93, en renda familiar bruta i en producte interior per habitant hem passat d'una mitja de 100 en Espanya, de 102,5 a 103,6 del 85 al 93, xifra que naturalment és una molt bona xifra, i que en renda familiar hem passat de 106,3 a 106,9 en els mateixos anys.

La qual cosa vol dir que no només estem en un bon camí, sinó que és perfectament valuable i constatable. I jo crec que este és un tema del qual ens podem sentir orgullosos, no ens podem sentir orgullosos de molts altres temes, però en concret en el mercat laboral, que ha sigut també una de les matisacions que vosté ha fet importants, del 83 al 94 hem passat d'una població activa de 1.342.000 empleats, aproximadament, a 1.607.000 empleats, de població activa. I empleats, en concret, li puc dir que hem incrementat una població activa en 265.191, i que la generació neta de llocs de treball ha sigut de 116.602 persones, del 83 al 94, primer trimestre.

Que no és una xifra meravellosa, perquè la desocupació és encara molt important, i ha crescut, efectivament, en els últims anys, però el creixement de la desocupació no és, ni de molt lluny, comparable amb el creixement de la desocupació que podríem vore en esta mateixa comunitat de l'any 77 a l'any 83. No és ni molt menys comparable perquè, efectivament, ha hagut una reducció importantíssima de l'ocupació, i un increment insignificant, pràcticament, de la població ocupada.

Que no li vull discutir de xifres, el que li vull dir és fonamentalment... —no, perquè són molt clares, i estan a l'abast de qualsevol— allò que li vull dir és que millorem, que millorem, que és el que jo crec que està esperant la societat valenciana que li diguem, i que estem en el bon camí per a intentar millorar encara més la situació. I que allò important és que efectiva-ment siguem capaços de consolidar una situació com esta.

Crec que el tema de les exportacions i de les importacions és, sense cap de dubte, molt important, però les exportacions, o la taxa de cobertura de les exportacions no sempre indica una posició sana de l'economia, i quan l'economia valenciana creix, incrementa —i l'espanyola més encara— les importacions, encara que mantinguem una taxa de cobertura important, i té a vore sempre en allò que són les importacions. I quan creix,

creix en una bona part en béns d'equip, la qual cosa contribueix a la modernització, i per tant a la competitivitat de la nostra indústria, inverteix també en allò que és fonamental per a la fabricació dels productes manufacturats que fem, que són les matèries primes. I això, quan se reactiva l'activitat econòmica, és evident que es nota d'una manera molt més clara, però no és precisament una dada negativa aquella que hem de combinar.

Crec que, en definitiva, el creixement inferior a la mitjana de l'Estat no ve avalat per ninguna xifra, és al contrari, i crec que per la resta els malgastaments als quals vosté fa referència permanent no responen en absolut a la gestió de la Generalitat Valenciana. Abans al contrari, jo estic convençut que de les gestions que hi ha des del punt de vista d'ajustar-se a la legalitat que hem de considerar, som, segurament, una de les millors comunitats autònomes en matèria de gestió.

Jo crec que tenim un increment del pressupost que vosté xifrava..., sap perfectament quan diu això, que això es produeix no perquè anem incrementant alegrement el pressupost, que no es pot a més a més, sinó fonamentalment perquè al llarg dels últims anys hem anat assumint competències que suposen increments pressupostaris i de personal, però no perquè no complim el pressupost. És més, el dèficit que tinguérem en el 93, que és conegut, al voltant de 13.000 milions de pessetes, l'hem absorbit en el 94.

És dir, portem una gestió molt rigurosa, una gestió rigurosa que ens ha fet a més a més ser de les comunitats autònomes menys endeudades, malgrat ser de les menys financiadetes també, la qual cosa és un element jo crec que molt important. No només, i ja ho he dit abans, les inversions reals són aquelles que fomenten el benestar, són inversions reals que en una bona part a més..., jo no sé la xifra exacta ara, però pot estar al voltant de 170.000 milions de pessetes, 170.000 a l'any, però en qualsevol cas li he dit este matí, jo crec recordar que amb prou claretat, que una inversió fonamental és en les persones i en la seua formació, i en la seua assistència sanitària, i que eixa despesa tan elevada de personal, que a vegades es fa referència, fonamentalment fa referència a eixe tipus d'assistències.

I per una altra banda, la Llei del voluntariat social, com tantes altres lleis que des d'ací es reclamen, tenen un període d'elaboració complexa. Per què?, perquè nosaltres pensem que cal sometre-les a tots els consells de participació ciutadana que ens hem dotat, i que això és un element positiu a l'hora de vertebrar la comunitat i de mantindre després la coherència de la llei. I per tant, esta llei, com tantes altres, passant pels diversos consells de consulta que va passant, no només consumeix un temps, sinó que va fent, introduint, modificacions que posteriorment s'han d'incorporar i aprovar i portar a esta Cambra. I està és una de les que pràcticament té conclosa ja el seu procés d'elaboració i pot passar a esta Cambra.

Acabaré. Pel que fa a la llengua, la cultura i la personalitat no solament és que s'han aconseguit moltes millores, és que són perfectament constatables. Hui, des del punt de vista cultural, esta és una comunitat molt descentralitzada, que afortunadament té una oferta cultural important en pràcticament la totalitat dels pobles. I alguns que no la tenen no és perquè són del mateix signe polític de la Generalitat, és perquè no ho són normalment.

Però, en tot cas, eixe no és l'element substancial. No. Si és així és perquè ells no la promouen. Perquè nosaltres estem disposats a col.laborar sempre amb tots els que ho demanen i hi ha mostres més que suficients per tal que la gent es done compte d'això. Ni els auditoris s'han fet en els pobles del mateix signe polític, s'han fet allà on hi havia possibilitat i afició musical; ni tampoc els centres esportius, ni les cases de cultura. S'han fet fonamentalment on s'han preocupat des del municipi d'intentar potenciar i incentivar eixa activitat i la Gene-

ralitat gustosament ha col·laborat. Però hui són molts pocs els llocs que no tenen una oferta cultural coherent des del punt de vista de les infraestructures i també des del punt de vista de la motivació.

I respecte al tema de la llengua, jo crec que qualsevol enquesta sociològica li podria definir a vosté l'equivocat que està. Ha canviat radicalment el coneixement de la llengua, ha canviat radicalment també l'ensenyament de la llengua i menys radicalment, per desgràcia, l'ús. Però del que estàvem al que estem en este moment, pot vosté acudir no a les ciutats, que pot fer-ho, sinó també a les comarques valencianes i s'adonarà com això ha canviat extraordinàriament. Tan extraordinàriament ha canviat que alguns no s'ho creuen i es creuen que encara és possible plantejar coses del passat. Jo crec que afortunadament eixa és una realitat evident que ha millorat les nostres possibilitats.

I no es preocupe vosté pels interessos estranys que diu que últimament m'he aliniat. La veritat és que ara almenys m'ha admés que ha sigut últimament, perquè m'ho ve dient vosté des del principi pràcticament. Però jo crec que això ni era cert aleshores ni és cert ara tampoc. Jo continue defensant el que sempre he defensat, que és la identitat dels valencians, que, per cert, és una identitat molt plural. I el que defense com a govern valencià és que siga possible la convivència entre totes les formes d'entendre la personalitat dels valencians, que forma part d'allò que és la nostra personalitat. I jo no tinc interès en impulsar específicament que ningú es transforme en res. Jo el que vull és que la gent sàpia discernir per si mateixa, i això és el que procure fer en l'ensenyament que donem.

Respecte als temes que vosté ha tret del passat, este és un problema que jo crec que no és necessari plantejar.

L'incompliment dels acords. Ja li he dit que en un cas és molt laboriosa l'elaboració, perquè es fa consulta als interlocutors socials, que tots estan en tramitació i que molts d'ells voran la llum molt prompte.

I, per cert, vull dir-li que en el Pla hidrològic nacional no hem sigut nosaltres, ni el conseller, el que ha plantejat la rebaixa. La rebaixa l'ha plantejada el consell nacional de l'aigua, però el conseller ha defensat la posició nostra que ací es defensà en estes Corts. I el conseller pot donar complit compte del tema i no té cap problema perquè té demanda —jo crec recordar— una compareixença per a este fet.

Però insistiré, per tant, no ja en tots els temes que vosté ha plantejat, que són reiteratius jo crec, i en alguns casos seria massa llarg insistir segurament en la resposta. Sí li diré que des del punt de vista de la reivindicació, de la reivindicació sensata i raonable, este govern cada vegada obté un pes superior, perquè fa molt de temps que planteja coses ben serioses. I una de les més importants que ha plantejat des del principi i que ha aconseguit millorar permanentment del statu quo inicial que estava, del que no és responsable este govern ni el de Madrid tampoc, que és el tema del finançament, cada vegada que s'ha reobert el tema ha millorat la nostra situació. I hui, a més a més, li puc dir amb tota claredat que de l'informe dels experts bàsicament ací s'arrepel·leguen pràcticament les nostres posicions.

Vosté plantejarà com sempre els concerts econòmics. Vosté sap perfectament que si hi ha dos concerts econòmics exclusivament reconeguts en la Constitució i que cap dels altres ni va a provocar una reforma constitucional, ni el va recolzar ningú tampoc. Vosté sap que això és un desideratium que és absolutament impossible de mantindre. Però sí és possible i és desitjable, i ho estem aconseguint, millorar el finançament autònom que afortunadament cada vegada es va plantejant amb més claredat.

Respecte al problema de l'eliminar els mòduls i substituir-los per altres sistemes més racionals, jo crec que este és un

tema que tal vegada vosté no s'ha pensat bé. Eliminar els mòduls o... És veritat que es queixen dels mòduls. I és amb tota raó que hi ha zones concretes o activitats concretes, i més en una crisi, que probablement obtenen menys beneficis dels que han de declarar. Però també és veritat que en el moment de creixement de l'economia obtenen més beneficis dels que normalment han de declarar.

Es poden modificar els mòduls? Efectivament. Però el sistema no serà una modificació per a una inspecció objectiva, sinó fonamentalment per a una inspecció subjectiva. Que hui poden acollir-se? Perfectament. Però no ho fan. I, evidentment, probablement, eixa és molt més justa, però eixa requereix molt més personal segurament al final perquè la recaptació no tinga un canvi significatiu. No obstant això, nosaltres hem defensat que els mòduls no s'incrementaren i hem defensat que la política de mòduls ha portat a molta gent a la necessitat de sumir-se en la clandestinitat i, per tant, que és necessari fer modificacions que facen possible que funcione l'adaptació dels mòduls al cicle econòmic.

Crec que, per últim ja, per acabar de veritat, li vull dir que el pla de residus sòlids està fet i que allò important hui seria no parlar del pla de residus sòlids sinó fonamentalment parlar d'un compromís dels responsables polítics d'esta cambra per a no utilitzar políticament uns contra altres estos temes en els ajuntaments. I eixe seria un element de pacte molt clar i concret que jo li propose i que seria molt positiu per acabar amb el tema del problema real dels residus sòlids per a tots.

I al mateix temps jo crec que no pot parlar vosté amb serietat de la falta d'inversions en els hospitals. Que tot això és una qüestió que ha quedat perfectament clara i delimitada este matí i que, és clar, ha canviat substancialment no solament ens els compromisos de futur, sinó en els de passat, que només s'ha de passar pels hospitals per a adonar-se. Pràcticament en tots els hospitals valencians estem intervenint modernitzant-los i modificant-los d'una manera clara que tots els ciutadans poden vore: els d'Alacant, els de Castelló i els de València també. I això crec que és una cosa que està bastant clara.

I per últim. Si no he prestigiat les institucions polítiques de la comunitat, jo crec que no són vostés, o no sé ja si vostés o uns altres, els que poden dir d'això. Perquè jo crec que vostés han tingut una actuació o dos que en gens beneficia al prestigi o al crèdit de les institucions.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyor Lerma, vosté diu: «Millorem. Això és el que la gent està esperant que diguem.» Ha dit vosté textualment: «Millorem. Això és el que la gent està esperant que diguem.» No, senyor Lerma. A la gent se li ha de dir la veritat. Això és enganyar a la gent. Perquè si un president d'un govern diu el que la gent està esperant que diguem, està enganyant-la. Vosté diu que millorem. Nosaltres hem demostrat que lamentablement no ho fem, ja ho jutjarà la societat. Però que no le traïska el subconscient quan diga que millorem és el que estan esperant que diguem. Perquè sinó donarà la sensació que vosté ha afrontat este debat amb la intenció de dir el que volen sentir i no d'analitzar de veres el que li hem comentat: la Comunitat Valenciana real de la Comunitat Valenciana oficial.

Jo crec, senyor Lerma, que en alguns aspectes vosté ací ha seguit mostrant-se un poc ufanós dels seus resultats, he de dir-li que presumeix vosté d'algun fracàs. Perquè vosté presumeix de tot. I evidentment en la seua acció de govern hi ha fracassos.

I no és bo presumir d'algun fracàs. S'ha de reconèixer alguna equivocació. Vosté mai reconeix equivocacions i la veritat és que no és així, s'ha de tenir una miqueta més d'humilitat. Una cosa sí que li agraisc: vosté l'any passat crispà excessivament el debat amb el nostre grup parlamentari; enguany ha fet una intervenció moderada, explicativa, que no vull dir que estiguem d'acord amb el que ens ha dit, però almenys crec que el talent democràtic que vosté ha demostrat hui no va ser, per desgràcia, el de l'any passat. Jo li ho agraisc i el meu grup també i la societat, perquè allò bo de la democràcia és poder parlar sense cridar. I vosté l'any passat reconeixera que cridà massa.

Mire, s'han salvat empreses, s'han salvat sectors, ha dit vosté. Reconega que s'han enfonsat altres. I molts d'eixos sectors i d'eixes empreses que s'han salvat ha sigut per l'esforç fet per elles mateixa. Perquè vosté sap que tenim una societat dinàmica. Però la qüestió és: amb una política distinta i amb una actitud distinta del seu govern no s'hagueren pogut salvar tots els sectors que han passat per crisi de rendibilitat? Per què li ha hagut de sorprendre a vosté el nostre interès i el nostre afan per valencianitzar este debat? No tenia per què haver-li sorpres. Ja fins i tot volíem que no coincidira amb altres esdeveniments que podien un poc eclipsar-lo. Però, a pesar de la proposta del seu govern de seguir insistint en fer-lo hui, l'hem fet hui. I hem procurat baixar a la realitat, perquè en el discurs de vosté d'este matí algun aspecte que feia molta referència a polítiques d'altre àmbit sí que ha donat. Nosaltres hem intentat, i per això l'hem agraït l'idioma i l'hem agraït el to, valencianitzar i parlar exclusivament del que als valencians ens interessa.

Però, clar, hem de dir-li que quan vosté parla de l'estabilitat i parla de l'esforç per l'estabilitat i parla pel consens, un poc el que donava la sensació hui és que vosté més que per l'estabilitat estava clamant per la continuïtat. I la continuïtat no es guanya en dos mesos que queden, la continuïtat s'havia d'haver guanyat fa molt de temps. Al final ni de vosté ni de mi dependrà la continuïtat, dependrà afortunadament de la voluntat dels valencians.

El que sí que m'agradaria que m'explicara, que no ho ha fet, és per què la gran quantitat de plans. L'any passat vosté va ser el gran prometedor de lleis. Enguany ha sigut el gran prometedor de plans. Li vaig a dir una cosa: el debat passat, una de les propostes de resolució del nostre grup era el pla de reconversió varietal. I el seu grup parlamentari em va dir: «no, no et podem aprovar el pla, perquè pla és una paraula que no sona a progressista, podríem ficar estudi de reconversió varietal». I amb eixa modificació es va aprovar per unanimitat la proposta de resolució. Com és que ara que vosté crec que hui ha presentat 20 ó 22 plans, què passa, que pla ja és més progressista o és que vostés ja no són progressistes o és que les qüestions de noms a vosté el segueixen important molt de cara a la galeria?

Planificar. Vosté ha tingut dotze anys. Eixe afan, eixe furor planificador que li entra ara m'agradaria que m'ho explicara, de veres, igual que ha explicat abans el que ha explicat, explique per què tan de pla. Algú li va a resultar difícil. Perquè, mire, I legislatura: pla jove; II legislatura: pla integral de la joventut; III legislatura: pla de suport a la joventut. I la joventut passant de vosté. No serà que s'hauran de fer menys plans i més accions?

Jo crec, senyor Lerma, que al final, com vosté tot ho fa bé, a la millor en comptar de venir a fer el debat de política general, hauria de comprar-se l'espill aquell de *Blancanieves* i preguntar-li qui és el millor. Perquè vosté no permet que ningú li puga dir que alguna cosa no fa bé. I la veritat és que no es pot anar així per la vida. I no es pot anar així per la vida, perquè quan nosaltres enguany estem proposant l'Institut valencià

d'ocupació és exactament una proposta similar a la que férem fa dos anys que proposàrem l'Institut valencià de formació i ocupació, que aconseguíem una proposta alternativa transaccional amb vostés que en sis mesos havien de presentar-lo i han passat dos anys i no ha vingut ací ninguna proposta que faça referència a alguna cosa que puga estar en condicions de parèixer-se a eixe Institut valencià d'ocupació.

Però és que, a més, quan parlàvem de les transferències de l'Inem, representants del seu grup i vostés mateixa anunciaven en esta trona que les transferències de l'Inem a la Comunitat Valenciana eren imminents. I on esta eixa transferència de l'Inem?

Nosaltres considerem que, a pesar que vosté està molt satisfet de la política de treball i de creació de llocs de treball, no pot estar-ho perquè les xifres, les dades que nosaltres hem donat, que vosté ha volgut rebatre en percentatges diferents als nostres, però no sobre els mateixos paràmetres. I ho ha dit, i s'ha curat en salut: «No li discutiré les xifres.» Home!, no ens les pot dicuir, perquè estaria vosté dient que han enganyat al seu conseller o al seu ministre. Les xifres que nosaltres hem donat són les que són. I vosté diga si és de veres o no que amb un Institut valencià d'ocupació, amb unes transferències de l'Inem, no tindriem majors garanties que la política de creació de llocs de treball fóra millor. Vosté no m'explique el que ha de fer o el que ja ha fet, diga'm: «Unió Valenciana no té raó en això.» Jo crec que sí que la tenim, i per això, en el mateix to de conversa, li ho tornem a plantejar, perquè es banye vosté una miqueta més.

I no presumisca de la reducció de les cotitzacions a la Seguretat Social, que sap molt bé que això s'ha produït per la pressió que Convergència i Unió li ha fet al seu govern de Madrid. Eixes reduccions s'han fet per eixa pressió. I quan vosté diu: «Home!, vostés han estat a Madrid i què han aconseguit?» De moment, hem estat a Madrid una vegada amb dos, altra vegada en un diputat. Passarà el temps, la societat valenciana es donarà compte de quina és la necessitat de tindre una força política pròpia. Potser vostés, potser altres, potser qui siga, podrem amb els nostres recolzament, com fan altres forces, com en este cas Convergència i Unió, aconseguir accions de govern, de les quals ara ve vosté ací presumir: reducció de les quotes de la Seguretat Social. Si no ha sigut una iniciativa de vostés, ha sigut una de les condicions de pacte que han fet.

I que diga que no fa falta l'Institut Valencià de Comerç Exterior... Si vosté este matí en el seu discurs, se'l pot rellegir, deia: «col.laborar, participar, estar en les tasques de l'Institut de Comerç Exterior de Espanya». El que nosaltres li demanem no és que trenque vosté amb el comerç exterior d'Espanya, és que cree l'Institut Valencià de Comerç Exterior. No hem estat en contra que l'Icex existisca. Però, torne a dir-ho vosté, és bo o no és bo que els valencians assumim les competències en matèria de comerç exterior? Nosaltres creem que sí. Però, clar, nosaltres som una opció política no centralista. I vosté és normal que, encara que sàpia que tenim raó, defense les estructures centrals i centralistes. I no em diga, per favor —que li creixerà el nas—, no m'ho diga, que Procova està fent el que faria l'Institut Valencià de Comerç Exterior, perquè amb Procova no estan satisfets ni vostés; ni vostés estan satisfets de Procova, perquè el funcionament de Procova deixa molt a desitjar. I, sobretot, els qui han d'utilitzar els servicis de Procova encara estan més convençuts que el seu funcionament i la seua eficàcia és nul.la.

I em diu vosté: «Econòmicament estem millor.» No és es certa eixa dada que hi hagen indicadors que diguen que l'economia valenciana haja decrescut respecte a l'espanyola. Mire, els funcionaris han estat ací exactament el mateix temps en el sou congelat que en la resta de l'Estat. Els jorns, sobre-

tot els de les professions liberals, i sobretot els de les contraccions temporals, estan pràcticament parats en el seu creixement. Les rendes agràries estan pràcticament estancades en fa deu anys, i continua existint, i si no puja ací i ho nega, continua existint un endeutament en el camp de 2 bilions de pessetes. I són molts anys ja els que portem arrossegant eixe endeutament. Si la economia millorara tant com vosté diu, tots eixos indicadors, d'augment de salaris i de reducció dels endeutaments, haurien millorat. I eixos indicadors, senyor Lerma, no han millorat.

I quan nosaltres hem dit que volem eliminar els mòduls, no és que ens hem enganyat en la nostra expressió. És que vosté mateix fa dos anys ací va dir, quan nosaltres parlàvem de la fiscalitat agrària, que els mòduls eren injustos. I si es repassa el seu discurs, este matí vosté estava molt satisfet de vore que els mòduls agrícoles havien variat i que els llauradors ja no havien d'estar pràcticament tot el temps pendents de la realització de les tasques fiscals. Ho ha dit vosté este matí. Està vosté dient el mateix que ens negava fa dos anys. Si nosaltres venim ací a dir que volem llevar els mòduls, i el dia que tinguem participació en l'acció de govern serà una de les nostres propostes, no diga que ens enganyem en l'expressió, s'enganyarà vosté en la comprensió, perquè els mòduls son roïns, els mòduls estan impeding el creixement de sectors bàsics de l'economia valenciana i, per tant, cal eliminar-los i canviar-los per altra fiscalitat més racional i que no impedisca el creixement —*ojalá* el creixement—, que no impedisca simplement la recuperació econòmica d'eixos sectors.

I de les exportacions, home!, vosté sempre s'agafa al mateix. Vulga o no vulga, el creixement de l'exportació a Espanya globalment ha sigut superior al creixement de l'exportació a la Comunitat Valenciana. I la Comunitat Valenciana en estos moments representa menor percentatge del conjunt d'Espanya que representava abans. En estos moments —i diga'm si es mentida, m'alegraré de vore un president enganyant a la societat—, l'exportació, la influència de l'exportació valenciana enguany en l'economia i exportació espanyola és inferior a la d'abans. I aixó és cert i no ho pot negar, sota pena de dir el que no és.

I respecte els viatges, senyor Lerma, vosté no pot dir mai en la vida que ací en esta trona no l'hem animat a viatjar, però sàpia a què viatja i diga quins resultats. Vosté ha dit: «De cada pesseta que m'he gastat en viatges, s'han exportat 10 pessetes». Vosté s'ha donat compte del que ha dit? No s'ha donat compte. Jo li dic el que ha dit. Si de cada pesseta que s'ha gastat vosté en viatges, se n'han exportat 10, vol dir que de cada 10 milions que vosté s'ha gastat se n'han exportat 100. Vaja paritat de criteris, gastar-se'n 10 perquè se n'exporten 100! O que per a exportar 1000 milions se n'ha gastat 100. Diga-ho bé. Si vosté reconeix ací que per cada pesseta que s'ha gastat en viatjar se n'han exportat 10, per favor, no viatge. Per favor, no viatge. I si viatja, viatge millor, amb resultats més positius. I que no hi haja eixes cares de estranyesa, ho ha dit vosté.

Mire, senyor Lerma, la participació de la Comunitat Valenciana a Europa és importantíssima no sols perquè és imprescindible que en aquelles matèries de competència de la comunitat ens escolten, sinó perquè fins ara, com fa molt anys, la promoció espanyola a Europa estem pagant-la i estem sofrint-la els valencians. I aixó és cert. Almenys, ja que estem fent-ho, que ens deixen opinar i que se sàpia quines són les reivindicacions dels valencians.

I respecte a infraestructures i transvasaments i totes eixes coses, que a vosté sempre li agrada dir que nosaltres anem pel mateix camí, no ens ho diga a nosaltres. A partir d'ara li ho diu a Borrell perquè li done mé diners i a Bono perquè no li faça tant els entrebancs. Perquè mire que el seu amic Bono, el seu company de renovacions, li ha renovat a vosté la plana moltes

voltes. No ens diga a nosaltres que sempre diem el mateix. Vaja vosté, parle amb Borrell i diga-li: «Dona'm els diners, sinó vindran els pesats d'Unió Valenciana i em tornaran a dir que no me'n dones.» I li diu a Bono: «Home!, Bono, fes el favor.» Perquè la veritat és que és molt difícil d'entendre que amb una necessitat tan greu com la de la sequera i de la problemàtica hídrica de la Comunitat Valenciana, per culpa del senyor Bono —l'altre, no este—, que és el del seu partit i és de la seua corrent, hàgem tingut quasi la meitat dels hectòmetres cúbics que demanàrem en l'últim reg de socors. Aixó vosté hauria de reconèixer que és una veritat i dir: «Tenen vostés raó, ho he fet malament; m'aplicaré el conte i ho canviaré.» Però vosté no té propòsit d'esmena.

Respecte als plans de residus. Home!, respecte als plans de residus ha dit vosté que eixe pla està elaborat, està fet —se n'ha anat, el qui ho sabia tot se n'ha anat—, està fet eixe pla? Està aplicat? No està aplicat. La llei per suposat. El pla de residus ha dit vosté ací, perquè algú li ha fet una escolteta, que el pla estava fet, però no està aplicat. Però és que, a més, en eixe pla de residus que vosté sempre invoca la solidaritat... Se'n recorda que l'any passat li vaig ficar damunt la taula el cas de Llombai, l'alcalde d'Unió Valenciana que havia fet un conveni amb el Consell Metropolità de l'Horta per a fer allí una planta de tractaments i que els regidors del PSOE mobilitzaren al poble en contra? I vosté es va comprometre ací que aixó s'acabaria? Mire, enguany un altre: Setaigües. Aprovació unànim del ple per a ficar allí una planta de tractaments, conveni amb la diputació de València. L'agrupació local del PSOE envia una carta a cada pble en contra de l'actitud de l'alcalde de ficar la planta. Conclusió: no s'ha ficat la planta. Amb botons així ja pot fer vosté plans, lleis, que els consellers li facen escoltetes, el que vosté vulga. Si l'exemple de la solidaritat que vosté ens demana són els exemples de Llombai i de de Setaigües, la veritat no en demane i practique-la.

Els concerts econòmics vosté sap de sobra, i ho ha dit massa voltes ja, i no ho hauria de dir, no fa falta modificar la Constitució perquè aquelles comunitats autònomes que volgueren... Ací no estem diem que tots s'acullisquen al concert econòmic, però que aquelles comunitats autònomes que volgueren pogueren acollir-se. I he sentit en esta trona paraules molt elogioses d'anar avançant en eixa corresponsabilitat fiscal i anar confluint cap als concerts econòmics no fets per diputats de l'oposició, sinó per membres del seu govern.

Al principi estàvem bojos per presentar eixes propostes. Ara ja no estem bojos. Però no s'excuse vosté en reformes constitucionals, perquè si haguera veritable voluntat política, igual que ho té País Basc i Navarra, ho tindríem nosaltres. I almenys davant de l'evidència que el País Basc i Navarra no els tornen, no diuen que no volen concerts econòmics, reconega vosté que per a una autonomia eminentment productiva com la nostra els concerts econòmics serien molt bon, no sols per tindre més recursos, sinó perquè estaríem lliures a l'hora de destinar les polítiques de despeses que ara ens té molt constrets pel destí finalista que vénen de les subvencions de l'Estat. I perquè, a més a més, amb eixos 16.000 milions d'interessos, que menys mal que vosté no m'ha negat, amb eixos 16.000 milions d'interessos que s'estalviaríem podíem generar riquesa i anar fent inversions reals. Que vosté presumeix que en té més de 100.000 per a enguany, però d'un pressupost de 900.000 milions de pessetes.

I quan nosaltres hem criticat les despeses corrents, no hem criticat les despeses de personal, que un és el capítol I, i l'altre és el capítol II. No ens barrege el que són les despeses de personal amb els gastos corrents.

I respecte a la sequera. Jo ja sé que són altres els qui van impedir l'acceleració del Pla hidrològic nacional per allò dels

plans de conca. Però qui té la majoria? És que perquè altres hagen fet una cosa indeguda, vostés no poden accelerar això? El Pla hidrològic nacional és imprescindible per acabar amb el problema de la sequera. Perquè fan falta dues coses: primera que hi haja aigua, i ací sols pot vindre aigua pels trasvassaments. Perquè si seguim foradant pous al final el que traurem serà sal d'eixos pous i els pous quan se salinitzen és quasi impossible poder-los recuperar. Fa falta aigua de trasvassaments i fan falta recursos. I ací, senyor Lerma, hagen votat estos senyors o no el que hagen volgut votar, vostés ni han dut aigua de trasvassaments, ni han dut recursos per a anar plantejant unes infraestructures adequades per a pal·liar el problema de la sequera.

I el decret Romero? Qui té la culpa del decret Romero? També tenen estos senyors la culpa del decret Romero? Tenien majoria absoluta vostés. I diga el que vosté diga, ací s'aproven més de 1.900 hectòmetres cúbics i en la reunió en què estigué present el senyor Burriel, en companyia del senyor Borrell, es parlà de reduir en 300 hectòmetres cúbics la xifra. Si era proposta del Consell Nacional de l'Aigua o no, però vostés estava allí i encara no hem escoltat que diguera: «Em mantinc ferm en la decisió de les Corts dels mil noucents i escaig hectòmetres cúbics.» Ell estava allí. Que vosté diu que la proposta era dels altres? Però ell hauria, com a conseller d'este govern, d'haver dit: «Les Corts Valencianes han fet este manament per unanimitat i jo ho he de mantindre.» Ho faria per al seu subconscient, perquè no ha transcendit.

Bé. Senyor Lerma, al final, i per acabar, la cursa de la repoblació, de la repoblació... L'altre dia el conseller de Medi Ambient parlava de 12.500 hectàrees. Hui ha parlat vosté d'una xifra que dividida la quantitat pels anys eren 25.000. No fa molt es parlava de 40.000. Nosaltres no volem participar en la carrera de veure qui fa més hectàrees repoblades. Nosaltres el que sí que diem és que vosté ha demanat en el seu discurs un compromís dels valencians amb el medi ambient, i el que li preguntem és: a on està el compromís del seu govern amb el medi ambient? No demane compromisos als altres. Figue'l vostre damunt de la seua actuació política.

Unió Valenciana sempre ho hem fet, i ahí estan els *Diari de Sessions*. Quan la seua conselleria estava mal dotada econòmicament presentàvem esmenes al pressupost per a dotar-la de recursos suficients, i quan vosté començà a llevar-li competències a la Conselleria de Medi Ambient per a donar-li-les al *superconseller*, començarem a dir que això no era el més normal, perquè si primer crea una conselleria sense diners i després, quan té un pressupost un poc decent, li lleva les competències i li les dona a Administració Pública, la veritat és que per què necessitem eixa Conselleria de Medi Ambient.

Per tant, senyor Lerma, no demane als valencians... o sí, demane als valencians el compromís amb el medi ambient, però vaja vosté capdavanter en la seua acció de govern amb eixe compromís.

I m'ha fet molta gràcia que parlava vosté que culturalment hi ha moltes ofertes. És de veres que hi ha moltes ofertes. Jo, humilment, vaig ser un dels diputats que vaig formar part d'un dels millors projectes que han tingut vostés, i a la millor per això el desferen, a pesar que era un bon projecte, que va ser Música 92. Música 92 va ser un bon projecte, que va ser participat unànimement per tota la cambra. Però un auditori, l'auditori de Castelló. Un diputat del nostre grup presentà ací en esta cambra una proposta perquè es fera l'auditori de Castelló. El seu grup votà en contra, i sap quina excusa ens dona? L'excusa que ens dona va ser que què pintava un d'Unió Valenciana demanant l'auditori per a Castelló, quan en l'Ajuntament de Castelló no hi havien concejals d'Unió Valenciana. Viva la solidaritat, viva la pluralitat i viva el que significa la participació democràtica!

Que el tema de Tous ressuscita cada vegada que vénen eleccions? Senyor Lerma, té vosté la millor solució perquè no ressuscite. Mate'l, el tema de Tous. Solucione'l. Si vosté i el seu govern no mata el tema de Tous, no és que el ressusciten les eleccions, és que el ressuscita la indignitat que han de sofrir el afectats.

Vosté sap de sobra que el tema de Tous no té una solució jurídica, sinó una solució de voluntat política. I vosté sap que per moltes disquisicions que faça de si s'admet a tràmit una llei o no, quan hi ha una proposició de llei que un grup presenta esmenes baixant el contingut d'eixa proposició, és estar en contra de la proposició, perquè si no és fer el *paripé*. El diputat d'Unió Valenciana presenta la llei. Com no podem tornar-nos a arriscar que en la Ribera perdem vots, votem que sí, però després, amb esmenes, quan els pobres afectats no s'assabenten, ja la *descafeïnarem*.

No, senyor Lerma. La solució de Tous, si no vol que li ressuscite cada circumscripció electoral, ha de matar-lo vosté. Vosté i el seu govern. Per la via política. I vosté hauria de, a la millor, com un bon *broche final* de dotze anys de govern, acabar matant el tema Tous. Matant, però solucionant-lo. Possiblement, si el tema Tous fóra de qualsevol localitat de Catalunya, ja estaria mort el tema. Possiblement. Però afortunadament, Tous està a València, des del punt de vista de la personalitat valenciana, i lamentablement des del resultat de l'acció.

I per acabar, senyor Lerma... (*Remors*.) Sí, acabe ja, senyor president. Mire, en la falta de vertebració de la Comunitat Valenciana, vosté ha tingut molta responsabilitat. Altres també l'han ajudat a tindre-la. Han estat molt de temps en els mitjans de comunicació tirant-se la culpa l'un a l'altre del Sureste. Jo no sé qui té la culpa, però *ojalá* no existira. Inclús som conscients que en determinades activitats festives d'Alacant hi han hagut crits insultants en contra de València, promoguts pels qui ara la defenen tant. Algun dia els pot passar factura això, algun dia els pot passar factura, però la qüestió és que entre uns i altres la Comunitat Valenciana no està vertebrada, i vosté té una responsabilitat molt gran de no haver aconseguit això.

Ara demana consens, este matí: «consens, consens, consens». Home! el consens va ser una de les teories polítiques de la UCD. Quasi que li pot passar amb el consens com el que li passà a un ministre, que entrà tard a un Consell de Ministres, s'assegué al costat del malograt Pío Cabanillas, li passà una nota i diu: «Pío, ¿como está el patio?» Y Pío li contesta: «Ya no hay patio.» Era el final de la UCD. A la millor vosté ve buscant consens com en l'època de la UCD, quan ja no hi ha possibilitat de consens, perquè queden dos mesos per a la seua acció de govern.

Mire, senyor Lerma. Si vosté ens haguera fet cas en moltes propostes —que no ens diga que totes les que proposem són competència d'altres—, si vosté ens haguera fet cas en moltes propostes i no ens haguera mirat per damunt del muscle, haguera sigut millor per a vosté i per als valencians. I a més li vaig a dir una cosa: en una Comunitat Valenciana, sociològicament de centro-esquerra, si vosté haguera tingut la més mínima voluntat política d'abanderar les reivindicacions d'este poble, haguera sigut president de la Generalitat fins que s'haguera cansat. I així, per no fer-ho, deixarà de ser president perquè s'han cansat de vosté.

De nosaltres, no sé si dependrà asseure's en eixa cadira o no. El que sí que està clar és que serem una força decisiva per a qui s'haja d'asseure ahí. Durem les nostres propostes, com les hem dut sempre. Durem el nostre programa. Aquell que siga capaç d'assumir-lo, comptarà amb el suport de la nostra força. A la millor, ningú compta amb el nostre suport, perquè ningú és capaç d'assumir això. Però el que sí que pot tindre ben clar, el que sí que pot tindre ben clar és que així com este matí vosté renyia amb el que vol substituir-lo i el que vol subs-

tuir-lo renyia amb vosté dient si les coses eren millors per a un o millors per a l'altre, el dia que Unió Valenciana intervinga en el govern, les coses no seran millors per a nosaltres, seran millors per a tots els valencians.

Moltes gràcies, senyor president. (*Aplaudiments en un sector de la cambra.*)

El senyor president:

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

(*Inoïble.*) ...absolutament increïble. Precisament m'acusa vosté a mi de dir que no m'equivoque mai i que jo sempre tinc raó, i resulta que vosté, que és un grup que sens dubte té com a mínim menys possibilitats de saber-se les coses bé, té la raó i sóc jo el que li l'he de donar. Home!, almenys reconega vosté que vosté no té tampoc la raó, com a mínim. Perquè, sens dubte, jo crec que està bastant lluny de tindre-la.

I un dels errors fonamentals que ha comés jo crec que és el del «patio», perquè pot ser que el qui no tinga «patio» siga vosté. Perquè les meues idees sempre tindran «patio», perquè són idees pensant en esta Comunitat i en el seu benestar general. I per això ratifique sempre les idees del que volem aconseguir: el benestar general, i com que ni vosté ni, el que és més important, ningú... Este matí hem tingut els titulars de molts diaris. Vosté recordarà perfectament la polèmica. Bé, jo tindria una resposta clara no als titulars d'eixos diaris, sinó a quina era la notícia que, expressant el que expressaven, realment volien donar. I era l'exemple, dir: «En la Comunitat Valenciana s'han destruït trenta empreses». Bé, la notícia que volien donar, que era allò significatiu, era que se n'havien creat cinquanta. Doncs no, la notícia era que s'havien destruït trenta empreses.

Si atenem fonamentalment i com a que esta Espanya que tenim, a més, és una Espanya que per mor de la identitat personal de cada u ha de tindre eleccions tots els anys, tots els anys, i com que cada u està pensant en la seua política partidista més que en l'interés general, esta Comunitat Valenciana i esta Espanya en el seu conjunt per desgràcia viu el sobresalt permanent, perquè tots accentuen permanentment les dades negatives de la realitat, que no són falsos, no són falsos. El que vosté diu, en moltes ocasions és cert. Però no és cert només això. Són certes moltes més notícies positives que es produïxen i que vosté no diu i que els altres tampoc diuen, i que al final no diu ningú, perquè solament són notícia les males notícies, com vosté sap perfectament des del punt de vista de l'escola que s'ha imposat últimament.

I la realitat és que algú li haurà de dir a este país que hi ha alguna cosa que està bé, que no se li està enderrocant el cel damunt, com solen dir els vikings; que alguna cosa funciona. I francament, li he de dir que, afortunadament, són moltes coses les que funcionen, moltes funcionen bé, i naturalment, ens esforçarem sempre a millorar el seu funcionament. I això és el que estem fent, i això és el que li diem a la gent.

Naturalment que hi han dades negatives. Com no va a haver dades negatives, amb la taxa de desocupació que hi ha! Hi han moltes dades negatives. Eixe és el drama fonamental. Però què estem fent? En les successives actuacions públiques que estem fent estem dient-li a la gent: ací hi ha esperança, hi ha possibilitat de tindre un futur millor. En cada pla que hem fet i en cada pla de la joventut que hem fet hem procurat satisfer unes necessitats per a la joventut. I en tots els plans hem actuat, i en tots els plans hem procurat resoldre algun tema, i molts d'ells els hem resolt, però cada any es plantegen més i noves necessitats que hem d'intentar resoldre. I afortunadament, la desocupació juvenil ha caigut un poc en els últims mesos, i les contractacions de la primera ocupació s'han incre-

mentat. Amb fórmules, amb contractes que no són definitius? Efectivament, però que suposen la possibilitat d'una inserció laboral per a la gent jove que abans no tenia, i que suposen, a més, la legalització dels contractes.

Com que este debat ha de ser repetit quasi tots el mateix, encara que, afortunadament, amb posicionaments diferents, a vegades no utilitze totes les dades que tinc, perquè, naturalment, alguna cosa he de deixar per a dir als altres, però en qualsevol cas, li vull dir que des del punt de vista no ja de l'EPA, que és una enquesta molt homologable, si vosté vol, però que és una enquesta que no reflectix la realitat real de la desocupació, com probablement tampoc ho reflectix la desocupació registrada, però sí que l'evolució temporal té una significació: o es redueix o s'incrementa, o la gent té més esperança o menys esperança, i per això a vegades diu que està desocupat quan no ho està, perquè veu una expectativa fosca, o a vegades diu que està ací i no, és al revés.

Però en definitiva, el que sí que és una dada fixa i real són les afiliacions a la Seguretat Social, que ja sé que també són afiliacions temporals, que després poden canviar, etcètera, però certament, hi ha en l'últim any, entre per compte propi i autònoms, 50.000 persones més afiliades a la Seguretat Social en esta comunitat. I això és una dada realment positiva. És la situació bona? No. Progressem. Progressem favorablement. Hem de procurar que siga millor el progrés i més ràpid i més sòlid? Efectivament, i en això estem. I per això estem proposant no plans que hem de fer per al futur, ja li he dit i vosté sap perfectament que tenim plans no solament per a ara. Tenim plans des de l'any 1983, no, des de l'any 1982. Perquè he oblidat dir este matí que no accedirem en l'any 1983. Accedirem en l'any 1982, d'una manera provisional i en col.laboració amb tots. I va ser possible la col.laboració amb tots, i vàrem intentar portar endavant un projecte pensant en tots. I tal vegada en això trencàrem massa prompte el consens, perquè realment hui no estàrem reapareixent coses que de nou es tornen a replantejar. Hauríem de sentir-nos tots molt més implicats en un procés que és molt important per al futur.

I a vosté, o a la millor no vosté, però quan diu que ha de ser la força decisiva, a vosté o al seu grup el perd en moltes ocasions el conservadorisme, perquè en algunes proposicions que vosté presenta jo crec que ens podríem entendre, però al final, si vosté vol ser Convergència i Unió, no pot fer els pactes que fa, perquè al final, el problema està que la gent l'identifica, i l'identifica amb el conservadorisme. I este és el problema que jo crec que tenim. I no tenim, tenen. I crec que hauran de plantejar-se d'una forma o d'una altra alguna forma diferent de plantejar els temes que vosté està dient.

No és possible pensar que els centralistes són el govern valencià (*rient-se*) i que els altres representen una concepció diferent. Però jo li vull dir una cosa. Vosté pense que si no és amb molta responsabilitat, que si no és amb plantejaments molt sòlids i segurs i molt poc electoralistes, i això és un tema que costa molt traure's de damunt, la veritat és que amb partits com el seu és molt difícil obtindre no solament un concert econòmic, sinó tampoc un Pla hidrològic nacional. Perquè la qüestió fonamental que va plantejar no va ser l'interés general sinó l'interés particular. I això no pot donar mai la suma global de l'interés general. Ha de fer un exercici molt gran de responsabilitat. Com si l'interés del concert econòmic és traure més financiació de la que toca no ho podem recolzar. Si el seu interés és traure la financiació que correspon per càpita a cadascú, en això coincidim absolutament. Però no és la fórmula el problema, el problema és la financiació per càpita.

I li puc dir a vosté que en l'informe, el llibre blanc dels aspectes que vam acordar en l'últim consell de política fiscal i financera elaborar, ahí s'arreglen unes tesis bàsicament

molt similars a eixe concepte i al que la Generalitat Valenciana ha defensat sempre. I hi ha una possibilitat d'enteniment en eixa matèria. No és un problema de concert. Si el concert és desigualtat no el podem recolzar. Si el problema és la igualtat per càpita, podem estar d'acord i buscar fórmules d'enteniment perfectament, crec que perfectament.

Crec que vosté ha plantejat moltes coses segurament que no tenen confusió. Jo li contestaré breument per afegir xifres que en el consell nacional de l'aigua una cosa és el que nosaltres votem i altra cosa és el que s'aprova. I evidentment no se'm separat ni un mil·límetre dels nostres plantejaments, que són els d'esta cambra, i continuarem defensant-los sempre allà on es plantegen.

Però de tota manera li vull dir que en el capítol de la reforestació no hi ha ninguna competició amb ningú. Hem fet un pla que pensem que perfectament s'adhereix a les necessitat que tenim, que són d'al voltant de 100.000 hectàrees que pensem que podem abordar amb les plantes que tenim o que estem fent, amb els homens que tenim i amb els recursos dels que disposem i sobretot amb les necessitats que pensem que tenim. Perquè una cosa serà la regeneració espontània i altra la necessària repoblació. I eixes 100.000 hectàrees tenen a més a més una financiació i una financiació que en una part també col·laborarà Brussel·les a portar endavant. No són una competició en el buit, ni és una xifra màgica, és una xifra comptant també amb les possibilitats de terres que tenim, de terres que podem aconseguir i de plantons que tenim, plantons que estem fent i recursos i persones. I els 12.000 aproximadament, que són els que li corresponen a la quantitat d'eixes 100.000 hectàrees fins a l'any 1999 que correspondran a l'any 1995; no hi ha ninguna confusió, ni ninguna tergiversació.

Respecte als projectes culturals que vosté ha plantejat, no és que no estem d'acord en què es faça un auditori a Castelló, de fet ho he plantejat jo este matí també. Estem d'acord, sabent cadascú la responsabilitat que té i el que ha de posar. Però estem plantejant sempre els acords oberts en els municipis per intentar portar endavant projectes que són magnífics.

Per una altra banda no se m'oblida un oferiment que no crec que siga d'entrada tan rebutjable. I és que es mire també una magnífica instal·lació que té la Cambra de comerç de Castelló recent construïda, amb bona acústica i molt bona capacitat, hui francament infrautilitzada.

I tampoc estem per a fer grans alardes. I és una possibilitat oberta que no nega l'altra, però que es mire i que es prove i que s'utilitze i que es veja si és possible portar endavant el tema.

Jo no li vaig a insistir en el tema de Tous. Crec que he sigut bastant clar. La solució política l'hem donada impulsada des d'esta Generalitat. La solució política ha sigut traure un compromís de govern de 19.000 milions de pessetes, que són molts diners per afegir als diners que ja s'han donat, bé siga en crèdits, bé siga en ajudes, bé siga en segurs. I a més a més d'això estarà la via judicial per aquells que no estiguen conformes en eixa situació que seguisquen una altra. Però en qualsevol cas hi ha una solució política arbitrada que procurarem que vaja a satisfer al màxim els interessos de les persones afectades i especialment de les persones que han sigut més riguroses en la taxació dels seus danys. Que això és de molt d'agrair i també de considerar a l'hora de la indemnització. I crec que respecte a eixe tema hem fet molt.

Si fora Catalunya ja estaria resolt? Mire vosté, en Catalunya hi ha molts problemes que no es resolten. El que passa és que vosté sempre mira Catalunya amb complex de inferioritat. Per això tal vegada necessita atacar-la tant. Però jo no tinc, no tinc cap, ni crec perquè tenir-lo, perquè ells tenen algunes coses millors i nosaltres unes altres. I en tot cas el que hem de procurar és el que està bé copiar-ho i el que està mal no patir l'error. I eixe crec que és el tema i no obsessionar-se en el que

fan els demés, perquè nosaltres fem moltes coses i moltes coses molt bé. I jo crec que hi ha moltes coses que ells vénen a vore. I en concret, la gran oferta cultural, que teòricament ells tenen per damunt de nosaltres, fa que molts catalans vinguen a vore l'Ivam, que és una de les ofertes culturals més importants que s'ha creat en Espanya, i segurament en el món, en els últims anys. Fixe's vosté que ells teòricament saben molt. I tantes altres coses que hi ha, tantes altres.

Però, en definitiva, si com ha dit vosté abans jo no vertebré, que vinga Déu i que veja el que vertebra vosté. Jo procure vertebrar i faig l'esforç necessari per a fer-lo. I són molts els llocs i les persones que al llarg d'estos anys han tingut la visita o la presència de la Generalitat. I la Generalitat està present en tots els llocs i és un referent per a tots. Tant és referent per a tots que hi ha alguns que se senten en la necessitat d'atacar-la, confundint qui governa moltes vegades amb la institució. I eixe és un problema greu que tenim. Perquè hi ha qui no té la responsabilitat suficient per a saber distingir una cosa d'una altra. I és que, naturalment, no és un problema del govern valencià.

Però, en qualsevol cas, hem fet un pas endavant tremend que no es podia ensomiar quan començàvem a funcionar. I queda molt per fer, naturalment, però anem en el camí, no sempre encertat com vosté diu; que jo sí que admitisc que no encerte, vosté sempre em diu que és vosté el que encerta i que jo m'equivoque perquè no li faig cas.

Crec que, per acabar, hi ha problemes importants en els que podem tindre alguna possibilitat d'acord, hi ha molts altres problemes en que segurament discutirem, però allò important d'ací és intentar treballar junts en allò que coincidim i no fer incidència en allò que discrepem. Perquè estic convençut, no perquè ara són les eleccions sinó perquè ara este país i este projecte necessita cada vegada més l'impuls de tots per avançar i la seguretat. La seguretat es dona no solament arribant a acords, sinó cadascú a vegades fent el seu paper i jugant, defensant de veres el que ell defensa, però defensant de veres el que ell defensa; no dient el que defensen els altres per a quedar bé i després mantindre posicions diferents.

Jo li agraisc l'esforç que vostés han fet en el tema d'alguns ajuntaments en la qüestió dels vertits. I li dic també que en allò que respecta a la Generalitat procurarem que així siga. I anem a continuar insistint en eixa matèria i dir que eixa és una de les necessitats més importants que hem de cobrir i que tanmateix cobrirem. Com ho fet afortunadament crec que en tantes altres.

I una concreta, que és Procova, no es crea vosté el que li diga algú, funciona bé i en general estan contents els empresaris que l'utilitzen. I, pel demés, en l'ICEX cada vegada tenim una participació i un pes més important.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se suspén el Ple durant quinze minuts.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 35 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 20 hores i 12 minuts.)

El senyor president:

Senyories, la presidència i la Mesa, d'acord amb la Junta de Síndics, ha acordat suspendre el Ple, que continuarà demà a les deu del matí. I vull fer una advertència als grups parlamentaris en el sentit d'ordenació del treball: que allò raonable i previsible és que el debat de les propostes de resolució comence demà per la vesprada. És per tal que puguem ordenar de la millor manera possible el treball d'este Ple.

Moltes gràcies.

Se suspén la sessió fins demà.

(Se suspén la sessió a les 20 hores i 15 minuts.)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de.....

Con esta finalidad el día..... de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
4. Números sueltos: 100 pesetas

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cor-
tes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4.
46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

- ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 204

III Legislatura

Any 1995

Sessió plenària
celebrada el dia 8 de febrer de 1995

Segona reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts.)

— Continuació del debat sobre declaració de política general realitzada per l'Honorable Senyor President de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco, de conformitat amb el que disposa la Llei 6/1987, de 23 de setembre, que modifica l'article 50 de la Llei 5/1983, de 30 de desembre, de govern valencià.

Intervencions del Síndic del G.P. Esquerra Unida, Diputat Il.lustre Senyor Albert Taberner i Ferrer, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

Intervencions dels diputats del G.P. Mixt, Il.lustres Senyors Miquel Ramón i Quiles i Daniel Ansuátegui Ramo, i del president de la Generalitat Valenciana, Joan Lerma i Blasco.

Intervenció del Síndic del G.P. Socialista, Diputat Il.lustre Senyor Segundo Bru Parra.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 10 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 40 minuts.)

— **Debat i votació de les Propostes de Resolució derivades del debat sobre declaració de política general realitzada pel president de la Generalitat Valenciana.**

Proposta del G.P. Popular sobre debat general. Es rebutja.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre un Institut Valencià d'Ocupació. Es rebutja.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre un pla de suport real a la comunitat sorda. S'aprova.

Propostes del diputat Miquel Ramón i Quiles (G.P. Mixt). S'aproven les transaccionals a les Propostes R.E. 36.968 i 36.951 sobre ús del valencià i les transferències de l'Inem. I es rebutgen les Propostes R.E. números 36.966, 36.969, 36.972, 36.973, 36.974, 36.975, 36.977, 36.978, 36.979 i 36.980.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 30 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 8 de febrer de 1995. Comença la sessió a les 10 hores i 30 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 108. Segona reunió.

El senyor president:

Per favor, senyories, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Esquerra Unida, té la paraula l'Il·lustre Diputat Senyor Albert Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories. Senyor president del Consell.

Aquest debat de política general el fem en un context especial. D'ací dos mesos escassament vosté, senyor Lerma, dissoldrà aquesta Cambra per a procedir, d'acord amb les previsions estatutàries, a convocar eleccions a Corts. És un debat, doncs, de final de legislatura que obliga a repassar globalment l'actuació del seu govern en aquests anys. I per a Esquerra Unida aquest debat vol ser també la formulació d'intencions i propostes per al present i per al futur immediat.

Volem un debat útil per a refermar la confiança del nostre poble en les seues institucions d'autogovern. Perquè, malgrat els problemes que patim els ciutadans i les ciutadanes del País Valencià, amb una crisi econòmica que ens ha castigat especialment amb altes taxes de desocupació, Esquerra Unida vol traslladar el seu convenciment que les institucions democràtiques de la Generalitat són el millor i, en tot cas, el nostre instrument per a superar eixes dificultats, per a construir la convivència diària en pau, llibertat i benestar de tots els valencians i valencianes.

El context especial ve determinat també per una situació en el conjunt d'Espanya que, per la seua complexitat i magnitud, ens afecta i ens arrossega a l'hora de conformar un estat d'opinió i d'ànim que, més que no volguérem, és d'oberta insatisfacció entre els sectors socials d'esquerres i progressistes. Ací, perquè s'acaba la legislatura sense que, al nostre entendre, s'haja aprofitat en el sentit que pertocava les possibilitats d'autogovern. I allà en el marc d'Espanya, perquè la situació de degradació, de bloqueig i de paràlisi del govern central és tal que hom veu com a única eixida democràtica de les previstes en la Constitució la convocatòria de noves eleccions generals que vingueren, efectivament, a construir eixa estabilitat política de què el senyor president parlava ahir mateix.

Ha fet vosté, senyor president, en la seua comunicació una exposició de les relacions del seu govern que, des del nostre punt de vista, no es correspon amb la realitat. Vosté s'apunta tot allò que considera un èxit i ignora la seua responsabilitat directa en l'elecció i execució de polítiques que són, entre d'altres, la causa d'una situació poc desitjable en allò econòmic i social, en les qüestions mediambientals, en la prestació dels serveis públics de la Generalitat.

La seua política, la del seu govern s'entén, i la del seu partit, han produït tanta decepció i tanta desmoralització entre l'esquerra, entre l'electorat progressista que repetidament confiava majoritàriament en vostés, que avui és precís novament posar en peu un projecte capaç de despertar entusiasme democràtic des de l'esquerra per tal de canviar una situació i una pràctica política que poc té a vore amb els valor que, des del nostre parer, han d'identificar sempre l'acció d'un govern que es reclama des de l'esquerra, del progrés. Senyor Lerma, després de tants anys com a president de la Generalitat, eixa falta absoluta d'autocrítica resta credibilitat al seu discurs per al futur immediat.

Fa quatre anys, en el debat d'investidura, identificava vosté l'atur com el problema més important o, en tot cas, la conseqüència més important dels problemes que teníem, el pro-

blema més important social i econòmicament dels valencians, i expressava la seua voluntat en combatre aquest fenomen. Al llarg de tots els debats dels darrers anys hem convingut en la responsabilitat, no única, però sí directa, de les administracions públiques a l'hora d'articular polítiques econòmiques i pressupostàries tendents a corregir una situació evidentment injusta. Doncs bé, vostés tenen i han tingut en aquesta legislatura i en legislatures anteriors la responsabilitat de govern en Espanya, en la Generalitat, en moltes corporacions locals, i no ho han aprofitat. Han gastat el seu temps i el temps de tots els valencians. Hui no pot tornar a demanar-nos, una vegada més, «una pròrroga», per a dir «ara comença la recuperació i ara podem anar millor». Perquè nosaltres creem que no és qüestió de pròrrogues, sinó que és qüestió de canviar les polítiques. I hem insistit en eixa idea en totes les intervencions que hem fet en anteriors debats de política general.

Nosaltres, a la vista dels resultat tan poc satisfactoris, i coincidint amb amples sectors de la societat i amb els sindicats, hem demanat que canviaren la política econòmica per a eixir d'aquesta situació. Això és el que en el fons plantegen també els sindicats per molt que vosté vulga presentar-nos el suport dels agents socials al PEV-III com l'adhesió entusiasta a la seua política.

En Esquerra Unida hem valorat sempre i valorem positivament les polítiques que propicien els acords amb els sindicats, amb els agents socials, però vosté haurà de situar exactament la ubicació dels sindicats en relació a la política econòmica del govern central, del seu govern, i sobretot en relació amb els objectius de generació d'ocupació. Que no lleva que puguen haver-hi acords amples i estratègics sobre determinades matèries, però que això no amaga tampoc quina és la concepció que els diferents col·lectius, els diferents agents socials tenen de la situació. Eixa ubicació els ha dut als sindicats a celebrar tres vages generals. Hem demanat el canvi de la política econòmica i repetidament uns altres pressupostos per fer possibles una millor intervenció de la Generalitat per impulsar polítiques d'ocupació. No ens han fet cas i els resultats no poden ser més lamentables: unes taxes elevadíssimes de desocupació que qüestionen seriosament la cohesió social dels valencians i valencianes i que qüestionen la seua política. Tenim en este moment menys persones ocupades ara que a juny del 1991, menys persones ocupades. No únicament és que ha augmentat l'atur, és que tenim menys persones ocupades. A l'inici de la legislatura les persones ocupades en tot el País Valencià eren 1.176.700, front a 1.205.500 a juny del 1994.

L'economia valenciana pateix una greu i persistent crisi estructural —i això ho hem dit i ho hem repetit, fins i tot vostés mateixos en les seues anàlisis així ho expliciten—, una crisi estructural que és la causant de la incapacitat de generar ocupació. L'atur se situa des de fa molts mesos per damunt de 350.000 persones, superant en dos punts la mitjana estatal. Les dones, per exemple, amb un 30%, els joves amb prop del 50%, són els col·lectius principalment afectats. La precarietat en el treball, és a dir, contractes que no són els contractes que entenderíem per contractes estables i per tant per contractes dignes, la precarietat en el treball s'acosta ja al 40%. I els contractes efectuats els darrers dos anys són temporals en prop del 98%.

És a dir, centenars de milers, milions de nous contractes, que de vegades apareixen com a titulars dels mitjans de comunicació, que s'han fet en els darrers mesos, el que no expressen i no expliciten és que, de tots eixos centenars de milers de contractes, de milions de contractes, el 98% són contractes en precari. Són contractes a temps parcial, que de vegades no tenen després cap prestació, i són contractes d'una temporalitat no excessiva que després no permet que eixos treballadors, que eixes treballadores, puguen acollir-se al sistema de protecció.

No negarem nosaltres que alguns indicadors econòmics en aquest moment apunten cap a una incipient recuperació. Nosaltres apostem per la recuperació i per aprofitar-la per a generar ocupació. No ens voldríem sumar a la idea de situar-nos permanentment en la crisi, com si no volguérem nosaltres que esta societat tinguera l'oportunitat d'eixir de la crisi. Apostem per la recuperació i per aprofitar-la per a generar ocupació, aprofitar-la per a consolidar les empreses i propiciar un repartiment de la riquesa més equitatiu.

Ens permetrà, senyor president, que qüestionem, en tot cas, determinats elements de consum amb els que vosté vol demostrar o ens vol il·lustrar en el seu discurs demostrant els signes del final de la crisi com si eixos elements foren elements a valorar des de l'esquerra. El consum de determinats productes que únicament estan a l'abast d'una part de la societat pot ser indicador d'un creixement econòmic, però, en tot cas, pot demostrar també eixa realitat d'un creixement econòmic al servici d'una part únicament de la societat i no al servici de la majoria. La recuperació econòmica possibilitat comprar més cotxes, però és fins aquest moment incapaç de generar ocupació estable.

A hores d'ara es viu un procés accelerat de substitució de treball fixe per treball eventual i/o a temps parcials, de manera que la suposada creació de llocs de treball descansa en aquesta substitució que, per tindre un cicle limitat, acabarà amb la generació de més atur, amb menys drets socials. Eixa és la qüestió de fons, de les sensibilitats socials que haurien de presidir l'elecció de determinades polítiques econòmiques o de determinades polítiques legislatives, que en definitiva son la conseqüència de l'elecció de polítiques econòmiques quan s'afronten les reformes laborals de la manera que s'afronten.

Per altra banda, el salari mitjà del País Valencià es situa entre un 10 i un 20% per baix de la mitjana estatal. Açò ve a demostrar que els salaris baixos i precarietat no generen ocupació, sinó més atur.

Este és el balanç de gestió de la legislatura en el factor econòmic i social més significatiu, com és el mercat laboral: balanç negatiu i desalentador.

I és que xifrar mecànicament les possibilitat de generar ocupació en el creixement econòmic incontrolat o en les condicions que unilateralment marquen els empresaris, referides sempre a la disminució dels costos salarials i socials, ens du, como s'ha vist, a un model econòmic de creixement sense ocupació, socialment injust i que augmenta les desigualtats socials. És la filosofia que alimenta la reforma laboral contestada per un vaga general ara fa un any, que, a més a més, disminueix els nivells de cobertura per desocupació i altres nivells de protecció social.

I, malgrat els signes de recuperació, el Banc d'Espanya, per exemple, en el seu informe econòmic del tercer trimestre del 1994 insisteix que «es mantinguen les millores de competitivitat de les empreses a través de la contenció del creixement dels costos de producció i dels preus». Traduït a llenguatge vulgar: ajust salarial. Que es continue controlant tota la qüestió dels salaris com si fóra el determinant per a assegurar eixa competitivitat guanyada en estos principis de la recuperació. I eixa és la política que després se segueix, la política que emana dels informes que vénen del Banc d'Espanya. Doncs perfecte. Com sempre, com deia, l'ajust salarial.

I per a Esquerra Unida mantenir les millores de la competitivitat mitjançant salaris baixos i disminuint despeses socials és un esquema de funcionament que genera grans contradiccions, deprimint la demanda interna, per xemple, dificultant la creació d'ocupació i provocant un repartiment de la riquesa cada vegada mes regressiu.

El dilema no pot ser elegir entre elevada desocupació o creació de llocs de treballs de baixa qualitat. En tot cas, la fór-

mula de treball seria aquella que «a lloc de treball de característiques estables, fóra ocupat per un treballador de manera estable, que eixa ocupació fóra realment estable». Perquè acceptar el xantatge de la precarietat per a crear ocupació ens du al model laboral americà basat en el dualisme social, fortament desregulat, precaritzat i amb una mínima protecció social. Escoltant la lectura que vosté, senyor president, fa, els 350.000 aturats d'este país, de la nostra comunitat, tindrien, en tot cas, la lamentable certesa que l'única via per a aconseguir un treball és la seua contractació en precari. Més o menys llarga, però contractació en precari. I no sempre amb els mínims drets de protecció social.

El nostre país, més que ninguna altra comunitat autònoma, per les característiques pròpies d'una economia amb forta vocació exportadora i per la importància del turisme, hagué de patir les polítiques de sobrevaloració de la pesseta i dels tipus d'interés que foren la causa d'una major profunditat de la crisi a la nostra comunitat. Els canvis que en este aspecte s'introduïren entre el 1992 i 1993, amb tres devaluacions de la pesseta, ajudaren a corregir eixa situació, però no pogueren compensar els altres aspectes del primer Pla de convergència que s'estava posant en marxa, fracassat perquè el context en què s'aprovava era un context de recessió i no un context de creixement.

Ara, amb l'actualització del primer Pla, es persisteix en la mateixa política de convergència nominal i el que deuria ser un instrument per a la recuperació econòmica i la generació d'ocupació imposa unes condicions negatives per a la reactivació de l'economia, que ens allunyarà de la convergència real que seria desitjable amb les economies europees. I podríem posar un exemple. La pesseta se situà en un terreny de canvi molt més raonable, baixaren els tipus d'interés, això va permetre determinades inversions. Aquesta setmana passada, o l'altra, va haver un repunt i han tornat a pujar els tipus d'interés. Immediatament, per a aconseguir controlar la inflació i que no es dispare el dèficit s'ha hagut de fer un retall que el ministre Solbes el plantejava per damunt de 500.000 milions de pessetes. I eixos retalls al final impedeixen que hi haja inversions en economia productiva, que se seguisquen les inversions previstes en infraestructures o eixos retalls el que fan és llevar de la protecció social.

I en eixe model de convergència amb Europa podrem estar insistint, apretant, perquè finalment no puguem complir els requisits de convergència, i a més a més hàgem desaprofitat eixa possibilitat que tenim, en un moment d'incipient recuperació econòmica, de consolidar-la, de fer que les empreses puguem assentar-se competencialment en eixe moment, que és possible, perquè hi ha un context internacional favorable.

Jo sé que és difícil abstraure's de la interrelació de les polítiques econòmiques que s'hagen de dissenyar com a pròpies des de la Generalitat, des de l'Estat o des d'Europa, però del que no devem fugir mai és de la responsabilitat de lluitar en tots els àmbits, per complicats que siguem, per a defensar els interessos valencians i els interessos dels qui més ho necessiten. Hem de dir la nostra opinió allà on tinguem forus per a dir-la i allà on tinguem influència, per tal que les decisions finals siguem decisions favorables per a nosaltres.

Vosté, senyor Lerma, li ho recorde en totes les etapes i en totes les polítiques, ha donat per bona la política del govern central. I ahir ho feia. I lligava poc menys que la seua sort i la sort del País Valencià doncs a la sort de la política i a la mateixa sort i a la mateixa estabilitat del govern central. I de vegades eixa política ha estat nefasta per als interessos del país i injusta per als treballadors i treballadores amb feina o sense.

Una política que situa en els salaris i en les condicions de treball, com deia, el problema central de la nostra economia.

Si en el fons d'alguna manera haguera de resumir la reforma laboral, seria d'eixa manera, una política que situa en els salaris i en les condicions del treball el problema central de la nostra economia.

Disfressar eixa realitat amb la muntanya de dades tan satisfactòries, com vosté ens ha obsequiat, és una opció repetidament emprada. Ni tan sols discutiré... Perquè no vaig a discutir el que puga ser evident ni discutiré que siga així. En tot cas, per a Esquerra Unida els paràmetres del benestar individual i col·lectiu no vénen determinats per això, sinó per la creació de llocs de treball, per les característiques d'aquestos, per la capacitat de les rendes de treballadors i pensionistes, per la prestació de serveis públics de qualitat creixent en educació, en sanitat, en protecció i serveis socials; per les reconversions ecològiques necessàries dels sectors productius per tal de preservar l'entorn.

I, dit siga de pas, eixes polítiques, a més a més, són fortament generadores d'ocupació, garantint així un desenvolupament ecològicament fonamentat, que és el més segur i raonable per a assegurar la mateixa competitivitat de les empreses. Competitivitat, una vegada més, assenyalem, no vindrà de la mà de la reforma laboral, via preus, via costos salarials baixos. La competitivitat de les empreses i la seua permanència en el mercat ha de basar-se en la qualitat, en la formació professional del capital humà, en les inversions en I+D, en organització del treball, desenvolupament de les xarxes comercials amb polítiques industrials, turístiques, agràries i comercials actives que intervinguen impulsant totes les potencialitats de la nostra societat i accelerant la superació del dèficit d'infraestructures per tal de vèncer els estrangulaments del medi físic. Possibilitant també, i ahir vosté ho anunciava, i nosaltres ho hem dit ja des de fa molts anys també, possibilitant el Banc Públic Valencià que hem vingut reclamant, com deia, des de fa anys, com un instrument útil a la política de suport financer a les xicotetes i mitjanes empreses.

Treballar en eixa direcció i formular plans efectius de foment de l'ocupació i repartiment del treball amb la participació dels agents socials estem segurs que és la millor garantia per a marcar objectius de plena ocupació i que aquestos puguen anar complint-se paulatinament.

De tots els factors necessaris per a les reformes estructurals que la nostra economia precisa, l'educació, la capacitat i competència professional dels valencians i valencianes és en allò que de manera més directa pot i deu intervenir la Generalitat, per ser aquesta una competència exclusiva del nostre autogovern. Al debat d'investidura vosté expressava que la formació i la investigació anaven a ser els elements prioritaris de la seua política.

L'element clau de la posició competitiva del País Valencià en el context estatal i europeu és el capital humà. Crec que és una formulació que podríem compartir-la, i de fet en totes les intervencions de vosté ahir, i de la resta dels grups que també parlaren, doncs coincidirem en esta apreciació. La necessitat d'innovacions i de competència professional implica, en tot cas, la superació de l'actual nivell de formació de població. El nivell educatiu del País Valencià, malgrat les coses que s'han fet, la generalització de l'ensenyament obligatori, eixe nivell educatiu encara és molt baix, com ho demostra el fet que més del 50% de la població de més de 14 anys no disposa del graduat escolar. Més del 50% de la població de més de 14 anys.

Una part important del jòvens que han passat pel sistema educatiu es troba en situació d'analfabetisme funcional i el fracàs escolar es manté en un nivells al voltant del 30%. Aquestes xifres, que donen una imatge molt diferent de l'oficial, de la situació formativa del País Valencià, tenen unes conseqüències directes sobre la nostra competitivitat. I, malgrat això i de les repetides promeses del seu govern, senyor Lerma, continua sense elaborar-se, per exemple, el mapa esco-

lar, que es fonamental per a redefinir les necessitats i les inversions en infraestructures educatives per a garantir adequadament les previsions de la reforma educativa.

Continua la disgregació del sistema educatiu sense elaborar-se el Pla Integral d'Ensenyaments Tècnics-Professionals que integre la formació professional i ocupacional amb la participació de sindicats i organitzacions empresarials. Continua la inadequació entre la demanda del mercat de treball i l'oferta de formació professional ocupacional. Quants administratius i administratives estem formant per a allò que són les necessitats de la nostra economia, de les nostres empreses? I, per contra, quants treballadors, quants estudiants estem formant per a ocupar tots eixos llocs que la indústria, que l'agricultura, que els serveis demanden en aquest moment? Hi ha un desfasament, no hi ha una relació entre l'oferta i la demanda real de la societat i de les empreses.

Continuem destinant a educació el 3,35% del PIB, quan a la resta d'Espanya es destina, per exemple, el 4,2% i en Europa el 6%. En inversions públiques en I+D es destina un escàs 0,4% del PIB, del PIB del País Valencià. No entre que també a nivell de l'Estat altres inversions estan aquí, que en tot cas eixe 0,4 queda molt lluny de l'1,1% de l'Estat i molt lluny del 2% de la Unió Europea.

Està bé que reivindique vosté la descentralització dels plans d'investigació del CSIC, però a més a més el País Valencià, la Generalitat, ha de fer un esforç suplementari, i també la iniciativa privada, per a aconseguir equipar-se a eixe nivell europeu. Les previsions del Pla Valencià de Ciència i Tecnologia deurien de contemplar, per a realment suposar un canvi substantiu, deurien de contemplar arribar a dedicar a investigació l'any 99, d'ací al 99, eixe 2% de la mitjana europea.

El seu compromís davant d'aquestes Corts al voltant de les dues noves universitats a Elx-Alacant i a Xest, fins ara, senyor Lerma, no són sinó paraules, perquè no estan mínimament pressupostades als pressupostos de la Generalitat per a l'any 95. I podem compartir que és per aquí per on cal anar avançant en l'oferta educativa, però a l'hora de concretar-ho jo recorde que el Grup d'Esquerra Unida presentà una esmena als pressupostos per a dotar inicialment eixa partida que fera possible avançar en la concreció, quan estigueren les coses madures, per a la construcció i el desenvolupament de les universitats, de les noves universitats a Elx-Alacant i a Xest. Però, bo, eixa esmena va ser rebutjada, com bé recorden.

En sanitat, malgrat no haver-se aconseguit el desplegament de les previsions del nou model sanitari, els increments pressupostaris són inferiors a la mitjana. En atenció primària enguany no es compliran els compromisos de construcció dels centres de salut previstos al PEV, tot i que vosté podrà presentar tota una sèrie de projectes amb dotacions ridícules, que aprofitaran per a dir que ja s'ha començat la construcció de tals o quals centres. I és veritat que, quan es comencen les coses, doncs finalment no hi ha més remei que acabar-les. Cal acabar-les i s'acaben. Però, clar, donar per fet i dir «ja hem construït 10, 15 centres que tenen dotacions de 15, 20 milions de pessetes» doncs tot el món sap el que donen 15 ó 20 milions de pessetes a l'hora de construir un centre de salut, per modest que aquest siga.

Les llistes d'espera, el creixement de les despeses de farmàcia, sense que s'aconseguisca frenar d'una manera significativa aquesta tendència, i a més a més aquí està el conflicte no resolt amb les farmàcies, que nosaltres creem que cal resoldre, i que s'ha de resoldre amb valència, i s'ha de resoldre en la línia del que ja el mateix Consell de Salut havia en un moment donat el seu suport.

Quan es va aprovar l'anomenat «medicamentazo», nosaltres ja vam dir: «ha perjudicat els usuaris i, a més a més, no ha

aprofitat per a racionalitzar i retallar les despeses farmacèutiques». Es prescriuen menys receptes, és cert, però més cares, i amb dosis excessives, que les més de les vegades es queden als calaixos de les cases sense usar. I això és un «despilfarro», és un «despilfarro». Finalment, resulta que els beneficiats no són els ciutadans, no és la Generalitat, sinó que són els laboratoris i les mateixes farmàcies.

Nosaltres ho hem repetit des d'ací i diem que és precís prendre mesures d'intervenció en el mercat dels medicaments, promocionant l'ús de genèrics, exigint la reducció de les dosis a les estrictament necessàries, creant una empresa pública d'àmbit estatal i, tenint les competències com les tenim, la relació del que és la sanitat pública valenciana amb les farmàcies deuria abordar-se possibilitant eixe conveni propi entre la conselleria i els farmacèutics, que fóra útil, que fóra beneficiós per al conjunt de la ciutadania.

En defensa i millora del sistema sanitari públic plantejem que s'hauria d'abordar de manera immediata, com a criteri l'augmentar com a mínim en un punt les despeses sanitàries en relació al PIB, fins assolir la mitjana de la Unió Europea. Assegurar els pressupostos no canviant per a un perfecte control de les despeses. Disminució progressiva del capítol de concerts, en línia de rendibilitzar i augmentar la cobertura del sistema públic. Ahir es parlava d'augmentar els concerts en un altre sentit, en el sentit de privatitzar, no en el sentit d'articular racionalment i raonablement les necessitats amb els mitjans que tenim. Nosaltres apostem perquè es rendibilitze al màxim el que són ja instruments públics i, per tant, que des del sector públic, amb els seus propis instruments, estiguem en condicions d'oferir la sanitat, la salut més digna per a tots els valencians i valencianes. Estem perquè hi haja una proposta controlable de congelació de les despeses farmacèutiques i estem perquè hi haja en el camp de la sanitat una línia pròpia d'investigació en projectes d'I+D.

Augmentar eixes inversions per a garantir l'extensió del model d'atenció primària al cent per cent de la població. Model d'atenció primària que nosaltres hem contribuït també amb les nostres propostes i amb la nostra política. Completar la xarxa d'assistència especialitzada per a cada àrea de salut. Abordar la planificació de la xarxa integral d'atenció geriàtrica. L'execució del Pla de Salut Mental, que no s'ha complert, així com la transferència dels serveis locals en aquest aspecte. Assegurar en els centres públics l'IVE, la interrupció voluntària de l'embaràs. De fet, s'ha produït un desmantellament d'aquesta prestació en la sanitat pública valenciana i una aposta per la privatització d'aquest servei que no podem comparar i que la denunciem.

En medi ambient, junt a accions i legislació positiva en sanejament i depuració d'aigües, la Llei del patrimoni forestal, la d'espais naturals o la recentment aprovada d'emergències, continuen pendents greus problemes referits al tractament dels residus sòlids urbans. Vosté feia menció també en la seua intervenció, senyor Lerma, a la contaminació acústica. Presentà el meu grup una proposició de llei en este sentit, acordarem que posaríem en marxa no la llei, que era una cosa que hauríem de madurar, però posaríem en marxa una unitat d'intervenció per a començar a treballar en els temes de la contaminació acústica i allò també s'ha quedat en el calaix de l'oblit.

I continua l'agressió sobre el territori provocada pels incendis forestals. Així, continua pendent un pla en positiu per a la promoció dels nous valors mediambientals, que s'haurà d'abordar amb plans específics de reconversió ecològica del sector productiu, amb un pla energètic alternatiu al País Valencià. O l'ampliació dels espais protegits d'acord amb la nova legislació. Anys i anys fa que la Generalitat Valenciana no declara cap nou espai protegit en el nostre territori. Acabem

d'aprovar la Llei d'emergències i allí es contempla, i ens alegrem un montó, la protecció sobre la marjal Pego-Oliva. És cert que això ho acabem d'aprovar, però durant anys hem estat sense aprovar ni un sol espai protegit.

Els incendis forestals malauradament no perden actualitat a les nostres comarques. Sembla que patim una maledicció bíblica any rere d'any. La Generalitat encara no té una estructura consolidada de defensa forestal suficient en recursos econòmics, tècnics i humans. La superfície cremada la sabem i ens demostra que encara estem lluny d'aconseguir l'eficàcia raonable en la lluita contra els incendis, tot i que la suma de factors negatius que s'han produït este estiu passat —calor, vent, sequera— ha estat extrema. Però cal recordar que aquests factors per si mateixos, allà, en el camp, sense que cap altre factor intervinga, no produeixen incendis. Podran ser, en tot cas, efectes multiplicadors una vegada iniciat l'incendi forestal, però ells per si mateixos no produeixen incendis. Alguna cosa falla en la prevenció.

Tenim un bosc resultat en gran mesura de la intervenció humana, que al llarg de decennis s'ha dedicat a repoblar de forma massiva i indiscriminada les nostres muntanyes amb espècies de creixement ràpid i rendibles per a l'explotació de fusta, bàsicament de pi blanc. I això comporta, entre altres conseqüències, l'afavoriment dels incendis, atesa la seua facilitat per a cremar-se. Cap zona de la zona mediterrània s'ha vist lliure de l'assot del foc, si bé cal recordar que el nostre país ha estat percentualment el que més ha sofert les conseqüències tant pel que fa a la irreparable pèrdua de vides humanes com a la superfície afectada.

Un altre fet distorsionador en 1994, i que ha tingut una incidència negativa, ha estat la transferència de competències en l'extinció de la Conselleria de Medi Ambient a la d'Administració Pública. La recent aprovació de la Llei d'organització dels serveis d'emergències de la Generalitat per aquestes Corts representa, des del nostre punt de vista, un pas positiu cap al comandament unificat de tots els mitjans destinats a la lluita contra els incendis forestals.

Des del nostre punt de vista, caldrà encara ampliar el conveni amb l'Icona pel que fa a la quantitat i a les hores de vol dels hidroavions. Complementar els mitjans propis amb la potenciació del voluntariat civil en tasques preventives, però també en tasques d'extinció, sempre que estiguen ben preparats i sempre que hàgem preparat adequadament a eixe voluntariat que sí solidàriament estaria disposat a intervenir quan es demandara.

Disposem encara d'uns quants mesos per aprendre de les errades passades, per posar en pràctica les conclusions de la comissió d'estudis contra incendis d'aquestes Corts i per a intentar començar la temporada de 1995 amb una estratègia nova que augmente l'efectivitat pel tal d'aconseguir reduir al màxim el nombre d'incendis i el d'hectàrees cremades. A la prevenció i a la concienciació general de la població hauríem de dedicar el major esforç. I al desplegament de les lleis que acabem d'aprovar també.

La política forestal global, aquella que parla de defensa del bosc, de lluita contra l'erosió i contra els incendis, no ha d'estar sotmesa a l'atzar dels canvis de la conjuntura política i seria bo que així ho explicitàrem tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra, i vosté, senyor president, seria bo que en aquest tema aconseguira un pacte amplíssim entre el Consell de la Generalitat, els grups parlamentaris i els col·lectius socials implicats, que fixe les línies d'actuació a llarg termini previstes a la Llei forestal del País Valencià.

Esquerra Unida proposa, per a aconseguir una major eficàcia en la prevenció i extinció d'incendis, la col·laboració i cooperació amb els plans d'altres comunitats autònomes que fiten amb nosaltres.

En agricultura, al retard en iniciar significativament la reforma de les estructures agràries per tal de consolidar explotacions familiars modernes i viables, s'ha vingut a sumar la sequera. Agricultors de secà i de regadiu pateixen pèrdues en collites i en arborat de difícil recuperació. I, davant d'eixes pèrdues ja quantificades, la Generalitat ha d'exigir que la Unió Europea destine recursos suficients per a pal·liar en allò possible la catàstrofe.

El Pla de modernització del regadiu valencià presentat per la conselleria, així com les mesures d'actuació urgent per a augmentar la quantitat d'aigua disponible i l'ús més eficient d'aquesta, des del nostre punt de vista no van a tenir una repercussió significativa immediata, tot i que en la perspectiva d'una situació de creixent escassetat d'aigua és imprescindible buscar en l'estalvi la major font d'abastiment.

Una vegada més hem d'apostar per l'aprovació del Pla hidrològic, que assegure, si més no, el manteniment dels regadius valencians i controlar i impedir les transformacions pirates de secà en regadiu, que encara s'estan produint en el nostre territori. Sense preguntar-nos a més per a què. No pensem si és per a produir excedents agraris o per a fer altra cosa. Segurament és per a fer altra cosa, que té molt a veure amb allò d'amagar els diners negres i demés.

La reforma de les OCM del vi i de fruites i hortalisses ve a rematar la manca de perspectives esperançadores per als nostres llauradors. L'administració, les Corts i el sector hauran de mantenir una actitud ferma en la reivindicació d'una resolució raonable i favorable als nostres interessos. I saludem com a positiva la creació d'una mesa entre el sector, l'administració. I jo afegiria que en eixa mesa participaren també d'una manera decidida els representants dels grups parlamentaris, els representants de les forces sindicals, per tal de reclamar el tractament més adequat i favorable als interessos dels llauradors valencians.

Tenim en marxa el Projecte de Llei dels consells locals agraris. Però, per desgràcia, una vegada més han incomplert vostés la promesa de convocatòria d'eleccions a cambres agràries, repetidament sol·licitada pels sindicats del camp per a establir la seua pròpia representativitat.

Mentrestant, vaig a fer-li, senyor Lerma, una proposta ben concreta. I és que, en exercici de les competències que tenim, procedisca vosté a la dissolució dels actuals òrgans directius de les cambres agràries provincials, nomenant gestores amb la participació dels sindicats agraris que garanteixen la neutralitat en el procés de eleccions quan estes es produesquen.

Jo no vaig a qualificar de cap manera a les persones que ocupen els òrgans directius d'eixes cambres agràries. En tot cas, diré que són les mateixes persones de l'antic règim. I són ja molts anys els que duem de democràcia com perquè eixes coses vagen canviant també. I ara que tenim la possibilitat de fer-les canviar, doncs ni un dia més, senyor Lerma.

En infraestructures, i sense entrar en les previsions dels diferents plans de vivenda, del segon de carreteres —aprovat fa uns dies, però que encara haurem de debatre— del ferrocarril, dels aeroports, dels ports i de la infraestructura hidràulica, sí vull assenyalar com a qüestions puntuals no resoltes les següents.

La desproporció de les opcions en política de transport a favor de les carreteres sobre el ferrocarril. Creiem que hi ha un sobredimensionament de les carreteres sobre eixe altre mitjà de transport que ha de ser el ferrocarril. I que nosaltres creiem que en el futur immediat hauria de tenir una major importància.

La indefinició de la nova via d'alta velocitat. Però, en fi, això és una qüestió que tampoc no és per a resoldre en estos dies.

Dissenyar l'ampliació de les noves xarxes de rodalies. A tots els nivells, a Alcant, la Vega Baixa, la Plana i Castelló.

Sobre l'autovia València-Madrid nosaltres ja hem dit la nostra opinió en repetides ocasions. Volem que es faça, que es

faça el més ràpidament possible. I que al tancament, eixos sis, set, vuit, deu quilòmetres per a salvar el riu Cabriel que es faça tècnicament i ambientalment de la manera més correcta. Perquè, una vegada estiguen tots els altres trams fets, l'autovia València-Madrid estarà pràcticament feta. I, per tant, crec que l'aposta seria perquè s'acabara de tancar el més ràpidament possible amb un acord polític. I vosté l'acord polític l'hauria d'exigir també al senyor ministre, que és en definitiva qui té la responsabilitat que pugua haver acord polític entre l'administració, entre les administracions autònomes i entre les persones i els col·lectius que han qüestionat l'elecció que el propi ministeri feia. És la manera més ràpida de tancar allò, de tancar-la d'una manera tècnicament raonable i d'una manera ambientalment acceptable.

El pla hidrològic. Doncs que s'acabe el pla hidrològic el més ràpidament possible.

I nosaltres creiem que, davant de tota eixa política d'expansió i tal prevista en el Segon Pla de carreteres, hi ha una qüestió que s'ha de plantejar, que parteix de la raó i de la racionalitat. I és el rescat del peatge de la autopista A-7. Perquè l'autopista A-7 està infrautilitzada i està infrautilitzada perquè té un peatge alt. I, aleshores, tenim ací una infraestructura vertebradora del país que ens comunica amb altres comunitats autònomes, que es comunica amb França i, no obstant això, està infrautilitzada per l'altíssim peatge. Que costa molts diners, evidentment que sí que costa molts diners. Però és que no costa diners, per exemple, fer totes les circumvalacions que s'han de fer per tal de dur fora la carretera nacional de tantes i tantes poblacions valencianes?

En l'anterior legislatura el nostre Estatut sigué reformat per acord del PSOE, PP i CDS i amb aquella reforma es renuncià, molt poc encertadament, a que el president de la Generalitat gaudira de la capacitat de dissolució anticipada de les Corts. En aquesta, en aquesta legislatura, una altra reforma, la derogació de la Lotrava, ha vingut a elevar el rang polític del nostre Estatut equiparant-lo competencialment amb les autonomies anomenades històriques. Aquesta sí que Esquerra Unida votà favorablement.

Ara, amb la perspectiva d'una nova legislatura i d'acord amb les previsions estatutàries i constitucionals, considerem necessari donar un impuls autonòmic per al País Valencià, que des del nostre punt de vista passaria per desenvolupar les competències estatutàries que encara no s'han desenvolupat: la regulació del règim local valencià i la comarcalització, una vegada més la comarcalització, regulació per llei de la policia autònoma i l'actualització del dret civil valencià. Reclamar les competències susceptibles de ser transferides per part de l'Estat i, com a conseqüència d'eixes transferències, que són competència de l'Estat, però que constitucionalment poden ser transferides, treballar i posicionar-nos perquè finalment desapareguen els governadors civils. Negociar noves modificacions del sistema de finançament amb l'objectiu d'arribar a la igualació en finançament per habitant per als mateixos serveis. Incrementar la capacitat fiscal i l'autonomia en la financiació.

Per a aconseguir una major autonomia en els ingressos de la Generalitat s'han de canviar les fons de finançament, de manera que els ingressos dependesquen més dels tributs propis o gestionats per nosaltres que de les transferències de l'Estat. És així com la Generalitat Valenciana podria tenir una capacitat de decisió pressupostària plena, al poder decidir no únicament sobre les despeses, sinó també sobre els ingressos del pressupost, que ens faria avançar cap a un model de concertació econòmica solidària que sense dubte suposaria una passa important en el nostre autogovern.

L'objectiu d'aconseguir major autonomia financera serà possible amb nous instruments de descentralització fiscal que podrien concretar-se en la territorialització de determinats tri-

buts, com podrien ser l'Iva minorista, continuant així el camí de la corresponsabilitat fiscal iniciat amb la cessió del 15% de l'IRPF; que, sense tenir una gran importància en els seus efectes quantitius, però sí obri el camí a noves possibilitats d'augmentar l'autonomia financera de les comunitats autònomes.

Tenint en compte la inadequada situació actual d'elevada dependència de les transferències de l'Estat i d'un finançament per habitant inferior a la mitjana, nosaltres des de la Generalitat hauríem d'insistir en que el nou sistema de finançament, que actualment s'està debatent en el Consell de Política Fiscal i Financera, es contemplaren d'una manera adequada les mesures per a fer possible la suficiència pressupostària, és a dir, per a cobrir les despeses necessàries en cada exercici per al manteniments dels serveis actuals, la seua millora i l'ampliació a noves demandes socials.

Instruments d'anivellació entre les diferents comunitats autònomes, de forma que el nou sistema de finançament possible que aquestes vagen convergint en els seus nivells de renda per habitant i en el nivell d'infraestructures per a la prestació dels serveis i el creixement econòmic.

Ampliació de la capacitat tributària de la Generalitat, territorialitzant determinats tributs com l'IVA minorista en la perspectiva de la concertació econòmica solidària.

Major participació del País Valencià en l'Agència Estatal Tributària, com a part i expressió d'eixa corresponsabilitat fiscal que expressem.

I la reforma del Senat. En esta etapa hauria de plantejar-se des del nostre autogovern. Prendre una iniciativa i juntar-la a la iniciativa que ja està en marxa també en l'àmbit central. La reforma del Senat, que al nostre parer hauria de contemplar no únicament sistemes i marc d'elecció dels senadors i senadores, sinó redefinició de competències per tal que esdevinga cambra de representació territorial per a la conformació de la voluntat de l'Estat en matèria europea, per a la coordinació de les polítiques a desenvolupar en les comunitats autònomes, per a acordar la descentralització fiscal, per a impulsar en definitiva un procés federalitzant de l'Estat on el nostre País Valencià trobarà el marc més adequat per a exercir el seu autogovern i la seua participació solidària a Espanya i a Europa.

Senyories, senyor president. Acabem ara una etapa, i d'ací a uns mesos una nova legislatura, la quarta, començarà a rodar amb renovada il·lusió. Els valencians i les valencianes decidirem lliurement i democràticament els i les nostres representants a Corts, convençuts cada dia més que la Generalitat ens és absolutament imprescindible. Tres legislatures han possibilitat anar construint tot un entramat institucional i legislatiu que, a més a més de ser-nos útil, el sentim cada vegada més nostre.

Però hem d'anar més lluny. Hem de continuar la tasca prevista a l'Estatut i a la Constitució. Hem d'accelerar processos que han quedat aturats per manca d'il·lusió i de voluntat del seu govern, senyor president. Hem de mostrar bel·ligerància serena i democràtica davant fenòmens que volen desvertebrar el país o que atempten menyspreant la llengua i la cultura que ens identifica i cohesionen. I tan culpables són qui alenen aventures al marge del territori del nostre país, secessionistes de la llengua i el territori, com qui s'entesta a perpetuar divisions provincials que quartegen el sentiment de pertinença de tots els valencians i valencianes a este poble que és de tots.

La Generalitat ha d'exercir la seua primera responsabilitat: ser el vincle de cohesió de la voluntat d'autogovernar-nos, corregint els desequilibris territorials i socials, avançant en la vertebració del país des dels pobles i des de les comarques, fent de l'ús normalitzat del valencià un motiu d'encontre entre tots els valencians i valencianes independentment de la llengua amb la que aquestos s'expressen —i en aquest sentit,

és un bon marc el d'aquest debat per a expressar novament la voluntat de fer una Radiotelevisió pública valenciana en valencià al servei de tot el poble, perquè això sí és un instrument poderós de normalització—, demostrant cada dia com és possible articular serveis públics de qualitat front a les dèries privatitzadores de la dreta; com la Generalitat, a partir de la magnitud real dels seus pressupostos, de les seues polítiques, de posicionaments fermes quan calen posicionaments fermes davant altres administracions, és capaç d'estar present en el mercat, corregint, dirigint perquè els beneficis del mercat tinguen un repartiment just i equilibrat, articulant polítiques eficaces de cooperació i solidaritat internacional i assumint el 0,7%.

Estes coses són, des del nostre punt de vista, les que cohesionen i vertebrun un país.

Explicitar en tot moment, des d'eixa voluntat vertebradora, les propostes, el control, les crítiques a l'acció del govern és un exercici democràtic, i és un bon exercici democràtic i al qual ningú deuria renunciar i que nosaltres no anem a renunciar a fer-lo. Ahir demanava vosté, demana vosté, senyor president, consensos polítics i socials per tirar endavant la seua visió del moment i el seu propi projecte polític. I jo crec que hem de ser realistes. A dos mesos de la dissolució d'aquestes Corts l'únic consens raonable i no retòric és el d'acabar d'una manera determinada les iniciatives legislatives i parlamentàries, les propostes de resolució que presentarem com a conseqüència del debat i que debatirem aquesta vesprada i demà, perquè després d'eixe temps, el consens el té un altra vegada el poble sobirà, i és ell qui lliurement el determinarà per a la propera legislatura. És ell, el poble sobirà, el que va a fer això.

Després d'eixes eleccions, la ciutadania determinarà una nova situació política, i les possibilitats de canvi, estem segurs, vindran més per la part de les idees que en nom del meu grup acabe d'exposar que no de la continuïtat del projecte que de manera tan majoritària vosté ha disposat, senyor Lerma, durant dotze anys. I és per eixe camí, el de les idees i els valors d'esquerra i de solidaritat, de tolerància, d'austeritat, de compromís amb el país, possibilitant la concreció del discurs de la igualtat i l'ecologia, com l'esquerra ha de construir la seua pròpia identitat plural i diversa, i articular un nou projecte majoritari de progrés, de confiança i il·lusió per a tots els valencians i valencianes. Per eixes idees i amb eixe compromís hem treballat i treballarem en Esquerra Unida.

Gràcies, senyor president.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor president, té la paraula.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

I moltes gràcies, senyor diputat, pel to de la seua intervenció, encara que en algun moment he perdut el fil, perquè no l'escoltava massa bé. En qualsevol cas, li vull dir que, des del punt de vista dels temes plantejats, pense que el discurs s'ajusta a allò que crec que són, i així ho expressava en el meu discurs inicial, els problemes reals que té la societat valenciana en estos moments. I faré referència també als problemes que vosté ha plantejat, que de fet ja es plantejaren en la primera intervenció.

Li vull dir que no és veritat que no s'hagen aprofitat les oportunitats d'autogovern. Des d'ací s'han aprofitat tremendament les oportunitats d'autogovern. Però no solament s'han aprofitat les oportunitats d'autogovern, s'ha creat l'autogovern. La Generalitat Valenciana era un projecte sentit per la immensa majoria dels valencians, però era un projecte amb il·lusió, però sense massa contingut quan vàrem prendre possessió de la pre-

sidència de la Generalitat. De fet, hem explicat moltes vegades que pràcticament el projecte de la Generalitat Valenciana partix de la vocació que des de la Generalitat hem estat impulsant-lo des de l'any 1982 aproximadament, finals de l'any 1982. I de fet eixe projecte ha tingut una primera fase de consolidació molt important, arreglant competències fonamentals que per a res justificaven pràcticament la pràctica que es venia posant en marxa des d'algunes altres opcions polítiques.

La veritat és que el projecte de la Generalitat en la fase inicial nasqué amb un compromís molt important, —d'entre altres, naturalment, de tota la societat valenciana, però també del govern valencià i de la meua presidència— per a fer possible que el que era un simple embolcall legal i un projecte d'il·lusionisme es transformara en una realitat efectiva.

Hem aprofitat les oportunitats d'autogovern, però les hem hagut de crear en primer lloc. Perquè l'expectativa solament en el transcurs dels anys hem anat transformant-la en una realitat efectiva capaç d'influir activament sobre la vida política i social dels valencians. Perquè de cap pràcticament transferència o competència hem anat fent un projecte de Generalitat que hui és un element de referència per a tots els ciutadans valencians. Molt poc hi havia en aquella Generalitat Valenciana que vàrem crear que justificara l'interés que hui tants i tants tenen d'accedir a la seua presidència o al seu govern. Molt poc hi havia en aquell temps que justificara l'interés de hui.

Hui hi ha un projecte de Generalitat sòlidament confirmat, que és capaç d'intervindre activament en allò que són les seues parcel·les competencials d'una manera efectiva i en allò que no són les seues parcel·les, també, i especialment en l'activitat privada, intentant impulsar, motivar i mobilitzar les energies de la societat valenciana.

No es pot dir, per tant, que no hem aprofitat el projecte d'autogovern. No sols l'hem aprofitat, sinó en bona mesura, i amb el recolzament de tots els valencians, hem creat este projecte d'autogovern que hui és una realitat sòlida i ferma, que no es deu de medir exclusivament des del punt de vista de la capacitat pressupostària, però també eixe és un indicador prou eficaç respecte a les capacitats que tenim d'autogovern comparades amb les que teníem fa molt poquets anys. D'un projecte, d'una il·lusionisme, d'un embolcall formal, hem passat a un govern que realment té interés i capacitat d'intervindre activament en la societat valenciana. I un govern, a més, clarament diferenciat en el que són les seues responsabilitats front al que són les altres.

Tant és així que la voluntat permanent d'intentar identificar este govern amb les responsabilitats de vegades locals o amb les responsabilitats estatals justifica sobradament que este és un govern que té característiques pròpies, que es volen amagar intentant tirar damunt de la Generalitat responsabilitats que són d'uns altres.

Eixa és la realitat de les coses que tenim i de l'autogovern que hem fet. I la realitat de les coses que tenim i l'autogovern que hem fet crec que sobradament justifica que no es puga dir de cap manera que no hem aprofitat les possibilitats de l'autogovern. Al contrari, les hem aprofitades, les hem fetes, les hem creades i les hem impulsades. I les hem impulsades des d'un vell projecte que tancava les possibilitats d'obtenir competències per part de la Generalitat Valenciana fins a un projecte que finalment ha sigut possible, malgrat l'oposició de molts, tindre el màxim sostre competencial que en estos moments tenen les comunitats autònomes.

I, finalment, esta Generalitat —i això ho deia vosté després, encara que ha dit que no s'han aprofitat les oportunitats— no solament és que ja no té sota custòdia les seues competències derivades de l'article 151 de la Constitució, sinó que les ha assumides ja com a responsabilitat pròpia. I que les suc-

cessives modificacions de l'Estatut han aprofitat, en primer lloc, per a conferir efectivament capacitat d'actuació al president de la Generalitat i, en segon lloc, en ús d'eixa capacitat, per a intentar fer una cosa que des del punt de vista legal, però sobretot des del punt de vista social, jo crec que la societat valenciana i espanyola en el seu conjunt aplaudeix, i és no estar permanentment en període electoral i no diversificar tant les convocatòries electorals i intentant unir-les.

En ús de la capacitat que la modificació de l'Estatut conferix a l'autogovern valencià, l'autogovern valencià intenta que les eleccions tinguen punts de coincidència i que no estem en campanya electoral permanent. Però sí es reconeix la capacitat del president del govern de dissoldre les cambres, però també la responsabilitat de qui era i és president d'este autogovern limita les convocatòries electorals a allò que siga estrictament necessari i no fa que estem, com deia, permanentment —jo crec que irresponsablement— en campanya electoral. Si alguna cosa necessita una societat per a planificar el seu futur és tranquil·litat i estabilitat. I precisament l'electoralisme permanent no és una de les coses que permet tindre la tranquil·litat i l'estabilitat necessària per a poder planificar sòlidament un futur que ens agrada a tots.

No hem contribuït, per tant, a la desmoralització ni a la decepció. Hem contribuït a intentar que esta Generalitat tinguera capacitat real d'actuació. I tal capacitat real d'actuació ha obtingut durant estos últims anys que hui probablement les demandes a la Generalitat superen ja en molt les seues possibilitats d'actuació, precisament perquè ha fet ús d'eixa capacitat i perquè no ha decebut a tots aquells que han confiat en ella. Perquè continuen confiant i continuen pensant que resoldre problemes històrics d'esta comunitat és una qüestió a que la Generalitat pot contribuir decisivament, no solament problemes estructurals, però també i, sobretot, molts problemes quotidians que afecten a les possibilitats de desenvolupament de moltes de les nostres ciutats i molts dels nostres pobles. I així estem planificant per a molts anys el futur de molts pobles i per a molts anys també la interrelació d'esta comunitat.

I quan s'apunta que estem apostant per les carreteres en contra del ferrocarril, sap vosté perfectament que en allò que són competències de ferrocarril per part de la Generalitat, hi ha hagut una aposta clara i rotunda per part d'eixe tipus de transport, i que no solament s'ha limitat a fer una estació de metro, ha fet sobretot la planificació de línies de metro que vagen garantit, a poc a poc, la capacitat de les nostres ciutats de funcionar. De línia de metro a València, però també de millora de la situació del ferrocarril, també de la reforma del material mòbil; també de les possibilitats d'utilització del tramvia, que ha sigut una de les novetats més importants introduïdes en els últims anys en el transport urbà a València i a Espanya també i, en definitiva, de moltes possibilitats d'actuació de futur que han fet que, en allò que pertoca a la nostra competència en matèria de ferrocarril, hàgem tingut una actuació clara i jo crec una aposta clara de futur també.

Però, naturalment, això no pot fer que deixem abandonada la vertebració del territori a través de les carreteres. I la vertebració del territori a través de les carreteres s'ha fet en el primer pla i s'està fent en el segon, millorant la capacitat de les nostres carreteres i de les nostres vies de comunicació per a fer possible que ciutats aïllades tradicionalment de les possibilitats de comunicació i amb moltes dificultats, que han tingut un desenvolupament industrial evident, tinguen hui capacitat, més que tenien fa molt poquet de temps, de competir i de competir en bones condicions. I fa que la vertebració del territori siga una realitat cada vegada més efectiva, fent possible que s'acurten les distàncies, que hi haja intercomunicació entre tots els valencians, que es creen les rutes d'interior, que es possi-

bilite la millora de les comunicacions i, sobretot, també que es possibilita la seguretat de tots els ciutadans valencians a l'hora d'accedir a uns o altres llocs que han d'anar.

I crec que, a eixe respecte, hem fet no solament, com deia al principi, un oblit de les oportunitats, ni una decepció dels ciutadans, sinó ben al contrari, hem tornat a despertar bona part d'il·lusions en molts ciutadans de la costa i de l'interior que abans sí tenien motius per a la desmoralització, i que en este moment han redoblat les seues esperances i també, i això és important perquè és que tenen clarament assumit un projecte de futur que passa per les possibilitats que els ofereix també la Generalitat, dic, han redoblat les seues peticions i estan clarament posats en el camí del progrés respecte a les seues societats. Hui no hi ha ja ningú dormit, no hi ha ningú que no reivindicque una nova carretera o una nova actuació o una nova possibilitat, hui hem de compassar les demandes a les possibilitats pressupostàries. Però hui, afortunadament, el nostre poble es mou i demana i té projectes de futur que ens animen a continuar, però, sobretot, que allunyen de nosaltres eixa sensació de decepció respecte a les institucions de la Generalitat. Ben al contrari. Cada vegada, com deia, tenim més demandes i, per tant, també més energies per a poder actuar cap al futur.

I jo crec que també, i este és segurament el punt central de la seua intervenció, les administracions tenen responsabilitat en l'atur, però tenen responsabilitats sobretot no per la creació o no de llocs de treball, sinó per no fer el possible perquè els llocs de treball es puguen crear. I és ací on tenim jo crec que la diferència més clara del model que vostés plantegen i que nosaltres defensem. Les causes de l'atur estan ja bastant clares i delimitades per a tots. El mercat no funciona com a cadascú li agradaria que funcionara. I el mercat té la seua dinàmica pròpia, com tenen també la seua dinàmica pròpia els agents econòmics i socials. I, per tant, per molt que vulguem insistir que el que han de fer és una cosa, ells, evidentment, tenen la seua pròpia opinió del que han de fer. I ací és on s'implica clarament la Generalitat Valenciana en allò que ha anomenat l'acció concertada o, si vosté vol, la planificació concertada amb els agents socials i econòmics. Els agents socials i econòmics tenen les seues pròpies idees que defensar, i la Generalitat ha d'intentar animar i estimular que funcionen les idees i les perspectives de progrés. Per molt que vosté reclame que l'ocupació siga estable, si no es donen les condicions econòmiques per a fer-ho possible, l'ocupació serà el que oferiran els qui poden oferir-la, que no és, és clar, la Generalitat, és molt menys que el govern central, però que tampoc, en eixe sentit, és el govern central. Els decrets no fan possible que l'ocupació siga estable o no en una societat, els decrets se salten sistemàticament per les regles de funcionament de les economies. I així ens trobem que en una legislació com la que teníem abans, el que més havia disminuït precisament no eren els contractes temporals, sinó l'ocupació estable. Paguem el que hem de pagar, però anant eliminant permanentment llocs de treball estable, com hem pogut vore al llarg dels últims anys de la crisi.

Per tant, tenim una greu responsabilitat en intentar crear ocupació estable, i la hem d'articular fent el possible perquè l'ocupació estable es pugua produir. I això és el que, des de la Generalitat, des del principi, amb le nostres pobres armes i els nostres pobres instruments, estem fent. I li vull dir: permanentment es critica la precarietat, però la precarietat no es destrueix per reglamentacions, es destrueix per capacitat d'una economia de poder fer el possible per mantindre l'ocupació. I és el que estem fent i el que estem procurant facilitar.

La Generalitat no és, és clar, la responsable de la reforma laboral que vosté diu que ha precaritzat el mercat de treball, però la Generalitat sí que li pot a fer a vosté un anàlisi de les

coses que esta ocorrent en el mercat laboral. I li puc dir que si els anys 70 es marcaren pel clar procés de creixement de l'economia, però que per a crear llocs de treballs s'haguera de créixer per damunt del 6% del PIB anual, la qual cosa són quantitats insòlites en el món europeu ja desenvolupat, els anys 80 significaren un creixement, almenys, del 3,5% del PIB per a fer el possible per crear ocupació. Si no és a partir del 6% en els anys 70, o a partir del 3,5% en els anys 80, no es creava ocupació ni estable ni inestable. De cap de les maneres. I ara, en totes eixes coses que vosté denigra i amb les polítiques econòmiques que diu permanentment que cal canviar, enguany, enguany, any 1994, any que els primers trimestres de l'any van ser encara molt negatius i que el creixement de l'economia va ser negatiu, enguany, globalment considerat, des de finals del 1993 a finals del 1994, hem tingut ja una creació d'ocupació; xicoteta, efectivament, però hem tingut una creació d'ocupació. I el creixement ha estat al voltant del 2%. I ja dic, començarem decreixent l'any en el primer trimestre. I hui podem dir que si abans s'havia de créixer per damunt del 6%, que si després s'havia de créixer per damunt del 3,5%, hui al voltant del 2, no és per model, sinó bàsicament per constatació d'una realitat i per voluntat que això fóra, hui en un creixement reduït ja es comença a crear ocupació.

Quina ocupació es crea? L'ocupació que pot suportar en estos moments l'economia espanyola i la valenciana i la competència. Quin és el model que ens agradaria? El model que ens agradaria és que tota l'ocupació fóra estable, que fóra per a tota la vida, que fóra possible, a més, pagar alts salaris i que, naturalment, la gent treballara les menys hores possibles. La realitat quina és? La realitat és que les possibilitats de creació d'ocupació en estos moments encara son reduïdes, la realitat és que molta de l'ocupació que es crea és encara ocupació temporal i la realitat és que, afortunadament, es crea, almenys, eixe tipus d'ocupació, encara que caldrà controlar, i així procurem fer-ho, els abusos que se sotmeten per això. Que eixes són també una de les condicions que es posaven en la reforma laboral, que l'ocupació es controlara. Hui, hui, és més difícil, perquè hui ja hi ha una causalitat clara per a crear ocupació temporal, hui és més difícil justificar que l'ocupació que es crea és temporal del que era abans. Hui cal explicar els motius pels qual eixa contractació temporal és contractació temporal, i abans no era necessari fer-ho. Hui hem avançat en això.

Però li vull dir que vosté ha portat unes dades, que jo no li negue a vosté, perquè sempre són interpretacions de la realitat en el sentit que més aval·la les nostres voluntats. Però jo li vull dir que la meua voluntat és que esta comunitat vaja endavant i cresca. I li vull dir, vull expressar esperança per als ciutadans valencians i no pintar-ho tot de color negre. I vull expressar-la dient-li la realitat, i no contar-li històries o mentides o fent literatura. I per això li dic: les coses han anat malament, l'últim trimestre de l'any encara va ser negatiu. A principi de l'any teníem un creixement negatiu, hui tenim un creixement positiu. Les previsions de creixement són més importants per a enguany del que eren per a l'any passat. A pesar d'això, hem creat un creixement d'al voltant del 2% enguany, i a pesar d'eixe baix creixement s'ha creat ocupació.

Quina ocupació s'ha creat? S'ha creat la següent ocupació: teníem una possibilitat per comunitats autònomes, que en estos moments s'està demostrant, de baixada de l'ocupació que supera quasi totes les comunitats autònomes en la creació d'ocupació en este moment a la Comunitat Valenciana. Això què vol dir? Vol dir, naturalment, que estem en unes condicions que lògicament fan possible que el nostre creixement haja sigut superior al d'altres comunitats autònomes en matèria de PIB i en matèria de creació d'ocupació o de disminució de l'atur, si vosté vol. Quin era l'atur en desembre del 1993, el

registrar? Li ho diré amb claredat. 299.365 persones. No xifres, persones. Quin és en desembre del 1994? De 299.000 hem baixat a 276.665. Per tant, hi ha hagut una variació positiva de 22.700 persones. Això crec que és un element molt important, no solament des del punt de vista de l'atur registrat en persones per compte aliena, també hi ha hagut una disminució en persones per compte propi. Com ha sigut l'evolució en agricultura, per plantejar cadascú dels sectors que s'han fet? De desembre del 1993 al desembre del 1994, hem passat de 4.465 aturats a 4.221. Hi ha hagut una disminució en agricultura del nombre d'aturats. Quin era l'atur en indústria en desembre del 1993 i en desembre del 1994? 101.415 persones. En desembre del 1994 eren 88.424. És a dir, hi ha hagut una disminució de quasi 13.000 persones en la indústria. Important consideració. Important consideració és també que en la construcció, que és un element clau de revitalització dels nostres sectors econòmics, en desembre del 1993 hi havien 31.991 persones aturades. En desembre del 1994 n'hi havien 27.879. Hi havien 4.112 persones menys aturades en la construcció. I quin era l'atur en serveis? En serveis, en eixes mateixes dates, en desembre eren 120.372, i en desembre del 1994, 116.308. Hi havien també 4.064 persones menys aturades. Sector per sector havia baixat la desocupació, de desembre del 1993 a desembre del 1994.

Crec que no es pot ser optimista en les xifres de l'atur, però crec que se li ha de dir la realitat als ciutadans d'esta Comunitat. Crec que, amb tota rotunditat, es pot dir que l'ocupació era millor a final d'enguany del que era en l'any 1993. I que la tendència clara en eixe sentit anava a millor. I, sobretot, i una qüestió molt important també, quina era l'evolució de la gent que no tenia cap ocupació anterior? Quina era eixa gent? Fonamentalment la gent jove. De 41.000 persones, havien passat a 39.800. Hi havi hagut també una disminució. I també li podria dir quines eren les xifres maculines i femenines, però en estos casos també hi havia hagut clarament una disminució. I en el cas concret de les dones una disminució important, hi havia hagut clarament una disminució. I en el cas concret de les dones una disminució important: de 154.151 dones parades en desembre de 1993 havíem passat a 145.591. Havia hagut també una reducció de la desocupació femenina de més de 8.500 persones en esta comunitat. I també es pot fer perfectament una cosa que encara li agradarà a vosté més segurament saber: que en el que és l'atur juvenil havíem passat, en els menors de 25 anys, de 98.483 persones parades menors de 25 anys a 82.444; és a dir, la reducció més important d'atur que hem tingut en la Comunitat en este últim any. 16.041 persones, una disminució important de la nostra gent més jove en el tema de l'atur. Hi ha, doncs, afortunadament de 1993 a 1994 variacions importants en la gent i molt especialment, a més a més, en la gent jove que està buscant una primera ocupació.

Jo crec que això és l'element segurament més important del que hem de debatre, perquè efectivament l'element més preocupant de la situació són les expectatives de la gent, i per tant la capacitat de tindre il·lusió en el futur. Il·lusió en el futur que, per una altra banda, la podem xifrar en moltes altres coses. Jo deia en el meu discurs inicial deia que necessitàvem estabilitat. I deia també que les variacions de la borsa poden ser molt importants per a molts, però que la importància real, encara que estiguen interrelacionades, són tanmateix la creació de llocs de treball i el funcionament de la nostra indústria.

Ja sé que no és possible fer una distinció tan clara entre l'economia real i l'economia financera i que hi ha una mútua interdependència. Però també li vull dir amb tota claretat que front a eixes variacions tan criticades o tan utilitzades per a sobrevenir en catàstrofe la política nacional, li hem d'explicar a la gent amb claretat el que passa realment. I el que passa és

que l'economia realment s'ha mundialitzat i el que passa és que hi ha turbulències monetàries, productes del sistema actual monetari que tenim i producte de molts problemes més, i especialment dels temes segurament del tancament del comerç internacional que alguns fan. I no oblidem un element molt important: l'especulació financera que hi ha, i molta, perquè hi ha molts diners solts en el món en estos moments per a intervindre desestabilitzant borses i finances per a fer possible guanys extraordinaris. I això és una cosa que els governs encara no han sigut capaços de controlar. I això és una cosa que els governs han perdut la perspectiva de com lluitar contra això.

I quan tot un sistema monetari europeu va tindre la voluntat d'enfrontar-se a l'especulació internacional en l'any 1992 fracassà estrepitosament, de tal manera que fou necessari reformar el sistema monetari europeu ampliant les bandes de fluctuació. És a dir, un dels problemes més importants que tenim en la política financera és que ni els governs, ni els governs units, són capaços de controlar la massa monetària flotant que hi ha per a especular en el món. I eixe context s'ho estic intentant explicar i traduir-lo a l'explicació de la societat per a dir-li amb tota claretat que la política nacional en este sentit està assintint a maniobres clares d'intoxicació que no es corresponen amb la realitat del món.

La realitat del món és la que li estic explicant. I la realitat del món, i no precisament el deteriorament de la política nacional, diu que en este moment, en *The Economist* del mes de febrer, la borsa de Japó ha baixat un 52%, la borsa d'Àustria un 47%, la d'Itàlia un 27%, la de França un 24%, la d'Àustràlia un 21%, la d'Espanya un 21%, la de Suïssa un 20%, la de Dinamarca un 15%, la del Regne Unit un 15%. Els puc llegir moltes més per il·lustrar-los. Però el que li vull dir amb tota claretat, amb tota claretat, és que eixes suposades maniobres no responen si no a una voluntat política de confondre a l'opinió pública, no en benefici dels interessos del país sinó en benefici dels interessos d'alguns partits i tal vegada d'alguns particulars.

Però en qualsevol cas este és el panorama real que tenim. Un panorama, un panorama que per altra banda crec que té solucions. I de fet una de les coses que vosté estava criticant —i no es crega que no té ninguna relació el que estic dient amb el que vosté ha dit, la té i tota, la té i tota— una de les coses que vosté estava criticant és precisament el tema de la reducció pressupostària i que això afecta a moltes de les coses que tenen la gent necessitat o il·lusió que es facen.

La reducció pressupostària té no la voluntat de defensar la moneda. La reducció pressupostària el que té la voluntat és de defensar les possibilitats de creixement de l'economia espanyola. I front a això si s'han de sacrificar obres concretes, s'han de sacrificar-les. Per allò important, com vosté i diuen tots, és la creació d'ocupació. Però si la creació d'ocupació és allò important no es pot protestar pels efectes que es prenen per a intentar que es cree. Eixa és la realitat de la reducció pressupostària.

La reducció pressupostària té com objectiu el compliment del pressupost. I el compliment del pressupost és possible si paguem els interessos del deute. I el deute, amb estes fluctuacions i amb estes bromes polítiques que es fan, el deute va oscil·lant i encarint-se. I la realitat és que o som capaços de complir el pressupost o no serem capaços d'aguantar o reduir els tipus d'interés i de facilitar les condicions per tal de crear ocupació i ocupació estable, que és el que vosté està demanant. Així que o critiquem una cosa o critiquem l'altra. Però no podem criticar les dues coses alhora. Perquè quan el govern en el pressupost i en el dèficit, per tant, i en la inflació i en els tipus d'interés està intentant complir la possibilitat de crear llocs de treball com objectiu prioritari, allò cert és que el que haurien de fer és recolzar-lo i no criticar-lo. I crec que recol-

zar-lo i no criticar-lo és el que estem fent des del punt de vista de què fa el que creiem que ha de fer, com fem el que creiem que devem de fer en tantes altres coses que hui ja no repetiré perquè crec que van ser objecte de debat en altre moment d'ahir.

Sí li vull dir, respecte al tema dels incendis forestals, que no m'he oblidat del tema, que estic en ell, que tinc clarament, clarament delimitada l'actuació que anem a fer; que en la nostra inversió estimada en tot allò que pensem que és necessari fer de repoblació, i de repoblació en el sentit que vosté ha explicat i no de les repoblacions massives i ràpides que després es cremen també ràpidament, és un pla clarament que inclou en l'any 1995, com li vaig dir ahir, 12.000 hectàrees, però que continua en 1996 amb 18.000, que després en els anys següents fa 42.000 i que en l'any 1999 acaba amb 22.000.

I per tant, per tant, en la comparació que podem fer dels últims 40 anys de repoblació, la mitja, que eren 2.500 hectàrees, amb el que estem fent actualment, jo crec que tenim una bona mitja que presentar i una bona capacitat. Perquè el que s'ha cremat per una banda no és tot, ni molt menys, superfície boscosa; el que s'ha cremat tampoc són les xifres reals que es donen, perquè en algunes s'ha cremat sobre cremat i per tant s'han de disminuir substancialment, i sobretot perquè a més a més de tot això hem fet un increment de dotació molt important en matèria de prevenció i d'extinció i estem posant-lo en marxa.

Però, per tal que la gent també sàpia en què s'avalua el tema, li vull dir que els anys d'incendis coincideixen molt clarament en any de disminució de pluges. Però que no és... Que tinc tota la sèrie i se la puc donar, però crec que seria excessiu fer això. Però en qualsevol cas li vull dir que comparativament enguany ha hagut un creixement molt menor del número d'incendis en la Comunitat Valenciana que en Espanya, si bé és cert que el gros de tot el que s'ha cremat en la Comunitat Valenciana enguany va ser els primers dies de juliol, com vosté coneix perfectament, que es donaren cita unes condicions espantoses de sequera, de forts vents i d'alta quantitat de risc. I que difícilment amb eixes condicions es van poder controlar uns incendis; que, a pesar que teníem més mitjans que la immensa majoria d'altres comunitats autònomes i a pesar que les utilitzaren àmpliament, van ser molt difícil de controlar.

I estic convençut que este és un risc que jo podria comparar amb el que ha ocorregut en altres llocs i que no eixiríem mal parats absolutament. Però crec que no és un problema de partit això, com he dit en altres ocasions, és un problema de tota la societat. I tota la societat jo crec que no ha d'equivocar-se en responsabilitzar concretament a uns o a altres, sinó que ha de fer allò possible per tal que no puga ocórrer. Encara que jo naturalment, com és la meua obligació, estic disposat a assumir tota la responsabilitat en allò bo i en allò roí sobretot.

Crec que ha plantejat vosté temes molt importants també i especialment ha plantejat un tema que preocupa i molt als nostres llauradors i que em preocupa a mi. En primer lloc, la representativitat del camp. Hem anat fent una modificació del que era la representació i les cambres agràries. És cert que fa molts anys que se celebraren les eleccions i és cert també que és una cosa que ja hauria d'estar en marxa el procés de reforma.

El procés de reforma de fet està ja en marxa. Estan ja en marxa o creant-se els consells agraris. Fa molt poc de temps que vam tenir la transferència efectiva de les cambres. Estem en este moment en un procés clarament d'intentar dotar d'altre tipus de funcions a les cambres. I sobretot jo crec que té vosté raó respecte de la necessitat de convocària d'eleccions.

Però certament, si té vosté raó en això, jo crec que el que vosté proposa que en este moment hagem de resoldre i anar a gestores que facen possible la convocària de les noves eleccions, jo no és que estiga en contra, però tinc la necessitat i la

voluntat de què no siga vosté el que ho demane sinó que fonamentalment totes les organitzacions agràries es posen d'acord en demandar una solució com esta. Del contrari, un nomenament que ferem de representativitat, encara que faça ja molts anys de l'altre, sempre podria ser qüestionat. I crec que eixe és un camí que en tot cas estem oberts i disposats a negociar amb les organitzacions agràries.

Però, per una altra banda, li vull dir que em preocupa també l'organització dels mercats agraris, tant el tema del vi com el tema de fruites i hortalisses. En el cas del tema del vi, jo crec que en estos moments hem aconseguit parilitzar una iniciativa de la Unió Europea que plantejava fonamentalment l'arrancada de vinya. I jo tinc la posició molt clara, com l'hem expressada repetives vegades en els foros on hem tingut ocasió de plantejar-lo: ho hem plantejat al govern d'Espanya, ho hem plantejat al consell de regions, ho hem plantejat a la comissió europea. I, naturalment, eixe és un tema que hui no es pot dir que estiguera com estava abans; hui està en millors condicions que estava.

Però li vull dir també que, des del nostre punt de vista, mentre es continue recolzant el tema de la xaptalització, que és que per a elevar els graus d'alcohol del vi utilitzen productes, en este cas sucre de remolatxa de Centre Europa, no es pot demanar a regions europees, i en este cas a les nostres que tenim molt difícil substituir els cultius, l'arrancada de les vinyes. Jo crec que eixa ha de ser una política clara i rotunda per part de la Generalitat que ha sigut mantensa i que es va a continuar mantenint.

I respecte a l'altre tema, al de fruites i hortalisses, no avancem esdeveniments. Naturalment que totes les actuacions últimament en matèria agrícola per part de la comissió van dirigitos fonamentalment a anar progressivament reduint les seues aportacions i anar lliberalitzant els mercats. Però això ha d'estar en consonància amb les possibilitats reals dels agricultors. I ha d'estar recolzat per la nostra banda, per tant, un objectiu que faça possible el manteniment de les rendes dels agricultors. I ahí, com en el tema del vi, lluitarem amb totes les nostres forces i lluitarem en col.laboració i organitzadament amb el sector en concret, perquè és molt important per a nosaltres.

Respecte que els plans d'emergència són pocs o no van a tindre, no van a tindre eficàcia concreta, li vull dir que en el nostre cas sí van a tindre eficàcia concreta i rotunda i la van a tindre ja, perquè són ja pous que estem fent, no són pous que estem imaginant. En la primera fase es faran 44, en la segona fase es faran 40. En un pressupost que està fet i amb un cabdal que està estimat.

La reutilització de les aigües depurades estan també estimades, i està actuant-se en València, Pinedo, Castelló, en Villarrreal, en Villena i en Elx. La reutilització de l'aigua dels arrossars està també en marxa el projecte, i la desalinitzadora de Zacarilla també està en marxa el projecte. No són, per tant, elements de futur, sinó que són previsions d'actuació immediata, en alguns casos està fent-se ja pràcticament.

I respecte a tots els altres temes que ha plantejat vosté, i molt especialment al tema de l'educació i de la formació professional, dir-li que ens preocupa, que estem en marxa. Com estem en marxa també en la concreció del tema de les universitats, i molt especialment, i més ràpidament pot ser la de Xest, estan ja elaborant-se les memòries, que es poden presentar molt prompte, i per tant molt prompte també el projecte de llei de creació.

Jo crec que este és un tema que està en mans de la Generalitat Valenciana, però molt acceleradament en marxa.

Gràcies.

El senyor president:

Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Lerma, quan en la meua primera intervenció he fet referència que no s'han aprofitat, des del nostre punt de vista, com calien totes les potencialitats que ens atorgava la Generalitat, ho feia situant en allò que és l'acció del Govern, l'acció del Govern, i no situant en el terreny institucional, perquè finalment la Generalitat és de vosté, senyor Lerma, és del seu grup, és del meu grup, és dels altres grups, és dels grups que ja no estan en aquesta Cambra i és, en definitiva, de tots els valencians i valencianes. Les institucions de la Generalitat tenen eixa vocació de permanència i pot ser que demà vosté i jo no estiguem ací, però la Generalitat continuarà, les Corts Valencianes continuaran.

La nostra aposta, la nostra afirmació i la nostra voluntat en construir, en consolidar institucions, autogovern, útils a tots els valencians, deu quedar fora de tot dubte d'allò que és una crítica a l'acció del govern, que ha estat..., com a conseqüència d'eixes institucions d'autogovern que els hem donat, ha estat gestionant el que eren els recursos públics dels valencians. I convindrà amb mi que la gestió d'eixe govern, de qualsevol govern, fóra el seu o fóra d'un altre, en una societat democràtica és, bo, objecte de crítica, de control, d'espenta, per part dels grups de l'oposició.

I això jo crec que val la pena diferenciar-ho. Jo no he vingut a criticar la Generalitat ni les institucions de la Generalitat, perquè em sent protagonista d'haver construït democràticament, pluralment, junt a altres i junt a la societat valenciana, unes institucions de les quals estic orgullós. Dic que, a l'hora d'haver usat, per un govern concret, pel seu govern, uns pressupostos, que entre tots hem fet cada vegada més pressupostos importants i considerables, que eixos pressupostos s'hagen utilitzat d'una determinada manera i no d'una altra. Jo crec que això és el funcionament democràtic i, per tant, crec que val la pena fer també eixa exposició pedagògica per tal que els valencians i valencianes sàpien també distingir el que són les institucions permanents, que són de tots, i allò que és una crítica que es pugua fer al govern o el govern a l'oposició. Perquè si no, entrarem en eixe terreny esbarós de voler confondre les institucions democràtiques amb allò que són els interessos partidaris d'un govern o un partit.

I nosaltres creem que això no és bo i que hauríem de delimitar-ho. En tot cas, pel que fa a mi i al meu grup, volem diferenciar exactament eixa qüestió, volem diferenciar-la. I que quede clara, jo crec que ha quedat clara.

Ha parlat vosté de l'estabilitat i ha reclamat l'estabilitat, i ens ha donat eixa lliçó enèrgica de com les turbulències internacionals afecten a una economia determinada. Doncs jo no he parlat de turbulències, sinó que he parlat de les coses que es produeixen perquè evidentment estan aquí. Però, a l'hora de parlar d'estabilitat, li ho he dit indirectament en la meua intervenció, l'estabilitat ací al País Valencià vosté no negarà que ha tingut estabilitat, perquè té una majoria parlamentària, i perquè ha hagut una situació de confrontació democràtica, tensa en alguns llocs, en alguns moments, però una confrontació que ha permès que vosté haja pogut governar i que aquestes Corts hagen pogut legislar. De vegades amb el seus vots en solitari i també de vegades a iniciativa de grups de l'oposició, doncs ha pogut legislar qüestions que a tots ens han semblat que pogueren ser adequades.

I per tant, inestabilitat ací... No faça vosté tanta referència a la inestabilitat perquè aleshores sí que és vosté qui està asustant al personal. Inestabilitat a nivell central, la inestabilitat que es produeix a nivell central, doncs mire, jo no entraré a vore si és allò de la confabulació judeo-masònica, però que

existeix inestabilitat a nivell de govern central és una cosa més que evident, i és una cosa més que evident perquè Felipe González no té un grup parlamentari majoritari, explícitament majoritari en el Congrés, i perquè han ocorregut coses. I perquè després d'ocórrer eixes coses doncs va i resulta que es continua sense voler explicitar un suport majoritari en el Congrés. I sembla que hui ja algun partit dels que també estaven en eixa estabilitat extraparlamentària, però no explicitada, doncs es volen fer la foto ja, no junts, sinó al marge. Bo, doncs no passa res. Però eixa inestabilitat no la crea ni la societat espanyola ni la creen els partits de l'oposició, que legítimament, efectivament, intenten intervindre en una situació política complicada.

Ací com s'ix de l'hipotètica inestabilitat que jo no compartisc? Doncs d'una manera democràtica normal, fent que funcionen les institucions. D'ací a dos mesos vosté dissoldrà estes Corts i d'ací quatre els valencians diran «nova etapa, nova situació». Això no és ninguna inestabilitat. Que a nivell central allò que es pot percebre, efectivament, com a inestabilitat, té moltes maneres. Quines? Les constitucionals. Que hi haja una explicitació de majoria parlamentària o que hi haja un nou intent de reformular un altre govern que done més confiança, que prenga iniciatives, per exemple, o que finalment la societat pugua decidir lliurement i democràticament en una convocatòria electoral. Eixes són les possibilitats, i això és normal, i que funcione la normalitat i que funcionen les institucions. Jo crec que és bo per a la democràcia i que és bo per a este país.

Bé, ens ha parlat, senyor president, de totes les qüestions que fan referència a l'economia, i que fan referència a la generació d'ocupació. Nosaltres hem insistit moltes vegades que el intentar eixir de la crisi, el consolidar uns sectors productius, el consolidar la competència de les empreses, via preus, via baixar les despeses, tal..., això no ens condueix enlloc, això és el pa per a hui i la fam per a demà. O hi ha empreses..., jo no estic dient que d'una manera meravellosa una empresa s'assenta i ja està per a sempre. No, l'empresa és risc, i empreses que comencen poden caure demà o poden caure d'ací 10 o quan siga.

Però, si no tenim un entramat d'empreses sòlides, amb vocació de permanència, amb vocació d'avançar, amb vocació de consolidar-se, amb vocació de ser competents en base a bona organització de la pròpia empresa, del treball, en base a la investigació, en base al disseny, en base a personal altament qualificat. Bo, podrem crear conjunturalment llocs de treball que significa, dit siga de pas, destrucció d'altres llocs que tenien un caràcter estable, per a produir contractes —perdone que li ho diga— contractes «basura». Alguns d'ells contractes «basura», que això conjunturalment pot estar bé, i pot solucionar momentàneament el que unes famílies, unes persones, puguen entrar en eixe tipus de mercat.

Jo li diria més, vosté ha fet una reflexió..., després ho ha corregit, però al principi, la veritat, senyor Lerma, m'ha asustat. M'ha asustat perquè ha dit: «és que encara que vulguem el mercat està aquí, i el mercat és qui diu si hi ha feina..., el mercat és qui diu com ha de ser eixa feina...» Doncs, escolte, si això és així vosté i jo sobrem ací, i les administracions sobren. El mercat, evidentment, és una cosa que està aquí i que funciona, i que les administracions jo crec que tenen la responsabilitat i l'obligació d'intervindre per ajudar a regular, per a dissenyar planificacions democràtiques, per a corregir, per a dirigir, en alguns casos el propi mercat.

Perquè, bo, si anàrem a les últimes conseqüències del seu discurs i de la seua afirmació, doncs deixem que el mercat sense normes laborals de cap tipus organitze el «cotarro». L'esclavitud la tindríem darrere de la porta, perquè el mercat no té sentiments, l'esclavitud la tindríem darrere de la porta. Jo

sé que vosté no ha dit això, ni molt menys, perquè després ho ha corregit, però en la seua primera intervenció, quan m'ha contestat, era el liberalisme pur i dur. Dir que «el mercat sol-vente». No, no, el mercat està aquí i haurà de funcionar, però els efectes del mercat tenim la responsabilitat de dirigir-los, de controlar-los, perquè del contrari açò és la llei de la selva.

En el moment econòmic en el qual estem, jo no vulguera crear, i crec que ni és el meu estil ni el del meu grup, ni en la meua intervenció es pot deduir, que nosaltres tinguem una visió negra. Jo crec que han hagut altres moments i altres discursos que possiblement s'ajustaven més a eixa visió. Jo he parlat de dificultats i de criteris que em semblen que haurien de corregir-se. I he apuntat propostes de per on creem que podrien anar algunes coses en immediat, i per tant jo crec que estem fent una aportació en positiu al debat, i estem fent una aportació en positiu per tal que la societat valenciana puga vore que efectivament hi ha unes possibilitats per a la il·lusió i per a l'esperança, i per tal que isquem de la crisi d'una manera determinada.

Com volem nosaltres? Quina és la nostra visió des de l'esquerra a l'hora d'eixir de la crisi? Doncs bo, que aprofitem eixa conjuntura, que reconeguem una conjuntura favorable que hi ha en este moment de creixement econòmic per a generar ocupació, per a generar ocupació. Que eixa ocupació tinga unes característiques, tinga unes característiques. Perquè vosté em podria dir: «Home, no tota l'ocupació va a ser estable». D'acord, possiblement no tota l'ocupació va a ser estable, però aquell lloc de treball, com li deia, que sí que té eixa permanència d'un any, un altre i un altre, no siga ocupat continuament per un que passa tres mesos, altre dos mesos i tal. Perquè a més a més eixos treballadors i eixes treballadores després, quan es queden aturats, no tenen la mínima protecció social.

Treballs a temps parcials? Home, segons com, segons com i amb quines condicions. Per què? A mi em sembla molt bé el treball a temps parcial, pense que és una via important per on ha de caminar també el futur, però eixe treball a temps parcial haurà de tindre les característiques i les proteccions socials proporcionals que li corresponen a l'esforç i a la feina acceptada. En este moment aquells contractes que tenen menys d'unes hores determinades no tenen cap tipus de protecció: ni a l'atur, ni a... A res, no tenen cap tipus de protecció. I això és la reforma laboral, entre altres coses, això és la reforma laboral, entre altres coses.

Protecció social. Una economia que no es capaç de generar ocupació suficient i estable per a tot el món haurà d'establir els seus propis mecanismes de protecció, i que estos mecanismes de protecció funcionen per a quan les persones es troben amb dificultats personals serioses. Es diu: «S'haurà de retallar els períodes de percepció del que és la protecció social per desocupació...», per allò de les pensions o les ajudes contributives o no. «S'haurà de retallar perquè si no els treballadors i treballadores s'acostumen a viure de l'atur i no busquen feina». Això moltes vegades es diu i són discursos que cal combatre'ls, cal combatre'ls amb decisió, perquè, quan més del 50% de la gent que està aturada no té cap tipus de protecció a eixe nivell, doncs jo crec que és una burla a eixes persones dir «no, és que a vosté li agrada estar aturat». Mire, a ningú li agrada estar aturat, a ningú li agrada estar aturat.

I, per tant, jo crec que cal establir un esforç important, rigorós, en la mesura de les nostres possibilitats pressupostàries i polítiques per a establir i aprofitar que este bon moment de creixement econòmic aprofite per a generar ocupació, per a modernitzar les empreses, perquè la competitivitat no estiga en base a la reducció del que són els costos laborals o a la disminució de les plantilles, sinó a la implantació de les inversions

que possibiliten augmentar les produccions, etcètera, etcètera, que eixe moment conjunturalment bo des de la Generalitat s'aprofitara per a ajudar a tot un teixit de xicoteta i mitjana empresa que per si mateix no té capacitat en investigació, no té capacitat d'assumir transferències tecnològiques, no té capacitat per a estar present en el mercat. Quantes xarxes coordinades i espentejades per l'administració tenim? Quantes xarxes comercials tenim per a, per exemple, el sector del moble, el sector del calcer, xicotetes i mitjanes empreses que saben com produir, que saben produir qualitat, que saben produir bon producte però que a l'hora d'anar al mercat no poden, per la seua pròpia dimensió, estar en eixe mercat?

L'economia valenciana jo crec que té unes possibilitats de futur que no deuriem de menysprear, que deuriem d'encertar i orientar exactament que eixes possibilitats aprofitaren per a generar ocupació, per a modernitzar les empreses, perquè creiem que és el futur, i és per ahí per on deuriem d'anar.

Creure's que eixa bona conjuntura produïda, vosté, jo i molta més gent ho hem dit, produïda bàsicament per una valoració de la pesseta més ajustada, produïda per una baixa de tipus d'interés que han ajudat a fer determinades inversions, produïda per un bon any de turisme que ha fet que, efectivament, l'economia funcionara millor, insistir que per a consolidar eixe bon moment fa falta dinamitzar la demanda interna, augmentar el consum intern dels ciutadans i ciutadanes, els valencians i d'Espanya, és una cosa fonamental, és una cosa fonamental. O augmenta la demanda interna o difícilment eixes empreses xicotetes i mitjanes del País Valencià podran fabricar productes que després tinguen la seua venda en el mercat.

I augmentar la demanda. Com s'augmenta la demanda? Retallar salaris, precaritzant els treballs? Jo crec que no, i que és una equació ben simple. Si la gent té inseguretat, si la gent té salaris baixos, si la gent no té protecció social, difícilment podrà consumir allò que es necessita que es consumisca per a reactivar l'economia de les empreses.

I, per tant, jo sé que el mercat està com està i que la Generalitat pot intervindre en el que pot intervindre, però en allò que puguem intervindre, jo crec que sí que deuriem d'orientar defensant un model de creixement basat en eixes qüestions. Si vostés ho tenen fins escrit. Vostés, senyor Lerma, ho tenen fins escrit. Però el que passa és que després la política que es fa és una altra.

Jo em referia abans en la meua primera intervenció a algunes qüestions que apuntava el Banc d'Espanya. Mire, el Banc d'Espanya, en l'informe econòmic del tercer trimestre de 1994, que ja s'apuntaven alguns signes de recuperació econòmica en algunes empreses, deia: «Eh!, però anem espai, anem espai no siga que l'expansió de la demanda nacional acabe filtrant-se, via importacions, a la resta del món. I per tant —deia— que se mantengan las mejoras de competitividad a través de la contención del crecimiento de los costes de producción y de los precios: ajust salarial, salaris més baixos». Bé, després eixa és la política que es tradueix en normes i es tradueix en orientacions des del propi ministeri, i ens arriba a tots.

I vosté, era el que jo deia, vosté en algun moment determinat deuria de dir, però no a bou passat: «Açò no ens convé als valencians, o sí ens convé.» Però jo crec que eixe tipus d'apreciació la veritat és que no ens convé, crec que no ens convé.

Respecte de tant bé com ens va o no bé com ens va, i han eixit també les taxes de cobertura en tot el tema aquell de l'exportació i de la importació. I evidentment, estem exportant més, però estem encara important més del que exportem, i per tant, eixa taxa de cobertura que en un moment determinat fa uns anys era molt elevada, molt per damunt de la mitjana d'Espanya, avui, encara que és per damunt de la mitjana d'Espanya, ha tin-

gut una caiguda important quan són altres els que realment han avançat i han pujat.

Que la nostra economia i el creixement ens està acostant amb Europa. Mire, li diré unes dades de com tenim això de l'estat de convergència amb Europa, perquè vosté no em negarà que, siguen les turbulències o les confabulacions de qui siguen, però quan s'ha de prendre una determinació d'apujar novament els tipus d'interés i reduir, per a pagar el deute, el pressupost normal de l'Estat en 500.000 milions de pessetes, això ho fem amb la idea de convergir amb Europa, amb els paràmetres de convergència nominal amb Europa. Doncs mire, li done dades.

Segons les darreres estimacions presentades per la Comissió de les Comunitats Europees, el producte interior brut per habitant a Espanya, finals de 1994, era del 74,9% de la mitjana de la Unió Europea. En 1992, en aquell moment se situava en el 75,1. Estic parlant de dades de tota Espanya, de tot l'Estat. De la mateixa manera, en 1992 el diferencial de la taxa d'atur respecte a la mitjana de la Unió Europea, el diferencial era 8,4 punts en contra de l'economia espanyola, això en 1992. En 1994, finals de 1994, quan ja, segons vosté, es començava a generar ocupació, doncs eixe diferencial és de 12,5 punts. Hem perdut quatre punts en relació a la capacitat de crear ocupació a Europa a la que tenim a Espanya. En el País Valencià estem dos punts per damunt de la mitjana espanyola.

Bé, eixes són les dades, i crega'm que no les trac ací en cap sentit tenebrista, sinó amb la voluntat d'assenyalar les dificultats per a, a partir de conèixer eixes dificultats, dissenyar polítiques que sí que siguen polítiques compromeses amb la correcció dels efectes del mercat, siguen polítiques i mesures compromeses amb allò que jo definia com els valors de l'esquerra o com a les propostes de l'esquerra, que, per altra banda, jo crec que són ben raonables. Treballar i possibilitar que es genere ocupació i que es genere ocupació estable en este país, jo crec que és una formulació ben raonable, i hi han fórmules perquè això pugua fer-se d'una determinada manera.

En tota la qüestió de l'estímul a ampliar les possibilitats del nostre autogovern, jo crec que no únicament se circumscriuen a aquella qüestió de la capacitat de dissolució anticipada o no, però no vull seure sense novament recordar, perquè sembla que hi han hagut alguns grups que no estarien per entrar en un tema de racionalització de totes les convocatòries electorals. Allò de l'agrupació de les convocatòries electorals pot ser raonable, excepció feta de casos realment d'emergència, d'ingovernabilitat, que es produïxen, i ahí tenen vostés el cas d'Aragó i ahí tenim tots el cas de Cantàbria, que no es poden resoldre democràticament i que cal acabar mecànicament una legislatura en contra del que serien els interessos raonables d'Aragó o de Cantàbria.

Mire. Nosaltres, ací i a tota Espanya, estaríem d'acord que això fóra així si des del president del govern central fins l'últim president de comunitat autònoma estiguérem en les mateixes condicions, perquè tan eleccions són les que es produïsquen al Congrés i al Senat com les que es produïxen en els altres àmbits de la vida parlamentària dels parlaments autònoms, perquè això sí que és creure que estem fent uns poders polítics autònoms amb capacitat legislativa, tal com reconeix la pròpia Constitució, que no som açò poc menys que una diputació provincial, no, no. Açò és un parlament amb capacitat legislativa i amb capacitat d'elecció del seu govern. I estaria d'acord, estaríem d'acord a unificar eixos processos electorals si tots estiguérem a la mateixa situació, si el senyor Pujol renunciara o el senyor Chaves o el senyor Fraga o el senyor Ardanza; estaríem tots en la mateixa situació.

I nosaltres, que votàrem la derogació de la Lotrava i que hem... dit; anava a dir «venut». No, no, hem dit i hem publici-

tat, perquè cal publicitar-ho, cal dir-ho als valencians perquè se senten orgullosos que, després d'eixa reforma, el rang polític del nostre Estatut és equiparable al de les autonomies de primera, i ho hem dit i ho dic, i estic orgullós de dir-ho. Però hi han algunes coses que jo crec que seria un error, i és que no preservarem per al president de la Generalitat eixa capacitat de dissolució anticipada de les Corts, que jo no dic que siga fonamental en un sistema parlamentari, però que si la tenen altres per a resoldre problemes d'ingovernabilitat, nosaltres també.

Hi han qüestions referides al Senat i hi han qüestions referides a eixa necessària... (pausa) a eixe necessari procés de territorialització també de les institucions polítiques valencianes. Mire, jo, inclús li acceptaria dir en este moment que tot allò de la comarcalització és complex i que això ho hem de contemplar en un procés. Li acceptaria que vosté fera eixe plantejament. Però en tot cas, sàpia, senyor president, que des d'Esquerra Unida no renunciarem que este país pugua vertebrar-se d'una manera natural, d'una manera no traumàtica a partir del que són les realitats i les col·lectivitats humanes: els pobles, els municipis, les comarques i el País Valencià. I passaran anys, però ho haurem d'ensenyar a les noves generacions. Passaran anys, efectivament, però si no comencem a caminar per eixe camí, passaran els anys i continuarem mirant el campanar del nostre poble, mirant que si «yo soy del norte o del sur», si sóc d'aquesta o d'aquella altra província, i això és perdre possibilitats per a la nostra Generalitat i per al nostre autogovern.

Haguera volgut contribuir, senyor president, senyories, a donar eixa visió serena, tranquil·la, constructiva i positiva també, per què no dir-ho, des de l'esquerra, perquè en política estan ahí les institucions, i jo crec que els partits polítics i els grups parlamentaris estan per a explicitar com des de les institucions es pot avançar en democràcia, es pot avançar a l'hora de cohesionar un poble, es pot avançar a l'hora de resoldre els problemes d'eixe poble.

És legítim que cadascú tinguem la nostra visió. Nosaltres tenim la nostra. Creiem, perquè estes coses de vegades quan es diuen amb eixa... pareix ser que estàs exclouent. No, no. Creiem que Esquerra Unida fa aportacions raonables, interessants i bones per a este poble des de l'esquerra, des del valencianisme, des d'eixos valors de l'ecologia que ha d'impregnar totes les polítiques que ací puguem desenvolupar. I estem segurs que serà útil per a aquest debat i serà útil perquè el conjunt de la societat valenciana pugua situar-se en eixa perspectiva il·lusionant, d'esperança, de saber que sempre hi hauran dificultats, però que sempre hi ha un present que criticar per a millorar. I que des d'eixa crítica i des d'eixe esforç, des d'eixe treball, tindrem la seguretat de construir eixe futur de llibertat, de pau, de tranquil·litat, de seguretat per a tots nosaltres, que és el que Esquerra Unida, entre altres, persegueix.

Moltes gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Moltes gràcies, senyor president.

I moltes gràcies, senyor diputat, de nou, pel to. I no moltes gràcies perquè sempre se'm beu l'aigua quan acaba. (Rient-se.) Però, en qualsevol cas, crec que el debat ha sigut un debat important i profitós, perquè ens ha permés expressar amb claredat a cada u les seues idees.

Jo crec que en els conceptes de política econòmica que s'introdueixen hi ha àrees de convergència i hi ha àrees també de diversió. Però, en tot cas, sí que voldria afegir que efectiva-

ment em pareix un comportament institucional de primera magnitud defensar que les institucions són de tots i les polítiques són de cada responsable específic. I res més lluny de la meua realitat com a president que intentar apropiari les institucions per a una política. Sí crec que la meua política té vocació majoritària en el sentit de representar els interessos de la immensa majoria dels valencians. Però, en tot cas, no puc excloure que hi haja valencians que pensen de manera diferent i, per tant, també a ells va dirigida la capacitat d'articular els seus projectes i, entre tots els projectes juntament, de conviure.

Eixa crec que ha sigut una de les principals tasques que des de la Generalitat i des del principi hem impulsat. No que la gent canviara de criteri, sinó fonamentalment que amb els criteris divergents es poguera conviure. I la Generalitat ha procurat representar naturalment la vocació majoritària dels valencians, però ha procurat també representar adequadament els valencians que opinen de manera diferent. I eixa crec que és una opció institucional, que no de partit, però en qualsevol cas crec que és una opció que tots els partits, per a consolidar i reforçar el paper de les institucions, hauríem de fer com a propi.

I jo estic convençut que des d'eixa política es consoliden les institucions. I això no vol dir que no es critiquen les institucions. Al contrari. Crec que en moltes ocasions la crítica contribueix a enfortir també les institucions, perquè contribueix a enfortir el seu funcionament o a millorar el seu funcionament i, per tant, a legitimar-les cada vegada més. I això crec que és el que hem fet al llarg d'estos anys i això crec que és el cal reclamar també per al futur. Hem governat, efectivament, amb estabilitat. I ho hem fet pensat en la immensa majoria. Però el fet que hàgem governat amb estabilitat no vol dir, com vosté ha introduït al principi de fet, que les coses que passen fora d'ací ens afecten. I per això en el principi del meu discurs vaig intentar definir amb rondunitat allò que crec que, no independentment, sinó tenint en compte tot el que ocorre a Espanya i a Europa, ens interessa com a valencians portar endavant. Que no pot estar renyit amb allò que els interessa a la resta, però que sí que ha d'estar clarament definit el que ens interessa a nosaltres.

I el que ens interessa a nosaltres jo crec que ha estat bastant clar. És estabilitat, continuïtat en matèria de determinades polítiques, perquè, front a allò que vosté diu, jo sí que he expressat constantment en esta Cambra i fora d'esta Cambra, i al govern, les polítiques que pensava que haurien de ser adequades no per als valencians només, sinó vistes des dels valencians per a Madrid també. Perquè no crec que les polítiques que beneficien a esta comunitat perjudiquen a les altres, sinó al contrari. Crec que les polítiques que beneficien a esta comunitat beneficien també al conjunt d'Espanya. Perquè esta comunitat, sent clarament vinculada la seua capacitat i la seua potencialitat als projectes de l'entorn dels països europeus, són una referència per a fer possible un desenvolupament més sòlid, i al mateix temps també un desenvolupament més homogeni, més que compten tots, i estem pensant en polítiques que des d'eixa perspectiva siguen capaces de beneficiar al conjunt dels valencians.

Així ho vaig fer en la meua primera intervenció, així he procurat fer-ho al llarg de tot este debat i així procuraré fer-ho també en la gestió de govern que ens queda i la que estem fent i la que farem també en el futur comptant amb el recolzament dels ciutadans.

Crec que efectivament les empreses sòlides i amb vocació de permanència són les que tenen, sense cap dubte, el futur. Però estic convençut també que tots els qui es plantegen la construcció d'una empresa se la plantegen des d'esta perspectiva. Altra cosa és que tinguen recursos per a estar en el mercat i que encerten en les polítiques concretes que porten. Però, naturalment, els treballs de la Generalitat des del principi han

estat dirigits a fer possible que eixes empreses tingueren un marc d'estabilitat, han estat... *(Remors.)* Gràcies. Perdó. Acabe de seguida. Fan possible estes polítiques que les empreses estiguen en el mercat. Hem ajudat a les xicotetes i mitjanes empreses, hem desenrotllat el que vosté diu Banc Públic Valencià, amb tal èxit que a més ha sigut possible que siga la institució segona financera, sent un volum tan xicotet, en projectes, en finançar projectes a llarg termini d'esta comunitat. Estem fent-ho també a través de la Societat de Garanties Recíproques, les operacions que no caben en l'Institut Valencià de Finances i estem fent-ho també de tal manera que hem sigut els principals usuaris, al voltant del 25% dels crèdits de l'Institut de Crèdit Oficial, per a les xicotetes i mitjanes empreses en inversió. Vol dir que estem aprofitant i, sobretot, que estem donant oportunitats perquè les empreses i els treballadors puguen aprofitar el desenrotllament que en estos moments tenim.

I naturalment que corregir i regular el mercat és un paper que correspon a les institucions. I des de la perspectiva valenciana ho hem en el que podem, que no és molt. I des de la perspectiva espanyola intentem influir perquè es faça. I no solament és eixe paper, corregir i regular els desequilibris de mercat, és també en les polítiques de protecció i de seguretat als ciutadans on l'administració sí que pot fer més. I, és clar, és ací on la Generalitat fa més, perquè és la seua funció principal. De tal manera que les polítiques anticíclics són contemplades des de la Generalitat d'una forma eficaç, donant protecció i seguretat als ciutadans. Protegim moltes persones, protegim en tots els àmbit d'actuació pràcticament quasi, comptant molts àmbits concrets, a un milió de ciutadans valencians en les accions de la Generalitat. Són moltes les persones que a més s'han pogut acollir a molts dels programes que la Generalitat està donant, està disposant per a lluitar contra les desigualtats i també a protegir i a regular el mercat.

En qualsevol cas, i per a acabar definitivament, vull dir que la convergència europea és una realitat que estem intentant portar endavant, però no perquè l'objectiu siga la convergència europea, l'objectiu és situar a Espanya i a esta comunitat a nivell europeu. L'objectiu no és complir unes condicions, és que algunes d'eixes condicions són necessàries per a ser un país desenvolupat amb capacitat de generar ocupació i de competir amb els altres. No estem cecs pel que fa a complir unes condicions, estem abocats en intentar complir algunes d'eixes condicions perquè són el que distingeix a un país desenvolupat amb capacitat suficient de generar ocupació d'un altre que no ho pot fer. I per això estem compromesos amb això. Li vull dir que en la convergència és veritat el que vosté ha dit de la xifra quant al tema del setenta quatre i escaig per cent, però això és a tipus de canvi corrent, com també vosté sap, i no amb paritat de compra en el mercat en què estem per damunt del 80%. Estem apropant-nos i estem en bona via.

I, per no fer-ho més llarg, li vull dir que reconec que vosté té un projecte que està disposat a confrontar, que naturalment difereix en moltes coses de nosaltres, però que hi ha punts de convergència en què podem, i de fet hem treballat en el passat, i estic segur que podrem treballar en el futur.

Res més i gràcies.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor president.

Se suspén el Ple per un quart d'hora.

(Se suspén la sessió a les 12 hores i 35 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 13 hores.)

El senyor president:

Il.lustres Senyors Diputats, continua la sessió.

En representació del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Ramón i Quiles.

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies, senyor president.

Molt Honorable Senyor President de la Generalitat. Honorable conseller. Senyories.

Ahir vaig vindre amb la intenció d'escoltar el parlament del meu president, del president dels valencians, i en gran part del seu discurs em va semblar que estava parlant-nos el delegat del govern espanyol en la nació valenciana. Quan parla vosté de l'eufemisme de «l'interés general» està demanant als valencians que se supediten a l'interés del govern de Madrid. I això ni és lícit ni tolerable per a esta societat. L'interés general és l'interés compartit d'un ciutadà d'Alcoi, Sagunt, Alzira o Nules, i no l'interés de la meseta, senyor president. I ni vostés és el delegat del govern ni este és el país de les meravelles que ens pintava ahir.

Es demana, en nom del govern valencià, cohesió i consens en la societat valenciana. Almenys al voltant dels eixos bàsics. I fa temps que des del nacionalisme valencià, tant des de les propostes teòriques revisionistes com des de la praxi de les organitzacions cíviques i polítiques valencianistes, hem demanat i oferit eixe consens.

Si la democràcia és la ideologia i el sistema que *auna* tots els partits polítics que estem presents ací, nosaltres estimen que la valencianitat també ha de ser la ideologia marc de totes les formacions polítiques valencianes. La democràcia i el valencianisme han de ser el marc de referència compartit per tot el conjunt del sistema polític i social valencià, el dels nacionalistes valencians i el dels no nacionalistes.

El valencianisme ha de proporcionar eixe consens i cohesió que reclama el Consell per a millorar radicalment la qualitat de vida dels valencians. El valencianisme ha de fer que totes les forces polítiques valencianes reclamen un millor finançament que evite, almenys en part, l'expoli econòmic que patim. El valencianisme és el que possibilitarà un consens en infraestructures bàsiques per al desenrotllament econòmic i la creació de llocs de treball. Un consens per a cohesionar i vertebrar el nostre territori, un consens per a potenciar i normalitzar la cultura i la llengua valenciana, un consens per a preservar el nostre bosc i el nostre medi ambient. Tots estos objectius han d'*aunar* al nacionalistes valencians i als no nacionalistes.

Entenc que el valencianisme no ha de ser patrimoni exclusiu d'Esquerra Nacionalista Valenciana ni d'aquells que són o es diuen nacionalistes. El valencianisme ha de ser denominador comú de les organitzacions polítiques valencianes.

Sabem, senyor Lerma, que vosté no és nacionalista, que no és nacionalista valencià almenys. I el respectem plenament. Vosté pertany a un partit nacionalista espanyol i estatalista. El que no ens sembla adequat és que vosté no coparticipe ni superficialment tan sols del valencianisme, que per disciplina i estructura haja d'acatar constantment ordres i dictats de Madrid. Opinió esta amplament compartida pels ciutadans valencians i fins i tot per il·lustres membres del seu partit, com recentment ha hagut denúncies del seu seguidisme a Madrid. La seua política genoflexa i obedient als dictats de Madrid la coneixen fins i tot la majoria de xiquetes i xiquets valencians. Que, si haguérem de posar-li un llinatge que resumira els seus dotze anys de presidència, no dubtaríem en nomenar-lo Joan *El Submís*. O, mejor, Juan *El Sumiso*, en castellà, evidentment. Vosté és precisament el contrari de *Juan Sin Miedo*, l'antònim del personatge dels contes infantils. Juan *El Sumiso*, deiem, perquè la seua actitud reivindicativa en Madrid ha sigut senzillament inexistent. A mi de vegades, com a senador valencià,

crega que m'incomada oir les crítiques que els meus companys d'altres comunitat autònomes fan de vosté.

Quan des d'Esquerra Nacionalista Valenciana aconseguirem canviar-li el nom a l'autovia de Levante per autovia Madrid-València, em recordaren que això ho havia intentat gestionar personalment Juan Lerma. I, òbviament, no ho havia aconseguit. Ni una cosa tan senzilla i aparentment inocua aconseguix vosté com a president de tots els valencians. No s'ha guanyat vosté respecte en les administracions de Madrid. Polítics i funcionaris de la Meseta el consideren un *levantino* callat i disciplinat. Quan el comte-duc d'Olivares va qualificar els valencians de «muelles» ho va fer sense conèixer-lo personalment. Perquè si no, els adjectius hagueren pogut ser molt més durs.

Vosté ha preferit ser secretari general de la sucursal del PSOE a València que president dels valencians. I és una tria que, lamentant-la, la respecte. El que en canvi no podem permetre és que utilitze el mateix esquema de funcionament en l'interior del seu partit. Ha de ser el president a qualsevol preu i per a d'això, si cal fer mal a l'organització i limitar i castrar el seu creixement, no dubta en fer-lo. Molts recordem a l'alcalde d'Elx especialment per les seues declaracions on reconeixia que els il·licitants eren valencians i no alacantins. La nació valenciana ha estat castrada, limitada, per la seua actitud submissa.

President, per a mantenir-se com a president del Consell ha permès que el territori valencià fóra desplaçat de l'eix Barcelona-Madrid-Sevilla de l'any 1992. I ha acceptat la barbaritat que suposa el tren de gran velocitat Madrid-Sevilla, quan els tècnics i especialistes reconeixien el que demandava des d'ací: el TAV Alacant-Barcelona. Ha transigit amb el desmantellament de Sagunt i que els afectats de la presa de Tous estiguen anys i anys sense cobrar. I un llargíssim, llargíssim desgràciadament, etcètera.

Diffícilment pot considerar-se vosté mínimament valencianista quan ha governat d'esquenes a les Corts Valencianes. No sols ha fet cas omís a proposicions no de llei aprovades en esta casa, i a més a més s'ha limitat contínuament al control parlamentari, sinó que ha demanat permís a Madrid fins i tot quan ni calia i ha obviat, pel contrari, el garant de la sobirania del poble valencià.

L'acord de les comunitats autònomes de l'eix mediterrani signat pels governs de València, Catalunya, Balears, Múrcia i Andalusia, no ha sigut refrendat per este Parlament. I en canvi sí passà per les Corts de Madrid. Torne's a llegir vosté, senyor Lerma, l'article 42 del nostre Estatut d'Autonomia. Des de la seua dependència madrilenya formalitzà un acord de manera antiestatutària i jo qualificaria que d'il·legal, burlant-se del legislatiu, del legislatiu valencià, i, això sí, l'ofrenà immediatament al centralisme demanant permís a Madrid, que no calia.

President, vosté és responsable d'una altra cosa de la qual no podem enorgullir-nos: de la primera reforma de l'Estatut d'Autonomia que vosté va protagonitzar. Fruit de la seua submissió i del consens, per suposat, de tots els partits centralistes. Per la qual hem perdut la capacitat de dissoldre esta cambra, quan la resta de nacionalitats, incloent el seu company de partit d'Andalusia, sí que la tenen.

En estos dotze anys hem aconseguit una autonomia limitada i sobretot vigilada. Nosaltres, que apostem per recuperar la sobirania nacional del poble valencià, ens contentaríem a curt termini amb un autogovern ampli i seriós, que no el que tenim ara.

En la mateixa situació que València es trobava Canàries. Davant la segona reforma de l'Estatut, vosté d'immediat va frenar la reforma, que no canviava res. Canàries, en el mateix acord centralista, va decidir no frenar res i es dedicà a estudiar amb profunditat quin és l'Estatut que volien. Hui, al contrari

que nosaltres, està en tràmit la reforma que reconeix explícitament com a nacionalitat i els atorga les competències polítiques i de gestió que ells han decidit, no aquelles que va decidir l'acord centralista.

València és una nacionalitat i no una regió. Això és una afirmació de l'Estatut d'Autonomia que tots devem respectar. I això conve recordar-ho no només en els discursos institucionals del Nou d'Octubre, sinó constantment. I recordar-ho al govern de Madrid. I, com a nacionalitat històrica que som, com a nació que és, li correspon encara un major autogovern.

És cert que tenim un nivell competencial equivalent a les mal anomenades nacionalitats històriques. Però també ho és que ens falten essencials competències polítiques que ens diferencien de les històriques, a més a més que les competències de gestió hem d'augmentar-les molt més.

L'Estat espanyol s'ha quedat massa xicotet per a les grans qüestions com macroeconomia, la moneda, l'estabilitat. Sobretot la moneda.

Pel contrari, estes, que hem d'entregar-les i han de ser delegades a Europa, l'Estat així mateix és massa gran per a gestionar aspectes que directament i immediatament afecten els ciutadans valencians, com l'ocupació, la cultura, l'educació, la sanitat, etcètera. En este àmbit és on la Generalitat té més, si cap, sentit i utilitat.

L'autogovern dels valencians ens correspon no només per qüestions històriques, que també, sinó per la voluntat de les nostres Corts nacionals, fins i tot per motiu utilitaristes. Teòricament no hi ha millor gestor per a la seguretat interior, l'ocupació, l'indústria, el comerç, l'agricultura, i tants altres, que la mateixa Generalitat. És per això que li demanem que deixem el model actual de policia autonòmica i creem un nou cos nacional de policia valenciana que assumisca paulatinament les funcions de les forces i cossos de seguretat de l'Estat en València, a l'igual que ocorre a Euskadi i Catalunya.

Li demanem també assumir les funcions de l'Inem, perquè estem convençut que des de València podem baixar els altíssims percentatges de desocupació, molt més superiors a la mitjana europea.

També volem que des de l'assumpció d'una actitud més reivindicativa siga prioritari per al seu govern un nou finançament que millore el que gaudim en el present, com vosté ha arribat a reconèixer en tot moment.

La nació valenciana és expoliada anualment amb més de 800.000 milions de pessetes. I el pròxim dia 29 de març té vosté una compareixença en la ponència del Senat sobre finançament autonòmic. En ella espere que no faça fugina, com en les altres, i que plantege seriosament els greus problemes de finançament insuficient que tenim. Si no fa valdre a Madrid els interessos de la majoria dels valencians, quin sentit té que continue vosté de president de la Generalitat? Madrid no sols paga mal, sinó tard. Els interessos per la tardança en la transferència de recursos vosté ho ha valorat molt bé. No podem ser nosaltres els responsables de la tardança del govern, dels seus correligionaris.

President, els nacionalistes valencians demanen per a la Generalitat els concerts econòmics com a fórmula que permeta el relleu econòmic, social i cultural d'este país. Que fóra la Conselleria d'Economia la que assumira la gestió completa de l'impost de la renda i de societats; i que establira un cupo solidari per al manteniment de les despeses generals de l'Estat. Un cupo amb una quota fixa i no variable. Segons el grau, nivell, inversions i infraestructures del govern de Madrid en la nació valenciana.

No volem una altra cosa que recuperar la sobirania econòmica que gaudiem fins al 27 d'abril de 1707. Segons vosté, hem recuperat l'autogovern que gaudiem en l'època foral. I els

concerts econòmics són una prova rotunda i evident en la seua contra.

No obstant, i fins que arribem al cent per cent de l'impost de la renda i societats, hem d'augmentar progressivament la nostra quota de finançament. Actualment, la majoria dels recursos que es tornen a Madrid, que es trauen de les nostres butxaques, van destinats amb caràcter finalista. Això no és sobirania, ni fins i tot autonomia. Això és una mera descentralització. Sense economia —ho hem dit moltes voltes i ho tornem a dir— no tindrem cap classe d'autonomia.

A Madrid els valencians hem de conformar una *lobby* de pressió. President, per damunt de diferències partidistes, els valencians tenim coses importants en comú. I no som tan ingenus com per a demanar-li que abandone els interessos partidistes. Només li demanem que, defensant-nos, es defense vosté mateix, perquè ser president d'una nacionalitat forta i pròspera com la valenciana és ser més president que ser-ho només d'una regió submissa i que genoflexa als dictats de Madrid. Tots eixim guanyant. I vosté el primer.

Per eixe motiu en les quatre ponències que estan obertes a Madrid, la reforma de la Constitució, la de finançament autonòmic, la de repartiment dels fons estructurals provinents de la Unió Europea i la de presència de les comunitats autònomes a Europa, són totes elles importantíssimes per a portar a Madrid i a Brussel·les la veu de València, lliure i unida, junt a la pluralitat que sempre l'ha caracteritzada. No faça vosté una absència, perquè els interessos valencians estaran absents amb ella i estaran absents allà on encara es decideixen. Perquè hui a Madrid es decideixen encara massa coses que afecten a tots els valencians. I vosté, president, ho sap molt bé.

I per això no és admissible que en esta casa, que sap que esta excessivament limitada pel govern central, es vote pels socialistes valencians a favor del cobrament dels damnificats de Tous, del transvasament d'aigua, del Consell Metropolità de l'Horta, i a Madrid els socialistes valencians voten en contra. La incoherència genera a mig i llarg termini incredibilitat. I això pot conduir a la presidència a candidats d'encara menor credibilitat des d'una perspectiva valenciana.

Però no només ha fallat en estos dotze anys l'actitud davant el govern de Madrid, sinó la mateixa política interior ha pecat de no valencianista. No s'ha vertebrat, per exemple, el territori adequadament. En els seus objectius, la cultura i la llengua pròpia han rebut un tractament baix mínims. Dotze anys, president, és molt de temps per a poder exigir-li resultats.

President, li sembla a vosté que dotze anys no són prou per a abordar i dur a esta cambra una llei de comarcalització? Mire vosté, la vertebració del territori, de la nació valenciana, es troba encara pendent d'abordar-la seriosament, especialment en les comarques del sud del nostre territori, fruit de l'enfrontament que l'Estat espanyol ha tractat de fer per a desunir els valencians. Ha crescut el sentiment d'antivalencianisme. Efectivament, el Partit Popular té una gran part de culpa en el desentrellament del fèndem de l'alicantinisme o el cantonalisme. Però vosté ha fomentat el provincialisme.

En primer lloc, la manca de comarcalització no sols ha provocat que la qualitat de vida dels ciutadans que no viuen en les tres capitals provincials no augment, com li haguera correspost, sinó que ha evitat que la tornada de l'autogovern implicara una millor distribució de la riquesa i dels recursos disponibles.

En què han quedat amb les FM? En què ha quedat aquella regulació per a la concessió, en la qual es demanava que almenys el 50% fóra en valencià? Aquella obligació hui veem que ni tan sols un 10% és utilitzat en aquelles cadenes. El valencià una vegada més és gastat per a allò trivial, accessori, festiu o folklòric. Per a tot el demés amb «la llengua de l'imperi», per molt que vaja contra la seua mateixa legislació.

I la comarcalització, que és l'única manera de superar el provincialisme, no s'ha fet. Els governadors civils són una figura anacrònica que hauria de desaparèixer. Les Corts Valencianes acordaren per unanimitat instar el govern de l'Estat la seua transformació. L'estat autonòmic ha suposat una superposició de l'antic estat centralista, però la instal·lació d'aquell no suposà la desaparició d'este. La superposició d'administracions implica ineficàcia, balafament dels recursos públics i conflicte de competències. Cal una racionalització de l'Estat que repercutisca en una millora administrativa.

Des d'Esquerra Nacionalista Valenciana reclamem la desaparició de les diputacions provincials en territori valencià. Les comarques i la mateixa Generalitat han d'assumir totes les seues competències. Provisionalment i progressivament s'han d'anar buidant estes i els recursos econòmics i humans repercutir d'una manera més efectiva i més valenciana.

Fomentar el provincialisme, com ha fet vosté, per activa o per pasiva, condueix indirectament, i per lògica, al consorci del Sudeste, un projecte segregacionista que aposta per trencar la unitat territorial del històric Regne de València. I no haurem de recordar ací allò que la infraestructura determina la superestructura per a comprendre el perillós d'esta aventura sudista i antivalenciana. En una taula rodona tinguí l'oportunitat d'escoltar el secretari general de la Unió de Llauredors i Ramaders, els seus laments anaven a les altres patronals agrícoles que, com estaven estructurades provincialment, rebien més subvencions proporcionalment en traure de tres bandes que ells, que eren una única associació i organitzada, no en tenien.

O el fet que el govern valencià, a requeriment de la ponència del Senat d'enclavaments territorials, no haja tingut temps en més de sis mesos per a pronunciar-se sobre la valencianitat o no del Racó d'Ademús. És un escrit que està pendent en rebre allí. Els fets parlen per ells mateixos.

El mateix es pot dir de la campanya *La comunitat* i de la turística marca *Mediterrània*. La comunitat? Quina comunitat? La de veïns? La de propietaris? L'estratègia de suprimir l'autèntic substantiu que defineix al territori i als habitants d'este país no sols no és valencianisme, sinó més bé just el contrari.

Per altra banda, respecte a la normalització i promoció de la llengua i cultura valenciana, estos dotze anys també han sigut agarrats amb el valencià i amb la cultura pròpia, la valenciana. Començaren bé. Certament, la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià era un instrument legal vàlid per a una primera etapa en la recuperació del valencià, però vosté, president, l'ha convertida en una *lleï florero*, incomplint-la reiteradament en les diferents conselleries. En esta mateixa casa ja fins les actes comencen a estar redactades exclusivament en castellà, encara que és una de les institucions valencianes que més compleix la llei d'ús. I és lamentable que la lacònica i buida comunicació del Consell, que es va remetre a penes 24 hores ans als grups parlamentaris amb motiu d'este debat, estiga redactada íntegrament i exclusivament en castellà.

Diffícilment incentivarem als nostres (*inintel·ligible*) nacionals si des de la mateixa Generalitat no es treballa des de l'exemple. No és només que no tindran massa força moral per a criticar a un candidat a la presidència del govern valencià que no coneix els dos idiomes oficials de la nació valenciana. S'imaginen, senyories, que un candidat a la Generalitat no sabera expressar-se en castellà?

El senyor president:

Senyor Ramón.

El senyor Ramón i Quiles:

Senyor president, acabe immediatament.

El senyor president:

No es fique en terreny que no li pertoca. Ja sap el que li...

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies.

Entra dins d'allò imaginable? És admissible que tota una consellera de Cultura no sàpia parlar ni usar la llengua valenciana? Des de l'analfabetisme en valencià, es pot gestionar la cultura? I que no es faça demagògia amb suposades imputacions xenòfobes o cosa per l'estil. El conseller d'Educació, el senyor Joan Romero, ha nascut a Castella-La Manxa, però viu en esta terra i s'ha esforçat per conèixer i parlar la seua llengua pròpia. Tots valorem molt positivament la voluntat del conseller per expressar-se en valencià. El que lamentem és que no siga contagiosa eixa voluntat dins el mateix govern valencià. Creem que els líders públics tenen una gran responsabilitat, amb el seu exemple, d'incentivar a la ciutadania el conreu i la normalització de l'idioma valencià.

Vosté, president, confon normalització del valencià amb educació en valencià. I sent important esta, no és l'únic canvi on cal reactivar la nostra llengua pròpia. I en la pròpia educació, quin percentatge de xiquets acaben l'escolarització o entren en la universitat sabent llegir i escriure en valencià? I quants l'usen? Una dada. En l'educació, en la universitat de València, pràcticament el 25% dels alumnes, exactament el 23,8, sol·licita les classes en valencià; només s'oferta el 13%. En dotze anys supose, senyor president, que no hi ha hagut temps suficient per a crear un diari en valencià ni tampoc per a fer un Canal 9 realment en valencià. Ni molt menys per estrenar cap pel·lícula en sales comercials en valencià. Ni per suposat per a introduir-lo en la informàtica ni en els jutjats. Massa temps per a tants exigus resultats.

Per últim, president, la situació del nostre medi ambient és difícil. És cert que no podem responsabilitzar el govern valencianista dels canvis climàtics que provoquen sequera i incendis forestals. Però el que és evident és que la defensa dels ciutadans de la comarca dels Ports ha sigut tardana i insuficient. Cal tancar la central tèrmica d'Andorra. La Foia de Bunyol no la podem convertir en el femer d'Europa. I no només s'ha reforestat poc, s'ha reforestat malament, sense espècies autòctones, i no s'ha delimitat encara els avantatges econòmics que suposen per a alguns depravats.

Si vosté, senyor president, perd la presidència de la Generalitat, no serà tan sols pels encerts del grup majoritari de l'oposició com del seus gravíssims errors que l'han enfosat. No obstant això, el nacionalisme valencià, com a dialogant i pacifista que és, li tendeix una mà per a elaborar eixe consens democràtic i valencianista que porte a la nació valenciana junt als països més avançats i modernistes d'Europa. Vosté te la paraula, senyor president, en les seues mans està.

El senyor president:

Moltes gràcies.

També, en representació del Grup Mixt, té la paraula el senyor Ansuátegui.

El senyor Ansuátegui Ramo:

Gràcies, senyor president.

Senyor president de la Generalitat.

Senyors consellers.

Senyores i senyors diputats.

Entrar a estes altures del debat de política general sobre l'estat de la comunitat i analitzar la situació dels diferents sectors de la societat valenciana, després de la intervenció de la resta dels grups que han intervingut en este debat, no és tasca fàcil, excepte que entrara en una línia de reiteració de plante-

jaments en alguns aspectes catastrofistes i carents d'estar portant a terme un debat de la situació real de la Comunitat Valenciana.

És cert, senyories, que no són temps per a llançar les campanes al vol, però molt menys d'actituds polítiques en què preval el tot val per tal de determinar la gestió de govern i de missatges catastrofistes en el sentit de comportaments que vénen a donar lloc que el fi justifique els mitjans.

Crec, senyories, que no podem evitar reflexionar i valorar que ens trobem davant la realitat d'estar celebrant este debat de l'estat de la comunitat a dos escasos mesos d'unes eleccions a la Comunitat Valenciana, a unes eleccions que determinaran la composició d'estes Corts Valencianes i, per tant, del govern de la Generalitat Valenciana.

Jo no vull entrar en esta línia, en esta situació, perquè no és el meu paper en este debat, crec, no represente a cap grup, ni cap opció, ni estic en una postura electoralista davall cap concepte. El que no em lleva que en este debat faça una reflexió, des del meu punt de vista personal, ja que no em represente no al meu grup, com en altres ocasions, sinó només a la meitat del meu grup, com ací es podrà posar de manifest.

Crec que en este moment que és necessari avançar en consolidar la recuperació econòmica ja iniciada, en uns moments que han pogut observar que al llarg d'este debat s'ha responsabilitzat al govern de l'augment de l'atur, de la crisi econòmica, dels incendis forestals, de les carències en la sanitat i en l'educació, dels dèficits en infraestructures i dels problemes de l'agricultura, que s'ha portat a terme la crítica en la política d'incentius a les empreses per a la seua modernització i fer-les mes rendibles, però que, al mateix temps, en esta línia de crítica, que no compartisc i vull fer una menció especial al comportament dels agents socials, no s'ha fet cap referència en este debat. Comportament responsable quant a la seua participació en fer possible esta recuperació econòmica.

Si caldria criticar alguna cosa a estos agents socials i al món de l'empresa, és aquelles persones que utilitzen les organitzacions empresarials per a fins polítics personals de catapultar-se a liderats polítics que després resulten ser una frustració o un fracàs, com s'ha posat de manifest en més d'una ocasió. O el comportament d'aquelles altres entitats empresarials que són utilitzades com a reclams per a opcions polítiques determinades, en la qual sempre m'he manifestat en contra i així m'ha pogut anar en determinats moments de la meua trajectòria política.

Jo crec, senyories, que la situació actual de la recuperació de la nostra economia i, per tant, de l'economia de la Comunitat Valenciana, està motivada per una sèrie de factors que ací han passat desapercibuts, que no s'ha fet pràcticament cap menció i que no podem obviar en cap moment és l'esforç que s'ha fet des que es va assumir l'autogovern en esta comunitat. I els qui han tingut l'oportunitat de viure-ho durant estos dotze anys, partien de les mancances, de les responsabilitats de govern, de les actuacions no encertades o que no han portat els fruits desitjats per part del govern de la Generalitat Valenciana, és evident que la situació de l'estat de la comunitat no es tot el satisfactori que a tots ens agradaria. Que hem estat sumits en una greu crisi econòmica, que no només ha afectat a esta comunitat, sinó també a la resta de l'estat espanyol, però no podem negar, a no ser que es faça per interessos electorals, els avanços i el progrés en l'autogovern. Insuficient? Per suposat. Insuficient.

Però es pot i s'ha de criticar les llistes d'espera en la sanitat, però al mateix temps s'ha de posar de manifest l'esforç inversor en la xarxa d'hospitals comarcals i de centres de salut que s'ha portat a terme en molts municipis de la nostra comunitat. De la mateixa manera que es pot criticar, i s'ha de

criticar, la mancanca d'eixe mapa escolar i l'existència de mancances en l'educació, millorable en tots els llocs, però al mateix temps s'ha de reconèixer l'esforç inversor en la construcció de centre d'EGB i l'esforç que s'està fent per a portar a terme la construcció de centres de secundària per a l'aplicació de la Logse. O l'esforç que s'ha fet, després de molts debats, per suposat, i de molta incidència per part d'estes Corts, de reivindicar i aconseguir eixa univertitat Jaume I per a la província de Castelló.

O en matèria d'infraestructures les mancances són importants, però tampoc no podem negar als que visitem els pobles de l'interior i la nostra xarxa de carreteres l'esforç que s'ha fet en este pla de carretes, i el que es pretén portar a terme en este segon pla, a tots els llums creem que insuficient. Però crec que la crítica hauria d'haver anat dirigida que este govern ha pogut assumir obres que no li corresponien, i que li corresponien al govern central en matèria de infraestructures viàries, com era la variant de Castelló, però que calia assumir-la perquè així ho demandava la societat de Castelló, a pesar que després se suportaren les crítiques d'haver-se fet; primer, perquè no es feia i després perquè s'ha fet.

Jo també vull manifestar que tenim mancances en este estat de la comunitat, que durant molt de temps han sigut motiu de debat en estes Corts, de no tindre eixe tren d'alta velocidad, com demanàvem els valencians, i que sembla que ara es pel camí d'aconseguir-ho. O bé eixa autovia València-Madrid que s'ha retardat tant de temps i que ha sigut motiu de tants i tants debats en estes Corts.

El Pla de sanejament de la Comunitat Valenciana crec, senyories, que és també un objectiu que s'ha assolit des de l'esforç de totes les forces polítiques d'estes Corts, no només del govern, sinó d'aquelles forces polítiques que han portat el debat i la necessitat d'afontrar este pla de sanejament. Quants municipis de la nostra comunitat queden avui en dia sense eixes infraestructures per al sanejament de les nostres aigües? Molts poquets, molts poquets. L'esforç ha de continuar en eixa línia, i esperem que en una pròxima legislatura el govern de torn que li toque, per la voluntat del poble valencià, continue en la mateixa línia quant a millorar les nostres infraestructures tant viàries com de sanejament.

I com també no podem negar l'esforç en la política cultural de la nostra comunitat. Quants municipis disposen avui en dia de teatres, auditoris, pavellons poliesportius que era inimaginable poder assolir pel seu esforç econòmic i en base als seus pressupostos? Quants? Crec que és necessari no anar als pobles només a les festes o a les processons, s'ha d'anar als pobles a conèixer les seues mancances i quina és la seua realitat, i a reivindicar i a portar pels llocs adequats eixa reivindicació, fent projectes seriosos i no polemitzant en la consecució de molts d'ells.

Com és possible que en este debat no s'haja fet referència a la situació turística de la nostra comunitat i de les polítiques que s'han pogut portar a terme i, al mateix temps, de les mancances que s'han tingut en la política de turisme de l'interior? És una mancança molt important que jo trobe a faltar en este debat.

Com també hi he trobat en falta, excepció feta del portaveu d'Unió Valenciana, que no s'haja fet referència o no s'haja entrat a debatre amb més profunditat què passarà amb la nostra comunitat, quin serà l'estat de la nostra comunitat si no comptem amb eixe Pla hidrològic nacional, que altres grups —que jo no compartisc la política de l'Espanya seca o l'Espanya humida, no l'he compartida ni la compartiré mai— no han fet referència i no han fet cap reivindicació, però sí que espere veure alguna proposta de resolució en esta línia, perquè la nostra comunitat necessita eixe Pla hidrològic nacional com l'aigua que cada dia bevem tots.

Jo vull posar de manifest també l'esforç que hem fet tots, tots sense excepció, per la normalització lingüística de la nostra Comunitat, en la normalització del valencià. Prou pesem molts valencians i moltes persones com jo que, parlant dia a dia el valencià, no vam rebre en el seu moment la seua ensenyança a l'escola. Creem que en eixe esforç i eixe avanç cal aprofundir, no cal crear crispació en el tema de la llengua, perquè aquell que cree crispació en el tema de la llengua o aquell que cree crispació en el tema cultural més tard o més prompte políticament pagarà les seues conseqüències, perquè així ho ha demostrat la història i així serà.

Jo crec que no es poden negar tampoc els avanços que hem fet en política social dirigida a la tercera edat. Insuficient, insuficient si es vol, però a totes llums aquí està. I crec que cap govern, siga del signe que siga, siga del signe socialista o siga del signe del Partit Popular, va a poder dur a terme grans diferències en algunes d'estes línies bàsiques i fonamentals que hem aconseguit tots, tots els valencians des de l'autogovern i des que estes Corts en la primera legislatura van entrar a debatre ja les carències i les necessitats que teníem en esta comunitat.

Per suposat que allò fet no és suficient, que és necessari aprofundir en estos camps i en esta línia. Que s'ha d'ampliar i millorar l'assistència sanitària o la qualitat de l'ensenyament és una cosa que ningú no podem negar en estos moments. Allò no acceptable ni presentable és la negació de la realitat, encara que esta realitat haja sigut fruit de polítiques dutes a terme per altres opcions polítiques, que s'haurà pogut discrepar o que se'ls haurà pogut acusar en algun moment de falta de diàleg, de falta de consens, però que l'evidència està aquí, i que per suposat que són molt millorables, i en eixa tasca crec que hem d'estar tots els valencians de les diferents opcions polítiques.

No podem entrar, i hem de descavalcar totalment, i jo espere que això es duga a terme si no en esta legislatura, en la propera, és la política de la desqualificació, la falta de la cultura del consens, del diàleg, i la falta de la vertebració de la nostra comunitat, des de posicionaments diferents, però consensuant les línies generals de la nostra política.

I acabe, senyories, acabe. Este és un debat que, vulguem o no, té un reflexe en la societat eminentment electoral. No ens podem abstraure d'ell. Jo crec, senyories, i jo espere que algú ens ho explique, que ací s'han fet propostes de dur a terme un altre debat, pareix que paral·lel a este, per a debatre propostes alternatives. Jo voldria que algú m'explicara com i de quina manera. Perquè jo crec, senyories, que este es el debat de l'estat de la comunitat, que des de la crítica a la gestió de govern deu de ser quan les diferents forces polítiques en clara vocació de govern, aquells grups que veguen la possibilitat de governar esta comunitat o que es consideren «bisagras» per a ajudar a la governabilitat de esta comunitat, és ací i ara i en este debat quan han de portar les propostes de resolució, on s'han de debatre estes propostes de resolució i no llançar un missatge superflu a la societat valenciana, demanant i acceptant un debat que de segur no es va a dur a cap, i temps al temps per tal que em donen la raó a les meues paraules.

Jo crec, senyories, que estos projectes de futur és important que existisquen, és important que hi haja alternatives en l'autogovern de la nostra Comunitat i en tot estat democràtic. Crec que s'han de fer en uns moments de la màxima serietat i el màxim rigor.

Jo vull acabar la meua intervenció reconeguent l'esforç que han fet els agents socials en la nostra comunitat i en la resta de l'Estat espanyol per, amb els seus sacrificis, ajudar a esta recuperació. Però al mateix temps no s'ha de negar els mitjans que s'han posat a disposició del món de l'empresa i del món social per a fer possible que tots units, des de la discrepància, des de projectes alternatius, sense crispació, sense debatre la vida i les

discrepàncies polítiques a través dels jutjats, i pareix que este país haja d'estar governat per la justícia, com està ocorrent en altres països europeus, jo crec que este és un camí erroni, un camí el qual es pot iniciar, però que no té final i, per tant, espere i desitge que en el debat de les propostes de resolució que presenten els diferents grups, i que jo ja anunci que no vaig a presentar ninguna al respecte, podem conèixer les alternatives, podem conèixer les correccions a estes carències i a estes deficiències que hi ha en la gestió de govern, però que ni és tot rof ni s'ha deixat de fer res, perquè hem avançat moltíssim i hem millorat moltíssim en tots els aspectes de la vida dels nostres pobles.

Que es pot millorar? Per suposat. Que es pot economitjar? Per suposat. Que ha d'haver alternatives? Per suposat. Però també els valencians necessiten en este moment tranquil·litat, diàleg, discrepància i propostes serioses i riguroses que des del respecte a totes les forces polítiques puguen conèixer.

I acabe ja agraint a tots els grups polítics el to amb el qual han fet este debat, on crec que no ha hagut crispació, que crec que ha sigut un debat seriós, rigorós i, des del posicionament de cada grup, respectable.

Res més i moltes gràcies.

(Ocupa la presidència l'Excel·lent Vice-president Primer, Senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ansuátegui.

Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Gràcies, senyor president.

Fonamentalment per agrair l'esforç personal dels dos diputats que han intervengut i per a explicitar algunes posicions.

En primer lloc, que els dos han fet un esforç important d'exposició. Un més pegat al terreny, en el cas del senyor Ansuátegui; un altre més en el terreny dels principis, igual de respectable. Uns més coincidents i els altres menys, però en qualsevol cas no reiteraré coses que ja he dit en este debat. El que sí que vull és aclarir algunes coses que s'han mencionat i que han sigut aportació nova.

En primer lloc, que jo crec que esta idea repetida constantment, una per no atacar a Madrid i l'altra per atacar a Madrid. El govern de Madrid és del senyor Leguina, el Govern d'Espanya està en Madrid, però és de tots, i ens afecta a tots, naturalment. Però sí que voldria dir una cosa. Per un costat hem sigut crítics i reivindicatius quan ha pertocat ser-ho. I, per altre costat, hem ajudat a què les institucions governen i puguen entendre's i solucionar problemes, i que no facen fonamentalment competència entre si, perquè cadascú té la seua competència i les seues responsabilitats.

Però si no s'ataca a Madrid, la qual cosa no forma part, naturalment, dels objectius de cap govern, i ha de fer-se en funció fonamentalment de les coses que es fan, i som una de les comunitats autònomes que en defensa de la seua legitimitat i de la seua capacitat més recursos de inconstitucionalitat ha presentat contra algunes lleis, si no s'ataca —repetisc— es diu que no s'ataca i, si s'ataca, es diu fonamentalment que hi ha discrepàncies. Perquè encara recorde... —no es reconeix el mèrit i l'erforç que es fa, sinó que s'utilitza per a dir que hi ha discrepàncies i divisions importants— ...encara recorde una polèmica molt vella, per la qual el president de la Generalitat va ser molt atacat, que és la creació de la Televisió Valenciana, per a dir que en realitat l'interés fonamental d'alguns de l'oposició és criticar pel que siga i no que es faça una cosa o una altra, que els és igual.

Sí que vull aclarir, fonamentalment, que efectivament en el Senat hi ha pròximament un debat que començarà este mes,

amb la intervenció del ministre, i pel qual passaran totes les comunitats autònomes, sobre la reforma del sistema financer. I, efectivament, participarem com a valencians en el debat. I li vull afegir: no solament participarem en el debat, hem participat en l'elaboració de la reforma i, abans que uns altres facen anticatalanisme, que a partir de hui ja començaran a fer, perquè una de les conclusions del debat fa referència al tema autonòmic, li vull dir amb claretat, per a esta Cambra i per a tota la societat, que les reformes proposades en el llibre blanc, la defensa que nosaltres farem de la qual, i totes les coses que es van a reformar, estan fonamentades en els plantejaments sobre la reforma del sistema de finançament autonòmic que hem fet els valencians i són en bona part contràries a les que han fet els catalans. La via és la via valenciana. I aquesta probablement, abans que comencen a fer anticatalanisme de nou, anuncie que és la posició del govern valencià, que serà la de la Comissió d'experts que es veurà. I ho defensarem amb contundència i amb precisió.

I una altra qüestió que també ha sigut objecte per vosté de tractament, i que també és un tema del Senat, com vosté planteja, no estic disposat a discutir-la, que és la valencianitat del Ricón de Ademuz. No estic disposat a discutir amb ningú això, perquè és una cosa que tinc absolutament clara i meridiana.

I respecte al senyor Ansuategui doncs poques coses podria jo afegir a allò que ell ha dit. Jo crec que francament, molt pegat al terreny, ha fet un bon reconeixement de les coses fetes i ha deixat constància que queden coses per fer, amb la qual cosa estic d'acord. Però sobre tot crec que és importat més viatjar, com es recomanava anteriorment, però al contrari, i veure les coses que s'han fet. I jo crec que des del punt de vista de les coses que s'han fet, no jo com a president del govern valencià, sinó tots els ciutadans valencians, podem estar bastant orgullosos, perquè no són exclusivament obres, són fonamentalment obres que solucionen problemes i que dinamitzen la nostra societat. I hi ha afortunadament moltes repartides a la nostra geografia i són molt importants per al progrés de tots els ciutadans.

I, finalment, dir-li que estic d'acord amb el senyor Ansuategui amb tota rotunditat que en el debat de l'estat de la Comunitat és el moment de debatre els projectes que té cadascú, malgrat que cadascú considere que és o no el moment de desvetllar els secrets millors guardats de la història d'Espanya.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Ramón.

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies, senyor president.

Senyor president de la Generalitat, li donem les gràcies pel to i per la deferència que ha tingut en la seua resposta. I només per a fer un parell de puntualitzacions.

Tots sabem que el valencià està necessitat. I vosté ahir ens deia que era una ajuda que calia prestar-li perquè hi havia una obligació moral. I jo crec que sí, que moral sí, però no obligació, una devoció moral que hem de tindre tots els valencians. I que haurem de fer-la des del poder per tal que estiga absolutament a l'abast del poble i que el poble ho prenga amb naturalitat.

Per tant, eixe valencianisme que nosaltres li reclamem estic segur que està en gran part del seu partit. L'única cosa que li diem és que no tinga por a aquelles discrepàncies internes que a vosté li pugen dir, perquè li ho han de dir igual, i atenga més als valencianistes, atenga més als nacionalistes valencians que hi ha en el seu partit, perquè serà la millor manera de constituir una nació forta i de donar-li al poble valencià la seua realitat d'una manera institucionalitzada.

Jo sé que vosté és l'autor d'este informe, en part, o l'inspirador, ho sé de sobra. Per cert, és la primera part, la segona no està acabada. Sé que, de fet quan jo l'he estat fullejant, he estat veent que moltes de les seues idees estan ací. Però jo el que li ofería no era això. No li ofería que fóra el president de la Generalitat allà a explicar, sinó que anara amb un acord d'esta Cambra. Que foren les Corts Valencianes les que, amb la idea clara que l'autonomia ha d'estar suficientment dotada econòmicament, fóren les que li recolzaren a vosté per tal que la seua posició tinguera major força.

D'alguna cosa haurem de parlar, perquè això de «café per a tots» tampoc està clar. No podem comparar, i jo ho lamentem molt, a la nació valenciana amb qualsevol altra regió que pugua haver en Espanya. No podem comparar la nostra identitat amb una Rioja o amb una Catabria. I açò ho compara. Haurem de buscar la fórmula.

I jo reconec que vosté ha parlat de vegades molt fort, però li assegure que no ha sigut en el lloc adequat. Recorde que vaig anar a veure'l a una conferència en el club *Siglo XXI*, en la qual allò de Juan *El Submis* pareixia que se'n anava una miqueta i que venia Juan *El Reivindicador*. Als quatre dies tenia vosté la grandíssima oportunitat de davant de tot el Senat parlar de quina era la seua apreciació dels pressupostos generals de l'Estat. I no estigué. I sí que estigué un altre que a la millor tenia por a que li digueren que estava discrepant amb el partit, perquè sí que estava Andalusia. I sí que estava Andalusia precisament per a criticar la fórmula a la qual havien arribat per al finançament. En contra seua, senyor president. I la Generalitat Valenciana estigué muda, la Generalitat allà no estigué.

Per això li dic i li recorde que en estos moments en què pareix ser que es pot canviar l'Estat, que amb estes reformes, fins a un debat que vindrà el setembre que ve, podem tenir l'Estat que desitgem els nacionalistes, que vosté participe en ell. I participe amb la veu ben clar, que eixa veu que de vegades se sent fora de les institucions. Participe en les institucions demanant allò que estic convençut que tota la cambra li va a recolzar. I per això allò millor serà que vinga ací i que ho pregunte.

No m'ha dit res de l'arc mediterrani. I l'arc mediterrani és una assignatura pendent que té vosté. Perquè ha pres una decisió que afecta bàsicament l'Estatut d'Autonomia i que no la pot fer vosté sols, que és menester que siguen estes Corts i no el Senat qui li done el permís, qui li done el plau. Ajuste més la seua actuació a les Corts Valencianes, que crec que no tindrà problemes de majoria. Ajuste més la seua actuació a les Corts i veurà com el poble valencià s'ajusta més a les seues idees, perquè en el fons pot ser que no siguen tan roïnes.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Ramón.
Senyor president.

El senyor president de la Generalitat Valenciana:

Només per a dir-li que em pareix una bona suggerència el fet que es discuteix el tema del finançament i es busque el recolzament d'estes Corts. No sé si serà possible, però en qualsevol cas crec que coincidirem tots bàsicament en les propostes fetes, perquè en moltes ocasions hem debatut sobre este tema. Però no excloc en absolut consultar amb els grups parlamentaris la posició que anem a defensar, que per demés és coneguda.

Però sí que voldria ser més modest i dir que no se'm pot atribuir l'autoria del llibre blanc sobre la reforma del finançament autonòmic perquè, evidentment, no he sigut jo. I el que ensenyava en este Parlament era el llibre blanc sobre la reforma del finançament autonòmic.

Gràcies.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyor Bru.

El señor Bru Parra:

Señor presidente. Señoras diputadas y señores diputados. Nos encontramos, y no es ocioso recordarlo, dentro de un debate de política general, aunque, a tenor de alguna intervención de las escuchadas ayer, pudiera deducirse que esto es más bien un debate bíblico por los tintes apocalípticos con los que alguno ha intentado pergeñar un dibujo tremendista, una caricatura catastrofista de una sociedad valenciana que afortunadamente para todos nosotros sólo existe en su imaginación.

Señor presidente, que no somos la arcadia feliz ni el reino de jauja lo sabe usted mejor que nadie. Pero que no se puede concebir esta comunidad, que no se puede describir nuestra situación en clave sombría, cansina y victimista también lo sabe usted mejor que nadie, porque desde hace doce años ha atravesado su acción de gobierno por etapas de bonanza, por los mejores momentos de nuestra trayectoria económica, y por graves momentos de crisis. Y en todas estas etapas —y esto nadie podrá negarlo porque registradas quedan todas sus intervenciones a lo largo de estos años— siempre ha demostrado una confianza inquebrantable en nuestra capacidad como pueblo, como ciudadanos, como sistema productivo, para aprovechar las ventajas y para superar las dificultades. Porque siempre nos ha incitado, a través del apoyo que ha buscado y obtenido de los ciudadanos, a desarrollar las potencialidades que existen, y son muchas, en nuestra sociedad.

Ayer se hablaba de que este debate debía servir para establecer un diagnóstico, una radiografía, de nuestra actual situación. Yo no quisiera terciar en las diferentes y contradictorias perspectivas con que hasta ahora se ha presentado nuestro estado en estas Cortes con una estimación personal. Y no deseo hacerlo porque no quiero que mi deformación profesional me conduzca a una santa y académica indignación hacia quienes, con la osadía que sólo proporciona la ignorancia, utilizan, mezclan y tergiversan cifras, porcentajes y períodos, intentando arrimar el ascua a su sardina electoral para confundir o amedrentar a la opinión pública.

Prefiero acogerme prudentemente a un tercero en discordia y utilizar, para situar debidamente el estado de nuestra comunidad, a un observador imparcial. E incluso referirme a sus conclusiones no de forma directa, sino utilizando la referencia neutral de un medio de comunicación que no creo que pueda calificarse precisamente como progubernamental, tal como es el diario *ABC* en su edición del 16 de enero del corriente año, página 34, en el cual da referencia de la aparición del estudio que sobre la renta nacional de España y su distribución provincial ha realizado pues yo creo que el único organismo fiable, y que desde hace 40 años es un punto de referencia inexcusable en los estudios económicos, que es el servicio de estudios del Banco Bilbao-Vizcaya. Insisto, servicio pionero en las investigaciones económicas regionales de los años cincuenta y que por primera vez presenta, junto con la renta nacional, el cálculo del cuadro macroeconómico regional consumo/inversión de cada comunidad autónoma e incluso por provincias. Pues bien, éste es el diagnóstico del servicio de estudios del Banco Bilbao-Vizcaya sobre nuestra comunidad a través de la referencia, insisto, del diario *ABC*.

«Comunidad Valenciana. El desarrollo bastante homogéneo de sus tres provincias la configuran como una región con grandes expectativas. Situada en la zona templada del desarrollo económico, destaca la baja dimensión relativa de su consumo público, —la baja dimensión relativa de su consumo público—, cierta debilidad inversora, un alto nivel de industrialización y una carga

fiscal sobre las familias bastante moderada. El nivel de ahorro ajustado a la media nacional.» Por consiguiente, éste es el diagnóstico del único organismo que hoy por hoy y en cualquier Facultad de Económicas se estima como fiable para el estudio de la renta nacional de España y su distribución, tal y como acabo de decirles.

Bien. Insisto que prudentemente yo no quiero dar mi estimación, me acojo a lo que terceros en discordia y un diario como es el *ABC* ha publicado recientemente.

Y es preciso señalar, es preciso señalar que este diagnóstico, que este estudio, es anterior a la recuperación evidente de nuestra economía. Recuperación que, como está claro, se está produciendo a un ritmo que todos los indicadores, todos los indicadores, están señalando como superior a la media española.

Y parece lógico que si a usted, señor presidente, hay quien le imputa todos los fallos, también será justo anotar en su balance los aciertos. Porque, si a esta situación esperanzadora se llega a partir de un profundo bache económico, algo, digo yo, habrán tenido que ver usted y la voluntad de su gobierno al no haber permanecido pasivos ante los acontecimientos, al haber tenido una adecuada capacidad de respuesta, al diseñar y aplicar una política activa que marcara en el contexto de la Unión Europea nuestro horizonte como sociedad, como pueblo, con unos objetivos concretos y unas actuaciones colectivas a realizar con el esfuerzo, con el sacrificio, si es preciso, de todos.

Y ahí está ese acuerdo, ese compromiso de empresarios y sindicatos con el gobierno valenciano, en un programa vigente hasta 1999, que es el mejor aval de su política de compromiso, consenso y confianza en nuestra sociedad. Y que desde el despecho partidista no es aceptable descalificar con argumentos de mercachifle político.

Ayer nos hablaba usted, señor presidente, de la estabilidad política como condición necesaria para poder aprovechar íntegramente las ventajas de la recuperación económica. Estabilidad necesaria para despejar la incertidumbre, para difundir seguridad y certeza.

Y yo quisiera brevemente señalarle la importancia que sobre este compromiso político, sindical y empresarial adquiere la certeza. La certeza que para los agentes económicos y sociales supone el respeto a los acuerdos, a los compromisos adquiridos por usted como presidente de todos los valencianos. Certeza para las empresas respecto a los apoyos a su desarrollo, información, renovación y apoyo tecnológico, así como al mantenimiento y potenciación de las inversiones públicas en infraestructuras básicas. Certeza para los sindicatos de que sus esfuerzos y renuncias se ven compensados al ser considerada la lucha contra el desempleo como una urgencia absoluta a la que deben someterse el conjunto de todas las políticas, de toda la acción del gobierno, en un marco de cohesión social, de solidaridad y de un claro compromiso en mantener e incluso reforzar la responsabilidad pública en el bienestar social.

Y, llegados a este punto, quiero reivindicar en nombre del Grupo Socialista otras certezas que usted ya expuso claramente ayer, pero creo necesario, y más en estos tiempos, recalcar y destacar adecuadamente. Me refiero, señor presidente, a la seguridad de que los servicios públicos esenciales, la educación, la sanidad y los servicios sociales en general, son y van a seguir siendo responsabilidad pública y, por consiguiente, elementos fundamentales de esta acción de gobierno.

Para nosotros, como socialistas, este compromiso con nuestra sociedad es un principio programático e ideológico irrenunciable. No deseamos una sociedad dual, una sociedad injusta donde el origen, la posición inicial de los ciudadanos en la distribución de la riqueza determine irreversiblemente su futuro y sus derechos.

No quisiera por ahora plantear aquí la dicotomía público-privado en términos amplios, pero sí señalar con rotundidad que los bienes públicos, los bienes preferentes, la educación, la sanidad, son y deben a nuestro juicio seguir siendo una oferta pública universal, gratuita y de calidad a la cual todos los ciudadanos, por el simple hecho de serlo, tienen derecho.

Y nos oponemos a un modelo diferente, que, aunque se comprometa a mantener el nivel de gasto social, se deslice a su gestión privada, favoreciendo el lucro en la prestación de los servicios esenciales. Porque, cuando esto ocurre, acaba prevaleciendo el principio de capacidad de pago sobre los derechos universales de la ciudadanía. Y esto acaba quebrando la cohesión social, la solidaridad, para conducirnos a una sociedad donde quien más tiene dispone de más oportunidades y de más ventajas.

Respetamos el principio constitucional de libre empresa. Pero nos oponemos a que las transferencias de fondos públicos, actividades privadas, favorezcan negocios privados de forma discriminatoria y acabe inevitablemente degradando los servicios públicos en unos momentos en los que, ganada ya la batalla de la generalización, de su extensión universal y gratuita, es preciso ganar, mejor dicho, continuar ganando, la batalla de la calidad. Educación Pública de calidad, sanidad pública de calidad, servicios sociales de calidad.

Esos, señor presidente, son nuestros retos, que usted comparte, pero ante los cuales le incitamos, alentamos y apoyamos decididamente.

Y ahora, señor presidente, quisiera trascender del ámbito de los derechos personales para reivindicar también certezas, para despejar incertidumbres, acerca de otro componente fundamental de la democracia, que son nuestros derechos colectivos, nuestros derechos nacionales, como un pueblo con identidad y cultura propia que, desde una concepción solidaria, defendemos y reivindicamos hoy como ayer, hoy más que nunca.

Usted hablaba ayer de la voluntad de su gobierno de seguir pulsando la presencia social del valenciano como garantía de la identidad de nuestro pueblo. Pero no sólo como una obligación estatutaria, sino sobre todo como una obligación moral. Tiene usted aquí nuestro total apoyo desde una voluntad de confianza, desde una concepción de valenciano como patrimonio de todos, como instrumento de comunicación y convivencia.

Pero, señor presidente, comprenderá usted que las ambigüedades de algún grupo político, que la falta de compromisos claros y ciertos en un clima político en el cual vemos cómo proliferan incluso en estas Cortes amenazas de derogación de leyes ya aprobadas, nos preocupe, nos intranquilece, como preocupa a tantos y tantos ciudadanos.

Y el Grupo Socialista quiere contribuir de forma positiva y decididamente a disipar esta incertidumbre, a garantizar a nuestra pueblo la certeza de que un instrumento jurídico como es la Llei d'ús i ensenyament del valencià, que fue, ha sido y sigue siendo un elemento importantísimo de normalización cultural y de convivencia social, va a seguir no sólo en vigor sino desarrollándose, de acuerdo también con las previsiones de la Logse, hacia la plena normalización del valenciano en nuestro sistema educativo. Tanto garantizando una enseñanza obligatoria, efectiva e integradora del valenciano a todo el alumnado en los niveles no universitarios, como garantizando asimismo la enseñanza en valenciano a través de los diferentes programas de educación bilingüe, de acuerdo con la demanda social y con el respeto a la realidad de cada frente educativo.

Y en este sentido, les anuncio ya, señorías, una propuesta de resolución del Grupo Socialista, propuesta que no es sino la renovación por parte de esta Cámara del compromiso político alcanzado ya hace once años en Alicante, propuesta, señorías, que a no dudar su votación unánime en esta Cámara disipará dudas, despejará temores e infundirá certeza y confianza.

Nuestro pueblo espera y necesita de sus representantes —y somos todos, señorías, todos, no sólo el gobierno— un ejercicio de responsabilidad, un compromiso por encima de los intereses de partido para aprovechar la recuperación económica. Para generar el máximo nivel de empleo. Para resolver el angustioso problema del agua. Para ilusionar a nuestros jóvenes con su futuro. Para tantas otras cosas que son los problemas que preocupan a los ciudadanos, que son los intereses globales de nuestra sociedad.

Nuestro pueblo necesita que recuperemos, que nos situemos en esa cultura del compromiso, del pacto, que es patrimonio histórico de los valencianos. Y yo lamentaría sinceramente que, desde los legítimos intereses políticos propios, que yo siempre respetaré aunque no comparta, podamos fracasar en el intento de sumar esfuerzos cuando se trata de defender los intereses generales de nuestra sociedad y su proyección futura.

Muchas gracias.

(Ocupa la presidència el Molt Excel.lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles.)

El señor presidente:

Muchas gracias, señor Bru.

Senyories, la sessió se suspén i continuarà esta vesprada a les cinc i mitja. La presidència vol advertir que se celebrarà la Junta de Síndics a les cinc i, encara que el termini siga de mitja hora, fins les tres de la vesprada tenen temps per a presentar les resolucions.

Se suspén el ple.

(Se suspén la sessió a les 14 hores i 10 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 40 minuts.)

Debat i votació de les Propostes de Resolució derivades del debat sobre declaració de política general

El señor presidente:

Señorías, continúa la sesión.

Vamos a pasar al debate de las propuestas de resolución. La presidencia quiere aclarar que, salvo que se haga llegar a la presidencia un orden diferente, de acuerdo con el reglamento y la resolución de presidencia, el orden es, dentro de la oposición, del grupo mayoritario a los minoritarios, y al final el grupo que sustenta el Gobierno.

Por lo tanto, es el Grupo Popular quien interviene en primer lugar. En segundo lugar, el Nacionalista Unión Valenciana. En tercer lugar, el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. En cuarto lugar, el Grupo Mixto. Y el quinto lugar el Grupo Parlamentario Socialista. Y, salvo que se haga un planteamiento en contrario, el orden es el orden de presentación que ha hecho cada grupo parlamentario. Lo digo para la ilustración de los señores diputados que no estén suficientemente ilustrados.

Y dicho esto, y sin más preámbulos, el señor Maluenda tiene la palabra para defensa de la primera del Grupo Parlamentario Popular.

Proposta del G.P. Popular sobre debate general

El señor Maluenda Verdú:

Molt Excel.lent President.

Señorías.

La propuesta de resolución que definiendo en nombre del Grupo Parlamentario Popular dice: «Las Cortes Valencianas

acuerdan, al amparo del artículo 50 de la Ley de Gobierno Valenciano, celebrar un debate general en el que el presidente de la Generalidad y los diferentes grupos parlamentarios puedan plantear las diferentes alternativas de acción política y de gobierno.»

Sus señorías saben que durante el debate celebrado ayer entre nuestro presidente, señor Zaplana, y el señor Lerma, hubo un momento del debate en el que el señor Zaplana, nuestro presidente, señor Zaplana, hizo un reto político parlamentario claro al señor Lerma, para que se celebrase un debate general en el que se pudieran discutir las alternativas a esa política que el Gobierno socialista ha estado aplicando en nuestra Comunidad. Y el señor Lerma aceptó, recogió el guante, por decirlo de forma expresiva, aceptó el guante y, por lo tanto, pretendemos con la resolución que se formalice la celebración de ese debate y que sean las Cortes Valencianas en su soberanía las que acuerden, porque así se estipula también en el artículo 50 de la Ley del Gobierno Valenciano: «Los debates de política general se pueden realizar a petición del presidente del gobierno, o a petición de las Cortes.»

En este caso concreto, la propuesta es que las Cortes se manifiesten de forma favorable a que se celebre ese debate. Creemos que este debate es necesario, estamos convencidos de que después del repaso que ayer se dio a cada una de las deficiencias que está sufriendo nuestra comunidad por el desgobierno que, al frente de la Generalidad está haciendo el partido socialista, la alternativa que el Grupo Parlamentario Popular, y otros grupos parlamentarios, puedan presentar a esa política, repito, totalmente nefasta para la mejora de la calidad de vida, para la recuperación económica, para la generación de puestos de trabajo, en nuestra Comunidad, es necesaria que sea contrastada, repito, con esas alternativas que los distintos grupos parlamentarios en sus programas, a través de sus partidos, presentarán en las próximas elecciones.

Como quiera que el Partido Popular tiene enormes posibilidades de recibir el 28 de mayo la confianza del pueblo valenciano, y otorganos la responsabilidad de Gobierno de esta Comunidad, entendemos que ahora sí es el momento, después de repasar las asignaturas pendientes que el Partido Socialista ha dejado durante estos 12 años, es el momento, repito, de que estudiemos cada una de nuestras propuestas alternativas, y analicemos el programa que el Partido Popular, a través de su presidente, el señor Zaplana, plantearía en ese debate. Y a su vez los distintos grupos parlamentarios también tienen esa opción de presentar sus propuestas de gobierno para que sean contrastadas.

Y, señorías, juzgar entre todos si efectivamente, efectivamente, tal como quedó patente ayer en el debate de nuestro presidente, señor Zaplana, con el señor Lerma, los 12 años que ha sufrido esta Comunidad de gobierno socialista han sido nefastos, como he dicho, para el desarrollo económico de nuestra ciudadanía, y que la alternativa que cada uno de los grupos presentamos —y de forma especial yo me estoy refiriendo al que presentaría nuestro presidente, señor Zaplana— es mucho más beneficioso, es mucho más conveniente, y es necesario, para que nuestra Comunidad salga de esa crisis en la que ese desgobierno durante 12 años nos ha sumido.

Yo no quisiera pensar que, después de recoger el guante ayer lanzado por nuestro presidente, señor Zaplana, después de recogerlo el señor Lerma, ahora el Grupo Socialista que tiene la mayoría legítima en esta Cámara, le dejase en entredicho y no respaldase la propuesta, repito, realizada por nuestro presidente, señor Zaplana, y que el señor Lerma dijo aceptar, y así constará en el *Diario de Sesiones*.

Por lo tanto, recabo de sus señorías, recabo de los distintos grupos parlamentarios, que tengan a bien apoyar nuestra propuesta, porque entendemos que sería muy conveniente, muy

conveniente, para que cada uno de los distintos grupos que configuran esta Cámara tengan conocimiento directo de esa propuesta alternativa, de esa propuesta de futuro, de esa propuesta que el Grupo Parlamentario Popular, a través de nuestro presidente, señor Zaplana, expondría en la Cámara, y se sometería, obviamente, a la discusión con los distintos grupos, y de forma especial con el señor Lerma, que es el responsable directo de la situación, repito, de la nefasta situación en que se encuentra nuestra Comunidad.

Muchas gracias, señor presidente. Muchas gracias, señorías.

El señor presidente:

Muchas gracias.

Turno en contra. Señor Bru, tiene la palabra.

El señor Bru Parra:

Señor presidente.

Señoras diputadas y señores diputados.

No sé, aquí me da la impresión de que alguien ha visto muchas películas de aquellas de la Warner Bros, de *Ivanhoe*, de lanzar guantes, retos. Aquí, aquí, la interpretación que se acaba de hacer es una interpretación que sólo cabe en la mente del Grupo Popular, porque ayer en absoluto se dijo nada de eso.

Ayer, ayer, se lanzó una propuesta de celebrar un debate de política general, lo cual ya es contradictorio con las conclusiones de un debate de política general como aquí tenemos. Miren sus señorías, es como si en un diccionario histórico va usted a la voz Colón, y dice: «véase Cristóbal», y va a Cristóbal, «véase Colón». Pues mire usted, dice, «debate de política general»; conclusión magnífica que presenta el Grupo Popular, «que se haga un nuevo debate de política general». Mire usted, el señor Lerma, en primer lugar, le matizó al diputado, Zaplana, lo siguiente, le matizó el presidente Lerma al diputado Zaplana lo siguiente: «¿Quiere usted un debate? Porque el señor Lerma al diputado Zaplana le dijo: «¿usted quiere sectorialmente conseller con conseller? Bien, y si quiere usted presidente de grupo parlamentario a presidente de grupo parlamentario...» El diputado Zaplana es mi colega como presidente del grupo parlamentario, y no es ni más ni menos presidente que el diputado que les habla en estos momentos.

Pero dejando aparte esta cuestión, dejando aparte esta cuestión, a ustedes se les ha ofrecido una transaccional en la cual estamos abiertos, pero abiertos, incluso impacientes, por saber de una vez qué alternativa, qué programa —aparte de agitar aquí espantajos de libros o libritos— tienen ustedes que llevarse a la boca. O sea, ninguno,

Y, por consiguiente, ustedes aparte de hacer una interpretación errónea, incorrecta y fraudulenta del artículo 50 de la ley... (*Remors*) Errónea e incorrecta y fraudulenta del artículo 50 de la ley, en el cual lo que se establece son debates de política general sobre la acción política de gobierno, en ningún caso se habla de diferentes alternativas de acción política y de gobierno. Y estamos impacientes, porque aquí se ha vuelto a evidenciar que de alternativas nada en absoluto. Palabras, palabras, palabras, como decía aquel.

Por consiguiente aquí, ustedes, el diputado Zaplana, ha desperdiciado una ocasión preciosa para exponer su alternativa, de la cual carece, por muchos libros que se redacten. Y ha habido una clara ocasión de hacerla, que es este debate de política general. Una ocasión desperdiciada por el diputado Zaplana. Y mire ustedes, la palabra pronunciada, como la ocasión perdida, jamás vuelven atrás. El diputado Zaplana ha perdido la ocasión y la oportunidad, y como además ha perdido el debate y ha fracasado (*remors*) en presentar una alternativa, ahora pide, como un maletilla de segunda fila una segunda oportunidad para recuperarse de su fracaso.

Pues mire usted, debe estar agotado, enormemente agotado por el fracaso, porque aquí, evidentemente, ni siquiera comparece a defender su propuesta de alternativa. (*Remors.*) Vitaminas, vitaminas, señor Quirós, para el diputado Zaplana.

Y luego usted, señor Maluenda, pues mire usted, por muchos asesores, docenas de asesores, por mucho que sigan ustedes las tácticas de Goebbels, por mucho que usted diga, «presidente Zaplana y señor Lerma», por mucho que usted repita, «presidente Zaplana y señor Lerma», hay una cosa muy clara: el señor Lerma es un señor y es presidente, y Zaplana es un diputado. (*Remors.*)

El senyor president:

No hay réplica, no.

El senyor Maluenda Verdú:

Yo quiero replicar al diputado señor...

El senyor president:

No, hay un acuerdo de que no hay réplica, señor... (*Remors.*)

Perdón. Señor Maluenda, no hay réplica, lo saben sus señorías muy bien, es el acuerdo de la Junta de Portavoces.

Pasamos a votación la propuesta defendida por el señor Maluenda, en representación del Grupo Parlamentario Popular. Comienza la votación. 26 votos a favor, 48 en contra, 2 abstenciones. Queda rechazada. (*Remors.*)

¿Señor Villalba?

El senyor Villalba Chirivella:

Per a explicar el vot.

El senyor president:

Hem quedat que hi hauria per a fixar posició. Dos minuts, el que hem quedat, senyor Villalba. Si ho vol fer des de l'escó, molt bé. I el senyor Taberner també.

Senyor Taberner, té la paraula primer.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Ja anteriorment havia demanat la paraula també per a exercir eixe torn en contra, que després el senyor Bru ha utilitzat. Havia demanat la paraula i, en tot cas, dir que hem votat en contra perquè nosaltres creem que aquestes Corts en el temps que resta fins a la dissolució de la legislatura el que hem de fer és treballar, impulsar l'acció del govern, controlar l'acció del govern i legislar. Treballar.

Els forus per a debatre els programes electorals de cada partit els tindrem, com marca la Llei electoral valenciana, en el temps suficient i davant de tota la societat valenciana, i en tot cas l'únic debat que nosaltres creem que hauríem exigir és el debat que es poguera establir amb els mitjans de comunicació públics i privats, amb igualtat de condicions, entre els diferents candidats, entre els diferents programes.

Programes de govern. La llei i el reglament de les Corts Valencianes quan es constituïca la nova legislatura. I en el debat de legislatura cada portaveu, cada candidat a la presidència de la Generalitat, tindrà ocasió d'explicitar i exposar en aquestes Corts el programa de govern amb el qual es presenta davant de la Cambra i davant de la societat valenciana. I per això hem votat en contra d'una proposta que anava a desvirtuar el que és el treball que han de fer unes Corts Valencianes com aquestes.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Hem votat que sí a esta proposta perquè nosaltres considerem que el fonament d'un parlament precisament és parlar, exposar i explicar cadascú les seues propostes. Ahir, en un debat en el qual ni entraven ni eixíem hi hagué una autorització, i hui pareix que hi ha una desautorització.

A nosaltres este debat de propostes, este debat de programes ens convé i ens pareix adequat, perquè com ja diguérem en el debat de política general serem decisius per a qui haja d'estar desenvolupant l'acció de govern, i no ens importa, en absolut, avançar uns mesos quin serà el programa susceptible de negociar per qui vulga, o finalment quede sense rebre el nostre suport.

Per tant, hem votat que sí convençuts que no hi ha res més important en un parlament que debatre propostes de govern, i convençuts que Unió Valenciana sí que té coses que dir, i per tant, estarem a favor que en les Corts es pogueren dir. Hem votat a favor perquè sí que creiem que és molt adequat, al final d'una legislatura, poder començar a parlar de la pròxima.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remors.*)

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre un Institut Valencià d'Ocupació

El senyor president:

Gràcies, senyor Villalba.

Anem a passar a la segona proposta de resolució del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana. Senyor Aragoitia, té la paraula.

El senyor Aragoitia Calabuig:

(*Remors.*) Se'm sent? Ara, moltes gràcies. És que fins ara no em sentia. No, no; estava desconnectat.

Senyor president, senyories. La proposta de resolució que portem ací, perfectament coherent amb l'explicació que el portaveu del nostre grup va donar en la seua intervenció, té com a objectiu intentar donar una solució, una de les possibles, al problema de la desocupació.

Està clar que tots hem reconegut... (*Pausa.*) Segurament el problema de la desocupació hi ha a qui no li importa. Bé. Com estava dient, és una d'eixes solucions que es poden donar per al problema de la desocupació. Esta proposta, a més, ja té una referència molt clara i molt concreta a una altra proposta que vam presentar en este mateix debat fa dos anys, proposta que va ser transaccionada amb el Partit Socialista i que, del que ahí es va a aprovar, no s'ha fet res de res.

Raó per la qual tornem amb la mateixa proposta, dient que demanem un Institut Valencià d'Ocupació perquè es puguen donar solucions al problema de la desocupació, de forma que puguem tindre totes les competències de l'Inem transferides a la Generalitat Valenciana per a poder donar solucions concretes i correctes a este problema, dins de la capacitat i assumpte de competències que nosaltres creiem que ha de tindre el govern de la Generalitat Valenciana.

Per tant, reiterem el que ja es va dir en la intervenció del nostre portaveu. Reivindiquem les competències de l'Inem per a poder tindre total competència, poder donar solucions al problema de formació, reciclatge, selecció i orientació de treballadors i d'una forma que, coneixent com coneixem, creiem, millor que ningú els valencians els problemes que tenim en la nostra terra, podem donar nosaltres les solucions que d'altres llocs no ens vénen.

Jo crec que es tracta d'una descentralització de funcions, d'assumir competències que podem portar endavant millor que altres i amb capacitat de donar solucions. I lamentem profundament que d'aquella proposta que es va debatre ací fa dos anys i es va a aprovar no s'haja pogut fer res.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Torn en contra. Senyor Picher, té la paraula.

El senyor Picher i Buenaventura:

(Remors.) Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

En primer lloc, jo creia que l'il·lustre diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula anava a parlar de l'Institut Valencià d'Ocupació, però després en la segona part ha començat a parlar de les transferències de l'Inem, i jo crec que no es correspon una cosa amb l'altra, amb el que estava dient.

Mire, jo crec que no fa falta un Institut Valencià d'Ocupació, li ho dic així. El que hi ha previst, i el conseller així ho ha plantejat en el seu moment i el president ho ha dit també en el debat de política general, ha parlat del Servei Valencià d'Ocupació, que és un compromís del govern valencià i de la conselleria respectiva perquè es faça en la pròxima primavera, i que està en marxa, i que les previsions són que en abril d'este any estiga ja en funcionament.

Per tant, nosaltres ens anem a oposar a eixe Institut Valencià d'Ocupació que vosté proposa, perquè crec que no aporta res al que vosté ha plantejat. Per tot això ens anem a oposar.

El senyor president:

Moltes gràcies.

Algun grup desitja fixar la seua posició?

Passem a votació la proposta de resolució. Comença la votació. 30 vots a favor, 38 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.940. Grup Parlamentari d'Esquerra Unida. La senyora Marcos té la paraula.

**Proposta del G.P. Esquerra Unida
sobre un pla interdepartamental de suport real a la
comunitat sorda**

La senyora Marcos Martí:

Senyores i senyors diputats.

Aquesta resolució diu que el Consell presente, abans de la finalització d'aquesta legislatura, un pla interdepartamental de suport real a la comunitat sorda, on es reflecteixen, en primer lloc, les mesures concretes realitzades en compliment de la Resolució 195/III aprovada per les Corts l'11 de maig de 1994, quines són les mesures proposades en el pla interdepartamental i la seua quantificació econòmica i els mecanismes clars i permanents de participació en l'elaboració i seguiment de l'esmentat pla per les organitzacions de les persones sordes de la nostra comunitat.

Les Corts Valencianes varen aprovar una resolució el dia 11 de maig on es preveia que, en el termini de sis mesos, el govern valencià presentaria davant d'aquestes Corts un pla de suport real a la comunitat sorda. La veritat és que el pla s'esgotava en novembre, i fins aquests moments, és a dir, alguns mesos després, aquest pla no s'ha presentat a les Corts. Però no sols això, sinó que s'han incomplert algunes de les qüestions que estaven en la resolució.

Pensem que quan es parla de política, que quan se senten coses com les que s'han sentit en este debat d'igualtat d'oportunitats, de recolzament als menys afavorits, de distribució de la riquesa, d'una societat més justa i més desigual, la veritat és que això són paraules i no es concreten en els fets polítics. Per tant, nosaltres volem que aquestes paraules es concreten en els fets polítics. Volem per això que no és bo aprovar resolucions sense voluntat de complir-les. No és bo aprovar resolucions mirant a la galeria. No és bo parlar d'esquerra sense voluntat política de, després, governar per una societat més justa, on s'intente realment fer polítiques que combaten les desigualtats reals.

És per això que pensem que el govern valencià té un compromís, que de les paraules del senyor Lerma en el seu debat deia que estava disposat a fer una societat valenciana més justa, més solidària i menys desigual, i això volem i vol el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida que no es quede en paraules. Volem que efectivament hi haja compromisos de govern, compromisos que, a més a més, el Partit Socialista va adquirir ja fa molts mesos en les Corts Valencianes, que no s'han complert i que estem donant una nova oportunitat perquè, abans de la finalització de la legislatura, això es duga endavant.

Després no diran vostés que no ho estem dient. No es pot permanentment generar expectatives en les persones que tenen dificultats objectives d'accés a la igualtat d'oportunitats i després no complir eixes expectatives. Per tant, pensem i demanem el recolzament de la cambra a aquesta proposició.

Gràcies.

El senyor president:

Gràcies, senyora diputada.

Senyor Picher. Torn en contra. Té la paraula.

El senyor Picher i Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

A pesar que la proposta de resolució que s'aprovà en el seu dia no parlava per a res d'un pla interdepartamental, sinó que parlava d'una sèrie de mesures molt clares i molt concretes, eixa proposta de resolució deia que dins del pla es deuria contemplar reforç de les investigacions lingüístiques, mesures conduents a la realització de la televisió autonòmica d'un programa setmanal presentat per un nadiu de la llengua dels signes, instal·lació en llocs públics de telèfons especials, facilitar l'accés a les comunicacions a la comunitat sorda, etcètera; jo crec que a pesar que la proposta de resolució ja s'està fent i pròximament eixe pla que es va aprovar en eixa proposta de resolució es va presentar al Consell, el Grup Parlamentari Socialista no té cap problema en absolut, senyora Gloria, a acceptar la proposta de resolució que vostés presenten.

Per tant, els anem a aprovar eixa proposta de resolució, perquè creiem que la comunitat sorda s'ho mereix, que tots els grups parlamentaris d'esta cambra els recolzen, i els anem a recolzar, com els ha recolzat sempre el govern valencià des del primer dia.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyor Picher, el torn per a què era?

El senyor Picher i Buenaventura:

Per a dir que sí.

El senyor president:

Doncs mal utilitzat, senyor Picher. No ho torne a fer. (Remors.)

Algun grup desitja fixar la seua posició?

Passem a votar la proposta de resolució. Comença la votació. 67 vots a favor, 1 en contra, ninguna abstenció. Queda aprovada la proposta de resolució.

El senyor Miquel Ramon i Quiles té la paraula per a la defensa de la seua proposta de resolució.

**Propostes presentades pel diputat
Miquel Ramón i Quiles, del G.P. Mixt**

El senyor Ramón i Quiles:

Gràcies, senyor president.
Senyories.

Comentem que el debat de política general ha acabat ja, que en estos moments del que es tracta és que cada grup parlamentari aporte les seues iniciatives per a finalitzar el debat amb novetat i amb un real impuls al govern. Jo, amb permís de la presidència, agruparia les dotze propostes de resolució que hem presentat, coherents amb el debat i com a conclusió del que nosaltres aspiraríem que d'este debat poguera aprofitar el govern valencià.

Estes dotze propostes de resolució estan encapçalades per la 36.966, la qual fa referència que s'aplique d'una vegada per totes la creació de les emissores d'ones mètriques amb modulació de freqüència. Estes emissores, que estaven creades amb una condició específica que tingueren almenys el 50% de la seua emissió en valencià, en estos moments no està ocorrent així, com diguérem en el debat de política general.

Per això li demanem al president de la Generalitat que complisca la llei i que faça que les emissores d'ones mètriques emeten almenys el 50% en valencià, i si no, s'actue en conseqüència.

La 36.973 demana a estes Corts un segon canal de televisió valenciana que emeta exclusivament en valencià. Sé que no és una petició novedosa, és una proposta que ja s'ha realitzat en esta cambra, que a més a més s'ha aprovat per majoria en una altra legislatura, però hui en dia encara, malgrat la receptivitat que hi hagué en aquell moment, encara en estos moments no tenim ni la primera ni la segona cadena on es parlé en valencià. També demanem una nova emissora de ràdio, en el complex de Radiotelevisió Valenciana, que emeta les 24 hores d'informació exclusivament en valencià.

Finalment, i acabant amb este ventall de mitjans de comunicació, també demanem que la Generalitat urgisca fer un diari íntegrament en valencià, el qual estiga recolzat suficientment per a la seua viabilitat.

En este paquet de normalització lingüística, hem rebut una transaccional a la 36.968, que al mateix temps també transacciona la 36.951 del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, per la qual nosaltres demanàvem, i així ve en la Proposta de resolució transaccionalada, que l'administració perifèrica...

El senyor president:

Perdó, senyor Ramón. Llisca literalment la proposta.

El senyor Ramón i Quiles:

...que l'administració perifèrica utilitze el valencià. I concretament diu: «Les Corts Valencianes insten el Consell per tal que exigisca davant el govern de l'Estat que totes les dependències de la seua administració a la Comunitat Valenciana normalitzen l'ús del valencià i els impressos que es fan servir per al públic estiguen també en valencià.» Proposta de resolució que compleix perfectament les nostres aspiracions i jo crec que fins i tot les amplia amb les aportacions d'Esquerra Unida.

Un altre bloc de propostes de resolució que Esquerra Nacionalista Valenciana planteja a esta Cambra és el referit a aquelles competències que pensem que és urgent demanar de l'Estat. Competències de l'INEM, en una de les propostes de resolució, concerts econòmics en una altra, i que les forces i cosos de seguretat de l'Estat estiguen representats en València per la creació d'un cos de policia nacional valenciana.

En el grapat de propostes de resolució vertebradores plantegem també a la Cambra que el govern valencià paralitze la campanya *La Comunitat* i que es decidisca a utilitzar el gentilici «valencià» en les campanyes de promoció de la nostra nació.

Urgim la creació de la Llei de comarcalització i demanem que urgentment vinga a esta Cambra. I, per últim, en este grapat, demanem la supressió dels governadors civils, ja que en el territori valencià pensem que no és ni útil ni vertebradora esta figura.

Finalment, demanem, i per tal d'arreglar un mal acord que es va prendre en el Senat a proposta del Partit Aragonés, demanem l'aprovació del Pla hidrològic de l'Estat, una necessitat imperiosa per al valencià, que es puga solventar d'acord amb la resolució presa en la cambra alta, que les conques que ens afecten a nosaltres es posen en marxa immediatament, que els transvasaments de l'Ebre i Tajo-Segura es posen en marxa immediatament, a l'hora que s'urgeix també l'aprovació del Pla hidrològic de l'Estat.

Estes són totes les resolucions que Esquerra Nacionalista Valenciana proposa a la cambra, esperant que siguen recollides amb la major de les bondats de les seues senyories.

Res més i moltes gràcies.

El senyor president:

Senyories, si no hi ha... (*remors*) Perdó, torn en contra? (*Remors.*) Perdó, té la paraula el senyor diputat.

El senyor Nabàs té la paraula.

El senyor Nabàs i Orenga:

Gràcies, senyor president.

Torn en contra de les propostes de resolució del Grup Mixt, excepció feta de la transaccional que ha llegit el Síndic i també excepció feta de la que demana la transferència de l'INEM, que votarem a favor.

Pel que fa al bloc que ha anomenat ell «d'utilització del valencià als mitjans de comunicació», dir-li que la proposta que fa perquè la Generalitat, el govern valencià, cree un periòdic diari en valencià, entenem que ha de ser l'empresa privada qui faça este apostes econòmiques i culturals i, si hi ha eixa iniciativa, evidentment, d'acord amb les previsions presupostàries d'ajut als mitjans de comunicació que utilitzen el valencià, podrà rebre suport. Per tant, no entenem que siga en este moment quan hem de decidir eixa proposta que diu el Síndic del Grup Mixt.

Pel que fa a la creació d'una nova emissora de televisió en valencià o un nou canal de televisió tot en valencià, dir-li al senyor Miquel Ramón i Quiles i a tota la cambra que entenem que en este moment la utilització del valencià en Ràdio 9, tota la seua emissió en valencià, cobreix les aspiracions i les demandes que des de la nostra perspectiva té la societat i, a mesura que l'increment de l'audiència d'esta emissora pública doncs es faça realitat, podrà estudiar-se per l'ens la possibilitat de crear una altra emissora. Però en este moment he de dir-li al senyor diputat o a la cambra que tots els informatius i totes les emissions són en valencià. Per tant, no cal esta proposta.

Allò del nou canal de televisió tot en valencià, des de la nostra perspectiva, també respon al mateix consell d'administració de televisió valenciana, que ha de donar resposta a esta proposta que està estudiant-se en moltes ocasions i és possible

que en este moment les disponibilitats econòmiques no aconsell iniciar este projecte que podria ser interessant en un futur no molt llunyà.

He dit ja que a la proposta de l'INEM votarem que sí. Per tant, no diré absolutament res. I, pel que fa a la transferència a la Generalitat de diferents figures recaptatòries, impositives, he de recordar-li al Síndic que en el Consell de Política Fiscal i Financera és on s'acorda la participació de les diferents comunitats autònomes. I la proposta del Grup Parlamentari Socialista és clara i el president de la Generalitat l'ha feta palesa en el seu debat de política general este mateix matí. En la línia d'anar acostant-nos perquè el finançament de les comunitats autònomes s'aproxime ràpidament d'acord amb les diferents prestacions que ha de fer, les diferents competències per càpita i arribem fins a eixe punt. Eixa proposta, que deu fer-se al Senat, ha explicat el president de la Generalitat que la farà pública als diferents síndics dels grups parlamentaris. Per tant, la proposta que vosté fa l'ha plantejada ja el president de la Generalitat i, per tant, a eixes propostes de caire economicista o econòmic, de recaptació d'impostos, també votarem negativament.

El senyor president:

Hi ha algun torn en contra de l'esmena transaccional o de l'esmena referent a la transferència de les competències de l'INEM? *(Pausa.)*

Si no hi ha inconvenient, podríem passar a votar en primer lloc la Proposta de resolució 36.967, que fa referència a la transferència de l'INEM; després votariem separatament la transaccional i després, si no hi ha inconvenient, conjuntament la resta de les propostes de resolució que ha defensat el senyor Miquel Ramón. *(Remors.)*

Anem a votar les dues primeres i així «netejaem el tall», que diem els valencians. *(Remors.)*

Primer votem la 36.967, que és la de l'INEM. Comença la votació. 71 vots a favor, 1 en contra, cap abstenció. Queda aprovada.

Proposta de resolució transaccional a la Proposta de resolució 36.968, que fa referència a la normalització lingüística en l'administració perifèrica. Perquè quede clar. Comença la votació. 64 vots a favor, 1 en contra, cap abstenció. Queda aprovada.

Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Senyor president, no tots els diputats i diputades han pogut votar perquè hi havia una qüestió que la presidència no ha vist quan jo demanava la paraula, en el sentit que hi ha una esmena també del meu grup que fa referència i que entra també en aquesta transaccional. El que li pregaria...

El senyor president:

Ho ha dit el senyor Miquel Ramón. La transaccional era entre la d'ell i la de vosté. Per tant, jo entenia que estava retirada.

El senyor Taberner i Ferrer:

Perfecte que siga així, però en tot cas, perquè quede constància, crec que no passa res que tornarem a repetir la votació. *(Remors.) (El senyor president desconnecta involuntàriament el micròfon.)*

El senyor president:

No, no. Senyor Taberner, té la paraula.

El senyor Taberner i Ferrer:

Sí, senyor president. Simplement el que li pregue és que, si no hi ha inconvenient, que es repetisca la votació. Perquè el meu grup vol votar eixa proposta, perquè tenim una esmena nostra, i que no hem pogut votar perquè no havíem entés de la presidència que estava inclosa la nostra proposta en eixa resolució. Crec que no hi ha cap inconvenient en repetir la votació.

El senyor president:

Una aclaració, senyor Taberner, per a no haver de repetir més vegades. El senyor síndic del Grup Mixt ha dit que entre l'esmena d'ell, que és la 68, la que acaba en «68», i la de vosté, que és la que acaba en «51», havia una esmena transaccional, que és la que ell ha defensat i que és la que jo he passat a votació. Jo entenc que queden retirades les dues propostes de resolució i el que hi ha és una resolució transaccional. El seu grup no se'n ha adonat d'això? És això el que volia dir? I vol votar-la, no? *(Remors.)*

Repetim la votació. Comença la votació. Vots a favor, 70; 1 en contra. Queda aprovada la proposta de resolució transaccional.

La senyora Marcos crec que havia demanat la paraula per al sistema de votació de la resta de les propostes de resolució defensades pel senyor Miquel Ramón. Té la paraula.

La senyora Marcos Martí:

Sí, senyor president. Per a demanar que la votació es faça d'una en una. I no conjuntament.

El senyor president:

Si no hi ha inconvenient, la presidència farà menció de les propostes de resolució pel número de registre, que tots els diputats coneixen.

Per tant, passem en primer lloc a votar la 35.966. Comença la votació. Vots a favor, 10; 39 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.969. Comença la votació. 5 vots a favor, 46 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.972. Comença la votació. 5 vots a favor, 39 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.973. Comença la votació. 4 vots a favor, 45 en contra, 1 abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.974. Comença la votació. Vots a favor, 6; 44 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.975. Comença la votació. 5 vots a favor, 46 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.977. Comença la votació. Vots a favor, 11; 40 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.978. Comença la votació. 10 vots a favor, 41 en contra, cap abstenció. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.979. Comença la votació. Vots a favor, 5; 41 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada.

Proposta de resolució 36.980. Comença la votació. Vots a favor, 5; 41 en contra, 5 abstencions. Queda rebutjada la Proposta de resolució 36.980.

Il·lustres Senyors Diputats, la sessió continuarà demà a les deu del matí.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 30 minuts.)

CONDICIONES PARA LA SUSCRIPCIÓN

- 1. La suscripción es anual. El período de suscripción finaliza el 31 de diciembre de cada año. Las altas que se produzcan durante el año se contarán, a efectos de cobro, desde la primera semana de cada trimestrenatural, sea cual sea la fecha de suscripción dentro del trimestre.
- 2. El envío de los boletines comenzará una vez se haya recibido el importe correspondiente y la tarjeta de suscripción debidamente cumplimentada.
- 3. El suscriptor que no renueve la suscripción antes del 31 de diciembre será dado de baja.
- 4. La administración del Boletín puede modificar en cualquier momento el precio de la suscripción, el qual tendrá efectos para los suscriptores dados de alta, a partir de la siguiente renovación de la suscripción.

TARJETA DE SUSCRIPCIÓN

Nombre

Calle Núm.

Teléfono Población

Distrito postal

Desea suscribirse al «Boletín Oficial de las Cortes Valencianas», SÍ/NO y al «Diario de Sesiones» SÍ/NO (táchese aquello que no proceda), de acuerdo con las condiciones adjuntas, a partir del día de..... de

Con esta finalidad el día..... de de, ingresa en la C/C núm. 0010024146 de las Cortes Valencianas en el Banco Central-Hispano, urbana plaza de la Virgen (Valencia), entidad 0049, oficina 0781, la cantidad de pesetas, mediante ingreso o transferencia.

..... de de

PRECIO DE LA SUSCRIPCIÓN ANUAL

- 1. Al Boletín y Diario de Sesiones: 11.750 pesetas
- 2. Al Boletín Oficial: 7.000 pesetas
- 3. Al Diario de Sesiones: 5.600 pesetas
- 4. Números sueltos: 100 pesetas

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.

..... de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts,
Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003
València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cor-
tes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4.
46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4.
46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.

CORTS VALENCIANES

DIARI DE SESSIONS

DIARIO DE SESIONES

Número 205

III Legislatura

Any 1995

Sessió plenària
celebrada el dia 9 de febrer de 1995

Tercera i darrera reunió

Presidència del Molt Excel.lent Senyor
Antoni Garcia i Miralles

SUMARI

(Comença la sessió a les 10 hores i 5 minuts.)

— **Continuació del debat i votació de les Propostes de Resolució derivades del debat sobre declaració de política general realitzada pel president de la Generalitat Valenciana.**

Proposta del G.P. Socialista sobre l'ensenyament del i en valencià. S'aprova.

Proposta del G.P. Popular sobre Plans d'emergències i de regs. Es rebutja.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre la creació d'un Institut valencià de comerç exterior. Es rebutja.

Propostes del G.P. Esquerra Unida sobre reducció d'emissions de CO2 i estalvi d'aigua. Es rebutja.

Proposta del G.P. Socialista sobre política hidràulica. S'aprova.

Proposta del G.P. Popular sobre compromisos de despesa amb càrrec a exercicis futurs. Es rebutja.

Proposta transaccional a les propostes de resolució dels GGPP Nacionalista Unió Valenciana, Popular i Socialista sobre prevenció d'incendis. S'aprova.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre ajudes al comerç. Es rebutja.

Proposta del G.P. Socialista sobre espais protegits. S'aprova.

- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre concerts econòmics. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre creació d'un patrimoni públic de sòl. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Socialista sobre el nou Pla de vivenda. S'aprova.
- Proposta del G.P. Popular sobre el mapa escolar o xarxa de centres de la Comunitat Valenciana. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre el Pla hidrològic nacional. Es rebutja.
- Proposta transaccional a les propostes de resolució dels GGPP Esquerra Unida i Socialista sobre els sectors hortofrutícola i vitivinícola valencians. S'aprova.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre cambres agràries. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Socialista sobre una línia d'alta velocitat Madrid-València. S'aprova.
- Proposta del G.P. Popular sobre estudis de medicina. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre el Pla integral de formació de recursos humans. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre un Banc Públic Valencià. S'aprova.
- Proposta transaccional a les propostes de resolució dels GGPP Esquerra Unida i Socialista sobre finançament de les comunitats autònomes. S'aprova.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 30 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 36 minuts.)

- Proposta del G.P. Socialista sobre les autovies Madrid-València i Sagunt-Somport. S'aprova.
- Proposta del G.P. Popular sobre empreses públiques de la Generalitat Valenciana. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre l'autovia Madrid-València i els aeroports de l'Altet i Manises. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre l'Institut de Filologia Valenciana. S'aprova.
- Proposta del G.P. Popular sobre modificacions pressupostàries. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre una llei d'iniciatives fiscals. Es rebutja.
- Propostes del G.P. Esquerra Unida sobre un Pla de salut mental i sobre la paràlització de la privatització de serveis públics.
S'aprova la primera i es rebutja la segona.
- Proposta del G.P. Popular sobre retalls pressupostaris. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre els damnificats per la pantanada de Tous. S'aprova.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre finançament de l'ensenyament. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre Pla integral de reforma i adaptació de la sanitat valenciana. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre reforma del Senat. S'aprova.
- Proposta del G.P. Socialista sobre TVV. S'aprova.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre Llei de comarcalització. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre reforma laboral. Es rebutja.
- Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre reconeixement del valencià. Es rebutja.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 37 minuts.)

Ple de les Corts Valencianes celebrat el dia 9 de febrer de 1995. Comença la sessió a les 10 hores i 5 minuts, sota la presidència del Molt Excel·lent President Senyor Antoni Garcia i Miralles. Sessió plenària número 108. Tercera i darrera reunió.

El senyor president:

Senyories, continua la sessió.

Passem a la Proposta de resolució 36.981, del Grup Parlamentari Socialista. Per a la seua defensa té la paraula el senyor Nabàs.

Perdó, senyor Nabàs. Vull recordar als senyors diputats que l'acord de la Mesa i la Junta de Síndics és que hi haurà un torn a favor de cinc minuts màxim, un torn en contra i no hi ha rèpliques, i que, en tot cas, els grups poden fixar la seua posició per un temps de dos minuts. O explicar el vot.

Proposta del G.P. Socialista sobre l'ensenyament del i en valencià

El senyor Nabàs i Orença:

Gràcies, senyor president.

Abans de començar vull proposar a la cambra que hi ha un error, i plantejar-ho com a esmena tècnica si tots els grups parlamentaris estan d'acord. (*Remors.*) Plantejar com a esmena tècnica, si tots els grups parlamentaris estan d'acord, que on diu, després de proposta de resolució «en l'actual període de sessions», això deu estar en l'apartat c, on parlem d'adequar les plantilles del professorat, i és on deu estar «en l'actual període de sessions».

És el compromís que en la proposta el grup parlamentari demana. Si els grups parlamentaris entenen que no hi ha cap problema d'acceptar açò com a una esmena tècnica, defensaríem la moció en eixe sentit.

El senyor president:

No hi ha inconvenient? (*Remors.*) Senyor Villalba, no ho ha entés, no ho ha escoltat. Jo li pregue al senyor Nabàs que repetisca. (*Remors.*) Continue, senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orença:

D'acord. Moltes gràcies, senyor president.

Els avanços en la cultura, el progrés en la normalització del foment del conreu de la llengua valenciana, del valencià, ha estat sempre fruit de tensions i pactes. En l'avanç de l'ús i ensenyament del valencià també hem estat vivint este esforç de pacte, de tolerància, de convivència i comunicació. Però dins d'eixos principis de tolerància, convivència i comunicació, mai ha faltat al Grup Parlamentari Socialista i al govern valencià la fermesa per a defensar fonamentalment els acords, els acords que nasqueren l'any 1933 amb les Normes de Castelló, que es constataren en l'aprovació de l'Estatut l'any 1982 i que després, en l'aprovació de la Llei d'ús i ensenyament del valencià en l'any 1983, van fer-se palesos.

Aquella aprovació, com diu l'exposició de motius, va suposar un important instrument de normalització cultural, i sobretot va suposar un element de convivència social que fera possible la recuperació d'un dels senyals d'identitat més importants del poble valencià, és a dir, la nostra llengua, el valencià.

És per això que la proposta de resolució que fem en este debat de política general el Grup Parlamentari Socialista vol

que, aprovant-se ella, continue garantint-se, aplicant-se la Llei d'ús i ensenyament del valencià, l'ensenyament obligatori, efectiu i integrador del valencià a tots els nivells d'educació no universitària, i vol garantir també, i és el compromís que el Grup Parlamentari Socialista fa a esta cambra, que l'ensenyament en valencià, d'acord amb les demandes socials, d'acord amb la realitat en els centres, vaja assegurant-se dins del que deu ser, fonamentalment, l'afirmació que la nostra cultura i la nostra llengua tinga un futur segur.

I finalment, l'última proposta l'hem fet dient que en l'actual període de sessions les plantilles de professorat, aplicant-se i desenvolupant-se la Logse, s'adeqüen també perquè eixe ensenyament del valencià i en valencià estiga garantit en un futur immediat, en un futur a mitjà termini.

És per això que demanem el recolzament de tots els grups parlamentaris a esta proposta, que va, aprovant-se per unanimitat, a donar tranquil·litat i assossec, perquè el consens una vegada més serà el que impulse la cultura i el que impulse la normalització del valencià en la Comunitat Valenciana, llengua compartida amb el castellà, però llengua que tots sabem que necessita una especial defensa en el seu ensenyament, que és on creix i on naix la força perquè es mantinga amb el nivell de qualitat, amb el nivell d'ús i amb el nivell de difusió que tots volem en esta cambra.

El senyor president:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Algun grup desitja consumir un torn en contra?

Passem a votació la proposta de resolució amb l'esmena, la correcció que s'ha fet pel senyor Nabàs i que ha sigut acceptada per tots. Comença la votació. 64 vots a favor, cap en contra, cap abstenció. Queda aprovada.

Algun grup desitja explicar el seu vot? (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Passem a la següent proposta de resolució, del Grup Parlamentari Popular. Proposta 36.958.

El senyor Gómez Guarner té la paraula.

Proposta del G.P. Popular sobre Plans d'emergències i de regs

El senyor Gómez Guarner:

(*Inoïble.*) Decia el senyor Lerma que la sequía es la segunda gran preocupación en estos momentos del Consell. Él mismo, cuando dice «en estos momentos», revela la despreocupación del Consell que sobre este tema ha tenido hasta el momento presente.

Señor Lerma, señorías, la sequía no es un problema que haya nacido ahora. Es cierto que es ahora cuando en los últimos meses se ha revelado en su forma más dramática, pero llevamos cinco años con problemas de sequía. ¿Y qué ha hecho el Consell, el gobierno valenciano, en estos últimos cinco años? Pues nada, absolutamente nada, como no haya sido mirar al cielo esperando que lloviera.

El verano pasado, y con motivo de solicitarse un riego de socorro para el sur de nuestra comunidad mediante el transvaso Tajo-Segura, asistimos estupefactos a una disputa de patio de vecinos, a una discusión propia más de una jaula de grillos, entre los presidentes socialistas de cuatro comunidades autónomas, Aragón, Castilla-La Mancha, Murcia y Valencia, con la suprema intervención del *superministro* Borrell.

A los pocos días, y quizá como consecuencia del sonoro fracaso del Consell en el tema apuntado, en una reunión de empresarios alicantinos el presidente Lerma manifestó: «Vamos a redactar y aprobar un plan hidrológico nacional.» Y efectivamente, señorías. Quince días después nacía por arte de birlibirloque el denominado Plan director de modernización de los regadíos. He dicho bien, un plan gestado y elaborado por el conseller Coll en tan sólo quince días, y como no podía ser de otra manera, un plan pagado de generalidades y banalidades, un presuntuoso plan a nada menos que a dieciocho años, un plan al que se le dota con 250.000 millones de pesetas sin que en él nada se diga sobre cómo, quién y de qué manera lo va a financiar; en definitiva, señorías, un plan electoralista y demagógico.

Y no lo digo yo, lo dicen también aquellos que fueron obligados a elaborarlo por el señor Coll en tan sólo quince días. No repetiré las opiniones de un alto cargo de la conselleria, que anteaer descifró el presidente de mi grupo. Podría añadir otras más, otras más de otros funcionarios que a nivel comarcal intervinieron en la redacción de este plan. Pero no lo voy a hacer por prudencia política y por evitar una caza de brujas, práctica esta, por otra parte, muy propia y reiterada en el quehacer cotidiano del señor Coll.

Pues bien. Las cosas aún han ido a más, señorías. Ahora, cuando la sequía llama más dramáticamente a nuestras puertas, el ilusionista señor Coll, deprisa y corriendo, elabora un nuevo plan denominado Plan de emergencia del regadío, y del que nada ni nadie sabemos.

Señorías, señoras, señores diputados. Permítanme que les haga partícipes de la preocupación de mi grupo ante la grave situación creada por la sequía. Y lo hago desde la responsabilidad de un grupo llamado a gobernar próximamente en esta Comunidad. Nos preocupa profundamente la situación que nos vamos a encontrar a principios del próximo mes de junio. Nos preocupa profundamente. Y porque nos preocupa es por lo que solicitamos que, en este poco tiempo que nos queda, se sienten las bases para poder afrontar con relativa garantía las más que probables consecuencias negativas que la sequía, sin duda, volverá a producir este próximo verano. Y para sentar esas bases, qué mejor que la participación de todas las fuerzas políticas de esta Cámara.

Y eso, precisamente eso, es lo que solicitamos con esta propuesta de resolución, que se nos remita un reelaborado, serio y riguroso Plan de modernización de los regadíos, así como el citado y desconocido Plan de emergencias para que, debatidos y a ser posible consensuados, entre todos, señorías, podamos hacer frente a aquello que a todos nos preocupa.

Muchas gracias, señor presidente.

(Ocupa la presidència l'Excel.lent Vice-president Primer Senyor Vicent Soler i Marco.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Gómez.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.
Senyores diputades, senyors diputats.

Estem tractant un tema que estic convençut que no pot ser objecte d'electoralisme barat. I des d'eixa perspectiva, i coneixedors tots de la situació que està travessant la climatologia valenciana els últims temps, és evident que aquestes Corts no tenen més que pronunciar-se favorablement a qualsevol tipus de mesura que vinga a pal.liar els efectes d'eixa situació sobre la nostra agricultura, sobretot l'agricultura de regadiu, que, com vostés saben, ocupa 380.000 hectàrees de la nostra

producció, significat el 70% de la producció final agrària del País Valencià.

Sabut és també que la situació present, la de l'any 1995, és continuïtat de situacions paregudes els últims anys, i com a conseqüència d'eixa situació climatològica dels últims anys és que hi ha hagut pronunciaments repetits per part d'aquestes Corts i actuacions molt concretes del govern valencià dirigits tots a fer front a la situació.

Citaré en primer lloc el que va ser acord unànime d'aquestes Corts Valencianes a finals de l'any 1993, el 14 de desembre de l'any 1993, quan aprovarem el que eren les bases de la política hidràulica valenciana, concretament, on ens dirigirem al govern de la nació en el sentit de manifestar que el Pla hidrològic nacional garantix, ha de garantir l'estabilitat hidrològica de la Comunitat Valenciana amb l'aportació de cabals externs procedents de les conques excedentàries de la resta d'Espanya a les del Xúquer i del Segura. Aquest acord literal pres per les Corts Valencianes a finals de desembre de l'any 1993 significa el que era la voluntat de fer front a la situació estructural de dèficit hídric de la nostra comunitat.

He de dir que quina distància tan gran hi ha entre aquell acord pres per les Corts Valencianes i pronunciaments posteriors fets per alts dirigents, si no el més alt dirigent del Partit Popular, quan assenyala que no és possible anar contra la natura i, per tant, que la transferència d'aigües de conques excedentàries a conques deficitàries no corresponia a allò que la natura havia donat. Expressions que venien a torpedinar el principi fonamental del Pla Hidrològic, que és el transvasament de conques excedentàries a conques deficitàries.

No obstant eixes declaracions de l'alt dirigent del Partit Popular, els socialistes hem seguit treballant a tots els nivells. I, concretament en l'àmbit de les nostres responsabilitats, les que tenim a la Comunitat Valenciana, hem fet possible l'establiment d'eixe Pla de regadius, que és conegut per aquesta Cambra, tots els grups parlamentaris tenim coneixement d'ell, i que significa la voluntat expressa de reduir, racionalitzar l'ús i el consum de l'aigua per a reg, posant tots els mecanismes necessaris, tant financers com tècnics, per a fer possible eixa exigència de la realitat. Eixe pla està portant-se a terme des de l'any 1994 i seguirà durant l'any 1995.

Però és més. Com a conseqüència de la situació, també s'ha posat en marxa, dins d'eixe pla general de racionalització de l'ús de l'aigua per a regs, un pla d'emergència. Un pla d'emergència que ha sigut amplament exposat pel govern valencià els últims dies, conegut per tots els sectors afectats i que ve a donar resposta de manera immediata als problemes més greus ocasionats per la sequera en estos moments. S'intenta, a través d'eixe pla d'emergència, fer possible que...

El senyor vice-president primer:

Senyor Garcés, se li ha acabat el temps.

El senyor Garcés i Ramón:

Acabe ja.

El senyor vice-president primer:

No, no. Se li ha acabat el temps. La Junta de Síndics ha decidit que siguem estrictes amb el temps.

El senyor Garcés i Ramón:

Per eixa raó doncs, per les raons donades, direm que no a la proposta feta pel Partit Popular i anuncie que tenim una proposició feta en termes correctes que ve a donar resposta...

El senyor vice-president primer:

Senyor Garcés, ho lamente, pot retirar-se.

El senyor Garcés i Ramón:

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Votem la Proposta de resolució amb registre d'entrada 36.958. Comença la votació. Per 29 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció es rebutja.

Explicació de vot.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

El Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana hem votat a favor perquè considerem que el contingut dels dos plans és extraordinàriament important. Tant és així que, dels assumptes que tenim pendents *in aeternum* des del període de sessions passat, un d'ells era la compareixença del conseller d'Agricultura per a parlar d'un estos plans.

Considerem que és imprescindible que es pugui en les Corts Valencianes parlar d'açò, ja que, per qüestions encara no ben explicades, ens hem quedat sense la possibilitat de fer un debat amb profunditat, que sí que pareixia que es faria després de les intervencions dels dos grups majoritaris en el debat passat. Creem que, encara que siga alguns aspectes importants, com este de la sequera i de la racionalització de l'ús de l'aigua, no s'hauria d'haver negat la possibilitat de fer-ho.

Per tant, hem votat a favor perquè en estos moments la societat valenciana està esperant que el seu Parlament, que les Corts Valencianes, diguen alguna cosa respecte a les mesures per a paliar el greu problema de la sequera. I no entenem, de veres, la segona negativa per a poder debatre aspectes importants de la política del govern valencià.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Una altra posició? (*Pausa.*) Explicació de vot. (*Pausa.*)

Passem a la Proposta de resolució amb registre d'entrada 36.993, que és del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana. Senyor Crespo.

**Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana
sobre la creació d'un Institut valencià de comerç exterior**

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

Esta propuesta de resolución de mi grupo parlamentario propone que se cree un Instituto Valenciano de Comercio Exterior para defender nuestra exportación, transfiriendo las competencias que actualmente tiene el Instituto Español de Comercio Exterior.

En este tema, que puede ser un tanto ajeno a sus señorías, puesto que de comercio exterior se trata, y evidentemente esta Cámara no está abocada en su discusión normal de problemas a temas de comercio exterior, quisiera centralizar la cuestión desde el origen.

Tradicionalmente, el comercio exterior se hacía a través del Ministerio de Asuntos Exteriores, en las embajadas, con los encargados *ad hoc* para ello. Pero es evidente que esta relación desde hace ya muchísimos años es impensable. La técnica de relación entre los países, la técnica de relación comercial y el haber hecho ya una sociedad —por ejemplo, en el caso europeo— de vasos comunicantes, hacen que las representacio-

nes diplomáticas queden muy alejadas de la dinámica que un instituto español de comercio exterior produce actualmente.

Y ahora, entonces, viene el segundo análisis. Pero ¿es que el Instituto de Comercio Español Exterior es o puede ser de suficiente dinamismo para atender todas aquellas cuestiones del comercio español? Bueno, España no es un país de un tráfico de comercio exterior muy significativo dentro del contexto europeo, pero sí lo suficiente para representar una mediana potencia. ¿Puede esto todo centralizarse en un solo instituto? ¿Caemos siempre en la dinámica de que, cuando un problema no se sabe resolver, se crea un instituto *ad hoc* para que se resuelva?

Pues bien, hay quejas, constantes quejas del Instituto Español de Comercio Exterior. Hay quejas por la sencilla razón de que, claro, «quien mucho abarca, poco aprieta». Y ese instituto, que no dudo de su buena voluntad y no dudo de la capacidad de las personas que están allí, pues no lo puede abarcar, porque hay singularidades ya en el comercio exterior que es imposible que se pueda llevar desde una sola oficina, no digo físicamente, sino desde una institución, porque de un instituto se trata.

Nosotros creemos, y sin un falso chauvinismo, que la Comunidad Valenciana tiene unas características que son comunes a todo el comercio exterior español y unas específicas, muy específicas además. Pues bien, las comunes no digo que no pudieran seguir llevándose desde este Instituto Español de Comercio Exterior. Mejor o peor, eso es un asunto que no es lo que se debate. Pero lo que es evidente es que las específicas no es que se lleven mal, es que muchas veces ni se llevan. Y es queja constante de exportadores valencianos que no se les atiende debidamente y que muchas veces sus productos son desconocidos en Europa por carencias del Instituto Español de Comercio Exterior, donde se tiende —en la administración española esto ya es endémico, gobierne quien gobierne— al papeleo, al «ilustrísimo señor», a la póliza, al sello, «ya le contestaré mañana» y «si no, el lunes que viene cuando se reúnan, el señor director general no está, el señor ministro ha dispuesto» y a la verborrea legislativa de que todo lo que se hace luego se cambia. Esto es el sistema español, que no es culpa de ningún partido, es sustancial de la sociedad española. España tiene mucha historia para haber caído siempre en los mismos errores. Pero, claro, aquí estas reflexiones no se hacen. Y tal vez aquí tampoco vengan a cuento las que estoy diciendo.

En resumen, vamos a intentar, intentamos, desde Unión Valenciana, no crear otro instituto para crear eso mismo que estoy criticando, sino para ver si es verdad que nuestra propia comunidad es más ágil en la defensa de sus productos, es más ágil en la defensa de su comercio exterior. Y vamos a intentar, dentro de los procedimientos usuales del burocratismo español, el sistema apropiado para nuestra comunidad.

Por eso, señorías, pido el voto favorable a esto, pido el voto favorable, que es sencillamente que nuestro gobierno autonómico empiece a moverse en el sentido que la enmienda propone.

Nada más y muchísimas gracias, señor presidente.

(*Ocupa la presidència l'Excel·lent Vice-president Segon, Senyor Juan Antonio Montesinos García.*)

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Crespo.

Turno en contra. El señor Almenar, del Grupo Socialista, tiene la palabra.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

La Proposta de resolució del Grup Nacionalista Unió Valenciana planteja que, per tal de recuperar les quotes de cobertura de comerç exterior que de sempre ha mantingut esta comunitat, perdudes en l'actualitat... I ací el Grup Socialista manifesta una discrepància: les xifres de comerç exterior no suporten esta afirmació, no s'han perdut quotes de mercat exterior. Les exportacions valencianes han crescut, en els darrers set o huit anys quasi s'han duplicat les exportacions. Les exportacions valencianes han crescut de set-cents i escaig mil milions de pessetes en l'any 1986, a mil, quasi dos-cents, milions de pessetes en l'any 1993. Per tant, senyories, és un tema, diguem-ne, d'escassa discussió.

Segon punt. Respecte de la intervenció del senyor Crespo, respecte de la Proposta de resolució, jo he vist una certa distància. Jo estaria més d'acord amb la intervenció de sa senyoria que amb el text de la proposta de resolució, perquè el que diu la proposta de resolució, i nosaltres teníem una posició respecte de la proposta, és la transferència, és a dir, la desaparició de l'Icex. Ho entenem així en en el sentit de... per a obtenir la transferència de les competències de l'Institut de Comerç Exterior. A Espanya hi ha unes competències respecte del comerç exterior que són competències estatals i no es poden transferir. Per eixa exclusiva matèria entenem que la proposta no era correcta.

Però el tema de fons, que és el que hem de discutir políticament, és el següent. El Grup Parlamentari Socialista entén que el govern de la Generalitat fa una política de promoció del comerç exterior valencià adequada. Amb dues línies, amb dues línies. Una, tractant que l'Icex represente millor els interessos valencians. Jo no sé si sa senyoria sap que la Generalitat té un recurs a la Llei de cambres de comerç per tal de reforçar la coordinació. Per tant, en eixa matèria no és que, com a grup que suporta el govern, hem adoptat una posició, si es vol dir, d'acceptació de *l'estatus quo*, sinó de defensa clara dels interessos valencians.

I, en segon lloc, està la iniciativa, que ja no és un projecte, sinó una realitat, que és Procova. Jo el convida a sa senyoria que mire la memòria de la societat anònima Procova i de totes les realitzacions que ha fet en l'any 1994, i dels projectes que té de visites, de presències, de penetració en mercats estrangers per part de Procova. I, per tant, si es veuen les dues línies, el canvi d'actitud de l'Icex, el canvi d'actitud de l'Icex en la pràctica actual, per una banda, i la realitat també creixent d'activitats en visites, missions estrangeres i internacionals, més de mil iniciatives, senyor Crespo, més de mil iniciatives de presència en mercats estrangers ha tingut Procova l'any passat. Jo crec que això, en definitiva, ha fet possible que més de 10.000 milions de pessetes directament han sigut possibles a través d'iniciatives d'este tipus.

Per tant, entenem que la política que s'està duent a terme no és una política que ens satisfà plenament, ho dic des de l'autoritat que em dona la representació al Grup Socialista. Però entenem que estem en la direcció correcta d'avançar en una coordinació de les iniciatives de promoció del comerç exterior, a través de l'Icex, i de la nostra política pròpia a través de Procova. Raó per la qual no acceptarem la seua proposta.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Almenar.
Vamos a pasar... (Remors.) Dígame, señor Mollà.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.
Per a fixar la posició del nostre grup.

El senyor vice-president segon:

Señor Mollà, el acuerdo es explicación de voto.

El senyor Mollà i Martínez:

No.

El senyor vice-president segon:

En la Junta de Portavoces esta presidencia entiende que fue... Ahora, ante la duda, pues vamos a concederle el turno. Pero esta presidencia cree firmemente que fue explicación de voto.

Tiene la palabra, señor Mollà, por tiempo de dos minutos justos.

El senyor Mollà i Martínez:

Gràcies, senyor president.

Nosaltres entenem que era optatiu i que el que estava clar era que només eren dos minuts en explicació de vot o en fixació de posició.

Anem a veure, en eixos dos minuts, molt ràpidament per tant, nosaltres compartim la idea que efectivament no està funcionant correctament. Pensem que efectivament s'ha de treballar coordinadament, però sí que pensem que tota una sèrie de competències que en estos moments desenvolupa l'Institut Espanyol de Comerç Exterior haurien de transferir-se, que no és suficient amb el tema de Procova. I, per a il·lustrar-ho, el que tenim són les dades de l'Institut Valencià d'Estadística, que parla que la Comunitat Valenciana en els últims sis anys, en els últims sis anys, ha perdut nou punts en la seua taxa de cobertura. En els últims sis anys ha perdut nou punts de la seua taxa de cobertura. Podria dir-se que això és efecte de l'economia global? No, no, no. És que en els últims sis anys l'Estat espanyol ha incrementat deu punts, ha incrementat deu punts la seua taxa de cobertura. És a dir, que hi ha un diferencial de deu punts en eixe sentit.

Per tant, nosaltres sí que pensem que és molt necessari intensificar, incrementar, les actuacions per a poder precisament, en tot cas, mantenir i no continuar en eixa situació descendent de la taxa de cobertura que té en estos moments el País Valencià. I, per tant, votarem favorablement la proposta.
Gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Mollà.

Pasamos a la votación, en consecuencia, de la Propuesta de resolución del Grupo Parlamentario Nacionalista Unión Valenciana. Comienza la votación. Por 10 votos a favor, 35 en contra y 13 abstenciones es rechazada la propuesta de resolución. ¿Algún grupo desea hacer explicación de voto? (Pausa.)

Pasamos, en consecuencia, a las Propuestas de resolución 36.952 y 36.953, del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. Para su defensa tiene la palabra el señor Mollà.

*Propostes del G.P. Esquerra Unida
sobre reducció d'emissions de CO₂ i estalvi d'aigua*

El senyor Mollà i Martínez:

Les dues propostes de resolució que vaig a passar a defensar en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida tenen a veure, la primera d'elles, amb una qüestió que nosaltres pensem que és molt important i que forma part d'eixes coses en les quals és necessari anar avançant per a possibilitar, modi-

ficar tendències que a la llarga poden tenir conseqüències simplement catastròfiques. És el tema en este cas en concret de la reducció de les emissions de CO₂ a l'atmosfera per a intentar evitar l'efecte hivernacle. Un efecte que, com totes les seues senyories coneixen, és eixe que provoca el recalfament de la terra i, per tant, tota una sèrie d'efectes secundaris, com és el tema de les sequeres, com és el tema de l'increment del nivell de les aigües de la mar, etcètera, etcètera.

Concretament la proposta de resolució diu el següent: «Les Corts Valencianes, davant la necessitat de reduir les emissions de CO₂ a l'atmosfera per a evitar l'anomenat efecte hivernacle, acorden:

Primer. Adreçar-se al govern central per a reclamar, primer, que s'assumezca l'objectiu de Toronto de reduir un 20% les emissions de CO₂ de 1990 procedents de l'ús d'energia i de processos industrial per a l'any 2005. És a dir, que en l'any 2005 es pugua fer una reducció, pugua haver una reducció, respecte a les emissions de 1990 del 20%. Revisant a tals efectes les polítiques econòmiques, energètica i de transports, i en concret el vigent Pla energètic nacional i el Pla director d'infraestructures.

En segon lloc, que es defense davant la Unió Europea la necessitat d'aquesta reducció d'emissions i la seua adopció com a objectiu mínim pel conjunt dels estats de la Unió Europea.

I, en tercer lloc, que es done suport en el proper mes d'abril, en la conferència de la conversió del clima que se celebrarà en Brasil, al protocol que presenten en aquest sentit el que es diu «l'Aliança d'estats de les xicotetes illes», que és un grup d'estats que pateixen de manera molt directa l'increment del nivell de l'aigua de la mar, perquè són xicotetes illes que evidentment pateixen un perill d'inundació.

I, en segon terme, com que pensem que açò és necessari que se li plantege al govern central, que el govern central ho assumezca i que ho plantege a la seua vegada a la Unió Europea, etcètera, però pensem també que ho hem d'assumir com a objectiu propi, el segon punt diu: «Mandar al Consell de la Generalitat per tal que s'inicie l'elaboració d'un estudi que definesca les mesures a aplicar en el País Valencià per a aconseguir en deu anys eixa mateixa reducció en el nostre territori.»

La segona proposta de resolució que vaig a defensar té a veure amb el tema de la sequera, també amb el tema de l'aigua. I nosaltres el que plantegem és que en este tema, independentment del pla de modernització de regadius, dels plans d'emergència, hi ha qüestions d'una absoluta urgència.

En primer lloc, l'assessorament i planificació davant les plantacions de temporada, plantacions que s'estan fent hui, demà, demà-passat, en estos dies, i que van a fer-se fonamentalment a l'entrada de la primavera, per limitar la proliferació, si no hi ha recursos hídrics, prioritzant el regadiu de l'arbrat. Perquè en estos moments no és el mateix perdre una collida de cartxofes que perdre una plantació d'arbres, que té un procés de recuperació de com a mínim deu anys. Establint, naturalment, al mateix temps les mesures compensatòries per a aquells llauradors que efectivament limiten les seues plantacions.

Un rigorós control de les instal·lacions amb gran consum d'aigua, paralitzant aquelles no imprescindibles. Totes les seues senyories tenen en el seu cap, segurament, els impressionants consums d'aigua que algunes instal·lacions no imprescindibles estan fent en el País Valencià. I que, per tant, és una dispendia que és absolutament, pensem nosaltres, imrepresentable en estos moments.

Evitació, perquè és molt fàcil en estos moments dir «anem a obrir tots els pous d'aigües subterrànies», evitació d'aquelles explotacions d'aigües subterrànies que puguen conduir a situacions de degradació irreversible dels aqüífers. I eixe és un

perill molt important. Hi ha pous que, si se sobreexploten en estos moments, poden provocar vies d'intrusió marina que mai podran recuperar-se...

El senyor vice-president segon:

Señor Mollà, su tiempo ha concluido.

El senyor Mollà i Martínez:

Només necessiten cinc segons per a llegir.

Disseny d'una campanya coordinada amb els municipis d'estalvi del consum urbà industrial d'aigua amb l'objectiu d'una reducció del 25% d'aquests consums mentre es mantinga l'actual situació de sequera.

Gràcies.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Mollà.

Para turno en contra, tiene la palabra el señor Arenas, del Grupo Parlamentario Socialista.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Señorías, el Grupo Parlamentario Socialista va a oponerse a las dos propuestas de resolución que ha planteado el Grupo de Esquerra Unida por diversas razones.

En cuanto a la primera, la referida al cambio climático, por lo siguiente. Porque nosotros estamos en buena parte de acuerdo con la propuesta de resolución planteada, nosotros creemos que se debe actuar ante el cambio climático a través de la realización de estudios dentro de la Comunidad Valenciana para ver qué efectos va a tener en el campo agrícola, en el campo forestal, por todo el tema de los incendios e influencia que puede tener ese incremento de temperatura en nuestro litoral, en nuestras playas y también en nuestras islas. Y creemos que es un tema en el que se debe profundizar. También estamos de acuerdo con que se inste al gobierno central, a la administración, para que de forma inmediata se lleve adelante el cumplimiento del convenio mundial sobre cambio climático aprobado en Río de Janeiro, que preveía la congelación de emisiones a los niveles de 1990. Y, en ese sentido, estaríamos totalmente de acuerdo en instar al gobierno central a que se cumpla de inmediato ese acuerdo ya firmado por el gobierno y que además ésa sea la postura que el gobierno central lleve en las negociaciones que se están llevando en la Unión Europea para este tema defenderlo. También estaríamos de acuerdo en que por parte del gobierno central se hiciesen los estudios necesarios para que en el plazo de diez años se redujese un 20% las emisiones sobre los niveles de 1990.

Sin embargo, esos matices que he introducido yo en la defensa de las necesidades de trabajar sobre el cambio climático no han sido atendidos por el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida cuando este grupo le ha pedido que se incluyan esos matices en la propuesta de resolución suya. Porque creemos que es la más realista, porque creemos que es la comprometida ahora. En primer lugar, congelar emisiones al 90. Y, en segundo lugar, estudiar cómo se reducen las emisiones para el año 2005.

Pero es que además la propuesta que nosotros le hacemos al Grupo Parlamentario de Esquerra Unida incluía que los temas de cambio climático se estudiasen ya de una manera efectiva en los temas, en los sectores fiscales y tributarios. De tal manera que ya se instase también al gobierno central para que hiciese unas políticas tributarias que supusiesen una penalización de los consumos más contaminantes y una exención de los no contaminantes. Esa era la oferta transaccional que le hemos hecho.

Y, por último, en esa oferta transaccional también se incluía que a nivel de la Comunidad Valenciana los temas de cambio climático se incluyesen dentro de los programas de educación ambiental y que se hiciese una sensibilización a los ciudadanos para que conozcan las consecuencias que puede tener en nuestra comunidad. Y que se prioricen, en los planes y programas de estudios en escuelas y universidades, todas aquellas materias que destaquen la formación de técnicos en esta materia.

Todas estas razones, que creíamos nosotros que mejoraban sustancialmente la proposición realizada por el Grupo Parlamentario de Esquerra Unida, que evidentemente es el protagonista en cuanto es el que la ha presentado formalmente, pensamos que debían ser atendidas y suponían una mejora evidente de esa propuesta para nuestra comunidad.

Estas razones nos han llevado a que, al no ser admitida la propuesta que le hemos hecho, nosotros no apoyemos la que él propone, fundamentalmente porque sería ir en contra de una situación actual exigiendo una reducción de emisiones del 20% superior a los compromisos actuales que tiene nuestra comunidad, nuestro Estado y que supondría además hacer una exigencia que no sería acorde con la situación real en que se está moviendo nuestro país dentro de la Comunidad Europea. Pensamos que lo adecuado es avanzar un paso detrás de otro, que el primer paso es congelar emisiones y que el segundo paso sería reducir esas emisiones en un 20%.

En cuanto a la segunda de las propuestas sobre los temas hidrológicos, nos vamos a oponer, porque hay una propuesta del Grupo Parlamentario Socialista que va en ese sentido y que consideramos más completa y adecuada.

El senyor vice-president segon:

Muchas gracias, señor Arenas.

Vamos a proceder a la votación de las propuestas de resolución del Grupo Parlamentario de Esquerra Unida. Comienza la votación. Por 10 votos a favor, 33 en contra i 16 abstenciones son rechazadas ambas propuestas de resolución.

¿Existe algún grupo que desee explicación de voto? (*Pausa.*) Pasamos, en consecuencia, a la Propuesta de resolución 36.982, correspondiente al Grupo Parlamentario Socialista. Para su defensa tiene la palabra el señor Garcés.

Proposta del G.P. Socialista sobre política hidràulica

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

M'ajustaré, en esta ocasió sí, al temps rigorosament, per a defensar una proposta de resolució que entenem de la més gran importància en la conjuntura actual, conjuntura referida a la sequera que travessa la nostra comunitat i que afecta greument la producció agro-pecuària.

La proposta de resolució que presentem planteja, en primer lloc, que la situació de sequera conjuntural està afegida a un dèficit estructural hídric de la nostra comunitat, dèficit hídric que té una proposta de resolució a través del Pla hidrològic nacional, el qual hem recolzat reiteradament el Grup Parlamentari Socialista i també aquesta cambra, i que amb la proposta de resolució que hui portem posem novament èmfasi en la necessitat d'una expressa consideració com irrenunciable eixe Pla hidrològic en la seua posada en pràctica i desenvolupament.

I he de dir ací que novament ens trobem davant d'una realitat curiosa, com és la votació produïda en el Senat d'Espanya per part del Grup Parlamentari Popular, en el qual posava com preàmbul a la possibilitat de practicar el Pla hidrològic nacional que estigueren redactats i aprovats els plans hidrològics de conca. Eixos plans hidrològics de conca, cas d'haver de ser tramesos abans del Pla hidrològic nacional, significa un retard, una impossibilitat de la posada en pràctica d'eixe Pla hidrològic nacional, que és l'acord que prenguérem en aquestes Corts Valencianes en desembre de l'any 1993.

Per tant, en la proposta de resolució que plantejem venim a dir que considerem irrenunciable la posada en pràctica i desenvolupament del Pla hidrològic nacional amb els subsegüents transvasaments des de les conques excedentàries a les deficitàries, assenyalant en aquest sentit que l'aprovació dels plans hidrològics de conca no deuen constituir un requisit previ a la tramitació davant de les Corts Generals de l'esmentat Pla hidrològic nacional.

Eixa és la part estructural, que venim a reiterar la seua solució. Però hi ha una conjuntura, que és la sequera produïda per les circumstàncies climatològiques, que ja hem assenyalat, a la qual també creem que cal fer front decididament des de tots els àmbits. En primer lloc, posant en marxa el Pla d'emergència contra la sequera fet públic pel govern valencià. Però, a més a més, recaptant de manera decidida el recolzament de l'administració central, de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, del Ministeri d'Agricultura, perquè prenguen totes les mesures complementàries necessàries per a fer front a la sequera. I, dins d'eixes mesures complementàries necessàries, naturalment es deuen contemplar totes aquelles que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha defensat en la intervenció anterior, així com algunes de les contemplades per alguns altres grups parlamentaris en propostes de resolució que hui també estan ací situades.

Creiem, per tant, que la proposta de resolució plantejada pel Grup Parlamentari Socialista ve a sintetitzar l'estat de la qüestió i les necessitats de resposta que tenim, i també les consideracions fetes pels grups parlamentaris, en particular pel Grup d'Esquerra Unida. En eixa mesura, doncs, demanem el recolzament de tots els grups parlamentaris a aquesta proposta de resolució de conjuntura, però que sabem que té una dotació econòmica important en els pressupostos de l'any 1995, més recursos extraordinaris, que s'eleva a més de 2.000 milions de pessetes, que poden ser utilitzats de manera immediata per a fer front a la sequera que travessa la nostra agricultura en estos moments.

Moltes gràcies, senyors diputats.

(*Ocupa la presidència l'Excel.lent Vice-president Primer, Senyor Vicent Soler i Marco.*)

El senyor vice-president primer:

Torn en contra? (*Pausa.*)

Votem la Proposa de resolució 36.982. Comença la votació. Per 55 vots a favor, 1 en contra i 3 abstencions s'aprova.

Proposta de resolució 36.959, del Grup Popular. Senyor Lamparero.

Proposta del G.P. Popular sobre compromisos de despesa amb càrrec a exercicis futurs

El senyor Lamparero Lázaro:

Muchas gracias, señor presidente.

Mi grupo presenta una proposición preventiva, se podría llamar, pero preventiva y al mismo tiempo sobre la base de una honda y seria preocupación que mi grupo quiere dejar patente en esta cámara.

En estos momentos, señoras y señores diputados, los gastos de alcance plurianual, los compromisos de gasto con cargo a ejercicios futuros que el gobierno de la Generalitat ha ido provocando en estos años, exceden el medio billón de pesetas, con be, señoras y señores diputados, el medio billón de pesetas, con be.

Claro, si además a esto podemos sumarle el aumento importante de la deuda que ha tenido el año precedente, más de 80.000 millones de pesetas; las deudas de Tesorería, que no se cancelan al terminar la vigencia del ejercicio presupuestario, que tiene unos espectaculares aumentos año tras año y que, cuando se cancela, se cancela con nuevos préstamos a corto plazo, y que están por encima de los 100.000 millones de pesetas; si añadimos el riesgo acumulado en avales por parte de actividades del gobierno, algunos de ellos fallidos, que le cuestan al erario público y a los fondos de esta comunidad sus buenos millones de pesetas, recientemente hemos tenido dos, alguno de ellos muy mal explicado en estas Cortes, mejor dicho, no explicado, como el del grupo Emic; si además de todo esto tenemos en cuenta que hay obligaciones pendientes de pago por valor de por encima de los 125.000 millones de pesetas, y si tenemos en cuenta que hay derechos pendientes de ingreso, pero de dudoso cobro, es decir que puede, como se puede demostrar a través de leer el informe de la Sindicatura de Cuentas año tras año, y que genera, como ha generado el año pasado, déficit por encima de los 13.000 millones de pesetas, es claro que mi grupo tenga en estos momentos una honda y seria preocupación.

Y nos preocupa fundamentalmente ya no por el volumen de deuda, que, como ven, la situación que les he pintado es como es. Es decir, la deuda no es solamente las emisiones que realiza el gobierno, deuda es también comprar a plazos, como serían estos gastos de alcance plurianual. Y nos preocupa que el gobierno pueda hacer una utilización abusiva de la delegación que estas Cortes conceden al gobierno, bien a través de la Ley de hacienda en su artículo 29 o bien a través de la Ley de presupuestos este año en el artículo 32. Eso es lo que nos preocupa.

Y nos preocupa fundamentalmente porque en un período inminente de elecciones, en un período inminente de modificación lógica y parece que cierta del gobierno valenciano, nos preocupa que el gobierno, más preocupado por intereses de partido que por intereses generales, pudiera provocar un estrangulamiento financiero para futuros gobiernos a corto y a medio plazo, lo cual, lógicamente, iría contra el sentido de la prudencia y sobre todo atentaría contra los intereses generales de esta comunidad.

Y esto es, señoras y señores, en rasgos generales lo que pretende nuestra propuesta. Naturalmente, hacemos la salvedad y lógicamente entendemos que existen, y existen en el presupuesto, proyectos de inversión con cargo a ejercicios futuros, que lógicamente el presupuesto ha de respetarse, pero hemos de advertir que tanto el artículo 29 como la Ley de presupuestos dejan un campo de amplia discrecionalidad al gobierno para modificar los porcentajes, incluso las cuantías. Ahí es donde decimos: «señores del gobierno, tengan ustedes prudencia y, en todo caso, cualquier modificación que pueda hacerse o cualquier adquisición de nuevos compromisos que pueda hacerse que requieran, en todo caso, la autorización de estas Cortes.»

Gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Lamparero.
Senyor Fuentes.

El señor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Senyories.

Esta és una proposta de resolució podríem dir típica del Grup Popular, o almenys dels seus representants quan han parlat, on, abans de començar a parlar, sempre parlen de dubtes i parlen d'adjectius. «Seriosa preocupació», «és una proposta preventiva.» Abans de dir de què va, comencen a fer el que podríem dir l'exposició de motius. En el fons, cal desmentir punt per punt la intervenció del diputat que l'ha defensat.

En primer lloc, els comptes de la Generalitat estan clars i sanejats. I al dia. En segon lloc, és públic i notori que reduïm l'endeutament i el dèficit. En tercer lloc, és importantíssim destacar el fet de la legitimitat que té el govern valencià actual i el futur. Jo no vendria la pell de res abans d'haver caçat cap eleccions anticipades, a veure si estan ja aparentment caçant una cosa que se'ls escapa de les mans; igual se'ls poden escapar altres coses. No facen tantes prevencions, no tinguen tals preocupacions, perquè, si hi ha un govern que té legitimitat per a actuar, és l'actual. Si hi ha un govern que té l'autorització expressa d'estes Corts i té la majoria d'estes Corts, és el govern actual. I, si hi ha un govern que ha buscat els interessos generals, ha sigut este govern presidit pel president Lerma des de 1983, almenys des de les eleccions, i abans inclús en 1982.

Eixe compromís vol dir vosté que no ha anat a pels interessos generals quan s'han fet plans de carreteres? Quan s'ha fet plurianualment la xarxa del metro per a esta ciutat de València, tants anys demanat? Quan s'ha fet un Pla plurianual de construccions escolars? No s'han buscat els interessos generals? Quan s'han fet uns plans per a millorar el servei de depuració d'aigües, no són interessos generals? Així que vosté està dient que este govern no té legitimitat per a continuar la seua política d'interessos generals?

Ara és quan se'ls veu, en este debat, un poquet la poteta. Jo diria que en alguna llibreria prop d'ací m'ha paregut veure una oferta molt barata de llibres de Freud, psicoanalítics, per dir: «És que a veure si este govern fa alguna cosa rara en el que li queda.» Estan vostés pensant en el que un govern de vostés faria rar? Jo no faig res preventiu, sinó que estic defensant la legitimitat democràtica mentre un govern dura, que vostés li exigeixen: «senyors, governen.» Quantes vegades dieuen vostés «governen»? I ara què estan dient? «No governen»? O és que vostés estan dient que este govern és irresponsable? En absolut. Claríssim. És la seua decisió política d'oposició, pot ser no tan responsable.

Per tant, en resum, li negue la primera de, davant d'un possible canvi de govern... en juny la major probabilitat és que el president Lerma continue tenint les responsabilitats que té hui. En segon lloc, no li falta cap legitimitat, d'acord amb les lleis, de desplegar la despesa pública. Per tant, no ha de fer només que complir la llei. En tercer lloc, este govern té els comptes molt clars i sanejats. I, en quart lloc, i és allò més important, este govern ha continuat, des de l'any 1983-84 fins a hui, amb el recolzament dels agents econòmics i socials, que vostés fiquen en dubte, que vostés frivolitzen, una política a curt i a llarg termini per a millorar i vertebrar este país i esta comunitat: creixement, ocupació i equilibri social. Si vostés tot açò ho volen desacreditar amb una proposta purament preventiva, poca substància veig jo a allò que es diu alternativa.

Gràcies.

El señor vice-president primer:

Votem la Proposta de resolució 36.959. Comença la votació. Per 18 vots a favor, 34 en contra i 5 abstencions es rebutja.

Proposta transaccional a les propostes de resolució dels GGPP Nacionalista Unió Valenciana, Popular i Socialista sobre prevenció d'incendis

A la proposta de resolució següent, la 36.994 hi ha presentada una esmena transaccional. Esta esmena transaccional, com ja és tradicional en esta Cambra, es tractaria que s'explicitara per part de la presidència, o per qui fora, i que després els grups explicaren el seu vot.

Esta esmena transaccional que s'ha presentat és sobre la 36.994, que és d'Unió Valenciana, però també aquesta comporta la retirada de la 36.989 socialista, i la 36.960. La millor cosa és que esta presidència llija la proposta transaccionada, i que després votem, i si els grups parlamentaris volen explicar el seu vot, l'expliquen.

Diu el següent: «Els incendis forestals continuen sent una de les principals amenaces per a la conservació de la natura a la Comunitat Valenciana, per a la destrucció de la coberta vegetal, la consegüent agressió a les espècies animals que moren en tals hàbitats, la destrucció dels paisatges que origina, i la seua incidència en els processos erosius. La recent aprovació de la Llei de creació del servei d'emergències, conjuntament amb la Llei forestal 3/93, suposa la dotació d'instruments adequats per a comprometre's coherentment al problema plantejat. La situació d'extrema sequera que venim patim durant els últims mesos agreuja més el risc de producció d'incendis, davant el qual es formula la següent proposta de resolució.

Les Corts Valencianes insten al Consell per tal que a la major brevetat presente davant el Ple de la Cambra, per al seu coneixement, el Pla de prevenció i extinció d'incendis per a 1995, en el qual s'haurà prestar especial atenció al següent: A) Increment de les mesures preventives davant la situació climàtica de sequera que patim, especialment en les zones millor conservades i de major risc. B) Desenvolupament del comandament unificat en el territori de la Comunitat Valenciana. C) Ordenació i integració dels mitjans personals i materials de la Generalitat amb les altres institucions públiques, així com amb el voluntariat. D) Campaña d'informació i sensibilització als ciutadans, usuaris del món, i hàbitats immediats. E) Investigació dels incendis, conjuntament amb les forces de seguretat i l'Administració de justícia.»

Votem esta esmena transaccional. Comença la votació. Per 63 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova.

Senyora Ramón-Llin.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

Hem votat favorablement a esta proposta perquè jo crec que, per primera vegada en una resolució d'estes Corts Valencianes, el Grup Parlamentari Socialista ha demanat, d'una forma clara, algunes qüestions al Govern Valencià. En este cas la presentació del Pla de prevenció i extinció d'incendis, que sempre es retarda en el seu debat, i sobretot algunes de les qüestions... Ha arreglat totes les qüestions que des de el Grup d'Unió Valenciana se reclamaven en la nostra proposta, i que d'alguna forma està incidint en qüestions importants i en carències del Govern Valencià importants, com són l'actuació preventiva, que en estos moments és una actuació mínima i sense recursos suficients, que esperem que en esta proposta millore.

Sobretot també és important saber que es va a desenvolupar el comandament únic, encara que es diga unificat en la llei s'ha quedat en un comandament únic, que és allò que des d'Unió Valenciana sempre s'ha demanat. I sobretot també

reconèixer que fa falta una coordinació entre les diferents institucions que participen.

I, en definitiva, creem que compté una sèrie de mides proposades en diferentíssimes ocasions des d'Unió Valenciana, i no arreglades. I per suposat ens dóna molta satisfacció que encara que siga al final de legislatura, i amb unes possibilitats menors d'actuació per una situació electoral, que el Govern reconega eixa falta d'actuació en eixos aspectes i ho arregle en una proposta de resolució des del Grup Parlamentari Socialista, que ha arribat a una transaccional amb els altres grups. I per suposat desitjar que arribe a bon terme l'aplicació pràctica d'esta resolució, l'aplicació econòmica de la mateixa, i per suposat que redunde en un benefici per a tots els ciutadans. Sabem que les condicions climàtiques d'enguany són prou negatives, i que si des de l'Administració no se solucionen els greus problemes estructurals d'anys anteriors podríem tindre resultats molts negatius.

Per tant, estem molt satisfets que el Grup Socialista haja arreglat estes idees d'Unió Valenciana de tota la legislatura, i per suposat recolzarem tot tipus d'actuació com esta que beneficien, en definitiva, a la Comunitat Valenciana.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyor Quirós.

El senyor Quirós Palau:

Con la venia, señor presidente.

Nuestro grupo ha votado también favorablemente a esta transaccional, porque consideramos que es más importante que se debata ante esta Cámara todo lo relacionado con las medidas a tomar para esta campaña, que no sabemos en definitiva quién tendrá las responsabilidades del Gobierno, pero sí que en definitiva es el patrimonio de los valencianos lo que está en juego. Y es un debate que es necesario antes de que se cierre el período de sesiones.

Y consideramos que también será bueno saber cómo se va a desenvolver en la misma intervención del presidente Lerma las 160.000 hectáreas de recuperación, 100.000, más 60.000 de selvicultura, o sea, la 160.000 que decimos nosotros también en nuestro programa, 40.000 cada año. Él lo va a hacer 100.000 por un lado y 60.000 por otro. También cómo se va a desarrollar. O sea, si hay 160.000 por un lado, y 160.000 por otro, la credibilidad debe darse a los dos grupos por igual.

Por consiguiente, consideramos que es un debate de profundidad y de importancia, y preferimos a una victoria pírrica, que a lo mejor tampoco se producía, la realidad del debate que sí que es lo que interesa, en definitiva, a la Cámara y al pueblo de Valencia.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Arenas.

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

Agradecemos a los grupos el esfuerzo que han hecho para venir a esta propuesta de resolución, que es la propuesta de resolución socialista con algún pequeño matiz, porque en realidad lo que se pretende es que ese espíritu que impera en la Cámara cuando se trata de defender nuestros espacios naturales y nuestra cubierta vegetal se vea reflejado también en resoluciones de estas Cortes.

En realitat, la proposta recoge y pone en pràctica para el año 1995 los principios contenidos en la Ley forestal, y los principios contenidos en la Ley de creación de emergencias, ambas leyes son propuestas del Gobierno de la Generalitat, con las que el Gobierno acentúa su actuación en las medidas de prevención, y está en consonancia con las previsiones presupuestarias del año 1995, donde lo que más se insiste es en sus incrementos presupuestarios en lo relativo a prevención.

Por esa razón nosotros pensamos que, con la presentación de este Plan de prevención y extinción de incendios, de acuerdo con esta propuesta, haremos un buen favor a nuestra cubierta vegetal, y resolveremos la mayor parte de los problemas que en un año de tan grave sequía afecta a nuestros bosques.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre ajudes al comerç

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Passem a debatre la proposta de resolució 36.941, que és d'Esquerra Unida, però abans de començar esta presidència ha d'advertir que hi ha un escrit a la seua disposició en el qual el portaveu del Grup d'Esquerra Unida diu que hi ha dos errors mecanogràfics en esta proposta de resolució. El primer és que tot el primer paràgraf que va des de «L'activitat...», al principi, fins a on diu «... millorar la seua situació», és en realitat l'exposició de motius. I que el segon paràgraf on diu «impedir», ha de dir «limitar».

Fetes aquestes advertències, senyor Zamora té la paraula. (*Remors.*)

Un moment, senyor Zamora, que el senyor Maluenda vol la paraula.

El senyor Maluenda Verdú:

Una qüestió d'ordre.

El Grup Parlamentari Popular vol manifestar que el reglament és per a complir-ho, i precisament hi ha una resolució de presidència molt apropiada per a este tipus de debat, que deixa clarament expressada com es fan les noves resolucions si van signades per tots els grups, i com es poden fer les transaccionals. Allò que no podem admetre en ningun cas és que es diga que hi ha una errada mecanogràfica i que és una esmena tècnica canviar «impedir» per «limitar».

Pensem que el sentit semàntic d'una paraula i d'altra són diferents i possiblement contradictòries. Per tant, volem que conste en acta la protesta, perquè es pretén vulnerar el reglament... (*La presidència desconnecta el micròfon del diputat.*)

El senyor vice-president primer:

Senyor Maluenda, li lleve la paraula perquè està valorant l'acció del president. Vosté el que vol dir... (*Remors.*) Vosté està valorant l'acció del president, senyor Maluenda. Esta presidència allò que ha intentat explicar a la Cambra és que allò era una errada tècnica i, si alguna de sus senyories, per exemple vosté, entén que no és una errada tècnica, que no és una modificació tècnica, ho diu i ja està, i no es canvia. (*Remors.*)

Doncs, no senyor, no estava dient vosté això, estava parlant de vulneració i de no sé quantes coses més.

El senyor Maluenda Verdú:

Vol que tornem a començar?

El senyor vice-president primer:

No, no, (*Remors.*) El que ha dit està dit, i està en l'acta, si vosté vol entendre que això no és una modificació tècnica diga senzillament «per al Grup Popular no és una modificació tècnica». I s'ha acabat, i no hi haurà modificació.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president.

El senyor vice-president primer:

Polse el votó, per favor, i atenga's a allò que diu el reglament, vosté també.

El senyor Maluenda Verdú:

Senyor president, sóc molt respectuós amb el reglament i per això mateix dic que no és una modificació tècnica, i l'única forma de subsanar-ho és amb una nova resolució per part dels quatre grups o una esmena transaccional que es referisca a dues resolucions.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Mire si era fàcil, senyor Maluenda, i s'haguera estalviat moltes valoracions que s'han fet ací. Mire si era fàcil, mire si era fàcil.

Senyor Zamora, vosté desitja continuar considerant això una errada tècnica i fer la consideració de la signatura de tots els grups parlamentaris? (*Remors.*)

Senyor Agramunt, no té la paraula. No té la paraula, senyor Agramunt. No té la paraula, senyor Agramunt. (*Remors.*) Senyor Agramunt, no té la paraula. (*Remors.*) Està clar? No té la paraula, senyor Agramunt.

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Sí, señor presidente.

Se trata, evidentemente, de dos errores mecanográficos, como está previsto en el punto cinco de la resolución de presidencia. Es decir, entiendo que es una fórmula perfectamente reglamentaria y, en consecuencia, aceptada por la Mesa. Me gustaría defender la resolución.

El senyor vice-president primer:

Senyor Zamora, esta presidencia discrepa de vosté. Una vegada presentada una proposta de resolució, la presidència ha de manifestar que vosté diu que això és una esmena tècnica, però ha fet la consideració de la Cambra, i en eixe sentit el senyor Maluenda té raó. Si hi ha alguna persona, algun grup parlamentari que entén que no és una esmena tècnica, no es pot assumir com una esmena tècnica.

Ho lamente, però així és. Sembla que sí, sembla que hi ha algun grup parlamentari que entén que això no és una esmena tècnica. Per tant, esta presidència ho lamenta.

De tota manera hi ha la via, hi ha la via de fer una proposta transaccionada on això es puga canviar. No? Doncs té la paraula per a defensar la proposta original. (*Remors.*)

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Sigo pensando que es un error y que entra dentro de la resolución de presidencia. De cualquier manera, voy a defender la propuesta de resolución tal como estaba planteada inicialmente, si la Mesa efectivamente no acepta los dos errores mecanográficos.

La propuesta de resolución, en definitiva, lo que intenta plantear y poner en evidencia ante esta Cámara es que existe una crisis importante en el pequeño y mediano comercio, que los causantes de esa crisis son, entre otros elementos, pero muy fundamentalmente, la instalación de grandes superficies comerciales, que ha hecho de esta comunidad que sea la comunidad que tiene más metros cuadrados de superficies comerciales por habitante, y que nosotros entendemos que, a pesar de que el tema fue tratado en el debate del estado de la comunidad del año pasado, no se ha actuado con la suficiente agilidad, aunque es verdad que, como consecuencia de aquel debate, ha aparecido recientemente un decreto.

Y lo que planteamos en esta propuesta de resolución es que «el Consell de la Generalitat coordine las actuaciones de las consellerías competentes y articule sus actuaciones en cumplimiento de la normativa vigente para impedir la instalación de nuevas grandes superficies comerciales, al mismo tiempo que se amplían las ayudas para la modernización del pequeño y mediano comercio».

Evidentemente, nosotros estamos planteando que cualquier actuación debe hacerse en cumplimiento de la normativa vigente, porque entendemos que el reciente decreto es suficiente para hacerlo. Pero que, efectivamente, el cumplimiento de esa normativa vigente ha de llevar a impedir que se instalen las superficies comerciales, que se queden fuera de la misma.

Espero, en consecuencia, que, teniendo en cuenta la importancia para el pequeño y mediano comercio de estas actuaciones de la Generalitat Valenciana, esta resolución pueda ser aprobada por todos los grupos de la Cámara.

Muchas gracias.

El señor vice-president primer:

Torn en contra. Senyor Almenar.

El señor Almenar Palau:

Senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

El Grupo Parlamentario Socialista sube a la tribuna para lamentar el sentido de la votación que se va a producir en estos momentos.

El señor vice-president primer:

Senyor Almenar, té la paraula per a posicionar-se en contra d'esta proposta de resolució.

El señor Almenar Palau:

I ho faré, senyor president, com sempre ho faig.

Y voy a explicar por qué votaremos en contra. Sus señorías saben que la propuesta de resolución presentada por Esquerra Unida, en los términos presentados, es inconstitucional, porque implica impedir, impedir la instalación de grandes superficies comerciales.

El Grupo Parlamentario Socialista saben sus señorías, y ha sido obstaculizado hace unos instantes, quería llegar una vez más en estos temas, de defensa del pequeño comercio en la Comunidad Valenciana, a un amplio consenso en la Cámara. Lo intentó ayer por la tarde. Fue obstaculizado. Lo ha intentado esta mañana. Ha sido de nuevo obstaculizado. Por tanto, señorías, el que ahora votemos en contra no significa que en la cuestión de fondo, como hace un momento se ha puesto de manifiesto, estemos de acuerdo en la defensa del pequeño y mediano comercio, es decir, en que, de acuerdo con el decreto que el Consell tomó el día 20 de diciembre del mes pasado, haya una limitación para la instalación de grandes superficies en la Comunidad Valenciana, aunando lo que es la regulación

de la Ley de comercio valenciana con la Ley de suelo no urbanizable.

Y, por tanto, estamos en ese sentido de acuerdo con lo que es, por otra parte, una petición que fuera de estas Cortes en muy sensible para un conjunto muy amplio de ciudadanos y ciudadanas, que es la defensa de sus pequeños negocios, del servicio al público en cada uno de sus negocios. Y nosotros no estábamos ni estaremos para confundir a la opinión pública. Queremos, y lo hemos defendido siempre, defender el pequeño y mediano comercio. Es decir, regular, hacer posible que el principio de competencia constitucional sea regulado, mediatizado, filtrado, para que no produzca unos efectos devastadores sobre la estructura comercial valenciana.

Por eso, porque el texto de la enmienda que se nos presenta es inconstitucional, votaremos en contra, aunque estemos de acuerdo, como nos hemos pronunciado reiteradas veces y el gobierno está haciendo, en favor del pequeño y mediano comercio de la Comunidad Valenciana.

Muchas gracias, señoría.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Almenar.

Votem la proposta de resolució. (Remors.) Sí, esta presidència preferiria, tal i com ja al principi de la sessió del matí es va posar de relleu, que fóra explicació de vot, més que fixació de posició.

Votem ara i després té dos minuts per a explicació de vot. Comença la votació. Per 5 vots a favor, 33 en contra i 23 abstencions es rebutja.

Senyor Crespo.

El señor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

Es la segunda legislatura que estoy aquí como diputado y mi memoria, lógicamente, no puede abarcar la cantidad de cuestiones y situaciones que se han producido aquí en dos legislaturas. Pero sí tengo que decir que es la segunda vez que un grupo no admite la tramitación de una enmienda transaccional, como no admitió una mía, mía, de mi grupo, en la legislatura pasada. Me estoy refiriendo, evidentemente, al Grupo Popular.

Yo no entiendo por qué esta acción, cuando después el voto es libérrimo y se puede votar lo que se desee. Pero, claro, hay señores que inventaron censuras y cuestiones muy propias de su característica. Y esto es simplemente una censura, una forma de censura. «Yo no dejo que se hable de esto, tal y como quieren los demás, y me opongo.» Lo cual es lícito, pero poco legítimo.

Nosotros nos hemos abstenido porque creemos que es un tema lo suficientemente delicado y lo suficientemente importante para no tomar aquí resoluciones sin haber habido un gran debate al respecto. Y, además, dicho con toda claridad, nosotros tenemos nuestro criterio. Y nuestro criterio es bastante libérrimo, que se hable de todo, que se pueda hablar de todo y no que se limite de alguna forma la expresión de nada.

Muchas gracias, señores diputados.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor González.

El señor González Cepeda:

Señor presidente, para explicar el voto de nuestro grupo.

Muy breve, para explicar que la posición de nuestro grupo es sobradamente conocida, de defensa a ultranza del pequeño comercio. Lo hemos manifestado reiteradamente. Pero

creemos que en estos momentos la propuesta de resolución que ha presentado Esquerra Unida no es la más adecuada y se ha visto claramente con las votaciones que se han realizado cuál es la posición de cada grupo. Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor González.

Passem ara a la proposta de resolució 36.983, del Grup Socialista. 36.983. Senyor Arenas.

*Proposta del G.P. Socialista
sobre espais protegits*

El senyor Arenas Ferriz:

Gracias, señor presidente.

La presente propuesta de resolución pretende que esta Cámara adquiera un compromiso puntual, concreto, de defensa de la integridad de los espacios naturales protegidos actualmente existentes en la Comunidad Valenciana.

Se trata, por lo tanto, de frente a amenazas que se han oído de reducir la extensión de alguno de los parques y parajes que ya han sido creados por la Generalitat —se han oído amenazas sobre la Albufera y se han oído amenazas sobre reducir la Marjal de Pego-Oliva—, queremos que esta Cámara adquiera un compromiso firme de defensa del territorio que actualmente tienen en los límites actuales. Eso sí, con el compromiso, y eso va contenido también en la propuesta de resolución, de que se compatibilice esa defensa del territorio con los legítimos intereses de los habitantes de las zonas que lo habitan. Creemos que ello es compatible, creemos que de esta manera se hace justicia para que no haya ningún perjuicio para las personas que habitan esos espacios naturales, pero al mismo tiempo defendemos nuestro patrimonio natural.

Y, en ese sentido, en su segunda parte, lo que se pretende es que, en desarrollo de la Ley de espacios naturales recientemente aprobada, la dinámica que ha habido de protección de los espacios de la Comunidad Valenciana se incremente de una forma lo más rápida posible. Por eso se pide que se presente una relación ante la Cámara de los próximos espacios que han de ser protegidos. Relación que, por otra parte, ya cuenta en buena medida con una gran cantidad de trabajos realizados, puesto que también, a instancias de la Cámara, se han elaborado los planes de ordenación de los recursos naturales de distintas zonas de interior: Sierra Mariola, la Sierra de Salinas, la Sierra Calderona, la Sierra Espadán y también Peñagolosa. Y de esa manera la dinámica de protección iría a aquellos espacios mejor conservados. Los primeros años se dedicaron a proteger los espacios que tenían mayor riesgo de agresión, porque eran espacios litorales, y, una vez ya consolidadas esas zonas y protegidas adecuadamente, se pasaría, en segundo lugar, a proteger aquellos que están en la zona del interior, que han tenido menos agresiones, pero que pueden tenerlas en el futuro.

Creemos que con esta propuesta se hace una contribución a la defensa de los espacios naturales de la Comunidad Valenciana y espero que cuente con el apoyo de toda la Cámara.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Arenas.

Torn en contra? (Pausa.)

Votem la Proposta de resolució amb número de registre 36.983. Comença la votació. Per 33 vots a favor, cap en contra i 30 abstencions s'aprova.

Ara... Senyora Ramón-Llin, per a explicació de vot.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats, per a explicar el vot d'Unió Valenciana en el sentit que, estant d'acord amb la filosofia de la proposta, amb la idea última del que es pretén, no hem pogut votar a favor perquè considerem que la seua redacció i la seua proposta concreta, fonamentalment en el primer apartat, és una proposta absolutament tancada, absolutament radical, en el sentit que tant els parcs com el paratge protegits, com qualsevol espai protegit, van patint unes modificacions tant per l'acció de l'home com per la mateixa evolució dels elements naturals que la conformen.

Per tant, efectivament, les dimensions d'un espai natural poden ser molt vàlides hui i poden canviar en el temps, i no sols en el sentit de reduir-les, si és pel que es referia, sinó fins i tot també ampliar-les. Per tant, no entenem eixa proposta tan tancada que limita l'actuació fins i tot del mateix executiu de cara a unes modificacions posterior. I que, per tant, creem que eixa no és una dinàmica apropiada per a l'adequada protecció i que deu estar obert a les necessitats de cadascun dels moments. Jo crec que, si anava pel tema de reduir, no es tracta de concretar ni de reduir, sinó de modificar en funció de les variables que es vagen produint en un moment donat.

Això és el que ens ha impedit votar-la favorablement, encara que la intenció és correcta, encara que creiem que és bo que es desenvolupe la Llei d'espais naturals, i sobretot que tinguen eixa pressa i eixa prioritat de desenvolupar-la quan tots sabem que els costa molt, en moltes ocasions, elaborar els reglaments i elaborar tots els decrets posteriors que suposen el desenvolupament d'una llei.

Per tant, creiem que ací s'han equivocat i que s'estan tancant les portes a unes actuacions correctes sobre els espais naturals. I que realment, després de tants anys d'estar sense elaborar els plans d'ordenació i els plans rectors i sense realment tindre una política efectiva sobre els espais naturals, és una llàstima haver perdut una ocasió d'haver pogut aprovar una resolució per unanimitat de tots els grups. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.

La següent proposta de resolució és la 36.960, però ha estat retirada. Per tant, passem a la 36.995, d'Unió Valenciana. Senyor Aragoitia.

*Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana
sobre concerts econòmics*

El senyor Aragoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, esta proposta de resolució que portem a esta cambra és una proposta que supose que en esta legislatura serà l'última volta que torne i que ja procurarem fer-la efectiva en la pròxima. El que està clar, el que està clar és que és una proposta que té solera, perquè ja fa molts anys que ve, torna i retorna. Que, com ja hem dit ací en algun debat, que al principi se la prenen a xuflla, per dir-ho d'alguna forma simple, però que poc a poc crec que ha anat fent calat en la consciència de la gent que ens governa, que s'havia de revisar tot el sistema financer d'esta comunitat.

Està clar que, encara que la proposta té dos apartats, el primer que busca és la igualtat per càpita en les transferències rebudes en totes les comunitats de règim comú pel mateix nivell de competències, en el qual no estem encara, en el qual

encara estem crec que és la penúltima –no anem a entrar ací en una guerra de xifres, que hem entrat moltes voltes– però crec que som la penúltima comunitat. I tenim un diferencial per càpita de l'ordre de 25.000 pessetes per habitants. La qual cosa representa de l'ordre d'uns 100.000 milions de pessetes. Eixe primer pas ens ha de portar al segon pas d'eixos concerts econòmics.

Si eixos concerts econòmics, que tots sabem el que és, ho hem explicat, simplement, d'una forma molt breu, és poder tindre capacitat de recaptar, normar i distribuir eixos fons, sempre baix el principi de la solidaritat amb la resta dels pobles d'Espanya, si haguérem tingut eixa capacitat, per exemple, com va dir el nostre portaveu en la seua intervenció, els 34.000 milions de pessetes d'interessos que ha pagat esta comunitat possiblement no els haguera pagat. A la millor se'ls haguera tingut que pagar l'Estat, que és el que hauria fet haver-se fet càrrec.

Està clar que, tal i com tenim la situació actual, l'Estat ens transfereix els fons quan vol, els fons quan interessa o quan pot i, a més a més, són fons finalistes que ens impedeixen pràcticament manejar-nos en l'aplicació d'eixos fons.

Jo crec que és una esmena tan coneguda que no cal repetir-la molt més. El que sí que està clar és que hui esta proposta la gent la pren, encara que diguen el que diguen de la Constitució i tal, l'escolta amb més serietat. I jo crec que poc a poc aniren veent a l'equip de govern actual, no sols el que han fet fins ara, sinó que anirà possible, i ho vorem d'ací un poc, un poquet més endavant d'eixes posicions que anàvem mantenint fins ara. Així que es pot dir que poquet a poquet anirem anant al lloc, com es diu, i poquet a poquet acabarem d'ensenyar-los i acabarem amb els concerts econòmics, vulguen o no vulguen vostés.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Sí que té raó el senyor diputat en una cosa almenys. Quan de vegades se'ns diu que des d'ací no som capaços en la raó, que neguem el pa i la sal, doncs no és cert. Més d'una vegada jo he expressat que esta proposta de resolució té solera. És cert. Té solera perquè des que este diputat està ací s'ha vingut proposant, fins i tot quan encara estava molt a mitges el procés de transferència de competències.

Hui en dia, gràcies en bona mesura a la iniciativa i a la decisió política del govern socialista de l'administració central, s'ha avançat molt en el procés de transferències de competències, no sols a la Comunitat Valenciana, sinó a la resta de comunitats autònomes d'Espanya, que algunes, moltes d'elles, encara no tenen, per descomptat, el nivell competencial que tenim ací.

El que vosté està proposant són dues coses. Per una banda, deixa caure al final de la seua proposta que anem cap a eixa igualació per càpita. Però en principi, que és el que vosté ha ficat davant, diu que demanem l'aplicació i sistema de concerts econòmics. Com i quan? En el fons estem plantejant dos sistemes: el sistema de la Llei orgànica de finançament de comunitats autònomes de 1980, Lofca, i el sistema foral. Són dos sistemes. I vostés creuen que el sistema de concerts és una decisió que es pot prendre ja automàticament i sense més. I nosaltres estímem que no. Que fa falta com a mínim un mínim, que nosaltres estímem bàsic, consens polític, i ho hem dit moltes vegades. Que s'ha de procurar, i ací sí que estem

d'acord, una aproximació en els resultats de l'aplicació d'un sistema foral que té una base històrica o constitucional i el sistema Lofca? Ahí ens trobarà, perquè hem dit sempre que nosaltres som partidaris d'anar millorant, i ho hem fet, encara que no estem al tope, la situació de finançament de la Comunitat Autònoma Valenciana.

Vosté sap, i després ho veurà, que hi ha una esmena transaccional a dues esmenes, una del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i una del Grup Socialista, que tracta d'anar pel camí que vosté diu en l'última part de la seua proposta, és a dir, millorar el sistema de finançament autonòmic per tal que la nostra Comunitat Autònoma Valenciana dispose de més recursos, de més capacitat de decisió, en definitiva que connecte tres principis de finançament autonòmic i constitucional que són claus: autonomia financera, més corresponsabilitat fiscal, més capacitat normativa sobre els tributs cedits, més capacitat de decisió, al mateix temps suficiència financera, rediscutir el percentatge de participació per tal que anem millorant, com hem vingut fent, més els fons que ens pertoquen i, en tercer lloc, solidaritat interterritorial. No oblidar que això és un element que pot ser l'única condició que faça que puga haver eixe consens. No és fàcil, com he dit jo, mantindre consens constitucional i de desplegament constitucional, com és la Lofca, si no ens fem tots d'acord. I ací s'ha de fer un esforç de tots i no individualment cadascú demanar. Per una raó. Perquè creu vosté que pot haver una solució a posteriori de Lofca i de Constitució individual per una comunitat autònoma de les que formen part d'eixa negociació del sistema Lofca? Vosté sap que políticament no es pot fer. I nosaltres estímem molt important el pacte polític, el consens polític entre totes les autonomies en Espanya per a arribar a eixe acord.

Per eixa raó, perquè nosaltres defensem que arribem als resultats adequats d'eixa equivalència financera, perquè tenim una proposta que esperem que vostés, a pesar que no podem recolzar-los en esta proposta de concerts, sí que recolzen eixa transaccional, perquè va en el camí que vostés defensem al final dient que anem millorant, més autonomia, més capacitat financera. Per eixes raons no podem acceptar-li la proposta que vosté presenta ací.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Votem aquesta proposta de resolució, la 36.995. Comença la votació. Per 6 vots a favor, 53 en contra i 3 abstencions es rebutja.

Proposta de resolució número 36.943, d'Esquerra Unida.
Senyor Zamora.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre creació d'un patrimoni públic de sòl

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Para defender la propuesta de resolución que prácticamente con la lectura de la misma se explica ella. Proponemos que el Consejo de la Generalitat impulse las acciones necesarias para la creación de un patrimonio público de suelo con el objetivo de participar activamente en la regulación del mercado de suelo y aportar el suelo necesario para cubrir las necesidades básicas de la población en vivienda, equipamiento de ser-

vicios, instalaciones de actividades económicas e infraestructuras.

En definitiva, prácticamente la mayoría de los problemas o la parte más importante del encarecimiento del precio de las viviendas tiene bastante que ver con la escasez de suelo y con la intervención de la administración pública en la regulación del mercado del suelo. Hay que decir que en esta comunidad se ha dado un paso importante con la Ley de actuaciones urbanísticas, pero que hay que pasar a la práctica a que la Generalitat tenga un patrimonio del suelo que actúe activamente en estos sectores y que de esta manera se produzca una regulación.

Lo mismo cabría decir respecto de los servicios públicos. Muchas veces en muchos sitios es imposible llevar adelante un equipamiento público por falta de suelo en condiciones. Y lo mismo cabría decir de los polígonos industriales o de infraestructuras importantes.

Creemos que esta sería una medida razonable. Y hacemos la propuesta porque consideramos que las actuaciones que hasta ahora se están llevando a cabo por una u otra conselleria se están demostrando claramente insuficientes.

Y ésa es la razón de esta propuesta, que esperamos que sea apoyada por el resto de los grupos.

Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Molt Excel.lent President. Senyories.

Señor Zamora, el Grupo Socialista entiende que la idea de patrimonio público del suelo puede dar la sensación de un gran stock que se deba tener ahí, pero por si en algún momento hace falta. Y eso a nuestro entender generaría una inmovilización de recursos importante.

No obstante, aún aceptando esa idea de patrimonio público del suelo, nuestro grupo entiende que esa es una labor que corresponde a los ayuntamientos. Y por eso la Generalitat lo que hace es concertar suelo con los ayuntamientos para que el coste de las viviendas sea menor.

Y quiero recordarle a su señoría que en este sentido la Generalidad aprobó un plan del suelo, el denominado suelo 14. Su grupo estuvo de acuerdo y lo apoyó. Y gracias a él el próximo marzo, entre otras muchísimas actuaciones, se van a licitar las actuaciones correspondientes al polígono Universidad de Castellón donde se construirán 3.000 viviendas; en Alicante, en Rabasa, en el PAU 1, 6.000 viviendas, además del Plan Racha; y en Valencia el Plan Riva.

Y quiero recordar a su señoría que existen operadores públicos, como puedan ser el Sepes o el Sepiva, cuya función primordial está en generar suelo para la implantación de polígonos industriales y polígonos de vivienda.

Pero además usted ha hecho una referencia a la recientemente aprobada Ley reguladora de la actividad urbanística y su señoría sabe tan bien como yo que ofrece mecanismos suficientes para la intervención, tanto pública como privada, en el mercado del suelo. Y una de las razones fundamentales de su apuesta a favor de esta ley fue que contiene mecanismos suficientes para terminar con la especulación que originaba la escasez del suelo.

Y, por lo tanto, en la propia ley existen diferentes mecanismos para que los operadores, sean públicos o privados, puedan ofertar y obtener suelo con todas las garantías urbanísticas que la ley ofrece: mayor calidad de infraestructuras, una garantía de una conexión correcta con las zonas discontinuas, etcétera, etcétera.

Y, por lo tanto, por estas razones, señor Zamora, no vamos a respaldar su propuesta de resolución.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 4 vots a favor, 52 en contra i 4 abstencions es rebutja.

Proposta 36.984, del Grup Socialista. Senyor Nebot.

Proposta del G.P. Socialista sobre el nou Pla de vivenda

El senyor Nebot Monzonís:

Molt Excel.lent President. Senyories.

Facilitar el acceso a una vivienda digna a los miembros de nuestra sociedad que no pueden hacerlo en las condiciones normales de mercado ha sido en los últimos años, y debe seguir siendo, uno de los objetivos políticos fundamentales de la acción de gobierno de la Generalidad Valenciana.

El actual Plan de vivienda, 92-95, se ha configurado desde su inicio en 1992 como un instrumento esencial dentro de esa política y su puesta en práctica por la Generalidad ha tenido un éxito tal que ha permitido a la Comunidad Valenciana situarse desde el primer momento a la cabeza de todas las comunidades autónomas en cuanto al cumplimiento de los objetivos previstos. Este éxito del Plan de vivienda en la Comunidad Valenciana queda reflejado no sólo en el número de familias que se han beneficiado de las ayudas, sino también en la cuantía de esas ayudas, las más altas de toda España. Y sobre todo por su orientación a las necesidades de los colectivos con mayores dificultades de acceso a la vivienda, como son los jóvenes y las familias con bajas rentas.

En estos momentos, a punto ya de concluir el vigenté Plan de vivienda, la Generalidad Valenciana está diseñando, junto al Ministerio de Obras Públicas, Transportes y Medio Ambiente, un nuevo Plan de vivienda de duración cuatrienal a iniciar en 1996. Además de las ayudas del Plan de vivienda, otro de los instrumentos fundamentales con que cuenta la Generalidad para realizar este objetivo político es facilitar el acceso a la vivienda a los colectivos de ciudadanos menos favorecidos, es la construcción de viviendas sociales, ya sean viviendas de promoción pública o viviendas de protección oficial en régimen especial promovidas por el Instituto Valenciano de la Vivienda.

En gran medida, esta política de promoción de viviendas para la Generalidad, destinadas a familias con capacidad económica muy baja, ingresos inferiores a dos veces y medio el salario mínimo interprofesional, sólo es posible si los ayuntamientos colaboran cediendo gratuitamente solares obtenidos a través del ejercicio ordinario de sus competencias urbanísticas. En la Comunidad Valenciana hay una gran necesidad de este tipo de viviendas y el esfuerzo que está realizando la Generalidad es muy importante. Sin embargo, no todos los ayuntamientos tienen la misma sensibilidad ante esta problemática cuando su disposición a colaborar está estrechamente vinculada al carácter progresista o conservador de sus respectivos gobiernos municipales.

Por todo lo anterior, presentamos la siguiente propuesta de resolución: «Instar al gobierno valenciano a que en el Plan de vivienda a iniciar en 1996 se continúe dando la máxima prioridad a las ayudas destinadas a familias con bajos niveles de renta.» Segundo: «Instar a los ayuntamientos en cuyos muni-

cipios existan necesidades de viviendas sociales que no puedan ser cubiertas por la actividad promotora del propio ayuntamiento a ceder a la Generalidad el suelo necesario para la construcción de este tipo de viviendas.»

Nada más.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Torn en contra. *(Pausa.)*

Votem esta proposta de resolució. Comença la votació. Per 37 vots a favor, cap en contra i 26 abstencions s'aprova.

Proposta de resolució 36.961. Perdó. El senyor Crespo vol la paraula per a explicar el seu vot.

El senyor Crespo Samper:

Señor presidente. Señorías.

Unió Valenciana se ha abstenido en esta proposición. Y vengo a explicar por qué. Porque consta de dos partes, cuya primera parte, que es instar al gobierno valenciano, como aquí se indica, a que en el Plan de viviendas a iniciar en 1996 continúen dando la máxima prioridad a ayudas destinadas a familias con bajos niveles de renta, es de una lógica aplastante. Y, claro, esto nos parece muy bien.

Lo que no nos parece tan bien es la segunda, que dice «instar a los ayuntamientos en cuyos municipios existan necesidades de viviendas sociales que no puedan ser cubiertas por la actividad promotora del propio ayuntamiento a ceder a la Generalidad el suelo necesario para la construcción de este tipo de viviendas». No estamos de acuerdo. Los ayuntamientos no tienen por qué meterse en agua de borrajas, en asuntos que no son propios, y los ayuntamientos tienen que propiciarlo todo, pero, evidentemente, que se mezclen en actividades promotoras del propio ayuntamiento nuestra tesis está muy alejada de todo esto.

Lamentamos mucho que se sigan aquí trayendo resoluciones de tutela hacia los ayuntamiento. No me atrevo a decir de coacción, porque no lo es, pero sí de tutela. Y nosotros creemos que los ayuntamientos deben hacer la política municipal que estimen oportuna, y más en materia de vivienda, ellos sabrán si necesitan más viviendas de lo que sea, o si quieren el municipio más grande o más pequeño. Y, por lo tanto, como no estábamos de acuerdo con el segundo punto de la propuesta, nos hemos abstenido.

Nada más y muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Proposta de resolució 36.961, del Grup Popular. Senyor Alcalde.

*Proposta del-G.P. Popular
sobre el mapa escolar o xarxa de centres
de la Comunitat Valenciana*

El senyor Alcalde Agesta:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

«Las Cortes Valencianas acuerdan que el Consell presente ante las mismas, por trámite de urgencia, el mapa escolar o red de centros de la Comunidad Valenciana que deben permitir que se cumplan los objetivos de la Logse.»

Estoy seguro que a todas sus señorías les suena esta petición. Ha sido reiteradamente formulada, pero entendemos que

las circunstancias producidas estos dos días que llevamos de debate han aconsejado que se volviese a presentar porque las mismas pueden y deben cambiar o modificar el sentido del voto del Grupo Socialista.

Efectivamente, si recordamos el discurso del señor Lerma, dedicó una buena parte del mismo a contraer compromisos de futuro. Y desde luego, para que alguien que trata de contraer compromisos de futuro tenga algo de credibilidad, lo primero que hay que hacer es cumplir los compromisos ya vencidos. Y el compromiso de traer aquí el mapa escolar estaba ya contraído en repetidas ocasiones por varios consellers de Educación.

En segundo lugar, cuando el presidente y portavoz del Grupo Popular, señor Zaplana, critica la dirección política que tiene la administración de la Generalitat, el presidente señor Lerma manifiesta su discrepancia por entender que la misma funciona debidamente y con eficacia. Pues bien, el traer este mapa escolar a estas Cortes podrá constatar las palabras del señor Lerma, por cuanto que podremos comprobar la bondad de esos altos cargos que elaboran el mapa y además realizado, suponemos, con cierta tranquilidad. Es decir, en ausencia de precipitación. Puesto que estamos pidiendo algo cuando la Logse —debería resultar innecesario recordarlo— tiene ya más de cuatro años de vigencia, más de cuatro años de vigencia. Fue aprobada en fecha 3 de octubre de 1990.

En tercer lugar, el Grupo Socialista tendrá interés en eliminar alguno de los dolores de cabeza o graves preocupaciones que al señor Lerma le produce la actitud o la supuesta actitud del Grupo Popular. Porque manifestaba su seguridad en que el Partido Popular en el gobierno de alguna manera haría subsidiaria la educación pública de la privada. Si el señor Lerma hubiese traído aquí el mapa escolar para su aprobación, hubiese contraído a su vez el compromiso de toda la Cámara. Se le hubiese eliminado esta preocupación. No ha querido hacerlo porque a lo mejor se le eliminaba parte del discurso de anteaer. Es posible. No obstante, trayéndolo a la Cámara, por lo menos algún tipo de compromiso aún estamos a tiempo de obtener con el mismo.

Reclamó, reclamó el presidente señor Lerma la participación y colaboración de los agentes sociales, de la sociedad, en las tareas educativas. Bien, pues si todos los grupos de la oposición solicitan algo tan elemental como es el mapa escolar, que de alguna manera supone el futuro educativo —de él depende el futuro educativo de nuestra comunidad— y no lo trae, no trae eso tan elemental, evidentemente tendremos que decir que, cuando afirmaba eso, lo único que estaba haciendo era electoralismo.

Y, finalmente, para que las actitudes de los ayuntamientos no vayan en función de si son progresistas o conservadores, títulos que algunos gratuitamente adjudican, si todos conociésemos ese plan, pues evidentemente no solamente se respetaría a las instituciones demostrando que se cuenta con ellas, sino que los ayuntamientos podrían ya elaborar las previsiones necesarias para su cumplimiento. Debo de recordar que queda muy poco tiempo para ello.

Como consecuencia de ello, si el método elegido es el ir, por ejemplo, al instituto «Miguel Hernández» la semana pasada un director general a decir o a comprometerse que ése va a ser centro Logse...

El senyor vice-president primer:

Senyor Alcalde, el seu temps.

El senyor Alcalde Agesta:

...y que las obras se harán en verano, pues es un método que no apreciamos.

Muchas gracias, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.
Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Senyories, el Grup Parlamentari Socialista votarà en contra de la proposta del Partit Popular. Perquè tècnicament és inadmissible. Començant per ací. I políticament indesitjable per les raons que tot seguit expressaré.

Inadmissible des del punt de vista tècnic, ja que equipara el concepte de mapa escolar a xarxa de centres. I no són conceptes en absolut idèntics. No. Com a mínim hi ha dues variants més, que són molt interessants i que són precisament les que més preocupen al professorat. Com és el catàleg de llocs de treball, les plantilles de centres, i els mecanismes d'adscripció d'eixe professorat. Per tant, des del punt de vista tècnic té bastant que rosegat la seua proposta.

Nosaltres estimem que el tràmit d'urgència no és precisament el procediment més adient. I no ho és entre altres coses perquè això entrebancaria el procés de participació que hem obert amb els agents socials. I que no és d'ara. Ja portem molts mesos en aquesta qüestió. I han fet aportacions valuosíssimes que es veuran reflectides en aquest document. Però no només volem que hi participen els agents socials i tots els sectors implicats, que a més és un dret constitucional, sinó que volem —ja sabem que açò de la participació a vostés no els agrada massa i tinguérem no fa massa temps, amb motiu del debat de la Llei de formació de les persones adultes, com s'oposaren al consell de la participació— a més arribar al màxim consens possible. I vaig a dir una primícia: si és menester, no descartem en absolut arribar fins i tot al referèndum en els centres, en tots i cadascun dels centres, a que siga sotmés aquell document.

Però és que vosté ignora que a la Cambra s'han presentat diversos documents en aquest sentit, diversos documents que han estat amplament debatuts. L'encert, a més a més, en l'acció de govern no està en fer moltes coses, sinó sobretot en fer-les a temps, en fer-les a temps. I vosté sap que no arribem tard en absolut. Entre altres coses perquè hi ha un compromís assumit pel govern davant d'aquesta cambra que al llarg de 1995 aquest procés estarà enllestit completament. I el sisé, és a dir, la primària, només serà possible a partir del curs vinent. I el primer curs d'educació secundària obligatòria serà possible a partir del 96-97. Per tant, arribem a temps i arribem a temps amb el suficient temps, per dir-ho així.

D'altra forma, jo pense que la seua proposta, sobretot per les paraules que ha dit entre allò públic i allò privat és bastant, diguem-ne, hipòcrita, jo ho vaig dir en algun moment determinat. Sobretot perquè parla de complir objectius de la Logse quan és una llei que vostés votaren en contra en el Congrés dels Diputats, per exemple. O eixa espècie de gola de la retòrica, que de prompte li va entrar el seu líder l'altre dia en parlar sobre allò públic i allò privat quan allà on poden, i poden molt, com és en aquesta ciutat, no oferixen terrenys i per tant estan impossibilitant la lliure elecció de centre, on molts ciutadans i ciutadanes d'aquesta ciutat han de traslladar-se a Mislata, a Silla o a qualsevol altre poble de la rodalia per a complir el principi consuetudinari a la lliure elecció de centre, que vostés no possibiliten.

Més contradiccions? Clar, per exemple entre les propostes que vostés han presentat, i com que se li omplia la boca al seu líder parlant del suposat bilingüisme, doncs alguna de les propostes l'hagueren poguda fer per exemple en valencià, encara que haguera sigut amb les normes de la *Loca Academia de Policia*, però no ho han fet tampoc.

En conseqüència, votarem en contra de la proposta del Grup Parlamentari Popular. I votarem en contra perquè la seua proposta no és ni tan sols suficientment lúcida com per a tindre la nostra hostilitat, crega-se-ho. Simplement entrebanca el compromís que els socialistes hem assumit que tots els sectors implicats puguen participar, puguem consensuar eixe document, que no es tracta de dissenyar-ho uns tècnics conforme vosté diu, i presentar-ho a la cambra i dir «ací està». En absolut. Eixa és, fonamentalment, la raó per la qual votarem en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 29 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció es rebutja.

Explicació de vot. Senyora Marcos.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

El Grup d'Esquerra Unida ha votat a favor d'aquesta proposta, i ha votat a favor d'aquesta proposta perquè pensem que no és una qüestió de noms. Des de fa molt de temps, els diferents grups d'aquesta cambra hem demanat la necessitat que el govern faça una proposta, a debatre i a negociar, evidentment, però faça una proposta, perquè per això és govern, de com hauria d'estar desplegada en l'aplicació de la Logse la xarxa escolar al País Valencià.

I ara no ens podem amagar en necessitats de referèndums, perquè el Grup d'Esquerra Unida està a favor de la participació. A favor de la participació dels treballadors, a favor de la participació dels consells municipals, a favor de la posada en marxa dels consells escolars comarcals. I és, efectivament, tot això el que ens du a pensar que s'està incomplint, i s'està incomplint el que el conseller ha promés ací moltes vegades.

Per tant, entenem que cal recolzar aquesta proposta, perquè és necessari que el govern valencià faça front al seus compromisos. Perquè ací se'ns ha parlat d'estudis de microplanificació, que no s'han dut a la cambra, i ja fa més d'un any que està el compromís de dur-ho.

Nosaltres, des d'Esquerra Unida, hem dit en múltiples ocasions que sabem ben bé que el govern valencià no portaria a esta cambra el mapa escolar o com vulguen dir-li, la xarxa educativa del País Valencià. Hem dit que no es duria abans de les eleccions municipals i autonòmiques, perquè hi ha por a plantejar estes coses front a la societat valenciana, i em sembla que no es poden donar excuses després de quatre anys de l'aprovació de la Logse.

És per tot això, perquè pensem que és absolutament necessari que es faça una proposta a debatre i un debat participatiu i un debat compromés a assumir tot allò que els membres de la comunitat educativa plantegen, però el debat cal encetar-lo, i no es pot encetar si el govern valencià no fa la proposta, la proposta de per on pensen que l'aplicació de la Logse hauria d'anar en el sentit del desplegament de la xarxa pública escolar al País Valencià.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.
Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

També el nostre grup ha votat a favor, perquè la reivindicació del mapa escolar, inclús com la finançació adequada per a l'aplicació de la Logse, és un tema que qui està mínimament relacionat amb el món educatiu sap que són dos pilars fona-

mentals perquè efectivament la reforma educativa es porte avant.

Ací estem acostumats que el govern mateix haja retardat per tres voltes el calendari d'aplicació global de la Logse, i no ens estranya que els aspectes bàsics com el mapa escolar o com la finançació seguisquen sent rebutjats una i una altra vegada.

És impossible, materialment impossible, que es pugua aplicar en la seua globalitat la Logse si no es fa amb anterioritat el mapa escolar, perquè sense conèixer la situació, la realitat i les necessitats és impossible que els objectius de la Logse es puguen complir. No hi ha cap tipus de justificacions que siguen mínimament admissibles per la comunitat educativa escolar per a veure com el govern valencià incomplix reiteradament no sols, com ja s'ha dit, els acords d'esta cambra sinó també els continguts d'una llei impulsada per ells mateixos.

Per tant, davant d'eixa situació, i això sí, lamentant les absències que impediexen haver guanyat esta proposició, hem de manifestar que ens reafirmem en el que sempre hem fet: recolzar que el mapa escolar és imprescindible perquè la Logse pugua eixir avant.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà dins d'un quart d'hora.

(Se suspén la sessió a les 12 hores i 7 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 12 hores i 34 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Proposta de resolució 36.996, d'Unió Valenciana. Senyor Crespo.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre el Pla hidrològic nacional

El senyor Crespo Samper:

Senyor president.

Senyories, conforme passa el matí, açò s'aclarix, perquè pel que es veu, hi ha altres coses que fer, cosa que és lamentable, perquè esta proposta i les que puguen vindre, que tots tenim damunt la taula, parlen de coses que són molt interessants per a la nostra comunitat. Per exemple esta, que la tenen tots vostres, no vaig a llegir-la una altra volta, sobre l'abastiment de l'aigua tant de reg com a potable, pensant en el que pot vindre este estiu: una sequera impressionant.

Alguna de ses senyories podria dir que açò s'ha parlat ja massa, que el tema està cremat i que jo vinc amb una proposta sense força. Mire vosté, esta proposa té molta força, amb independència, després, de la votació i el que les seues senyories vulguen dir al respecte d'ella. Té força perquè, no sé si sabran perquè la notícia és molt recent, que el senyor Bono, que és president de Castella-La Mancha, li ha posat a la Confederació Hidrogràfica del Xúquer una multa de 25 milions de pessetes per un abocament en el pantà d'Alarcón.

Jo, clar, no vaig a entrar ja en la discussió, diguem, jurídica que portarà açò. Ja la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, organisme de l'estat, es defensarà com vulga, però ja és sistemàtic, ja açò dóna com una mostra de la situació en què ens trobem en esta terra. El senyor Bono, reforçat per les seues

accions polítiques, home que possiblement torne a presidir eixa comunitat, reforçat per eixos fets —transvasament, no; la carretera nacional III, problemes; ara la multa a la Confederació Hidrogràfica del Xúquer— i ací, nosaltres, la sala buida, votaran vostés el que vulguen, el poble valencià pensant que este estiu omplirà la piscina i ací no hi haurà ni per a piscines ni per a fer arròs, possiblement. Ni per a fer arròs. Ja m'acontertaré jo a anar al poble i que per a la *cassalla* tinguen aigua, perquè la *cassalla* sense aigua ja és de borratxos. La *cassalla* és tradicional fer-se-la amb un poquet d'aigua. Ja veurem si hi ha aigua per a la *cassalla*.

Per tant, les seues senyories han d'anar pensant que açò no es tracta d'un acord, rebutjar-ho, dir-ho, vindre ací més o manco a assabentar-se de les propostes i del que es parla. Els mitjans de comunicació han de començar a dir la veritat. La veritat és que este estiu, si la naturalesa no ho remeia, i per als que creiem, el Nostre Senyor, podem patir moltíssim d'aigua, perquè la Comunitat Valenciana s'està quedant, políticament, sola. No sé vostés com a govern què han fet. No sé vostés com a govern què han fet. Políticament, sola.

Senyories, en eixir ací i defensar esta esmena no vinc a molestar a ningú, no vinc a dir: «vosté ho ha fet malament, jo ho he fet bé, jo ho he fet malament i vosté també»; vinc a advertir d'una manera clara, sensata i plana que es comença a prendre resolucions en estes Corts, que és el que li correspon a este parlament, que tinguen un fonament perquè el nostre govern autonòmic vaja on siga, amb el recolzament d'esta cambra que representa el poble valencià, o ho passarem molt malament.

Els polítics, senyories, apleguem molt lluny, molt lluny, amb les paraules i amb les coses, però ens quedem molt curts quan el poble no està darrere dels que parlen. Jo ara, parlant ací, tinc la seguretat que el meu caràcter de polític d'un grup parlamentari pesa molt poc al costat del que estic demanant, que és pels interessos de tots els valencians, inclús per a aquells que puguen ser enemics polítics meus.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Crespo.

Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.

Senyores diputades, senyors diputats.

Jo he d'agrair al Grup Nacionalista Unió Valenciana que ens done la possibilitat de tornar a insistir sobre un tema de tanta transcendència com és la sequera i les dificultats d'abastiment d'aigua per a consum humà, agrari i industrial en la situació actual del País Valencià.

Diguem d'entrada que el que és la proposta de resolució concreta que presenta el Grup Nacionalista d'Unió Valenciana coincideix bàsicament en el que ja ha sigut votat per unanimitat fa molts pocs minuts en aquesta cambra, en el que significa la definició, la declaració de la irrenunciable posició respecte a la posada en pràctica, en funcionament, del Pla hidrològic nacional, que és el que ve a dir la proposta de resolució del Grup Nacionalista d'Unió Valenciana. I en eixos mateixos termes ha estat aprovat per unanimitat fa pocs minuts en aquesta cambra.

He de recordar, no obstant això, que el Pla hidrològic nacional, el seu projecte actual, és un projecte del govern socialista, és un projecte impulsat pel govern socialista, i que si està tenint un retard en la seua aplicació bàsicament és derivat del Grup Parlamentari Popular i altres que votaren en el Senat fa molt pocs dies la posició en relació als plans hidrològics de

conca. Eixa votació en el Senat ve a torpedinar la tramitació urgent del Pla hidrològic nacional, en contra de la posició del Grup Parlamentari Socialista.

Però he de dir també que en un tema de la transcendència que estem parlant no es pot fer electoralisme barat. Cal anar al fons de la qüestió. I el fons de la qüestió és que, efectivament, malgrat totes les obres d'infraestructura fetes en els últims anys, que en són moltes, amb importants inversions, amb un important increment de la capacitat d'embassament, amb una aplicació sistemàtica des de fa anys del Pla de racionalització de l'ús de l'aigua per a reg, amb la posada en pràctica de plans d'emergències durant l'any passat i enguany, malgrat això, la climatologia està portant a una situació difícil per a l'agricultura valenciana en allò que és l'any agroclimàtic 95.

Això significa, per tant, que tots els esforços que hem de fer s'estan fent. Que, consegüentment amb l'acord unànim de les Corts Valencianes de fa pocs minuts a este voltant, les instàncies executives hauran de prendre amb tota la urgència les mesures corresponents.

En eixe sentit, per tant, insistir que la proposta de resolució presentada pel Grup Nacionalista d'Unió Valenciana ha sigut objecte d'una resolució fa pocs minuts per unanimitat, i amb eixa mesura per tant jo li pregaria al Grup Nacionalista Unió Valenciana simplement que retirara la proposta feta per la realitat de la votació que ja s'ha produït.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Passem a votar la proposta de resolució 36.996. Comença la votació. Per 16 vots a favor, 33 en contra i 1 abstenció es rebutja.

Proposta transaccional a les propostes de resolució dels GGPP Esquerra Unida i Socialista sobre els sectors hortofrutícola i vitivinícola valencians

La proposta de resolució 36.942 d'Esquerra Unida, però també les propostes 36.987 i 36.988 del Grup Socialista, conjuntament han donat peu a una proposta transaccional, que significa, òbviament, la retirada de les originàries. I diu el següent la proposta transaccional: «Les Corts Valencianes insten al govern de la Generalitat Valenciana perquè prenga totes les mesures necessàries per a defensar els interessos dels sectors hortofrutícola i vitivinícola valencians, tant davant de les autoritats del govern d'Espanya com davant les instàncies europees, en relació a les reformes de les respectives organitzacions comunes del mercat actualment en desenvolupament.

Dos. Les Corts Valencianes insten a la Conselleria d'Agricultura, Pesca i Alimentació per tal que afavorisca al màxim la constitució d'una mesa sectorial hortofrutícola, on totes les parts afectades puguen posar en comú els posicionaments i els instruments per a la defensa del sector, així com la constitució de la interprofessional del sector vitivinícola valencià per a llur defensa i promoció.»

Això és el que passem a votar. Torne a repetir, prèvia la retirada, òbviament, d'eixes tres propostes de resolució. (Remors.)

Perdó? (Remors.) Sí, els números són 36.942, 36.987 i 36.988. La primera d'Esquerra Unida i les altres dues socialistes.

Comença la votació. Per 59 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova.

Queda la 36.956, d'Esquerra Unida. Senyor Taberner.

El senyor Taberner i Ferrer:

Sí, senyor president.

Primer desitjaria explicar el vot del meu grup, tot i que és una transaccional a partir d'una proposta de resolució del meu grup i dues del grup Socialista, i crec que...

El senyor vice-president primer:

Molt bé.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies.

Des d'ací mateix faré referència a la necessitat en este moment que s'està procedint en eixos documents de reflexió de l'organització comuna del mercat en el tema del vi, en el tema de les fruites i hortalisses, doncs fer referència a com Espanya s'hagué d'incorporar en aquell moment a la Comunitat Econòmica Europea, i com l'agricultura espanyola, però sobretot les agricultures valencianes més que ninguna altra, hagueren de patir tota una sèrie de qüestions relacionades amb les condicions de l'adhesió d'Espanya a la Comunitat Europea, referides als períodes transitoris, etcètera, etcètera.

Ara en este moment en el qual s'està procedint també a la reforma de la política agrària comunitaria, el sector del vi, el sector de les fruites i hortalisses han d'enfrontar una possible reforma, aparentment poc coincident en allò que són els interessos legítims dels valencians, dels llauradors valencians de l'interior, lligats al conreu de la vinya, a la producció del vi, com aquells llauradors lligats als conreus de fruites i hortalisses.

En cas d'aprovar-se les previsions d'eixe document de reflexió de la Comissió europea, això suposaria que centenars, milers de llauradors valencians que es dediquen al conreu de la vinya haurien d'arrancar, en tot o en part, les seues vinyes. Precisament per a rebaixar la producció del vi quan, fins i tot en paraules del president de la Generalitat despús-ahir, feia referència que en Europa en este moment s'està primant a les agricultures del centre i del nord, als països del centre i del nord, que estan produint vi, mitjançant eixe procediment de xaptalització, d'afegir sacarosa, d'afegir sucre, a most i a caldos que no tenen la graduació suficient.

Creem que Espanya, i en tot cas la Generalitat Valenciana, ha d'oposar-se i articular els instruments per a oposar-se a eixes pretensions, i defensar, tant en el cas del vi, com en el de les fruites i hortalisses, defensar el que són els interessos legítims dels valencians.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Igualment, senyor president, per a molt breument explicar el sentit del vot la proposta transaccional que ha sigut decidida per unanimitat de la Cambra.

El Grup Parlamentari Socialista entén, i no és la primera vegada que ací s'expressa en aquest fòrum, que les dues reformes en marxa del sector vitivinícola i de fruites i hortalisses en les seues instàncies europees són dues reformes transcendents per al futur de la nostra agricultura.

En eixa mesura creem que el govern de la Generalitat, en primera instància –ens consta que així ho està fent ja–, ha de prendre totes les mesures necessàries per tal que el govern d'Espanya, que també ens consta que està fent la defensa del sector, pugua davant de les instàncies comunitàries europees defensar els interessos de la nostra agricultura, perquè

l'agricultura valenciana, el mateix que l'agricultura espanyola, és un component fonamental del sistema agroalimentari europeu, i en la seua evolució estratègica d'una necessitat vital, tant per raons de llocs de treball, com per raons productives, com per raons de defensa medi ambiental.

En eixa mesura creem que és molt important que els propis sectors afectats, els propis llauradors valencians, els que es dediquen a la fruita, les hortalisses i a la vinya, també inicien un camí d'agrupació de les seues posicions mitjançant mesos sectorials, mitjançant interprofessionals que puguen coadjuvar la tasca necessària de l'administració pública, en este cas del Govern de la Generalitat Valenciana.

Per totes eixes raons, creem que l'acord pres i votat pel Grup Parlamentari Socialista en aquesta Cambra pot ajudar a impulsar eixe camí de vertebració dels sectors, i donar-li força negociadora, tant al Govern de la Generalitat com al govern d'Espanya, davant de les instàncies comunitàries.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Proposta de resolució 36.956, del Grup d'Esquerra Unida. Senyor Taberner.

Proposta del G.P. Esquerra Unida sobre cambres agràries

El senyor Taberner i Ferrer:

Sí, senyor president, gràcies.
Gràcies, senyories.

Conforme la Generalitat Valenciana ha anat assumint tota una sèrie de competències, s'han assumit també algunes d'elles que es relacionaven amb el món agrari i amb les institucions que fins a un moment determinat han estat regint en part en eixe món agrari. En concret m'estic referint a les cambres agràries.

Recorde a les seues senyories que per acord d'aquestes Corts ja les cambres agràries en el seu àmbit local tingueren un tractament mitjançant el qual pogueren incorporar-se a allò que és l'activitat municipal, i mitjançant el municipi els llauradors poder afrontar tota una sèrie de qüestions que fins ara estaven canalitzades en aquelles cambres.

Quedaven encara les cambres agràries provincials, i han passat anys, han passat anys, i després de tants anys de democràcia els ciutadans han pogut elegir els seues representants en les institucions de govern; els ciutadans han pogut construir un món sindical i fer eleccions sindicals per a determinar la representativitat de cada sindicat, i malgrat això al món del camp, els llauradors del País Valencià no han pogut encara, després de tants anys de democràcia, celebrar unes eleccions democràtiques per a determinar la pròpia representativitat dels sindicats agraris.

Sembla que això va a ser ara possible, que anem a tindre la llei en un temps raonable, i mentre això ocorre el meu grup proposa esta proposta de resolució, d'acord amb el que els sindicats tantes vegades..., tots els sindicats agraris han estat demanant que es celebren les eleccions en el camp, i per tal que en eixes eleccions hi haja un procés nítid, democràtic, transparent, controlat i controlable pels propis sindicats agraris, és per la qual cosa proposem que les Corts, aquestes Corts acorden que el Consell declare dissolts els òrgans de govern de les cambres agràries provincials, i es procedesca a crear

una comissió gestora en cada cambra provincial que exercisca funcions de direcció fins el moment de les eleccions i presa de possessió dels vocals electes, d'acord amb la llei valenciana.

I que aquestes gestores, com a segon punt, estaran compostes per un nombre determinat de representants dels sindicats agraris valencians més representatius.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.
Senyor Garcés.

El senyor Garcés i Ramón:

Gràcies, senyor president.
Senyores diputades, senyors diputats.

La proposta de resolució presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Unida té la virtualitat de situar a la cambra davant d'un fenomen molt singular, com és que les actuals juntes rectores, juntes directives de les cambres agràries provincials, i estem ja en l'any 1995, foren elegides l'any 1978, en l'etapa preconstitucional, i mai més han tornat a ser elegides. Possiblement siga una de les organitzacions en tot l'Estat, una de les poques —jo no conec una altra, la veritat és que no conec una altra— que des de l'any 1978 a l'any 1995 no haja renovat el seu mandat democràticament.

Per tant, eixe és un fet real que està aquí, i que planteja necessàriament la seua resolució. Pensem que en estos moments la capacitat autonòmica és total, en la mesura que des de desembre de l'any 1994 totes les competències sobre cambres agràries provincials han estat transferides ja al Govern de la Generalitat, inclosa la capacitat per a convocar eleccions a cambres agràries provincials. Per tant, des de desembre de l'any passat, de l'any 1994, tenim la plenitud de les competències sobre cambres agràries provincials.

No és menys cert que no es poden convocar eleccions a cambres agràries provincials sense tindre la llei electoral per a eixe procediment. I en estos moments és sabut per totes les seues senyories que el Govern Valencià ha remés a aquesta cambra el projecte de llei electoral per a cambres agràries provincials, que està en tràmit parlamentari de presentació d'esmenes.

Per tant, estem culminant eixa tasca necessària de vertebració democràtica del camp valencià mitjançant l'extinció de les cambres agràries locals, mitjançant la configuració de la Llei de consells municipals agraris, que també està en estos moments en tràmit parlamentari, i finalment mitjançant la Llei electoral per a cambres agràries provincials, també en tràmit parlamentari.

Pensem, doncs, que serà a partir que eixe corpus legal estiga aprovat per aquesta Cambra, que es podrà procedir automàticament a convocar eleccions a cambres agràries provincials i, en eixa mesura, a renovar democràticament eixes juntes rectores que ja no tenen, des del meu punt de vista, cap legitimitat democràtica en estos moments.

També pensem que han de ser les mateixes organitzacions professionals agràries més representatives les que, tal i com va assenyalar en el seu discurs inicial el president de la Generalitat, Joan Lerma, les que es dirigisquen a les instàncies administratives per tal de vore com s'articula eixe procés de transició entre la realitat actual, sense legitimitat democràtica per part d'eixes juntes directives, i la futura legitimitat democràtica postelectoral a partir de les eleccions.

Per tant, entenem que és eixe mecanisme el que cal posar en marxa, i des d'ací ens dirigim a les organitzacions professionals agràries perquè, junt amb el govern de la Generalitat, estudien la millor fórmula per a donar pas a eixa transició

entre la realitat deslegitimada democràticament que hui tenen les cambres agràries provincials i la futura legitimitat democràtica.

En eixa mesura, per tant, ens oposarem a la proposta de resolució que presenta Esquerra Unida, tot i assenyalant la voluntat del Grup Parlamentari Socialista a cooperar amb el màxim del seu esforç per a fer possible eixa transició democràtica de les cambres agràries provincials que estem assenyalant.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Garcés.

Votem la proposta 36.956. Comença la votació. Per 5 vots a favor, 57 en contra i cap abstenció es rebutja.

Proposta 36.985, del Grup Socialista. Senyor Nebot.

Proposta del G.P. Socialista sobre una línia d'alta velocitat Madrid-València

El senyor Nebot Monzonís:

Molt. Excel.lent President. Senyories.

La Comunitat Valenciana, com a part integrant de l'arc mediterrani, apareix com a un del espais més dinàmics de l'Estat. El manteniment d'esta situació exigeix la millora de les infraestructures de comunicació. En el cas concret de les comunicacions ferroviàries a Madrid resulta imprescindible, per a reforçar la competitivitat territorial de la nostra comunitat, l'opció d'una línia d'alta velocitat que la connecte amb Madrid.

Esta necessitat s'ha vist reconeguda en la Pla director d'infraestructures, que preveu una nova línia d'alta velocitat Madrid-València-Albacete. I els estudis prevists per a la realització d'esta línia que, com les seues senyories saben, estan realitzats conjuntament pel Ministeri d'Obres Públiques, Transports i Medi Ambient i la pròpia Generalitat Valenciana, han confirmat l'interès del projecte; en ells s'han analitzat una ampla gamma de traçats vials.

En estos moments, és necessari que ambdues administracions posen en marxa un estudi complementari a escala més detallada per tal de concretar les opcions més adients i aprofundir en els aspectes ambientals, funcionals i financers d'este projecte. En ell s'haurà d'estudiar la connexió d'Alacant amb la nova línia d'alta velocitat.

Per tot açò, hem presentat la següent proposta de resolució: «Que les Corts Valencianes acorden instar el Consell perquè, amb la col.laboració de l'administració de l'Estat, continue desenvolupant els estudis, avantprojectes i projectes necessaris que permeten la ràpida execució d'una línia Ave Madrid-València i que, simultàniament, estudien l'extensió dels beneficis de l'alta velocitat a la ciutat d'Alacant.»

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Votem esta proposta de resolució. Comença la votació. Per 56 vots a favor, cap en contra i 4 abstencions s'aprova.

Senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Evidentment, hem votat que sí, encara que sabem que estem votant que sí a literatura, a molta declaració d'intencions

buida de voluntat política i a molt d'allò que li diguérem al president Lerma en el debat de política general: fantasies dibuixades en l'aire.

Pensem que cal votar que sí, perquè la declaració d'intencions queda bonica, però estem convençuts que serà molt difícil que açò, que està ací plasmada en esta proposta, pugui ser una realitat, simplement per una raó, perquè qui fa la proposta no se la creu. Nosaltres sí que ens la creem, però desconfiem d'eixa voluntat.

Volíem deixar ben clar que, encara que siga una fantasia dibuixada en l'aire, la recolzem amb el nostre vot, però seguirem, i després tenim una proposta al respecte, seguirem intentant que els compromisos siguen més fermes i que no es vinga a un debat de política general amb propostes com ésta, que esta sí que creem que pot tindre la consideració d'electoralista.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

El Grup Parlamentari Popular ha votat sí a esta proposta del Grup Socialista, i es congratula enormement que, a la fi, el Grup Socialista estiga disposat a demandar allò que en la mateixa es contempla. Perquè hem de recordar a la Cambra que en dues ocasions, dues, hem demanat precisament, i amb resolucions —l'última va ser en l'anterior debat de l'estat comunitat, i ací està el *Diari de Sessions*— demanà el Grup Parlamentari Popular el mateix i s'oposaren. Per tant, nosaltres amb satisfacció hem votat sí, perquè la proposta és bona.

És més, és més, ja vam dir, i ara ho repetim, beneficiaria fins i tot a altres comunitats limítrofes, com és la de Murcia, que podria tindre també el tren d'alta velocitat per la via Alacant-Encina-Madrid, i entre les dues comunitats podrien fer més força. En aquell temps ho vam dir i hui, per tant, en coherència amb el que hem defensat durant estos anys, hem votat sí a la proposta del Grup Socialista.

Res més, senyor president, i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Maluenda.

Proposta 36.962, del Grup Popular. Senyor Botella.

Proposta del G.P. Popular sobre estudis de medicina

El senyor Botella Crespo:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La propuesta que traemos hoy aquí no es ni más ni menos que un mandato de la Comunidad Económica Europea de la que formamos parte. Y, como es excesivamente complicado, simplemente decir: ha existido un problema de filosofía, de la propia filosofía del partido en el gobierno, que ha creado una especialidad de lo que era la medicina general, a través de la vía Mir, haciendo médicos de familia no reconocidos por esa Comunidad Económica Europea. Y, sin embargo, ha querido ir retrasando, de forma sistemática, la formación de médicos generales o generalistas, de acuerdo a la normativa. El tiempo en el que podía haber actuado se ha terminado y la aplica-

ción en estos momentos es obligatoria. Todos hemos presenciado las manifestaciones de nuestros estudiantes en nuestra comunidad, yendo de un lado para otro buscando una respuesta más o menos satisfactoria. Todos hemos comprendido que es un desatino el haber tenido que llegar a esta situación límite y, en el momento actual, los estudiantes de sexto de medicina no van a tener ningún tipo de salida.

En esa misma responsabilidad que atañe a estas Cortes con los valencianos, que van a ser los que van a dar tratamiento en el futuro, los que van a dar glorias a la investigación en el campo sanitario el día de mañana, es lo que mi partido en estos momentos quiere hacer con esta propuesta, que no es ni más ni menos —y la leo, porque tendremos que empalmar con una voluntad y con algo que creo que no debemos de caer—; la propuesta no es ni más ni menos que los que terminen este año y que están afectados por la normativa comunitaria para el ejercicio profesional como médicos generalistas se busque una fórmula inmediata.

Ha habido una sensibilidad, y he de reconocerlo, por parte de dos instituciones para nosotros importantes en nuestra comunidad. Una es el reconocimiento del presidente de las Cortes Valencianas, avalado con su firma. Otra es el reconocimiento del presidente de la Generalitat, avalado con su firma. Y dice así lo que estas dos personalidades de nuestra comunidad, el presidente de las Cortes y el presidente de la Generalitat, han firmado, dice: «Los abajo firmantes —refiriéndose a estas dos personas— reclaman al Ministerio de Sanidad que garantice a todos los licenciados en medicina, a partir del presente curso académico, la formación postgrado exigida por la directiva comunitaria para poder ejercer como médicos generalistas, no como otra cosa, no como Mir ni como nada, sino como médicos generalistas.»

Yo creo que aunque militemos en partidos políticos diferentes, la credibilidad del señor Lerma y la credibilidad de don Antonio García Miralles debe de estar a salvo cuando con su firma ratifican lo que pedimos. Sería verdaderamente paradójico que el partido en el gobierno fuera en contra de la resolución que estas dos personas han firmado. En cualquier caso, vamos a esperar cuál es su intencionalidad. Yo pongo el documento, con las firmas ratificadas, en manos de quien públicamente lo quiera coger, y espero simplemente, sin hacer más hincapié en nuestra propuesta, a ver cuál es la votación que hoy se produce en esta Cámara.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.
Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Evidentment, no hi ha cap contradicció, senyor Botella, que hagen signat eixe document que vosté ha ensenyat ací el president de les Corts i el president de la Generalitat, en la nostra posició d'oposar-nos a la seua proposta. Cap. Al contrari, reforça el que han signat ells, que és demanar al Ministeri de Sanitat, vosté ho ha dit exactament. I el que vosté demana ací no és que s'inste el Ministeri de Sanitat, sinó que el Consell arbitre una solució. Quina solució? A vegades repetim, i vostés contesten... que no tenen programa. És una mostra més: que el Consell arbitre una solució. Ens haguera pogut proposar una solució per part del Grup Popular, s'haguera pogut proposar. Jo crec que sí que tenen programa, el tenen amagadet, en algunes coses, en altres no el tenen, com en esta es demostra.

I crec que, estant d'acord amb la necessitat de resoldre el problema, un problema que no és nou, la directiva comunitària

és de l'any 1986, hi ha hagut 10 anys per a l'aplicació, creem que arbitrar la solució no ha ser el Consell qui la arbitre, sinó ha de ser el fòrum on s'està negociant i treballant conjuntament amb els estudiants, en el Consell Interterritorial de Salut, on formen part el govern de l'Estat i els responsables de sanitat de totes les comunitats autònomes, totes les comunitats autònomes. No podem, i així ho entenen, d'acord amb les conveses que el Grup Parlamentari Socialista ha mantés amb els propis estudiants afectats pel problema que no pot prendre's una solució aïllada, particular, en la Comunitat Valenciana. Ells volen també que s'arribe a eixa solució conjunta en tot l'Estat dins de l'organisme que té la competència, que és per una part el Ministeri de Sanitat i per l'altra, perquè té la competència de regulació d'ensenyaments universitaris, el Ministeri d'Educació.

És per això que la proposta que vosté fa, estant d'acord amb la necessitat de resoldre el problema, sabent —i així ho ha explicat ací a la ciutat de València la ministra de Sanitat— que s'està en la via de solució en base a la negociació amb els estudiants per a resoldre el problema, no podem votar tal conforme vosté ha proposat eixa resolució a estes Corts Valencianes.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Votem la proposta de resolució 36.962. Comença la votació. Per 30 vots a favor, 37 en contra i cap abstenció, es rebutja.

Proposta de resolució 36.997, del Grup Unió Valenciana, Senyor Artagoitia.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre el Pla integral de formació de recursos humans

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, d'acord amb l'explicació que va donar el nostre portaveu en la seua intervenció, el Grup Nacionalista Unió Valenciana presenta esta proposta de resolució en la que parlem de la immediata realització, entre altres possibles mides, d'un pla integral de formació de recursos humans a fi d'obtindre una millora en la preparació i qualificació dels empresaris, treballadors professionals i estudiants universitaris valencians, en especial dels joves que accedesquen al primer lloc de treball.

Crec que estem tots d'acord en que l'atur, s'ha dit ací per tots els grups, l'atur és un dels problemes més greus que té esta comunitat en estos moments. I que és necessari prendre quantes mides siguen possibles per lluitar contra l'atur.

Per tant, tenim des d'eixe punt de vista que la formació és un objectiu bàsic i fonamental per tal que l'economia tinga mitjans necessaris per a poder funcionar. No sols és important el capital econòmic, sinó que també és important el capital humà i la formació d'eixe capital.

Està clar que tots estem d'acord en què es perd, desgraciadament, massa capacitats de persones que per una o altra raó no poden aplegar a desenvolupar tot el que podrien desenvolupar de tindre una correcta formació. Per tant, hem de procurar, igualment, incentivar i formar l'empresari que vulga iniciar una primera activitat com a tal, perquè no sols està el risc que ha de prendre econòmicament sinó també la capacitat pròpia que ha de tindre per afrontar les necessitats que fan falta per a portar una empresa endavant.

Per tant, des del nostre punt de vista, està clar que necessitem una millora en la formació del xicotet empresari, del treballador, del universitari, del desocupat, etcètera. I pensem que esta formació continuada s'ha de fer amb una coordinació en altres polítiques socials per arribar a este fi i entre les conselleries que corresponga. Raó pel qual plantejem este pla integral de formació de recursos humans que de forma coordinada per les conselleries que corresponga puga portar endavant este plantejament.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Picher.

El senyor Picher Buenaventura:

Senyor president. Senyores i senyors diputats.

Mire, l'única diferència del que vosté planteja i del que ja està fet és que vosté parla d'un pla integral de formació i de recursos humans. I jo li puc dir a vosté que el Pla valencià de formació professional elaborat per la Conselleria de Treball i per la Conselleria d'Educació i Ciència està fet i ha sigut remés ja a estes Corts per a coneixement de totes les seues senyories i el tinc ací a la seua disposició per si acàs vosté vol que li faça una còpia o que li envie un exemplar.

Per tant, jo crec que, independentment que vosté afegeix dues paraules més al que vosté denomina el Pla integral de formació de recursos humans, jo crec que amb el que nosaltres presentem estan contemplades eixes inquietuds que vosté vol. Jo crec que el tema de la formació professional, amb totes les seues diferents versions, jo crec que està arreglat en este pla. Este pla és suficient, este pla és convenient i, en definitiva, servirà per als interessos de la formació professional de tots els valencians.

Per tant, estant redactada i tenint totes les seues senyories a la seua disposició per a treballar conjuntament en la millora de l'educació i de la formació professional, jo li demanaria a l'il.lustre senyor diputat, senyor Artagoitia, que retirara la seua proposta. De no fer-ho així, votarem en contra.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Votem la proposta de resolució. Comença la votació. Per 24 vots a favor, 33 en contra i 3 abstencions, es rebutja.

Proposta de resolució 36.944, del Grup d'Esquerra Unida. Senyor Zamora. (Remors.)

Senyories, en este torn hi havia dues esmenes, conjuntament plantejades, com tenen vostés. El que passa és que hi ha un problema tècnic. I és que una d'elles enganxa a una transaccionada amb altres. Per tant, esta presidència entén que allò normal és que el senyor Zamora defense la que no té transaccionada breument i després lliciscam la transaccional i es retire l'altra. Aleshores, desenganxem les dues.

Ara defense breument la 36.944.

**Proposta del G.P. Esquerra Unida
sobre un Banc Públic Valencià**

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Voy a defender la propuesta de resolución que dice: «Las Cortes Valencianas acuerdan que el Consell de la Generalitat

realice cuantas iniciativas sean necesarias para la creación y puesta en funcionamiento del Banco público valenciano.» Este es un tema del que hemos hablado en otras ocasiones en esta Cámara y nosotros consideramos que la consolidación del autogobierno de los valencianos requiere de la puesta en práctica de instrumentos eficaces de participación de la Generalitat en la actividad económica y social. Y que el banco público valenciano es uno entre otros, pero es un instrumento muy importante para esta actuación económica de la Generalitat.

Nosotros creemos y queremos, en definitiva, con nuestra propuesta de resolución impulsar la acción del gobierno en esta dirección. Creo que es una propuesta que debe ser del interés de todos los grupos, del interés de todos los grupos, porque estamos hablando no ya de tener más o menos competencias, ni de intervenir más o menos, sino que estamos hablando de crear instrumentos eficaces para gestionar mejor esa intervención pública de la Generalitat. En consecuencia, esta es la defensa de esta propuesta.

En cuanto a la siguiente, nosotros la retiramos en función de la transaccional que supongo leerá la presidencia.

Gracias.

El senyor vice-president primer:

Bé. Votem, per tant, en primer lloc la 36.944. Comença la votació. Per 39 vots a favor, 1 en contra i 18 abstencions s'aprova.

I ara... Senyor Fuentes, per a explicar el vot.

Prèviament, senyor Artagoitia, per a explicació de vot.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

La veritat és que el que ha passat ací en esta votació ve a refrenar el que fa un moment, este matí, este diputat estava explicant amb el tema de la finançació, concerts i eixos canvis que el grup que sustenta el govern, partit majoritari, ha tingut al llarg d'esta legislatura.

El Banc públic valencià és un tema que el nostre grup, el nostre partit, portava ja en campanya –i ahí estan els temes per a explicar-los–, és un tema que fins i tot han hagut propostes del Banc públic valencià... Sí, en les campanyes passades, sí, està en els llibres i s'ho puc presentar, no es preocupe. És un tema que han hagut propostes d'este grup i no han sigut aprovades anteriorment. Fins i tot hi hagué un moment d'un debat ací al respecte.

Però per a nosaltres no és qüestió de fer ja història del passat. Al cap i a la fi l'únic que representa és que s'ha aprovat una cosa, que hem també de felicitar al grup proposant pel que ha obtingut, que hem dit sempre que estaríem en eixa línia, que ho defensaríem i ho recolzaríem. I l'únic que fem és alegrar-nos i congratular-nos, que a poquet a poquet anem adquirint competències o ús d'eixes competències cada volta millor per al poble valencià i més útils per als valencians.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president, breument.

Nosaltres hem votat que sí, perquè creiem i estem d'acord en el text i el contingut del que diu quan parla que el govern valencià prenga totes aquelles mesures i iniciatives per a vore baix quines condicions i en quines possibilitats i amb quins objectius es pot crear eixe Banc públic valencià que preste eixes funcions.

Volia també explicar la possible diferència amb el debat que va haver no fa molt, pressupostari, on es demana, en una esmena de contingut paregut però no igual, on es demanava sobretot que es transformara l'actual Institut Valencià de Finances en el Banc públic valencià. Cosa que nosaltres estimàvem que no era ni convenient, ni oportú, ni possible a la millor.

Per eixa raó, per també aclarir que no estem en contradicció amb el debat de fa dos mesos, perquè el contingut d'esta proposta de resolució no és exactament el que ací tinguérem com a debat i s'oposàrem, el d'una esmena pressupostària, és pel que hem dit que sí i estem d'acord.

Gràcies.

Proposta transaccional a les propostes de resolució dels GGPP Esquerra Unida i Socialista sobre finançament de les comunitats autònomes

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

L'altra proposta de resolució, la 36.945, que és del Grup d'Esquerra Unida, junt amb la 36.991 del Grup Socialista, donen peu a una transaccional que diu el següent: «Exposició de Motius. El procés de transferència de competències de l'administració central cap a les comunitats autònomes que s'ha aprofundit en els últims anys, ha d'anar acompanyat d'un major grau de descentralització dels ingressos tributaris en la línia d'una més ampla autonomia financera. En el darrer acord del Consell de Política Fiscal i Financera de 1992, sobre finançament autonòmic, es va ampliar la via cap a una major corresponsabilitat fiscal, que no ha de ser contradictòria amb la solidaritat interterritorial, la qual cosa exigeix simultàniament l'establiment d'un mecanisme d'anivellament que permetra ajustar les distintes capacitats tributàries de les comunitats autònomes.»

La proposta de resolució diu: «Les Corts Valencianes insten al Consell a què en la pròxima revisió de l'acord de finançament de les comunitats autònomes propose en el Consell de Política Fiscal i Financera un nou sistema de finançament basat en els principis d'autonomia financera i solidaritat interterritorial que concilie la corresponsabilitat fiscal, atorgant major capacitat normativa sobre els tributs cedits a les comunitats autònomes i una participació territorialitzada en els dos grans impostos lligats a la renda, l'IVA i l'IRPF, amb el compromís d'anivellar la capacitat de prestar els serveis públics en aquelles comunitats autònomes que tinguen una menor capacitat fiscal amb la fi d'aconseguir per a idèntics serveis presats la igualtat en el finançament per càpita entre totes les comunitats autònomes.»

Això és el que es passa a la consideració de la cambra. Comença la votació. Per 60 vots a favor, cap en contra i cap abstenció, s'aprova.

Senyor Zamora.

El senyor Zamora Suárez:

Para explicar el voto, señor presidente, brevemente.

Nos encontramos ante una propuesta yo creo que muy importante, en primer lugar porque ha sido posible votarla por todos los grupos. Creemos que el tema de la financiación es el tema fundamental en los próximos años de la consolidación del autogobierno de los valencianos.

En esa dirección nosotros habíamos hecho una propuesta y, aunque en la transaccional no se recoge exactamente lo que

nosotros proponíamos, porque creemos que todavía se puede avanzar más, nos parece importante que algo que se ha debatido estos días, que la posición que mantenga el Consell de la Generalitat en ese debate pueda orientarse con esta resolución que acabamos de aprobar. Gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.
Senyor Artagoitia.

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Bé, també podríem dir ací allò d'«un altre passet més». Diu: «paset a passet, farem el camí i arribarem.» Està clar que esta proposta, que en la seua part final correspon a una que abans ha defensat el nostre grup, però que canvia en el principi d'ella, està clar que és més curta que l'anterior, però també l'hem recolzada. L'hem recolzada perquè –ho hem dit moltes vegades nosaltres ací en esta cambra– tot allò que siga anar fent camí cap a la finalitat que nosaltres volem perseguir, anirem recolzant-ho.

Està clar que no entrarem ací en una discussió de si sistemes forals o sistemes de corresponsabilitat fiscal, igualtat per càpita... El cas és obtindre més capacitat econòmica, més capacitat legislativa, més capacitat de poder disposar d'eixos fons que ens fan falta i arribar finalment a tindre una gestió tributària de forma sencera.

Al cap i a la fi no ens ha d'estranyar esta «andadura» del nostre grup al respecte, perquè ja el senyor Birlanga públicament, i en una comissió, va reconèixer, i està en els *Diari de Sessions*, que el nostre grup, el Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana, ha sigut el grup que més havia recolzat el govern per a millorar el sistema financer de la Generalitat Valenciana.

Per tant, no tenim més que felicitar-nos per esta proposta que s'aprova, però, tornem a dir, és insuficient i nosaltres continuarem en el nostre camí.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Sí, senyor president.

Senyories, el Grup Parlamentari Socialista tenia una proposta de resolució arrellegant el que entenem que són les línies centrals per on ha de caminar l'avang, un procés de major autonomia financera i, al mateix temps, no perdre de vista la necessària solidaritat interterritorial.

A la vista de l'existència d'una altra proposta de resolució del Grup d'Esquerra Unida, que des del nostre punt de vista almenys en allò essencial, en el nucli central, coincidia, no hem tingut cap inconvenient en arribar a una formulació que arrellegara tot allò que ens unia.

Volem des d'este moment agrair a la Cambra este recolzament global que s'ha donat a esta proposta, continuant el que ha sigut fins ara en esta Cambra, almenys des que este diputat està defensant qüestions econòmiques i de finançament per part del Grup Parlamentari Socialista, ha sigut una conducta habitual de la resta del grups. Per tant, és d'agrair. Procurar que la Comunitat Valenciana tinga una veu que vaja millorant, aprofundint en allò que anomenem un procés de més autonomia financera, de suficiència financera i també de solidaritat.

Crec que la proposta que hem transaccionat i que hem votat tots és una bona guia per tal que en les properes negocia-

cions de cara al nou sistema de finançament s'arreglegue un model de finançament que ens apropa a allò que creem que és clau, evitar qualsevol tipus de discriminació basada en circumstàncies territorials o d'altres tipus.

Si no perdem este punt de vista, i al mateix temps tenim present la desigualtat inicial de finançament, però també la desigualtat inicial que hi ha de renda entre les diferents autonomies i territoris del nostre Estat, creem que este és un dels millors camins: dur una via de consens i, sobretot, dur una via de progrés per a mantindre un finançament suficient per a tots.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà a les quatre i mitja.

I esta presidència recorda que les dues comissions que estaven plantejades per a ara no poden fer-se, òbviament, i es faran just quan acabe el Ple, se susposa esta vesprada. Quan acabe el Ple, la Comissió de Peticions i la Comissió d'Estatut dels Diputats.

(Se suspén la sessió a les 13 hores i 30 minuts.)

(Es reprén la sessió a les 16 hores i 36 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Proposta número de registre 36.986, del Grup Parlamentari Socialista. Senyor Nebot.

Proposta del G.P. Socialista sobre les autovies Madrid-València i Sagunt-Somport

El senyor Nebot Monzonís:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, les infraestructures del transport, i dins d'estes mateixes infraestructures, les carreteres, constitueixen, com les seues senyories saben molt bé, un factor decisiu per a fer possible l'aprofitament de les oportunitats que el moment econòmic espanyol ens va a permetre: la inserció de la nostra comunitat en les grans xarxes de comunicació nacionals i europees.

El govern de la nació, conscient d'esta necessitat, ha inclòs les previsions corresponents en els seus plans d'infraestructures, tant en el Pla pont de carreteres com en el Pla director d'infraestructures. Ja ha assumit el compromís de portar-les endavant.

En canvi, els problemes sorgits en relació amb la decisió definitiva respecte al traçat del subtram Minglanilla-Caudete de las Fuentes, de la nacional III, ha vingut a introduir retardaments en l'acabament d'un element essencial per a l'adequada connexió de la Comunitat Valenciana amb la resta d'Espanya, com és l'autovia València-Madrid. Per això és necessari que els organismes competents adopten quantes mesures siguuen necessàries per a accelerar tot el possible les obres i pal·liar estos retardaments.

D'una altra banda, el grau de congestió que abasten ja les carreteres del corredor mediterrani fa imprescindible obrir quant abans nous eixos de comunicació de la nostra comunitat amb la resta d'Europa. A la vegada, volem que constituïsquen un complement i una alternativa als ja existents.

Per tot això presentem la següent proposta de resolució: «Atesa la necessitat de completar amb la major brevetat les comunicacions de la Comunitat Valenciana amb el centre de

la península i obrir itineraris alternatius que ens aproximen més a Europa, les Corts Valencianes insten al govern de la nació que, primer, atorge prioritat absoluta a les actuacions per a l'acabament de l'autovia València-Madrid, accelerant, segons procedisca en cada cas, la redacció dels projectes de construcció, l'obtenció dels terrenys o l'inici de les obres en els traçats aprovats pel Ministeri d'Obres Públiques, Transport i Medi Ambient. I, segon, accelere les actuacions tendents a la realització de l'autovia Sagunt-Somport amb la màxima urgència.»

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Torn en contra. *(Pausa.)*

Votem la proposta de resolució. Comença la votació. Per 49 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció s'aprova.

Senyor Taberner, per a explicació de vot.

El senyor Taberner i Ferrer:

Moltes gràcies, senyor president.

Per a manifestar públicament el nostre vot favorable a la proposta, tot i que ens haguera agradat que eixa rapidesa amb què es demana el tancament final o l'acabament final de l'autovia València-Madrid haguera contemplat també la necessitat que eixe tancament i eixe acabament tinguera ben present la defensa dels valors mediambientals d'eixe tram que està sent conflictiu, que és el tram de superar el que són las Hoces del Cabriel.

Hem votat afirmativament, però que quede constància que nosaltres hem expressat repetidament la voluntat que s'acabe el més prompte i que s'acabe amb el menor cost ambiental possible.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Evidentment, la votació unànime indica que tots els grups hem votat a favor, com així ho ha fet el nostre, encara que amb tots els respectes he de dir que esta proposta de resolució pareix que destil·le certa vocació d'oposició, perquè parla dels problemes sorgits com si qui fa la proposta no haguera tingut res a veure amb els problemes sorgits.

I després utilitza en la seua redacció: «atorgue prioritat», «accelere segons procedisca», «accelere les actuacions». Nosaltres creiem que, quan una proposició, una proposta de resolució, una proposta perquè es resolga, té vocació de govern, o almenys se sent recolzada pel govern, possiblement la literatura hauria d'haver sigut més definitiva, i on diu «accelerant segons procedisca en cada cas», creiem que haguera sigut més correcte «accelerant en tots els casos la redacció dels projectes», o inclús, quan es parla de l'autovia Sagunt-Somport, que, com totes les seues senyories saben, sobretot els més veterans en esta cambra, açò ve de molt lluny i estem molts anys accelerant, però es veu que l'acceleració tendeix a l'estancament.

Nosaltres creiem que deuria haver anat a la conclusió de les actuacions, perquè l'autovia Sagunt-Somport tots sabem que és imprescindible no només per al comerç exterior, sinó cap a l'eixida dels nostres productes a una part del nord-est molt important dels mercats interiors que la Comunitat Valenciana té.

Per tant, hem votat a favor, encara que considerem que la proposta no és una proposta que vinga feta des d'un govern que espera que se l'escolte amb la mateixa notorietat que representa una majoria absoluta en estes Corts, sinó que més prompte pareix una petició suplicant sense el convenciment de mantindre eixa majoria de govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Senyor Agramunt. Té la paraula, senyor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Muchas gracias, señor presidente. Yo sé que cuando le pido la palabra siempre me la concede.

La verdad, nuestro grupo, naturalmente, ha votado que sí, no podía ser de otro modo, a esta propuesta de resolución. Y seguramente hubiera votado también que sí a una propuesta que hubiera dicho que los valencianos seremos justos, honrados y benéficos. También hubiéramos dicho que sí, naturalmente. Lo obvio es necesario votarlo favorablemente siempre. ¡Cuántas veces hemos propuesto nosotros esta misma u otras similares proposiciones y nos han acusado ustedes de hacer política de campanario, de hacer demagogia, de hacer electoralismo!

Sagunto-Somport, más de doce años; la autovía de Madrid, más de doce años se lleva reclamando desde las filas del Grupo Popular y de otros partidos políticos, de otros grupos parlamentarios. La conclusión es que ustedes hoy se han quedado descansados. Porque, claro, una propuesta de resolución tras doce años para decir lo que dice sin compromisos, sin fechas, sin ningún tipo de concreción es para, de verdad, sentirse desahogados.

Porque además, esta propuesta de resolución, que votamos a favor, naturalmente, y siempre lo haremos así, dice que hay que acelerar una serie de proyectos de construcción de obtención -obtención, entre comillas- de terrenos, cuando todo eso, el Ministerio de Obras Públicas ya lo tiene resuelto, salvo, y parece mentira que ustedes no lo sepan, todos los proyectos están ya resueltos salvo un tramo, el de Minglanilla-Caudete de las Fuentes, un sólo tramo pequeñito que no está todavía ni adjudicado ni licitado por responsabilidad fundamental, precisamente del gobierno de la Generalidad Valenciana, gobierno apoyado por el grupo parlamentario que hace esta propuesta, que insisto que hemos votado que sí, porque lo obvio hay que votarlo afirmativamente a pesar de todo. Pero son ustedes, señores de la mayoría, los que han impedido que esa autovía esté en estos momentos terminada, cuando hace varios años...

El senyor vice-president primer:

Senyor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Termino, señor presidente.

...Cuando hace varios años el gobierno de la Generalidad se opuso al trazado inicialmente aprobado por el Ministerio de Obras Públicas, que iba por el norte del pantano, pidiendo que fuera por donde hoy el Ministerio decidió, que ha supuesto que la Junta de Comunidades de Castilla-La Mancha se opusiera en un recurso contencioso...

El senyor vice-president primer:

Senyor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

...Y en este momento el único problema que queda por dilucidar es un problema judicial, es un recurso contencioso

presentado por la Junta de Comunidades de Castilla-La Mancha. Todo lo demás, todo lo que aquí se pide en esta propuesta estaría resuelto si el gobierno socialista de Castilla-La Mancha no se hubiera opuesto a la decisión del gobierno socialista de la Comunidad Valenciana hace siete u ocho años.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Agramunt.

Proposta 36.963, del Grup Popular. Senyor González.

**Proposta del G.P. Popular
sobre empreses públiques de la Generalitat Valenciana**

El senyor González Cepeda:

Muchas gracias, señor presidente.

Esta propuesta de resolución que plantea nuestro grupo parlamentario tiene por objeto que el Consell remita a las Cortes en el plazo máximo de un mes un informe para conocimiento y debate de las actividades, situación patrimonial, inventario de los entes, organismos y empresas públicas de la Generalitat Valenciana.

Y hemos presentado esta propuesta de resolución por dos motivos. La desaparición, la integración de entes y organismos en las consellerías, la cesión gratuita de acciones de empresas públicas a la Generalitat, las ampliaciones de capital de empresas públicas pendientes de desembolso, la constitución de nuevas sociedades, la desaparición de sociedades existentes, los cambios de objeto social, la ampliación de actividades que en empresas públicas que se ha llevado a lo largo de los años 1992 y 1993 hace incomprendible que en estos momentos se conozcan con claridad las actividades que desarrollan los organismos públicos y las empresas públicas.

Y avala estas afirmaciones recoger lo que dice la Sindicatura de Cuentas del año 1993, que, con respecto a algunas empresas públicas, no puede ser más claro.

Si cogemos Sepiva, Seguridad y Promoción Industrial Valenciana, dice, entre otras muchas cosas, dice: «Sepiva no dispone actualmente de información suficiente en cuanto al valor de los bienes adscritos en la inspección técnica de vehículos que antes ejercía directamente la Generalitat.»

Si cogemos Valencia Parque Tecnológico dice: «Ha habido una cesión gratuita a la Generalitat Valenciana de la titularidad de las acciones, cesión que fue aceptada mediante decreto» etcétera.

El Instituto Valenciano no se sabe el número de viviendas que administra. Dice: «aproximadamente 30.000». Y en una promoción, por ejemplo, como la de Santa Pola, dice: «Se ha hecho una provisión por depreciación -dice- que está sobrevalorada», sin especificar.

Procova, dice: «El epígrafe de Fondos Públicos no refleja la ampliación de capital acordada por la Junta de Accionistas», no lo contabilizan.

Promociones Públicas Deportivas, dice: «En junio de 1994 se ha acordado la disolución y liquidación, y tiene un inmovilizado de 486 millones de pesetas», que no se va a saber qué va a pasar con ellos.

Valencia Ciencia y Comunicaciones, dice: «Se recomienda que se concrete de forma definitiva y con la mayor celeridad posible tanto la titularidad final de los activos como el sistema de gestión de los mismos, y las actividades que en ellos se desarrollen»; no se sabe ni para dónde se van a adscribir.

El Instituto de la Energía: «El Iven debe contabilizar la totalidad de las dotaciones previstas»; no las contabiliza.

Gerencia de Puertos de la Generalitat Valenciana, dice: «No se dispone de información sobre la valoración de los inmuebles afectados, por lo que el organismo no ha preparado y presentado balance de situación.»

Instituto Valenciano de Estadística. No se ha presentado ningún estado de cuentas.

Servicio Valenciano de Salud. Existe un volumen importante de gastos realizados en 1993, 8.279 millones de pesetas, que no han sido contabilizados en el presupuesto del ejercicio.

Ferrocarriles de la Generalitat. Dice: «Formando parte del inmovilizado material se encuentra la parte de la inversión relativa a la primera línea de metro, gestionada por Feve, que asciende a 3.669 millones, que no representa el coste total de la obra. Ferrocarriles no dispone de información suficiente que permita, de forma razonable, estimar el coste.»

Yo creo que más categórico y más tajante no puede ser el Informe de la Sindicatura con respecto a que no sabemos ni el inventario ni el balance de situación, no realizan las cuentas anuales, los organismos públicos no presentan cuentas anuales ni ustedes mismos saben cómo nos van a dejar el patrimonio de la Generalitat.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor González.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president.

Senyories, la proposta de resolució que presenta el Grup Parlamentari Popular textualment diu que han de conèixer estes Corts, el Consell ha de remetre a estes Corts per al seu coneixement –el debat depèn de la voluntat dels membres de la Cambra, almenys que ho coneguen– les activitats.

Senyories, les activitats dels ens, organismes i empreses públiques són aquelles que els pertoca en funció de les obligacions o funcions que diu el seu decret o la llei que les crea, i diu què és el que faran. En primer lloc. Només que poden fer allò per a la qual cosa han sigut creades. I per a d'això existeixen normes. I m'estranya molt, excepte que siga una espècie de maniobra política en el bon sentit de la paraula, el fet que al·legue el Grup Parlamentari Popular, que tant s'oferí l'altre dia el seu portaveu ací, el senyor Zaplana, que va dir que hi havien fet tantes preguntes parlamentàries, tantes interpellacions, tantes compareixences, a mi m'estranya que el Grup Parlamentari Popular al·legue ignorància de no saber a què es dedica el Sepiva, què fa l'Impiva, què fa Vacico. No diguen això. Això figura ací punt sobre punt.

Ara vostés podrien dir: «És que això és el que diu la llei, però què fa realment.» Entrem ací? D'acord. Entrem ací. I què fa realment? Ho tenen vostés per tres vies. Per una banda, ho tenen en els pressupostos de tots els anys, on vénen les activitats, els objectius, els pressupostos de l'acció anual. Ve, en segon lloc, en les auditories que tots els anys fan empreses privades, que auditen: auditoria d'activitats, auditoria financera, etcètera. Vostés poden tindre una opinió molt particular, i tenen tot el dret a tindre-la, de si les auditories, que fan auditories externes, que col·laboren amb la Generalitat empreses d'auditoria que tenen la seua importància, la seua independència i la seua professionalitat, i que eixes auditories són les que es remeten per part de la Generalitat, per part del Consell, intervenció, a la Sindicatura. I la Sindicatura, com vosté ha fet molt bé, arreplega tots els anys el seu informe, on diu quines deficiències hi ha, quines coses cal completar. Això ho hem negat alguna vegada, que els informes de Sindicatura sempre

ajuden a dir «i esta entitat, o esta conselleria o esta direcció general té esta deficiència o eixa cosa no s'ha fet com diquem? Ho hem dit ací i ho tornarem a dir. Val.

Continuem més enllà. Diu: «Situació patrimonial» Un tom. Tots els anys en els pressupostos ve deure, haver, estat patrimonial, pèrdues, ganàncies, activitat, estat, actiu, passiu exigible a curt, a llarg, emissions... Després vosté pot fer els comptes. Vosté vol que la Generalitat li ajude a fer le sumes i restes? És una petició raonable. No. Vosté les pot fer, perquè almenys em consta la capacitat personal. Jo no parlo ara de capacitat política, però almenys la capacitat personal com per a exigir això.

Però és que la qüestió tercera encara és –i de seguida acaba– millor. On diu «és que volem l'inventari...» Quan diu inventari parla de valoració. Perquè m'ha dit al principi: «Sepiva: valors de béns adscrits.» Després parla de «ferrocarrils: valor, cost total». Diga'm vosté si és fàcil, quan parlem de l'inventari, no sols és dir relació de béns, sinó ficar «constar valor». Creu vosté que és fàcil ficar el valor de tots els béns públics? Sí. Molt senzill, molt senzill. A mi em costaria molt poc fer l'inventari de béns de la Generalitat, ficar-li els valors i ficar, per exemple, un exemple: «Albufera de València: 9 milions de pessetes.» Igual se me'n donen 9 que 90. Línia del metro, que diu vosté –que jo conec i use des de fa més de 40 anys, des de, diguem-ne, Torrent a més amunt de Carlet–, quin valor li donem? Als carrils que tenia, que llevaren fa sis anys, que eren de 1924, li fique 3 milions o 30? Vosté vol saber el que té o la valoració? Amb quin criteri de valoració? Per favor, senyor diputat, sap vosté que béns públics, que han sigut transferits a la Generalitat, quin valor li fica vosté? Sap vosté que n'hi ha molts que no són valors de mercat. No estiguen entrant en un camp on, quan vostés, en la responsabilitat que tenen més curta, més concreta, pot ser igual de complicada, fiquen... O és que vostés no tenen també responsabilitat en ajuntaments, i miren vostés la valoració, el qui la tinga fet, de béns i quin valor li fiquen? L'exemple que he dit, de ficar-li a La Albufera 9 milions de pessetes, és suficientment representatiu com perquè u diga: «L'Albufera en val 9?» Si la vengueren com es vengué part del Saler, qui la venguera, la vendrà per 9 milions? Gràcies. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Votem la proposta 36.963. Comença la votació. Per 21 vots a favor, 32 en contra i cap abstenció es rebutja la proposta.

Proposta 36.998, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana. Senyor Villalba.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre l'autovia Madrid-València i els aeroports de l'Altet i Manises

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

El contingut del debat de política general d'enguany, que ha tingut una virtualitat respecte a altres anys, i és que al final hem pogut fer un debat de política general de temes valencians sense que ningú intentara anar-se'n a Maastricht o parlar de l'economia mundial, ha significat ficar damunt la taula alguns aspectes importants de les infraestructures de la Comunitat Valenciana.

Hem pogut parlar de l'autovia i ja es va dir ben clar que des del nostre grup, consideràvem que la situació de l'autovia València-Madrid havia sigut un dels fracassos més clamorosos de l'acció de govern del PSOE a la Comunitat Valenciana, fins i tot de la manca de pes específic del mateix president de la Generalitat o del secretari general del seu partit. I ara acabem d'aprovar una proposta que fa referència també a l'autovia, però, com hem assenyalat en l'explicació de vot, és una proposta feta pel grup que sustenta el govern, que parla d'accelerar, en el seu cas, les accions. Nosaltres ací parlem que s'arriba a la finalització de les obres València-Madrid, que, com tots molt bé saben, les causes que han originat que no estiga finalitzada són exclusivament manca de sintonia entre governs del PSOE de València, governs dels PSOE de Castella-La Manxa i governs del PSOE de l'Estat.

També volem que es concrete eixa promesa, que nosaltres qualificàvem com senyal de fum en el debat de política general, que, home, no tenim l'autovia encara, però no us preocupeu que el tren d'alta velocitat en l'any 2007 quasi segur que el tindrem. Però no hi ha ni concreció de projecte ni hi ha calendari d'actuacions ni hi ha consignació pressupostària. És més, a la pregunta que li férem al president Lerma respecte si els 500.000 milions de pessetes de retall de despesa que havia anunciat el ministre Solbes afectarien o no afectarien a les inversions relacionades amb la Comunitat Valenciana, el president Lerma no es va atrevir a afirmar categòricament que es mantindrien tots els convenis, acords, projectes establerts entre el govern de l'Estat, la Generalitat Valenciana o, encara que foren exclusivament del govern de l'Estat, que no es deixarien sense efecte.

Eixa promesa del president de la Generalitat no es va fer patent, pot ser perquè tractant-se de situacions en què intervé el senyor Borrell o el senyor Bono, president de Castella-La Manxa, pràcticament sempre queda en entredit la posició política del president de la Generalitat Valenciana. Ara sí que ens agradaria, a través de l'aprovació d'esta proposta de resolució, que hi haguera un compromís ferm, no de voluntats polítiques futuribles, sinó de concreció de realitzacions abans que s'acabara esta legislatura.

I també es parlà en eixe debat de política de general, i ho va introduir el mateix president Lerma, de la situació dels aeroports de l'Altet i Manises. Va advocar ell per la millora de l'Altet i Manises. Però quina és la relatiu? I per això li deiem que ell parlava de la Comunitat Valenciana oficial i nosaltres volíem parlar de la Comunitat Valenciana real. La situació de l'Altet és un aeroport amb estrangulaments físiques de comunicació per a accedir a ell i sobretot amb estrangulaments econòmics d'intentar millorar les infraestructures de servicis del mateix aeroport.

I, pel que fa a l'aeroport de Manises, és evident que primer es va començar per tancar-lo per la nit i després, com que l'havien tancat per la nit i lògicament havia descendit el nivell de vols, ja havia perdut la categoria de internacional. I que, per tant, era molt difícil que es poguera justificar i fonamentar des de la Generalitat Valenciana unes reivindicacions de cara al govern de l'Estat perquè augmentara la dotació econòmica que equiparara l'aeroport de Manises al repte europeu que en este moment hem d'assumir.

Per tant, fins i tot conscients que hem votat eixa proposta d'abans, creem que no té res de contradictori que s'aprove la proposada pel PSOE i que s'aprove esta, perquè així tindríem amb la del PSOE la declaració d'intencions i el futuribles i amb esta tindríem les concrecions de les accions de govern, que acabarien fent que la societat comprenguera que no estem intentant enganyar-los, sinó dir-los de veres el que volem fer.

Pensem que estes infraestructures són imprescindibles que es queden concretades i per això sol·licitem el vot a favor de les seues senyories.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyor Nebot.

El senyor Nebot Monzonís:

Moltes gràcies, senyor president.
Senyories.

Senyor Villalba, li faig la gràcia de reconèixer-li que coneix la Constitució i que coneix perfectament l'Estatut i, per tant, coneix perfectament les competències que la Constitució i l'Estatut ens dóna al govern valencià com a una comunitat autònoma. Per tant, li contestaré a la referència que vosté ha dit, que per fi en este debat s'ha parlat de temes referents a competències de la Comunitat Valenciana i no a temes de Maastricht. Doncs mire, en la seua intervenció exactament igual. Perquè vostés no han fet cap tipus de proposta de resolució que afecte al segon Pla de carreteres de la Comunitat Valenciana. Les propostes que vosté ha fet ací i les que ha defensat són competència de l'Estat, encara que subsidiàriament beneficien a la Comunitat Valenciana. I són competències úniques i exclusives de l'Estat.

Per tant, vosté, una vegada més intenta distorsionar el debat, intenta enganyar els valencians. Amb les nostres competències vosté no ha sigut capaç de presentar una proposta que millore el segon pla de carreteres ni les infraestructures hidràuliques ni res d'allò que el govern valencià té competència directa. En la seua proposta de resolució diu que es «facen les gestions necessàries». En les nostres també, en les nostres també diu que es facen les gestions necessàries.

En l'autovia de Somport, nosaltres també l'hem aprovada en esta Cambra. I hem cregut necessari i oportú tornar-ho a recordar ara. I el mateix li dic per a la nacional III. I el tren d'alta velocitat, que vosté diu que no es fa res, sap que la Generalitat ha finançat un estudi de viabilitat, que està negociant-ho amb el ministeri i, com a competència del ministeri, fem l'esforç d'introduir el punt de vista valencià per a la millor posada en marxa d'allò que serà un projecte que a tots els valencians ens beneficiarà. Però vosté sap també com jo que no tenim competències exclusives, només que la possibilitat de negociar amb el govern central, que és el que està fent este govern des del primer dia. El que passa és que a vosté moltes coses se li obliden.

I en l'aeroport de l'Altet i de València, li dic la mateixa, però encara més greu, encara més greu. Nosaltres estem reivindicant la millora de l'aeroport de l'Altet i la millora de l'aeroport de València, com altres infraestructures de la Comunitat Valenciana, però no tenim competència en elles. I els diré més: el govern en el fons tampoc. Perquè ha de saber que des que es va posar en marxa l'organisme anomenat Aena, les inversions, com qualsevol empresa pública o privada, depenen dels fons de recursos d'eixa mateixa empresa i, per tant, són recursos de bona voluntat.

Però he de dir-li que s'escapen fins i tot al control del govern de Madrid, perquè eixos fons deuen de gestionar-se dels propis recursos de l'empresa. I, encara així, l'empresa té previstos 5.500 milions per a Alacant i vora 2.000 per a l'aeroport de València. I vosté ho sap. Però ni estes Corts tenen facultat per a obligar a Aena a fer eixes inversions ni el propi ministeri en Madrid tampoc, perquè funcionen com una empresa qualsevol i, per tant, és autònoma per a dirigir les seues inversions on crega oportú.

Per tant, senyor Villalba, rebutjarem la seua proposta de resolució.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nebot.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 19 vots a favor, 33 en contra i cap abstenció es rebutja.

Senyor Agramunt.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Gracias, señor presidente.

El Grupo Popular naturalmente, por lógica y coherencia habitual en nuestro grupo, en relación con la votación realizada hace escasos minutos sobre la propuesta 986 del Grupo Socialista, aunque ésta es más amplia en su contenido, hemos votado naturalmente a favor.

Simplemente explicar el asombro de este grupo ante la argumentación realizada para votar lamentablemente en contra de esta propuesta por un grupo de la Cámara, argumentando que se estaba hablando de competencias del Estado, cuando hace escasos minutos hemos votado una propuesta de ese mismo grupo sobre competencias también del Estado.

El senyor vice-president primer:

Explique el seu vot, per favor.

El senyor Agramunt Font de Mora:

Son ustedes incorregibles. (*Remors.*) (*Rialles.*)

El senyor vice-president primer:

Jo, de totes les seues senyories, al final d'esta legislatura comprenc que sàpiguen el Reglament i els drets que té cadascú a l'hora d'utilitzar el seu torn de paraula. Per tant, crec que està de sobra recordar que per exemple l'últim torn era d'explicació del vot, del propi vot, no del vot dels altres.

Bé, ho dic per a recordatori, per al futur, ja que el present no ha acabat de funcionar.

Proposta 36.946, del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Bé, ací, senyories, ho dic a tots, perquè no tinguem cap sorpresa després, hi ha una correcció tècnica, que ho és de tècnica perquè com a tal fou assumida en la Junta de Síndics. Per tant, no crec que haja d'haver cap sorpresa ací.

En definitiva, la proposta de resolució, que diu textualment «Les Corts Valencianes acorden que el Consell de la Generalitat regule legalment, abans de la finalització d'esta legislatura, que l'Institut de Filologia Valenciana siga l'entitat que tinga atribuïdes totes les competències per a assessorar i dictaminar en matèria lingüística... -ha de continuar dient...pel que fa a la llengua pròpia de la Comunitat Valenciana».

En eixes condicions, la senyora Marcos té la paraula per a la defensa d'eixa proposta.

***Proposta del G.P. Esquerra Unida
sobre l'Institut de Filologia Valenciana***

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

La veritat és que el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida porta quasi quatre anys fent palesa la nostra voluntat d'avançar decididament per la recuperació lingüística i cultural del País Valencià. I, a més a més, hem fet palesa també al llarg d'estos quatre anys la nostra ferma defensa de la unitat de la llengua.

Supose que no se li escapa a ningú que totes les llengües tenen varietats més o menys acusades a nivell geogràfic, i no és estrany que alguna d'aquestes varietats tinguen la seua pròpia denominació diferent en els diferents territoris on es par-

la. Això, que sembla conegut per tots i totes, ha produït al País Valencià un enfrontament, una crispació entre els valencians i valencianes, que a allò que no du precisament és a millorar l'ús social de la llengua, que és el que pretén el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida.

Em van a permetre, perquè pense que de vegades, quan hi ha algunes persones que diuen les coses ben dites no cal que ningú improvise, em van a permetre que llisca un text d'un grup de persones del col·lectiu «País Valencià i Democràcia», que reflexa perfectament el que pensa el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida i per la qual cosa ha portat aquesta proposta de resolució.

Diu així: «Un dels factors que més han afavorit la perillosa identificació entre política i lingüística és, sense cap mena de dubte, la ambigua legislació valenciana pel que fa el tema de l'assessorament i el dictamen lingüístic, i molt especialment el fet que el País Valencià siga l'única comunitat autònoma amb llengua pròpia que continua sense haver regulat un tema tan bàsic com el de l'organisme que legalment ha de tenir aquestes competències.

L'única referència de la legislació valenciana relacionada amb aquest assumpte es troba en l'article 34 de la Llei d'ús i ensenyament del valencià. D'acord amb aquest article, el govern valencià assumirà la direcció tècnica i la coordinació del procés d'ús i ensenyament del valencià, assessorant totes les administracions públiques i particulars i prenent les mesures que calguen per fomentar l'ús i l'extensió del valencià.

No és estrany, doncs, que una legislació que atorga competències lingüístiques a institucions polítiques i administratives haja permès que alguns sectors polítics s'hagen sentit legitimats per convertir els temes lingüístics en un instrument de lluita i de desqualificació política. És urgent i necessari que s'estableisca una clara separació en aquests temes i que les universitats valencianes, és a dir, les institucions que han de vetlar per l'adequat funcionament de tot el sistema educatiu, assumen amb una potestat legal plenament reconeguda, l'assessorament i el dictamen lingüístic al País Valencià, i coordinen els seus esforços amb les altres institucions que tenen competències semblans en les altres zones del domini lingüístic.»

Com deia abans, açò resumeix tot i perfectament el que pensa Esquerra Unida al voltant d'aquesta qüestió. És per això que, quan al *DOGV* es va publicar el Decret 238/94, de 22 de novembre, pel qual es va crear l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida ha començat tot un seguit d'iniciatives per tal que el govern valencià regule legalment que siga aquest institut interuniversitari aquell que tinga totes les competències en matèria d'assessorament i dictamen pel que fa a la nostra llengua.

Pensem que és una qüestió política important que pot d'alguna manera llevar el to de crispació al voltant del que ha sigut la batalla lingüística al País Valencià. Creem que el govern valencià té la responsabilitat de fer allò que es demana en aquesta proposició i, a més a més, creem que això s'ha de fer legalment, el més aviat possible, és a dir, abans de la finalització de la legislatura, i esperem que aquesta proposta, que creem raonable, aprofite per a llevar tensió, crispació, dintre del poble valencià, per a incentivar l'ús social de la nostra llengua, que en definitiva és allò que demanem i que volem totes aquelles persones que ens sentim vinculats al valencianisme polític.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Torn en contra. Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

Ens trobem davant d'una proposta de resolució que creem que vindria a usurpar les funcions d'un altre organisme de la Generalitat, que en la seua llei i el seu reglament que el desenvolupa ja parla de la possibilitat d'exercir estes competències.

Creem que l'Institut de Filologia Valenciana, que ja està constituït en les universitats, deu circumscriure's exclusivament a l'àmbit universitari, on ha sigut creat, i que difícilment se li pot donar la categoria política que la proposta de resolució ens demana.

La proposta de resolució diu que el Consell de la Generalitat regule legalment que l'institut tinga atribuïdes totes les competències per a assessorar i dictaminar en matèria lingüística. Nosaltres creem que per a d'això faria falta modificar la Llei del Consell Valencià de Cultura, perquè és eixe organisme aquell que en estos moments té atribuït allò que en esta proposta se'ns demana que s'atribuïca a les universitats.

Nosaltres des de sempre hem dit que el problema o el conflicte lingüístic s'ha de solucionar pels filòlegs i han de ser ells qui, mitjançant un congrés, organitzat des del Consell Valencià de Cultura, parle de la llengua valenciana i siga capaç de traure a esta societat de la situació complexa en la qual es troba respecte a l'origen, la identitat i la personalitat del nostre idioma.

Cada vegada que hem fet eixa proposta, no indicant ni tan sols qui havia de formar part d'eixe congrés, sinó deixant a la lliure facultat del Consell Valencià de Cultura que citara a les universitats, així com a aquells altres organismes que haurien d'estar presents en eixa discussió, ens hem trobat amb el rebuig. Creem que en estos moments no és convenient, per a evitar un conflicte de competències entre organismes de la Generalitat, que es procedisca a l'aprovació d'esta proposta de resolució.

És cert que les universitat tenen alguna cosa a dir, com també hi ha molt més organismes que deuen dir... (*Inoïble per raons tècniques.*)

El senyor vice-president primer:

Senyories, solucionats els problemes tècnics, continua el Ple i la paraula la té el senyor Villalba, que li quedaven dos minuts de parlament.

El senyor Vilallba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Reprement el fil de la intervenció, estàvem dient que en altres llengües de l'estat espanyol no són en ningun cas les universitats les que tenen, en matèria lingüística, la competència exclusiva per a assessorar i dictaminar. La llengua castellana té la seua acadèmia de la llengua i no són les diferents universitats de Castella les que ho fan. I el mateix es pot dir d'organismes similars per a la llengua gallega, euskera o catalana.

Per tant, senyories, nosaltres creem que, amb estricte respecte a la Constitució Espanyola, que parla del mateix nivell d'estabilitat i de respectabilitat de totes les llengües que integren l'Estat espanyol, de les quals el valencià és una d'elles; pel respecte a l'Estatut d'Autonomia, que parla que les dues llengües oficials de la Comunitat Valenciana són l'idioma valencià i el castellà, i perquè considerem que els criteris ací apuntats des del punt de vista polític sobre la unitat de la llengua o la no unitat de la llengua creem que és opinable, i que en estos moments, no sols des del punt de vista de la política, sinó també des del punt de vista de la ciència i des del punt de

vista de la filologia, hi ha filòlegs absolutament respectable que tenen tesis a favor de la unitat lingüística del valencià i del català, però hi ha també filòlegs absolutament igual de respectables que els anteriors que mantenen que el valencià és un idioma diferent i diferenciado, és per això per la qual cosa no recolzarem esta proposta de resolució.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Senyories, passem a votar esta proposta de resolució. Comença la votació. Per 28 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció s'aprova.

Senyor Nabàs. Perdó, senyor Calomarde, primer.

El senyor Calomarde Gramage:

Moltes gràcies, senyor president.

En dos minuts és difícil fer repàs del que ha sigut la posició del meu grup parlamentari respecte a este assumpte concretament al llarg de la legislatura. No obstant això, intentaré fer un resum el més ajustat possible al temps.

El meu grup parlamentari ha votat que no a esta proposta per dues raons fonamentals. En primer lloc, ¿està el Grup Parlamentari Popular en contra que l'Institut de Filologia Valenciana —o l'actual dit o anomenat Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana— siga l'entitat que tinga atribuïdes les competències, etcètera, per assessorar en matèria lingüística? Bé, el meu grup en el que està en contra, en principi, és que el govern valencià fins avui no haja portat a esta cambra com s'ha demanat moltes vegades el corresponent projecte de llei, si és que el govern valencià està per aquesta tasca; primera cosa.

Segona cosa, ¿està el meu grup parlamentari en contra que siga el Consell Valencià de Cultura qui tinga eixes competències? En absolut, perquè el meu grup parlamentari estaria absolutament fora de joc si estiguera dient una cosa semblant a l'anterior. Per tant, quina és la nostra posició? Molt senzilla. No podem recolzar cap proposta en el sentit plantejat si no es tramita en aquestes Corts Valencianes a través del corresponent projecte de llei.

Segon, no és el moment processal de la legislatura per fer-ho. Tercer, mai recolzarem ni votarem favorablement una proposta com aquesta si no està antecedida d'un ampli debat i un consens suficient absolutament per tots i totes les sensibilitats lingüístiques d'aquesta comunitat, que precisament no és ni unívoca ni senzilla. Consegüentment, això és el que sempre ha defensat el meu grup i el que segueix dient. És per això, senyor president, senyores i senyors diputats, pel que ens oposem clarament a la formulació, a la proposta i al contingut exprés de la formulació de la mateixa.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.

Senyor Nabàs.

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

El Grup Parlamentari Socialista, com és palés, hem votat a favor d'aquesta proposta del Grup Parlamentari d'Esquerra Unida, de demanar el desenvolupar el Decret del govern valencià del 22 de novembre, pel que es crea l'Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana, que formen part les tres universitats, la Literària de València, la d'Alacant i la Jaume I de Castelló. Entenem que per raons constitucionals en matèria científica qui té l'àmbit on ha de dilucidar-se és justament en la universitat. I també entenem que hi ha precedents

en altres comunitats autònomes. Per exemple, a Balears, que és la universitat qui es preocupa d'aquestes coses.

Creem que el que hem aprovat en aquest debat de política general perquè es tanque i es passe, es done un pas més pel consens, perquè la lluita lingüística no siga constantment una lluita política, és un pas important perquè es redueix a l'àmbit on mai havia d'haver sortit, és l'àmbit de la investigació, de la docència, la universitat, el que moltes vegades volem dilucidar els polítics. Per tant, crec que és una bona proposta, hem recolzat aquesta proposta i així com aquest matí tots els grups parlamentaris hem recolzat la proposta d'ensenyament obligatori en valencià, del valencià, i l'ensenyament en valencià també s'acaba d'aprovar en este moment, dóna un pas més per a la normalització lingüística, dóna un pas més perquè el valencià estiga considerat on deu estar considerat, que és en l'àmbit de la universitat, que és el que ens guiarà perquè llegim i escrivim correctament.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Nabàs.

Ara hi ha la proposta 36.987 del Grup Socialista, però que ha estat retirada per una transaccional. Per tant, passem a la 36.964 del Grup Popular.

Senyor Castelló.

Proposta del G.P. Popular sobre modificacions pressupostàries

El senyor Castelló Boronat:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La propuesta de resolución que nos ocupa en estos momentos dice que «ante el recorte presupuestario anunciado por el gobierno valenciano, las Cortes acuerdan que el Consell remita a las mismas para su conocimiento y debate, las consecuentes modificaciones presupuestarias mediante un proyecto de ley por trámite de urgencia».

Bien, según las informaciones aparecidas en los medios de comunicación el pasado día 6, el Consell acordó reducir, recortar en 21.000 millones de pesetas el presupuesto para el año 1995. No voy a entrar en una defensa que sería muy fácil, y para argumentar la propuesta... sobre que hace solamente un mes, hace solamente treinta y tantos días, 37 días, que se aprobaron los presupuestos. Y donde, bueno, donde aquí se dijo que los presupuestos están muy ajustados, que eran unos presupuestos que no podían prácticamente tocarse. En fin, todas aquellas razones que se dan desde el Grupo Socialista, y que 40 días, no ha llegado a 40 días después, pues han dejado de tener razón y de tener vigencia, y ya digo que no voy a entrar por ese camino.

Sí creo que hay dos razones que avalan suficientemente esta propuesta. Una razón que es exclusivamente de cumplimiento de la legalidad. Es de cumplimiento del artículo 6, de la Ley de hacienda, en donde dice en su apartado d) que «las grandes operaciones de carácter económico y financiero se aprobarán por ley de las Cortes Valencianas». Entendemos que una operación de reducción de presupuesto de 21.000 millones de pesetas es una operación, una gran operación, de carácter económico. Y tenemos el precedente de la Ley de crédito extraordinario que se aprobó más o menos en los mismos días que en la Ley de presupuestos, que superaban algo más, en 8.000 millones de pesetas, algo menos de lo que aquí

se pretende. Ya digo, esa es una razón para nosotros fundamental, cumplimiento de la legalidad.

Y luego hay una razón política. Una razón política que entiendo o entendemos que es de mayor trascendencia incluso que esa razón que es exclusivamente cumplir la ley. Una razón política que es que el gobierno valenciano, una vez más va a remolque del gobierno de la nación. El gobierno valenciano, una vez más tiene que hacer lo que desde Madrid le dicen. Es esto un claro ejemplo de lo que en esta tribuna no sólo mi grupo parlamentario viene denunciando, de que el gobierno valenciano está a las órdenes de Madrid... puesto que, si no, no se explica que después de haber anunciado el gobierno de la nación el recorte en 500.000 millones de pesetas haga lo mismo el gobierno valenciano.

Ya digo, entendemos que es una razón política importante, y voy a decirles más. ¿Saben ustedes en el diccionario de la lengua española cómo se denomina —y voy a leer textualmente para no equivocarme— a la persona que dice que «se aplica a una persona que se deja manejar por otros u obra al dictado de otros»? Este es el caso del señor Lerma. ¿Saben ustedes cómo se le llama a esa persona? Pues se le llama, señorías, pelele. Así es como se le llama. Y claro, pues no tengo más remedio que decir que el señor Lerma, según la Real Academia de la Lengua Española, es un pelele en manos de Madrid.

Muchas gracias. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Senyories... (Remors.) Senyories... (Remors.) Demane a tots els diputats... consideració personal i consideració al nivell que mereix aquest Parlament a l'hora de la discussió política (Remors.) A tots.

Torn en contra. (Pausa.)

Votem la proposta 36.964. Comença la votació. Per 25 vots a favor, 34 en contra i cap abstenció es rebutja.

Proposta 36.999 d'Unió Valenciana. Senyor Artagoitia.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre llei d'iniciatives fiscals

El senyor Artagoitia Calabuig:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories.

En esta proposta de resolució... (Remors.) La present proposta de resolució que presenta el nostre grup té dos apartats ben diferenciats. Un, que jo crec que tot el món estarà d'acord, supose, és que és precís instar quantes mesures siguen precises per qui pot fer-les. Perquè desgraciadament nosaltres no podem perquè no tenim la capacitat per a fer-ho, per a lluitar contra el frau fiscal, el mateix que contra l'economia submergida. Tots sabem massa bé que hi ha una sèrie de xifres que es barallen i que serveix moltes voltes d'excusa per incrementar la pressió fiscal; tot el tema del frau fiscal. Això seria com a primera mesura, i d'on podríem detraure recursos més que suficients per a les mesures que es plantegen després, sense incrementar pressió fiscal.

Jo crec que tots som conscients de la situació actual de crisi que estem patint; per més que els indicadors d'economia estiguen marcant una lleugera recuperació de l'assumpte, no vol dir que recuperem d'un fons tan fons que encara estem per eixir del clot. Per tant, està clar que les altres mesures el que plantegen d'una forma molt concreta és incentivar la inversió

i lluitar contra totes eixes mesures que estan bloquejant el desenrotllament del comerç, indústria, etcètera.

Per tant, el que estem plantejant són ajudes per a la creació d'ocupació en les xicotetes empreses, desgravacions fiscals per a beneficis invertits, desgravacions fiscals per a la transmissió d'empreses familiars. Tots sabem que moltes d'elles es tanquen per la raó que no tenen possibilitat de pagar el que costa passar de pares a fills les empreses. No castigar l'estalvi del xicotet estalvi, perquè és necessari que la gent tinga eixa capacitat perquè puguem dispondre i tindre capital sense tindre que acudir als mercats exteriors. I al final són tota una sèrie de mesures que l'única cosa que persegueixen és intentar, primera, per si es posaren en marxa tindre menor pressió fiscal, menor cost dels diners, més facilitat per a inversió, etcètera, etcètera, etcètera.

Clar, tot açò jo supose que em contestaran, com hi ha per norma, que són qüestions que s'escapen de la competència de la Generalitat Valenciana, i ens diran com això d'abans de l'autovia eixa de Somport, que sí que pareix que és la competència i allò de l'AVE que no era competència, que no es pot fer. Bé, jo dic, tenen vostés raó, no es pot fer perquè a la millor no han sabut reivindicar el que havien de reivindicar perquè pogueren fer-ho. Però la proposta és molt concreta. Són prendre quantes accions siguen necessàries, i reclamar del govern de l'Estat perquè es facen totes estes mesures. Per tant, això sí que ho poden fer. És instar, reclamar, la paraula és el que menys importa, el que més importa és prendre posicions perquè això es puga fer. No anem a fer comparacions amb altres comunitats que tenen altres avantatges, perquè millor per a ells i pitjor per a nosaltres. L'únic que plantegen són dos blocs de mides: una, lluita contra el frau fiscal; dos, mides que incentiven el desenganxe de l'economia valenciana.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Artagoitia.
Senyor Fuentes.

El senyor Fuentes Prosper:

Senyor president. Senyories.

Esta proposta de resolució, com ha dit el senyor diputat que m'ha precedit, diu que té dues parts, pot interpretar-se, jo no tinc tan clar que en tinga dues. Jo crec que fa una espècie o planteja una espècie d'objectiu i al final planteja una sèrie de mesures. No sóc jo qui ho ha dit, ho ha dit vosté, per tant perquè he de corregir jo el que ha dit vosté. Diu: «Sé que no és competència d'esta Cambra, no ens pertoca fer açò.» Això ja podria ser una de les primeres línies. I diu: «que s'elabore des de l'administració central—quan estem aprovant una llei estem parlant del Congrés dels Diputats— des del Congrés de Diputats una llei d'iniciatives fiscals per a la Comunitat Valenciana». Insten al govern de l'Estat a aprovar una llei des d'allà. Les redaccions de vegades poden ser unes redaccions vertaderament rocambolesques.

Una llei d'iniciatives fiscals. Si vosté està demanant que es redacte ací una llei d'iniciatives fiscals, la Llei de pressupostos els dos darrers anys, 1994 i 1995, ha incorporat, i ho sap vosté, una sèrie d'iniciatives del govern valencià per a millorar la possibilitat d'inversions, crear llocs de treball i millorar la situació de l'economia valenciana. Però ho ha fet distingint sectors, distingint quin són les ajudes en funció d'on vinga el capital i col·laborant.

Realment vosté està demanant ací a vegades fins i tot que s'elaboren qüestions que poden afectar a l'impost de societats. O és que les societats valencianes... A quines societats ha d'afectar açò? Ho diuen vostés? Tot en l'aire. Societats valen-

cianes són les que treballen ací? La que tinga una sucursal aquí? Una que treballe ací i tinga la seu a Madrid? És un poquet llançar... Si s'ha de ser un poquet seriosos, crec jo a vegades, el que no s'ha de fer és llançar una idea molt abstracta i de sobte dir: «i jo sóc qui defensa el creixement, l'ajudar...» No, no està en dir-ho, sinó en fer-ho i fer-ho bé; allò important és fer-ho bé.

Nosaltres el que podem fer és actuar en funció de les nostres competències i estem fent-lo. I en els dos darreres pressupostos, vosté ho sap, ha sigut el govern valencià el que ha iniciat línies per ajudar a joves empresaris, línies per ajudar a inversions, línies per ajudar a través de la societat de garanties recíproques, línies per a subvencionar tipus d'interés. S'ha fet, i vosté ho sap, i ací s'ha donat compte per part del govern.

Ara bé, vosté ací s'està involucrant en un projecte de llei que parlem d'elements en els quals no tenim competència, quan parlem de l'impost de societats o parlem del sistema fiscal. Si vosté mateixa és el primer que sap i ha aprovat en companyia nostra el fet d'aprovar una forma de finançació. Vosté està demanant el que hi haja una llei que duga concert i cupo per esta via tan indirecta on qui recapta? Però vosté sap que la Constitució diu que els impostos han de tindre coordinació? Si estem parlant... I no vull fugir respecte del sistema constitucional.

Vostés ací simplement creuen que poden quedar bé amb la societat valenciana dient: «el Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana ha proposat una llei d'iniciatives fiscals que no ha sigut acceptada.» I jo li contestaria: no, per dos raons. Primera, perquè les iniciatives fiscals que vosté diu són les que el govern des de fa dos anys està aplicant i vosté almenys no té perdó de no saber-lo, pot ser que un ciutadà no haja sigut suficientment conscient. I sobretot pel segon: vosté està parlant d'una lluita efectiva contra el frau. Sap vosté que el govern ha pres més de 400 mesures en un pla per a lluitar contra el frau? Ho sap vosté? Diga'm vosté una mesura més o dos o tres, benvingudes seran, per a continuar combatint.

Jo crec que no tinc massa clar el que vosté està demanant, no ho tinc tan clar, perquè vostés mateixa en la redacció, en el contingut i en l'àmbit competencial són els que no ho tenen gens clar. Però a vegades llançar una proposta a l'aire no queda mal.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Fuentes.

Votem la proposta 36.999. Comença la votació. Per 3 vots a favor, 35 en contra i 16 abstencions, es rebutjada.

Propostes 36.947 i 36.948.

Senyor Botella.

*Propostes del G.P. Esquerra Unida
sobre un Pla de salut mental i sobre paralització
de la privatització de serveis públics*

El senyor Botella Vicent:

Gràcies, senyor president.

Senyories, vaig a defensar en nom del meu grup les dues propostes de resolució, la 36.947 i la 36.948. Propostes de resolució que la primera el que ve a demanar, com tots vostés tenen en el text, és simplement que estes Corts insten a la Conselleria de Sanitat i Consum per tal que d'immediat duga a terme el pla de salut mental elaborat per la pròpia conselle-

ria. Un pla de salut mental, senyories, que està elaborat des de l'any 1991 i que a tres anys, quasi quatre anys ja de la seua elaboració encara no s'ha portat a efecte.

Jo crec que al llarg i ample d'esta legislatura hem parlat en diferents ocasions del tema de salut mental, de les condicions en que estan prestant-se els serveis, jo crec que de manera molt deficient, sense una coordinació adequada, sense uns mitjans adequats i sobretot jo crec que també amb una problemàtica important, no solament en els usuaris sinó també en els propis treballadors que donen i presten aquest servei.

Per tant, és necessari que eixe pla siga portat a la pràctica d'immediat, que no es tarde més, i que en definitiva done satisfacció als usuaris, per un costat, i també, com dic, als propis treballadors que realment estan interessats en què el servei siga un servei de qualitat i no com en estos moments està portant-se a la pràctica.

Per tant, des d'eixes raons, són per les que demane el vot favorable de tota la cambra a esta proposta de resolució.

I la següent, senyories, també és un tema que ha vingut en diverses ocasions a esta cambra. És el tema del procés de privatitzacions que des del punt de vista del nostre Grup d'Esquerra Unida ve donant-se des de fa temps en els diferents serveis públics, fonamentalment en sanitat i en serveis socials.

Nosaltres vam escoltar amb atenció les paraules que el president de la Generalitat despús-ahir deia en esta trona quan es referia als escons de la dreta i plantejava que en matèria de sanitat i educació, fonamentalment, els senyors que representen la ideologia de la dreta pretenen privatitzar determinats aspectes i sobretot allò que és rendable en un moment determinat i el que no és rendable deixar-ho en mans públiques.

Jo crec que la pràctica política que està portant el govern de la Generalitat en alguns aspectes no és ni més ni menys que la anteporta del que senyors de la dreta aprofundirien més en cas d'aplegar a governar esta comunitat. Jo crec que a ningú els ha de sorprendre. I, a més a més, jo crec que legítimament ho poden fer si aconsegueixen la majoria, però a més a més perquè eixa és la seua ideologia i és la seua manera d'entendre en este cas estes qüestions. Però jo crec que des de l'esquerra no podem ni tan sols obrir portes perquè això siga possible.

I des de fa un temps cap ací hi ha tota una sèrie de serveis, com he dit, en la sanitat i en els serveis socials que vénen privatitzant-se. I és pot dir: solament la prestació de serveis. Perquè en definitiva el que és la sanitat i el que són els serveis socials no es privatitzen. Es va començar per privatitzar en els hospitals tots els serveis de neteja. S'ha acabat construint hospitals on no hi ha cuines, on no hi ha llavaneries, és a dir on tota una sèrie de serveis s'han privatitzat...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella.

El senyor Botella Vicent:

Sí, acabe ja, senyor president.

I el que s'ha de tindre en compte és que en estos moments estan contruint-se centres de la tercera edat on eixen llicitacions públiques per tal que empreses privades liciten amb tots els serveis, fins i tot en els sanitaris.

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella, acabe ja per favor.

El senyor Botella Vicent:

Acabe ja, senyor president, demanant ja el vot favorable, almenys dels que s'anomenen d'esquerra, a esta proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyor Picher.

El senyor Picher Buenaventura:

Gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Botella, en primer lloc jo vull dir-li que a la proposta de resolució 36.947 anem a votar-li que sí. Les dificultats que es té a vegades d'agrupar propostes de resolució, que això està assignat a un altre company, fa que hàgem de dir quina és la nostra intenció de vot. I, per tant, demanem també a la presidència que a l'hora de votar estes dos propostes les separe.

També volia dir-li, respecte a la que vosté planteja, la 36.946, jo crec que en la seua proposta de resolució hauria d'haver ficat...

El senyor vice-president primer:

La 36.948, senyor Picher.

El senyor Picher Buenaventura:

Exactament. Moltes gràcies, senyor president.

...hauria d'haver ficat, després de determinats serveis, hauria d'haver inclòir la gestió. Jo vull dir-li a vosté una qüestió. No es preocupe. Eixos serveis de gestió, en uns llocs integrals i en uns altres llocs no integrals, la dreta no té ningun interès en privatitzar-los. A la dreta no li interessen les llavaneries, ni les pinxes de cuina, ni la neteja. A la dreta li interessa conveniar l'alta tecnologia i el que té rendabilitat. No es preocupe per això que els escons de la dreta això no ho volen.

Eixe debat és un debat que l'hem tingut ja moltíssimes vegades ací. La meua companya d'escó i de grup, María Antonia Armengol, ha debatut ja moltes vegades amb vosté eixa qüestió. ¿Vosté creu que es porta mal la gestió del servei en tots els menjadors escolars al llarg i a l'ample del País Valencià? Jo crec que es porta molt bé. I a més a més es porta per cooperatives de treball associats, que als escons de la dreta els molesta molt, i es porta molt bé. I es porta molt bé.

Per tant, jo vull dir-li a vosté que la gestió integral en les residències de tercera edat i en els serveis socials es porta molt bé i s'ha de portar així. I en l'aspecte sanitari totes eixes gestions no de caràcter integral, que vosté ho sap que en els grans hospitals i en els hospitals comarcals no són tots els serveis de gestió, es porta molt bé. Perquè a més a més que es dona el tractament adequat o es presta el servei adequat, s'estalvia també a la sanitat o als serveis públics o a l'adequació pública molts diners.

No podem entrar, no podem entrar en fer funcionaris de per vida a tot el món, perquè vosté això ho sap que a la llarga porta més problemes que avantatges. No es preocupe per la privatització, no es van a privatitzar eixos serveis bàsics de la societat valenciana i parlem de gestió determinats serveis que es donen puntualment i que poden evolucionar, que uns es poden donar en una determinada època i a la millor en una altra època per una sèrie de circumstàncies no tornar-se a donar.

Per tant, jo li dic a vosté que no es preocupe, es donaran els serveis ben donats, es gestionarà bé. Però en cap moment es va a privatitzar cap d'estos aspectes bàsics de la societat del benestar i de la societat dels valencians.

Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Bé, com que ja s'ha sol·licitat per un grup parlamentari, es votaran per separat les dues propostes.

En primer lloc, votarem la 36.947. Comença la votació. Per 50 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova.

I ara votarem la 36.948. Comença la votació. Per 4 vots a favor, 29 en contra i 17 abstencions es rebutja.

Senyories, se suspén el Ple, que continuarà dins d'un quart d'hora.

(Se suspén la sessió a les 18 hores.)

(Es reprén la sessió a les 18 hores i 25 minuts.)

El senyor vice-president primer:

Senyories, continua la sessió.

Proposta 36.965, del Grup Popular. Senyor Quirós.

Proposta del G.P. Popular sobre retalls pressupostaris

El senyor Quirós Palau:

Señoras y señores diputados.

Muchas veces nos acusan de que decimos siempre lo mismo del año pasado y cosas por el estilo. Antes de que me acusen les diré que vengo a decir lo mismo que el año pasado y que el anterior, sucesivamente, porque miren ustedes que el día 28 de octubre de 1992 «interpelación al Consell... per política general del Consell pel que fa a les inversions en infraestructures de la Comunitat Valenciana en relació amb el retall pressupostari previst per a l'any 93 dels pressupostos de la nació». O sea, por lo visto, cuando nos toca a los valencianos alguna especie de sorteo de infraestructuras o de presupuesto, entonces viene el *retall*, tenemos la desgracia de que aparece el *retall* automáticamente.

Y bueno, como aquí no se puede hacer un gran debate, les vengo a decir que que tuvimos el *retall* en el 93 y se nos anuncia un *retall* de 146.000 millones de pesetas en el presupuesto de infraestructuras de los 906.000 previstos, y que naturalmente le corresponderán a la Comunidad Valenciana, como siempre. Porque, claro, ha quedado pendiente de hacer una cantidad de cosas...

Yo quiero simplemente leerles a ustedes lo que nos hace falta en estos momentos en la Comunidad Valenciana, que está contemplado presupuestariamente y está sin realizar.

Inversiones en las dársenas (*inintel.ligible*) del puerto de Valencia, acceso norte por carretera, acceso por ferrocarril en la zona sur, desarrollo de la zona de actividades logísticas. En el aeropuerto de Valencia, lubricación de los accesos al aeropuerto de Manises con ampliación de la pista de aterrizaje para que sea útil a todo tipo de aviones. Aeropuerto de Alicante, ampliación de la pista del aeropuerto y ampliación de todos los servicios para pasajeros. Renfe. Tren de alta velocidad Alicante-Valencia-Barcelona -que esta mañana ha sido aprobado- y Valencia-Madrid. (*inintel.ligible*)...en ferrocarril Alciria-Valencia en el término entre el río Turia y Barranco de Chiva. Prolongación hasta Denia del ferrocarril Valencia-Gandía. Quieren hacer que Denia sea el puerto de Baleares. Prolongación y desviación hasta Villamarchante del ferrocarril Valencia-Ribarroja, depresión de las zanjas del tramo que discurre por el término de Quart de Poblet y Manises. Variante subterránea con apeadero en el aeropuerto de Valencia. Soterramiento del ferrocarril en el municipio de Castellón. Variante ferroviaria de Benicàssim. Solución ferroviaria en la ciudad de Valencia que facilite la construcción del Parque central. Remodelación de la vía ferroviaria en la ciudad de Alicante que racionalice el uso del ferrocarril y posibilite el urbanismo

de la gran bolsa de terrenos marginales que forman parte de las dos estaciones de Alicante. Plan de supresión de todos los pasos a nivel. Ferrocarriles de la Generalidad Valenciana, dejémoslos de lado. Gasoducto, dejémoslo de lado. Itinerario radial Madrid-Valencia, inclusión del plan director de infraestructuras de los tramos de autopistas Valencia-Madrid, Madrid-Honrubia-Buñol-Valencia. Itinerario longitudinal costero, racionalización de los cursos de las vías que componen el corredor costero. Adecuar, en consecuencia, el apartado anterior de la red de carreteras que constituyen itinerarios alternativos de la autopista A-7 a usos más locales. Actuación sobre la circunvalación a Valencia de la autopista y de *by-pass* con el objeto de separar los tráficos de paso de los de carácter local. *By-pass* paralelo entre Madrid-Barcelona, tramo norte. Itinerarios transversales, adecuación de Valencia-Zaragoza-Somport, Valencia-Ciudad Real-Badajoz-Lisboa. Itinerarios regionales, Játiva-Alcoy-Alicante. Redes arteriales de Castellón, Valencia y Alicante. Redes arteriales de las poblaciones mayores de 25.000 habitantes. Mejora de las redes de vías transversales hacia las zonas del interior y su conexión con las principales vías longitudinales. Mejora de la seguridad vial de las carreteras en torno... de nuestra Comunidad en las ciudades de más de 50.000 habitantes. Plan de regeneración y recuperación de las playas de la Comunidad Valenciana. Construcción del embalse de Villamarchante. Terminación del canal Chert-Cálig. Proyecto de prolongación del río Mijares. Tránsito Júcar-Vinalopó. Obras de recuperación y defensa del Parque de la Albufera. Elaboración de un plan de defensa de la huerta de Valencia. Ejecución del parque de la cabecera del río Turia en esta ciudad. Plan de defensa y restauración forestal de los montes de la comarca dels Ports de Morella respecto a la lluvia ácida. Y ejecución del plan de residuos de la Comunidad Valenciana. Del mismo modo, les podemos decir que hace falta el pantano de Monforte del Cid, la presa del tramo medio del río Palancia, la orientación del canal Chert-Cálig, la planificación y estudio del trasvase del Ebro. La consecución del segundo objetivo... Nuevas acequias por los riegos tradicionales del río Júcar, nuevas acequias por los riegos tradicionales margen izquierda del Río Júcar, nuevas acequias riegos tradicionales del río Mijares en la Plana. Y para la consecución del cuarto objetivo, reconversión de las (*inintel.ligible*) de la vega de Valencia, reconversión de la margen derecha del río Júcar, reconversión de (*inintel.ligible*) de la Plana, implantación de (*inintel.ligible*) valenciana, implantación de los riegos organizados, etcétera, etcétera. Y en cuanto al plan Felipe todavía está por adjudicar el tramo de Serrería en la ciudad de Valencia, por la ronda norte, en el tramo VV-7701 autopista A-2, tramo Emilio Baró-Avenida de los Naranjos, tramo vía de cierre del corredor comarcal V-7001, Juan XXIII-Emilio Baró, tramo de conexión corredor comarcal, tramo de tránsito norte, tramo ronda norte-ronda de tránsito Juan XXIII, tramo autovía Valencia 3014 con la carretera 301, Archiduque Carlos-San Vicente, tramo pasado a desnivel con las vías de la Renfe, tramo pasado a desnivel con las vías de Renfe, nacional 332, vías de ferrocarril Ausiàs March, etcétera, etcétera.

Esto es lo que en este momento tiene pendiente el...

El senyor vice-president primer:

El seu temps, senyor...

El senyor Quirós Palau:

...en este diálogo de sordos no puedo leer más que lo que nos debe Madrid. Si ustedes creen que podemos aceptar recorres en este momento, que venga Dios y lo vea.

Nada más.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Quirós.
Senyor Quirós, senyor Quirós, s'ha deixat uns papers ací.
Senyor Almenar.

El senyor Almenar Palau:

Senyor president.
Senyores diputades, senyors diputats.

Señor Quirós, no sé si darle las gracias por haber hecho una excelsa propaganda de todos los proyectos que el Ministerio de Obras Públicas y otros ministerios del Estado tienen previsto realizar en el conjunto de la Comunidad Valenciana, que como usted se ha visto precisado no ha podido ni terminarlos. Son muchos los proyectos, las obras, las realizaciones que el gobierno socialista está realizando en la Comunidad Valenciana. Muchos, muchísimos. Tantos que no ha podido citarlos todos. Por eso yo le doy las gracias. En nombre de mi grupo le damos las gracias porque eso nos permite que la ciudadanía valenciana se entere del conjunto de realizaciones que se están haciendo. Muchas, muchísimas. No ha dado tiempo ni a citarlas todas.

Pero, claro, el tema de fondo, señor Quirós —después el *Diario* veremos lo que dice, habrá problemas en el *Diario de Sesiones* para transcribir ese listado tan compacto de proyectos de infraestructuras que en la Comunidad Valenciana existen; sin embargo, lo que no saldrá en el *Diario* de su intervención y quisiera yo remarcar ahora, justificando así el sentido de nuestro voto— es que ustedes, señor Quirós, señorías del Grupo Parlamentario Popular, ustedes hacen una cosa que les descalifica desde un punto de vista político para gobernar en España y en la Comunidad Valenciana.

Porque ustedes están haciendo... Por ejemplo, su compañero de filas, el señor Rato y el señor Montoro se fueron hace 15 días, se fueron hace 15 días a Londres a descalificar y a hacer propaganda para animar la especulación extranjera. En contra de la moneda nacional. Haciendo el ridículo, como toda la prensa internacional ha remarcado...

El senyor vice-president primer:

Senyor Almenar, atenga's a la qüestió.

El senyor Almenar Palau:

M'atenc. Perquè, senyor president, immediatament entendre que m'estic referint a la teoria del Grup Popular sobre el déficit públic.

El señor Rato, el señor Montoro, el señor Aznar, el señor Zaplana anteayer aquí desde esta tribuna, han defendido la necesidad de reducir el gasto público. Sistemáticamente. Que el sector público valenciano es excesivo, el sector público español es excesivo. Ustedes, ahora, cuando se trata de reducir el gasto público, como ha hecho el gobierno español, ustedes aquí, dicen aquí no, en Galicia tampoco; en España sí ¿eh?, en España sí. En Andalucía tampoco. En Baleares tampoco. En Castilla-La Mancha tampoco. Se nota que están infiltrados ya por algunas teorías de «el meu poble no, els demás sí». Ustedes han dejado con el culo al aire al señor Aznar, señores. *(Remors, rialles.)*

El senyor vice-president primer:

Votem la proposta de resolució. Comença la votació. Per 25 vots a favor, 35 en contra i cap abstenció es rebutja.

Senyor Villalba, té la paraula.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Per a explicar el nostre vot favorable a esta proposta de resolució, ja que textualment en el nostre debat així ho manifestàrem. Interrogàrem el president Lerma sobre la concreció que no anàvem a ser discriminats en eixe retall de la despesa pública, i esta vesprada, fa uns moments, hem tornat a interpel·lar el representant del Grup Parlamentari Socialista, ja que ni el president ni cap membre del govern estan per a poder-los interpel·lar, i ens hem quedat sense tindre la concreció que eixe retall de 500.000 milions de la despesa pública que anuncia el ministre Solbes no afecte la Comunitat Valenciana. I, com al final ací moltes voltes sembla que reivindicar l'autovia Valencia-Madrid no és competència de la Comunitat Valenciana i sí és competència reivindicar l'autovia a Somport, la veritat és que hem de recolzar este tipus de propostes perquè els qui sempre s'escapen cada vegada tinguen menys forats per a fugir.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Proposta de resolució 37.000, del Grup Parlamentari Nacionalista d'Unió Valenciana. Senyor Villalba.

***Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana
sobre els damnificats per la pantanada de Tous***

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyories, estem en la proposta de resolució 37.000, un número rodó. Ja ens agradaria que el contingut de la mateixa també fóra rodó per als qui va a afectar. Es tracta d'una proposta sobre els damnificats per la pantanada de Tous. Moltes voltes s'ha parlat en esta trona, i també ho férem en el debat de política general, que seguim pensant que la solució als problemes dels damnificats de Tous és una solució política i no una solució jurídica. El problema de Tous no està solucionat perquè els governs de la Comunitat Valenciana i de l'Estat, els dos davall la responsabilitat del PSOE, no ho han volgut solucionar.

I perquè el que no volem és aparéixer com que som els únics que ens preocupem de Tous, i a pesar que la nostra proposició anava encaminada que de nou es fera una llei de crèdit extraordinari que paliara les demandes de tots els damnificats, a pesar d'això, hem acceptat una proposta transaccional, que passe a llegir i entregaré a la presidència, que diu: «Les Corts Valencianes insten el govern valencià que efectue les accions necessàries perquè el govern central aplique de forma urgent el contingut de la proposició de llei que està en tràmit al Congrés dels Diputats sobre ampliació d'ajudes als damnificats pel derrocament de la presa de Tous.»

Sabem que és una proposta que, en acceptar-la, correm un risc, perquè la proposició de llei que en estos moments està tramitant-se al Congrés està en el període d'acceptació d'esmenes. Sabem que pot la voluntat d'un grup majoritari, com el PSOE al Congrés dels Diputats, descafeinar el contingut d'eixa proposició de llei. Però, com que no creem que després de les paraules del president Lerma comprometent-se a solucionar quant abans els problemes dels damnificats de Tous, vaja una vegada més a deixar-los en l'engany i en la confusió, acceptem el risc, l'assumim, retirem la nostra i proposem a ses senyories el vot favorable a esta esmena transaccional.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Votem l'esmena transaccional. Comença la votació. Per 55 vots a favor, 1 en contra i cap abstenció s'aprova.

Senyor Castellano, explicació de vot.

El senyor Castellano Gómez:

Senyor president, per a explicar el vot del Grup Parlamentari Popular a esta proposta de resolució. El vot del Grup Parlamentari Popular ha sigut favorable perquè, com sempre, totes aquelles iniciatives que aporten alguna cosa positiva per a reivindicar, solucionar o ajudar a tots els damnificats de la presa de Tous, no sols ací en les Corts Valencianes, sinó també en les Corts General, han sigut recolzades pel Partit Popular.

Fa pocs dies, el president del meu grup, el senyor Zaplana, ja recordava que el Partit Popular ha mantés sempre que cal donar una solució política, amb independència del procés judicial que està obert. Per això, hem de lamentar una vegada més que tant una via, la política, com l'altra, la judicial, hàgem d'estar recordant, any darrere any, i van quasi tretze anys, senyories, van quasi tretze anys, que el cas de Tous vergonyosament per a tots els valencians encara estiga per tancar.

I recolzem esta proposta de resolució a pesar que no va més enllà d'una mera declaració d'intencions, a pesar que és pràcticament un recordatori del que ací ja s'ha dit fins la sacietat, una proposta testimonial, ja que primer s'haurà d'aprovar la proposició de llei que està en tràmit parlamentari al Congrés dels Diputats per a poder complir-la. I això sí que és realment important, és a dir, que la tramitació parlamentària en el Congrés dels Diputats siga el més àgil i el més ràpid possible.

I en este punt sí que esperem també que no s'intente desvirtuar, com sembla que és la voluntat del grup majoritari que substenta el govern, esta proposició de llei. I esperem també que una vegada més esta proposta que hui aprovem no siga un reclam preelectoral que després no s'acompleix, com ja ha ocorregut en altres ocasions. Seria lamentable per a tots i sobretot per als valencians de la comarca de les riberes, que una vegada més s'intentara tancar en fals el tema de Tous. Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castellano.

Considerem ara la proposta de resolució 36.950, del Grup Parlamentari Esquerra Unida. Senyora Marcos.

***Proposta del G.P. Esquerra Unida
sobre finançament de l'ensenyament***

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores diputades i senyors diputats.

No més lluny d'ahir el senyor Bru deia que el govern valencià apostava per un ensenyament públic, gratuït i universal, condemnant les prèdiques o les propostes privatitzadores de la dreta. Però la veritat és que les paraules no són suficients, les paraules cal acompanyar-les de decisions polítiques i decisions pressupostàries.

La privatització o no dels serveis públics no és una qüestió de paraules. Com acabe de dir, és una qüestió de decisions polítiques i pressupostàries. I, si els serveis públics no te-

nen els suficients recursos i no ofereixen la suficient oferta de llocs escolars i no ofereixen la mínima qualitat, els ciutadans, les ciutadanes, habitualment s'adrecen als sistemes privats per a trobar allò que no ofereixen els sistemes públics. I el que és més greu, no se senten compromesos amb la defensa d'uns serveis públics de qualitat i a l'abast de tothom i de tota dona.

Jo pense que la pitjor manera de defensar el sistemes públics és fer-ho sense convicció, sense acompanyar-ho de decisions polítiques i econòmiques, malbaratant fins i tot els esforços dels treballadors i treballadores d'aquests serveis públics.

Moltes vegades s'ha vingut a aquesta trona i s'ha parlat d'una memòria financera, d'un pla de necessitats—sense quantificar, evidentment— d'un pla urgent de l'FP, que sembla que ix un any i a l'any següent ja no hi és; d'un mapa escolar que després és un estudi de microplanificació; d'una adscripció del professorat a unes plantilles que no existeixen. Però la veritat és que de l'ensenyament infantil no sap, no contesten; dels especialistes en primària tampoc se sap massa coses; en secundària es generalitza l'únic que és barat, no allò que suposa despesa econòmica. Respecte als conservatoris, als ensenyaments d'idiomes, a la universitat, sols es requereixen cada vegada més esforços econòmics per part dels i de les usuaris, però no estan compassats amb l'esforç financer de la Generalitat per a fer de l'ensenyament el que deia ahir el senyor Bru, «una red pública, gratuïta y universal».

Han promés moltes coses, fins i tot açò, però en els presupostos no estan els diners necessaris per a dur-ho endavant. D'ací que, com que nosaltres pensem que els serveis públics no es defensen amb paraules, sinó amb actuacions de govern, és per la qual cosa hem presentat aquesta proposta, que diu: «Les Corts Valencianes acorden que el Consell realitze les actuacions necessàries per tal de garantir que es destine el 6% del PIB del País Valencià a l'ensenyament no universitari i l'1% del PIB del País Valencià a l'ensenyament universitari, com a única possibilitat de donar compliment a tots i cadascun dels requisits mínims en infraestructures i dotacions de personal que requereix l'atenció de la demanda en la xarxa pública, des de l'ensenyament infantil fins a la universitat. I requereix, així mateix, l'aposta política per una educació pública i de qualitat al País Valencià, tendent, així mateix, a la gratuïtat dels nivells no obligatoris i dels serveis complementaris.»

Nosaltres entenem que, el mateix que en altres moments hem demanat la Llei de finançament de la reforma educativa al País Valencià, no estem en el temps perquè es puga tramitar una llei d'aquestes característiques a les Corts Valencianes. La qual cosa no anul·la el fet que, si aquesta proposta de resolució no s'aprova, evidentment vostès mateixos estan reconeixent que aquestes declaracions del senyor Bru ahir no eren més que paraules, paraules, paraules, perquè no estaran els mecanismes necessaris perquè hi haja una xarxa pública de qualitat al País Valencià que, a més a més, corresponga a tots i cadascú dels requisits que marca la reforma educativa.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marcos.

Senyor Puig.

El senyor Puig Noguera:

Gràcies, senyor president.

Senyories.

De la lectura de la proposta de resolució, nosaltres teníem almenys tres interrogants, que jo pensava que esbrinaria ara la il·lustre diputada, i no ho ha fet així. Quan, com i perquè del

contingut de la proposta de resolució. Quan s'hauria de garantir, per exemple, la destinació, com diu, del 6% del PIB del País Valencià als ensenyaments no universitaris i l'1% als ensenyaments universitaris. La pregunta no és baladí, no és gens innocent.

Perquè, en tot cas, ens planteja un segon interrogant, i és el com. Si és que el model és —el model que està plantejant per a concretar aquest compromís— és un model sincrònic, d'ara i ja, o és el model diacrònic pel qual hem optat des de la conselleria. I s'ha optat per aquest model perquè la implantació de molts dels ensenyaments, dels ensenyaments almenys no universitaris, segons emana de l'articulat de la Logse, és una implantació gradual, d'una banda. I, d'altra, és evident que també hi ha un pla plurianual de finançament en les universitats que s'inseriria també dintre d'aquest context plurianual, per tant, diacrònic.

D'altra banda, no entenem massa bé per què se situa en l'1% i en el 6% respectivament el PIB per als ensenyaments no universitaris i per als ensenyaments universitaris. Quan no és que fa un dia, fa unes hores només, deia que desconeixia absolutament la xarxa de centres, desconeixia el mapa escolar. Si ho desconeixia, com és possible que ara gose fixar ja fins i tot un percentatge? És una contradicció evident. Perquè, si es desconeixia, és impossible encertar ara. Jo crec que errava abans i erra ara.

Bé. Aquesta situació que planteja el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida jo crec que és summament complexa i ens estranya el seu posicionament, un posicionament bastant a prop del dogmatisme, fonamentat en argumentacions que sembla inqüestionables, quan jo crec que seria molt més adequat assumir una actitud bastant més prudent a l'hora d'enjudiciar la proposta que ens planteja.

Dóna la sensació que el model que planteja és una model sense peus, és un model un poc en el buit, que es fonamenta a partir d'un no res. És a dir, l'1 i el 6, això ho garanteixen. Mire, s'està garantint, però no en pressupostos d'anys veniders, s'està garantint des de l'any 1994, on hi ha una notabilíssima partida pressupostària que hem redoblat en l'any 1995. De manera que la proporció de les despeses per a educació augmenten en el marc dels pressupostos any rere any, com hem pogut comprovar. Tant és així que les despeses públiques per a educació en la Comunitat Valenciana augmenten fins i tot amb major rapidesa que el Producte Interior Brut. I eixa és una qüestió que és inqüestionable, inqüestionable, les dades estan ací. Malauradament, aquest augment no impedeix determinats perdiments o morbiditats, que és un altre aspecte que ens interessaria remarcar i per al qual no tinc temps per a exposar-ho.

De manera que coneixent com coneix el Grup Parlamentari d'Esquerra Unida els esforços pressupostaris, que fins i tot el mateix conseller va fixar en 165.000 milions de pessetes —de manera que sí que hi ha un compromís, 165.000 milions de pessetes— crec que la seua proposta revesteix d'un cert aire demagògic que no compartim. I la demagògia, senyora Marcos, encara que es faça amb un bon objectiu, encara que perseguisca una bona causa, no deixa de ser demagògia. Per tant, votarem en contra.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Puig.

Votem la proposta 36.950. Comença la votació. Per 3 vots a favor, 30 en contra i 5 abstencions es rebutja.

Ara venia la proposta 36.989, però que ja ha estat retirada per transaccional. Passem, per tant, a la 37.001, del Grup Parlamentari Nacionalista Unió Valenciana.

Senyora Ramón-Llin.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre Pla integral de reforma i adaptació de la sanitat valenciana

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Esta és una proposta que en més d'una ocasió i en la mateixa línia ha presentat Unió Valenciana. És una proposta que demana la redacció per part del govern i la presentació d'un Pla integral de reforma i adaptació de la sanitat valenciana, perquè efectivament creem que en estos moments conflueixen una sèrie d'elements problemàtics dins del tema de la sanitat a nivell autonòmic. Hi ha, des del nostre punt de vista, molts conflictes per resoldre i sobretot per resoldre per una incapacitat manifesta del govern valencià en tots estos anys per a tindre la voluntat suficient i la capacitat de negociació suficient per a resoldre'ls. Per una part, hi ha alguns problemes que no són exclusivament autonòmics, com és i com diu la proposta, per exemple, dels estudiants de medicina, passant per una sèrie de problemes referits en estes Corts en moltíssimes ocasions, deficiències de l'assistència sanitària, i arribant fins al problema concretament dels farmacèutics, que podríem dir que és l'últim de tots ells.

Per tant, creem que fa falta un plantejament diferent, un plantejament de conjunt en esta matèria. I, en este sentit, creem que es deu redactar i es devia d'haver fet ja amb anterioritat, però ara és un dels moments per demanar-ho, este Pla integral de reforma, perquè efectivament n'hi ha moltíssimes coses en este camp que reformar, i adaptació de la sanitat valenciana que done, com diu la proposta, solucions a tots aquells interrogants que hui amenacen als col·lectius que estan relacionats amb la sanitat; i que, a més a més, tinga també com a un dels objectius l'equiparació del nostre sistema sanitari, d'atenció sanitària millor dit, a l'europeu.

En definitiva, el que intentem és que es done un nou impuls al sistema sanitari valencià. Que es faça un pla que de veritat resolga tots estos problemes, tots els que existeixen i tots aquells que en definitiva i davant de la gestió que s'està realitzant podran vindre en un futur. Jo crec que és una proposta absolutament coherent, de sentit comú. Que pot ser efectivament recolzada per tots els grups parlamentaris. Perquè en definitiva en moltes ocasions des del propi govern valencià el que s'ha fet és una política de gestos, en el sentit de, bé, el senyor Lerma firmar el manifest dels estudiants de medicina, de fer actuacions diguem anecdòtiques. Que creem que el que necessitem és una plasmació política real i, per tant, com ja hem insistit en moltes ocasions, hem donat diferents solucions i diferents fórmules de solució que no han sigut recollides, pensem que una d'estes fórmules podria ser l'elaboració d'este Pla integral, que recorde que ja es va demanar en alguna proposta de resolució en algun altre debat de política general, i que creem que ara, i encara que siga a punt de finalitzar la legislatura, és un moment adequat per a elaborar este Pla i per a intentar resoldre eixos problemes que vostés, torne a repetir, no han sabut resoldre.

Gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Ramón-Llin.
Senyora De Armengol.

La senyora De Armengol Criado:

Mire, yo lo siento mucho, pero suelo llevar los temas sanitarios y desde luego es la primera vez que veo tal propues-

ta de resolución. Mire, aquí esto es un popurrí bastante complicado de aclarar. Porque aquí pues habla de conflictos y al final los conflictos resulta que los estudiantes... Y conflicto de los farmacéuticos. Conflicto de estudiantes ya hemos visto que no tiene absolutamente nada que ver el gobierno autonómico; sí que ha mostrado una voluntad, aunque a usted le parezca una tontería, sí que ha demostrado una voluntad el gobierno autonómico para que se resuelva ese problema donde se debe de resolver. Y el tema de los farmacéuticos pues no tiene absolutamente nada que ver con lo que es la asistencia sanitaria, que nada más es un tema de ponerse de acuerdo en un concierto, pero que no tiene nada que ver una cosa con la otra.

Y después, ahí ya es cuando yo no entiendo nada, un Plan integral de reforma y adaptación de la sanidad valenciana que nos equipare a un sistema de atención sanitaria europea.

Mire, yo le voy a decir una cosa. Yo sé que no están de acuerdo, pero yo me siento muy, muy, muy orgullosa del sistema sanitario español. Sistema sanitario que por la calidad de sus servicios, por la calidad de sus instalaciones, por la calidad de sus profesionales, no tiene absolutamente nada que envidiar a ningún sistema de salud europeo y fuera de Europa, como puede ser el americano. Absolutamente nada que envidiar. Y yo de verdad que le recomendaría que visitara cuál es el sistema europeo de los otros países para que se diese cuenta que no tiene absolutamente nada que envidiar. Por lo tanto, no hay que adaptar ni nada que reformar para ponerse a nivel europeo. Absolutamente nada.

Lo que hay que hacer, eso sí, hay que esforzarse día a día para dar y responder a toda la demanda creciente que se está dando en nuestro sistema público. Demanda creciente que se debe eminentemente, porque precisamente hay una buena calidad asistencial, porque precisamente cada día aumenta la demanda, porque hay mejor tecnología y porque la calidad de nuestros profesionales es de primera. Y, porque existe todo eso, precisamente está aumentando la demanda. Y ahí es donde debemos de hacer el esfuerzo. El esfuerzo es de responder día a día a esa demanda creciente de los servicios sanitarios. Ahí es donde está el esfuerzo.

Para terminar, yo sé que las estadísticas o los informes que dan los organismos oficiales, si son beneficiosos para la administración, según ustedes no son buenos, y, si son malos para la administración, entonces sí que son buenos. Pero le voy a hablar del Servicio de Atención al Usuario. El Servicio de Atención al Usuario es un servicio que recoge todas las quejas y reclamaciones que se dan en nuestra comunidad. Quejas que se dan y reclamaciones que se dan en los servicios de atención al usuario de los centros públicos y los que van al Defensor del Pueblo, los que van al Síndic de Greuges o los que van a cualquier administración.

De los 32 millones de actos sanitarios que se dan al año, y estoy hablando del año 1993, porque lógicamente el informe del servicio de atención al usuario del año 1994 no está acabado, estoy hablando del año 1993, en el año 1993, de los 32 millones de actos sanitarios que se dieron, hubo 9.500 quejas. Eso quiere decir una incidencia del 0,03%. Eso quiere decir una queja cada 4.000 actos sanitarios.

Yo sé que lo que diga a lo mejor el usuario pues piensa que, como lo ha dicho digámos en un servicio público, pues a lo mejor no tiene ningún interés para usted y a lo mejor piensa que son datos que por supuesto no merecen credibilidad. Para mí tiene mucha credibilidad. Y en estos momentos es, el grado de satisfacción del usuario de la sanidad pública, es un altísimo grado de satisfacción. Sé que no están de acuerdo, por supuesto, pero ahí está esa estadística y ahí está lo que la gente piensa o el usuario piensa de la sanidad.

Y ¿anécdotas? Por supuesto que habrán anécdotas, muchísimas anécdotas. Aquí, en Inglaterra, en Francia, en Galicia, en todos los sitios. Pero lo importante es el grado de satisfacción. Y el grado de satisfacción lo hemos visto: 32 millones de actos sanitarios y 9.500 quejas.

El senyor vice-president primer:

El seu temps, senyora De Armengol.

La senyora de Armengol Criado:

Sí. Ese es el grado de satisfacción y eso es lo importante.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora De Armengol.

Votem aquesta proposta de resolució. Comença la votació. Per 17 vots a favor, 30 en contra i cap abstenció es rebutja.

Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Para explicación de voto, señor presidente.

El senyor vice-president primer:

Sí, señor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Empezando por lo importante. Hemos votado que sí porque hemos entendido el espíritu de lo que la propuesta quiere ser, no exactamente en su literatura, pero sí en su espíritu. Y además porque, por ejemplo, en un informe que se ha dado en esta comunidad, que es esa reclamación del usuario, en la cual se han formalizado 9.500 quejas, que en ese mismo informe dicen que hay que multiplicar por 26 para tener las quejas correctas; quiere decirse que 250.000 valencianos tienen una queja respecto al Servicio Valenciano de Salud. Son mucho 250.000 quejas como para que no estemos en estos momentos preocupados con el propio sistema. Y eso son los datos de ese informe reales.

Junto con eso, no podemos consentir que nadie llame anécdotas a cuando los profesionales, y ya hemos dicho que los ciudadanos están quejosos en 250.000, cuando los profesionales, empezando por los que lo van a ser, estudiantes de medicina, los veterinarios que tienen el concurso impugnado, los médicos de APD que ha habido que paralizar porque ha habido el recurso impugnado contra la conselleria, los médicos de asistencia primaria, las urgencias que se quieren cambiar... Ningún tipo de plan, tiene usted razón.

Y, en ese sentido, en que no se llega a ningún tipo de acuerdo y que esto está produciendo un mayor gasto y un mayor desencanto por los profesionales y una mayor desilusión por los ciudadanos, es en el sentido que creemos que hace falta un plan. No solamente eso, sino que las estadísticas también del propio Servicio Valenciano de Salud referidas al año 1992, cuando hablan de los hospitales por ejemplo, dicen que en los hospitales, uno -no, perdón- cuatro de cada diez están satisfechos. Quiere decir que seis no lo están en su totalidad. Pero, si nos vamos a atención primaria, en el año 1991 cuando se hace la encuesta, se dice que no hay diferenciación después del dinero invertido. Es preciso que se hiciese en ese sentido un plan de actuación...

El senyor vice-president primer:

Senyor Botella.

El senyor Botella Crespo:

Sin embargo, no estamos de acuerdo...

El senyor vice-president primer:

El seu temps.

El senyor Botella Crespo:

Termino, muchas gracias. No estamos de acuerdo en que haya que mejorar respecto a la Comunidad Económica Europea. Creemos son unos niveles bastante satisfactorios.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Botella.

Proposta 36.954, d'Esquerra Unida.

Ací, aquesta presidència ha d'advertir que hi ha una modificació tècnica que no passa a la consideració de la cambra perquè ha estat acceptada ja per la Junta de Síndics, que diu el següent, la redacció definitiva és la següent: «Les Corts Valencianes acorden traslladar al Senat –no al govern central, sinó al Senat– la voluntat d'aquestes Corts perquè la reforma del Senat contemple una redefinició de competències per tal que esdevinga cambra de representació territorial.» Això és la redacció que es presenta a la consideració de la cambra.

Senyor Zamora, té la paraula.

**Proposta del G.P. Esquerra Unida
sobre reforma del Senat**

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

Tras la lectura por el presidente de la cámara del contenido de la propuesta de resolución, aparece clara la importancia de esta propuesta. Es verdad que en este momento el tema ya se está debatiendo en el Senado, pero mi grupo, Esquerra Unida, ha considerado que era muy importante que las Cortes Valencianas se manifestaran sobre este extremo.

Nosotros partimos de la base de que, tras el período que llevamos del desarrollo del Título VIII de la Constitución, tras el período que llevamos de autogobierno de los valencianos, aparece como un elemento fundamental e imprescindible para la consolidación del autogobierno de los valencianos, como para el desarrollo total del Estado de las autonomías, la transformación del Senado en cámara de representación territorial.

En definitiva se trata de que esta Cámara aporte, desde una manifestación solemne, como es el Pleno, su voluntad de impulsar esta transformación del Senado, y así dar un paso muy importante en el autogobierno de los valencianos, pero también, también, en el desarrollo del estado de las autonomías en el conjunto del Estado.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 51 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova.

Proposta 36.990. (Remors.) Perdó, explicació de vot. Senyor Villalba.

El senyor Villalba Chirivella:

Gràcies, senyor president.

Considerem que, encara que alguna senyoria tinga presa per anar-se'n, este contingut és suficientment important com perquè no passe simplement en una aprovació unànime.

Fa molt de temps que en estes Corts, sense ficar-se medalles ningú, estem advocant pel que el Senat es convertesca en una verdadera Cambra de representació territorial. S'han fet propostes en tots els sentits, i s'han fet propostes en totes les direccions, fins i tot és ben palés que cada vegada que ha hagut algun debat sobre l'estat de les autonomies en el Senat, la Cambra ha facilitat la presència en eixa institució de representants de la Mesa i dels grups parlamentaris.

Per tant, creem que malgrat que ha sigut una de les últimes propostes en este debat de política general, s'hem de felicitar tots, i havia de quedar constància pública, no tan sols de la votació, sinó de la manifestació expressa, per tal de vore si d'una vegada per totes qui té la possibilitat, que són els grups majoritaris d'esta cambra, fan la pressió política suficient per tal que no es quede en una simple declaració d'intencions, i que verdaderament, quan abans millor, puguem els valencians, com una part integrant de l'Estat espanyol, formar part realment i efectivament d'eixa cambra de representació territorial, que ha de ser el Senat, que ja porta tant anys com un organisme decoratiu dintre de les institucions polítiques de l'Estat espanyol.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.

Proposta de resolució, 36.990, del Grup Socialista. Senyor Nabàs.

**Proposta del G.P. Socialista
sobre TVV**

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies, senyor president.

Abans de començar he de proposar una qüestió d'ordre. Hi ha un oblit de transcripció en la proposta de resolució –sempre parle de l'exposició de motius– de l'ens Ràdiotelevisió Valenciana. En la proposta de resolució tan sols es fa la defensa de la televisió pública valenciana, i demane una esmena *in voce* que s'incloga ràdio i televisió valenciana, si tots els grups parlamentaris estan d'acord en acceptar esta esmena per un oblit de redacció.

El senyor vice-president primer:

Vejam. Vosté el que proposa és que entén que ha hagut una errada de caràcter tècnic, és la única manera de proposar-lo, i abans de la paraula «televisió», aparega una altra que diga «ràdio», «ràdio i televisió».

Esta es la proposta que fa el senyor Nabàs com a esmena de caràcter tècnic, i només esta presidència –ja ho ha fet este matí–, esta presidència acceptaria que això és una esmena tècnica si tots els parlamentaris, tots els grups parlamentaris, almenys, ho consideren així. Aleshores, ara la paraula la tenen els diversos portaveus.

Senyor Maluenda.

El senyor Maluenda Verdú:

Gràcies, senyor president.

No sabem què es una esmena *in voce*, però el que sí que està clar són les paraules del senyor president, que és allò que hem de valorar. Entenem que no és una esmena tècnica i, per tant, no ha de tramitar-se.

Gràcies. (Remors.)

El senyor Nabàs i Orenga:

Moltes gràcies.

Doncs anem a defensar conforme ve l'esmena, lamentant eixa actitud, però això passa.

Creem que els tres principals objectius de la Llei de creació de l'ens públic Radiotelevisió Valenciana, són contribuir a la protecció i recuperació del valencià, contribuir a la recuperació cultural valenciana i a la vertebració del poble valencià, i tenir un mitjà de ràdio i televisió que siga, com diu la llei, veraç, imparcial, objectiu i plural.

Eixos objectius estan complint-se, i es poden complir fonamentalment, des de la nostra perspectiva, perquè conforme diu la llei en el seu preàmbul, en el seu article primer, és una entitat pública. La proposta del Grup Parlamentari Socialista, davant de certes turbulències que escoltem, encara que es crida després als principis fundacionals, és recolzar i demanar al Govern Valencià que l'ens públic, Radiotelevisió Valenciana, i els dos mitjans, ràdio i televisió, siguen i continuen mantenint eixe caràcter essencial de servei públic.

El senyor vice-president primer:

Torn en contra?

Votem la proposta. Comença la votació. Per 57 vots a favor, cap en contra i cap abstenció s'aprova.

Senyor Castellano, explicació de vot.

El senyor Castellano Gómez:

Gràcies, senyor president.

Per a explicar el vot favorable a esta proposta de resolució presentada per entendre que ni més ni menys allò que ací es fa és el que diu la Llei de creació de la Radiotelevisió Valenciana, és dir, l'article 2 de la llei de creació de l'ens crec que és absolutament molt clar.

Per tant, siga una declaració de bones intencions i de voluntat política, que ja està manifestada en una llei, bo, es vota sense més històries, però no deixa només que ser una proposta de resolució absolutament testimonial. Perquè el problema en la Radiotelevisió Valenciana no és que aprovem estes propostes testimoniales, sinó ni més ni menys que es complisca l'article 2, i que es complisca la Llei de creació de Radiotelevisió Valenciana, que és el que no s'està fent i s'està complint d'una manera interpretativa en la qual nosaltres no estem absolutament d'acord, com ja hem explicat en diverses ocasions.

Per tant, que es complisca la Llei de Radiotelevisió, i que se siga absolutament el que diu l'article 2, imparcial, objectiu i plural, que no és en estos moments la Radiotelevisió Valenciana, (*remors*) malgrat que li pese al Grup Parlamentari Socialista.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remors i aplaudiments.*)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Castellano.

Proposta 37.002, d'Unió Valenciana. Senyora Ramón-Llin.

***Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana
sobre Llei de comarcàlització***

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Senyores i senyors diputats.

Des de l'any 1989, aproximadament, Unió Valenciana està introduint reiteradament este tema com a proposta de resolució, i com altres propostes a les Corts Valencianes, i això sig-

nifica que si en l'any 95 estem en la mateixa proposta és que encara no s'ha aconseguit l'objectiu que es pretenia des de la segona legislatura. Jo espere que algun dia puguem deixar de presentar esta proposta.

M'estic referint a esta qüestió perquè s'està demanant pràcticament el mateix que en aquell any 89, on les forces, la correlació de forces polítiques en esta Cambra era sensiblement diferent, i es va aprovar concretament una proposta de resolució, una resolució que demanava que es presentara en l'anualitat 89-90 un projecte de llei de comarcàlització de la Comunitat Valenciana.

Posteriorment, també en l'any 90, tornarem a reiterar esta exigència, perquè en aquells moments ja constituïa una resolució de les Corts Valencianes, aprovada per unanimitat, i hem hagut de continuar fent esta proposta al llarg de tots els anys, del 92, del 93, perquè, efectivament, des del Govern Valencià no ha existit eixa voluntat de regular la comarcàlització de la nostra Comunitat.

En este moment creem que ja s'ha avançat suficientment en el procés autonòmic com per a establir una definitiva vertebració de la pròpia Comunitat Valenciana. Si en estos moments hi ha alguna assignatura pendent del Govern és la vertebració territorial de la nostra comunitat, i creem que això se devia haver fet ja fa molt de temps, pensem que s'havia d'haver regulat el règim local valencià fa molts anys, com ja hem dit. I en estos moments creem que devíem d'instar que es presentara per part del Govern una llei bàsica reguladora de la comarcàlització de la Comunitat, que textualment diem que respectant l'autonomia dels municipis quant a la capacitat d'agrupació, i atenent a criteris d'interessos comuns, desenvolupant el Pla d'ordenació del territori, es convertesca en base ferma i coherent per a la vertebració territorial de la Comunitat Valenciana.

Hi ha una raó importantíssima. Creem que este procés de comarcàlització, com ja hem dit en moltes ocasions davant de malinterpretacions d'esta proposta, no ha de ser un procés ni una imposició des de dalt a baix, sinó molt al contrari els propis municipis, en un procés que lògicament serà llarg si es vol fer de la forma més coherent, i si se vol que siga un procés a llarg termini, efectivament, i un poc consolidat, deu ser en el temps, i sobretot des de baix, des de la base, des dels propis municipis que en un moment donat desitgen agrupar-se en una comarca, i tinguen els mitjans legals per a poder-ho fer.

En estos moments si existeix eixe desig en algun municipi, o en alguns municipis, no tenen una normativa a la qual acollir-se, i per tant se'ls està impeding, diguem, que manifesten la seua voluntat. I a eixa autonomia dels propis municipis, eixa autonomia local que tantes vegades ha proclamat en diferents institucions, se li està presentant una sèrie d'entrebancs i una sèrie de retalls a l'hora de portar-ho a la pràctica.

És eixa la filosofia, eixa és la filosofia de la comarcàlització, i ho avance, perquè com conec anteriors rèpliques en altres debats, en els quals es volia dir que Unió Valenciana està obligant, o estava intentant crear una problemàtica, jo m'avance, ja que no tinc rèplica, per a dir que no volem una imposició, que deu ser un procés natural, i al mateix temps un procés necessari de vertebració territorial.

En estos moments no hi ha una vertebració. A més a més vostés han afegit elements de confusió en esta legislatura. Intentaren crear les mancomunitats en un projecte de llei que va fracassar, que va fracassar perquè es va fer mal. Intenten portar a terme una regulació territorial sense ningun sentit, sense cap contingut, i sempre en estos temes vostés mateixos han hagut de donar passos arrere quant a les propostes inicials.

Per a evitar estes qüestions s'hauria de fer una llei que regule eixa comarcàlització, que siga un marc on els ajuntaments, on els municipis que així ho decidisquen democràticament, puguem acollir-se, i que en estos moments, i per molt

que després ho vulguen explicar, eixos desitjos de molts municipis, que no de tots, ja sé que no són de tots, però que no s'estaria obligant, s'estan retallant, i s'està impeding que eixa independència, eixa autonomia dels municipis, pugua arribar fins al final.

Crec que en un consens, amb una moderació, que és en definitiva el que requereix esta vertebració territorial, podríem arribar a un consens, en una llei de regulació de comarcalització, i que sempre hem pensat des d'Unió Valenciana, i continuem pensant, que és una cosa necessària, que s'havien d'haver marcat com a objectius del Govern, i que sense dir quan estarà finalitzada...

El senyor vice-president primer:

Senyora Ramón-Llin, el seu temps.

La senyora Ramón-Llin i Martínez:

Sí, moltes gràcies.

...devia de ser uns dels objectius a portar a terme.

Gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies.

Senyor Moreno.

El senyor Moreno Carrasco:

Gracias, señor presidente.

Señoras y señores diputados.

La verdad es que lo ha puesto usted muy fácil, porque sabía que íbamos a ser coherentes y lo que le íbamos a contestar, y ya lo ha dado por adelantado.

Efectivamente nosotros le reiteramos la postura del grupo parlamentario, estamos por la comarcalización, pero llegar a ella de una forma natural, y no traumática, y a petición de los propios municipios, y no impuesta a través de una ley hecha desde el laboratorio.

Por lo tanto, nada más que añadir. Es la misma postura de siempre del grupo parlamentario, y en ella nos reiteramos.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Moreno.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 6 vots a favor, 29 en contra i 13 abstencions es rebutja.

Senyor Taberner, per a explicació de vot.

El senyor Taberner i Ferrer:

Gràcies, senyor president.

Per a explicar breument que el meu grup té presentada una proposició de llei no traumàtica perquè les comarques valencianes puguen estar presents en tot l'entramat institucional de la Generalitat Valenciana, i per això hem votat afirmativament a la proposta de resolució que acaba de presentar el Grup d'Unió Valenciana. (Remors.)

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Taberner.

Proposta de resolució 36.955, d'Esquerra Unida. Senyor Zamora.

**Proposta del G.P. Esquerra Unida
sobre reforma laboral**

El senyor Zamora Suárez:

Gracias, señor presidente.

La propuesta de resolución que voy a defender dice: «Las Cortes Valencianas acuerdan que el Consell de la Generalitat inste al gobierno del Estado la derogación de la reforma laboral, y en su lugar, pacte con los sindicatos un conjunto de medidas encaminadas a dar estabilidad al empleo, a ampliar los derechos laborales, a recuperar el valor de la negociación colectiva y a reforzar la función de los sindicatos como representantes genuinos de los trabajadores.»

Hace aproximadamente un año, el 27 de enero, hubo una huelga general convocada por Comisiones y UGT en contra de las leyes de reforma laboral. A un año vista de esa situación, es bastante fácil comprobar que no sólo en el conjunto del Estado sino en la Comunidad Valenciana lo que se ha producido con toda claridad es una sustitución de la contratación estable por contratos parciales, contratos de aprendizaje, en definitiva, un tipo de contratos que están degradando totalmente el mercado laboral y degradando totalmente los derechos sociales de los trabajadores. Se trata de contratos que han sustituido a lo que antes era el contrato de aprendizaje en general, fundamentalmente; hay otros también, y que el efecto que tiene es que esos trabajadores cobran un 70% del salario mínimo interprofesional, y que no generan ningún tipo de derechos sociales.

Efectivamente, no solamente está teniendo una incidencia en la estabilidad en el puesto de trabajo, sino sobre todo, unos efectos claramente negativos para los derechos de los trabajadores, sin que eso de verdad esté repercutiendo en la generación de empleo, como ya se dijo por parte del Consell en el debate que ha habido estos días.

Nosotros pensamos que esta situación no tiene más salida que una salida pactada con las organizaciones sindicales que reforme esa situación, que efectivamente tenga en cuenta el esfuerzo de todos para la creación de puestos de trabajo, pero que esos puestos de trabajo no redunden en desregular el mercado y en perjudicar los derechos de los trabajadores.

Muchas gracias.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Zamora.

Señor Picher.

El senyor Picher Buenaventura:

Moltes gràcies, senyor president.

Senyores i senyors diputats.

Mire, senyor Zamora, no anem ací ara a estes altures del debat, no perquè no siga important el debat, perquè és molt important, però portem ací tres dies ja, no vaig a repetir el debat que va fer ja el president de la Generalitat amb el portaveu del seu grup, el senyor Taberner. Jo crec que és un debat molt interessant on es varen deixar clares tota una sèrie de qüestions.

Però jo li volia a vosté també comentar, ja que en la introducció de la seua exposició de motius a la proposta de resolució parla d'una sèrie de negociacions i d'altres qüestions. Mire, als dotze dies d'haver pres possessió el nou govern socialista després de les eleccions de juny de 1993 hi hagueren 30 sessions seguides entre el govern i els agents socials, amb més de 200 hores en eixes 30 sessions, i no va ser possible pel posicionament que hi hagué per part dels sindicats, i a vegades també per altres agents socials, però la immensa majoria dels viatges per part dels agents socials, que es ficaren en una posició totalment immobiliària.

Jo li vull dir a vosté que les ordenances laborals, les lleis laborals, no són immutables. Les lleis laborals i les ordenances laborals no són les Taules de la Llei que romanen al llarg del temps immutables, sinó que un govern, cada govern, haurà

d'adaptar eixes ordenances laborals al moment adequat i segons la demanda que hi haja social, econòmica, laboral, etcètera. Per tant, si foren immutables, a la millor estariem encara amb les mateixes lleis del segle passat. Jo crec que és bo que s'adapten eixes ordenances laborals a la situació econòmica, no solament nacional, sinó europea i internacional. Per tant, jo crec que és bo, com a principi general, que quan determinades ordenances laborals signifiquen un problema o un llast per a l'economia d'un país, que és modifiquen.

I no diga que este govern no ha pactat. I estem parlant del govern de la nació, però si ens cenyim a ací vosté sap que el govern valencià no ha tingut cap problema a pactar el PEV-I, II, III i tota una sèrie de compromisos amb agents socials, però és que el govern de la nació, a pesar que no fou possible en 1993 eixe tipus de pacte, ha continuat, amb els agents socials, pactant. Vosté sap que hi ha hagut un acord sobre la retribució dels funcionaris. Vosté sap que hi ha hagut un acord recent sobre el Per. Vosté sap que hi ha hagut un acord amb els agents socials sobre la reforma de la Llei de sinistrabilitat laboral. Vosté sap que hi ha hagut tota una sèrie d'acords, i continuen a hores de hui reunint-se per a firmar-ne uns altres sobre formació professional i ocupacional. Per tant, la voluntat del govern de la nació i la voluntat del govern de la Generalitat Valenciana és arribar a pactes.

Per tant, no es pot dir que s'inste al govern de la nació a derogar tota una sèrie de lleis que nosaltres creiem que són positives, perquè la marxa de l'economia en els últims tres trimestres així ho ha demostrat. I vosté sap, per exemple, que la disminució de la desocupació en el conjunt nacional és del 5%, i en la Comunitat Valenciana del 7%.

Per tant, crec que són elements positius perquè eixes ordenances laborals, eixes modificacions laborals, eixes modificacions que es volen fer també i que ara en estos moments hi ha un acord també per als pròxims anys sobre el sistema de pensions, que es mantinguen i que s'incrementen les negociacions amb totes les parts.

Nosaltres no ens tanquem. Nosaltres diem que eixes lleis són positives, i que si en el moment adequat, dins de sis mesos o dins d'un any o dins de dos anys, el curs de l'economia espanyola canvia, no hi haurà cap altre problema a tornar-les a canviar, cap problema, sempre que vaja en el sentit de la millora per a tots els espanyols i per a tots els valencians.

I per totes eixes qüestions ens anem a negar a eixa proposta de resolució que vostés proposen. Res més i moltes gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Picher.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 5 vots a favor, 46 en contra i 2 abstencions es rebutja.

Com que ha sigut retirada la 36.991 per una transaccional, només queda una sola proposta, la darrera d'esta llarga sessió parlamentària, que és la 37.003, d'Unió Valenciana. El senyor Villalba té la paraula.

Proposta del G.P. Nacionalista Unió Valenciana sobre reconeixement del valencià

El senyor Villalba Chirivella:

Moltes gràcies, senyor president.

Durant el debat queda clara quina va a ser la postura d'Unió Valenciana de defensa absoluta de l'idioma valencià. Per tant, sol·licitem que les Corts Valencianes *mandaten* al govern valencià que efectue quantes accions siguen neces-

sàries perquè, abans de la finalització de la III legislatura, l'idioma valencià siga reconegut i admés en peu d'igualtat amb les altres llengües de l'Estat espanyol en tots els organismes de la Unió Europea, espanyols o internacionals, en coherència amb el contingut de la Constitució Espanyola, del nostre Estatut i la Llei d'ús i ensenyament del valencià.

El contingut de la proposta és claríssim. La intenció també. I com, en solidaritat amb els diputats i diputades que després de tres dies de llargs debats estan esperant horàriament l'eixida cap als seus llocs de residència, està tan clar l'objectiu de la nostra proposta que esperem simplement la seua votació favorable.

Moltes gràcies, senyor president.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Villalba.
Senyora Morte.

La senyora Morte i Julián:

Gràcies, senyor president.

Molt breument, també en solidaritat amb els companys i companyes diputats d'aquesta cambra, dir que no a la proposta de resolució que ha presentat el Grup d'Unió Valenciana, perquè el Consell de la Generalitat Valenciana ha posat endavant totes les mesures necessàries i suficients per a fer una protecció del valencià, portar endavant el seu ensenyament, i en aquest sentit, com el que es demana és que es *mandaten*, i la Generalitat Valenciana, a través del seu govern, del nostre govern, ho ha portat endavant ja, no anem a recolzar aquesta proposta.

Res més i gràcies.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Morte.

Votem la proposta. Comença la votació. Per 16 vots a favor, 36 en contra i cap abstenció es rebutja.

Senyora Marco, té la paraula per a explicació de vot.

La senyora Marcos Martí:

Moltes gràcies, senyor president.

Vaig a ser breu, més per solidaritat amb els dels trens que per solidaritat amb el futbol, però sóc comprensiva.

És palesa la defensa d'aquest grup parlamentari de la unitat de la llengua al llarg d'aquesta legislatura, i la valentia que altres no practiquen de dir les coses com les pensem.

És clar que al llarg del procés de fixació de la normativa de l'àrea del domini lingüístic del català es va utilitzar el policentrisme convergent, respectuós amb les varietats locals i geogràfiques de la llengua. En esta fixació de la normativa varen participar gramàtics i lexicògrafs del País Valencià, i no va ser una imposició externa aquesta normativa.

Nosaltres pensem que és necessari dir amb valentia el que està a favor de la unitat lingüística i el que està en contra de la unitat lingüística, i per tant, de la segregació. Creiem que no és ser més valencià defensar la segregació que la unitat de la llengua, perquè defensar la segregació sols contribuïx a generar crispació, a tindre un intent d'aprofitament front a una contesa electoral, però això no significa voler el valencià, no significa defensar el seu ús social, i per tant, estar a favor de la segregació lingüística vol dir voler la mort del valencià. I per tant, no és més valencià el que defensa la segregació, sinó el que defensa la unitat de la llengua.

El senyor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyora Marco.
Senyor Calomarde.

El señor Calomarde Gramage:

Sí, gracias, señor presidente.

Muy brevemente. Explicar con suma brevedad el voto afirmativo de mi grupo a la propuesta de resolución presentada por Unión Valenciana, por una razón de elemental coherencia, como dice la propia propuesta del Grupo Nacionalista de Unión Valenciana, nada menos que con las siguientes leyes: la Constitución Española, que todas sus señorías conocen; el Estatuto de Autonomía, y la Ley de uso y enseñanza de valenciano, que dice exactamente lo que dice esta proposición, que se puede perfectamente defender aquí y en cualquier otro organismo internacional y europeo.

También quisiera expresar el sonrojo que a mí me causan estas cosas, y a mi grupo parlamentario, votaciones de esta naturaleza, y mucho más después de la votación afortunada en

que esta Cámara ha ratificado esta mañana por mayoría justamente lo mismo que aquí se dice, y consiguientemente, es bien triste una situación de esta naturaleza.

Sí quisiera también señalar, señor presidente, y con esto termina mi breve parlamento, recordar, o mi grupo desea recordar, que esta posición fue justamente defendida por la ministra de Cultura en el Congreso de los Diputados. Nada más. Yo creo que es suficientemente expresivo de la situación de bochorno en la cual nos encontramos.

Muchas gracias, señor presidente.

El señor vice-president primer:

Moltes gràcies, senyor Calomarde.

Senyories, és closa la sessió.

(Se suspén la sessió a les 19 hores i 37 minuts.)

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

1. La subscripció és anual. El període de subscripció finalitza el 31 de desembre de cada any. Les altes que es produeixen durant l'any, es comptaran, a efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre-natural, qualsevulla que siga la data de subscripció dins del trimestre.
2. L'enviament dels butlletins començarà una vegada s'haja rebut l'import corresponent i la targeta de subscripció degudament complimentada.
3. El subscriptor que no renove la subscripció abans del 31 de desembre serà donat de baixa.
4. L'administració del Butlletí pot modificar en qualsevol moment el preu de la subscripció, el qual tindrà efectes per als subscriptors donats d'alta, a partir de la següent renovació de la subscripció.

TARGETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Carrer Núm.

Telèfon Població

Districte postal

Desitja subscriure's al «Butlletí Oficial de les Corts Valencianes», SÍ/NO i al «Diari de Sessions» SÍ/NO (esborre's allò que no procedesca), d'acord amb les condicions adjuntes, a partir del dia de de

Amb aquesta finalitat el dia de de, ingressa al C/C núm. 0010024146 de les Corts Valencianes en el Banc Central-Hispano, urbana plaça de la Mare de Déu (València), entitat 0049, oficina 0781, la quantitat de pessetes, mitjançant ingrés o transferència.
 de de

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ ANUAL

1. Al Butlletí i Diari de Sessions:	11.750 pessetes
2. Al Butlletí Oficial:	7.000 pessetes
3. Al Diari de Sessions:	5.600 pessetes
4. Números solts:	100 pessetes

Imprés en paper reciclat

**DIARI DE SESSIONS DE LES CORTS
VALENCIANES**

Subscripcions: Servei de Publicacions de les Corts, Palau de Benicarló, plaça de Sant Llorenç, 4. 46003 València. Ap. 22088. Telèfon 387 61 00.

Imprimeix: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 València.

ISSN: 1133-2492.

Dip. Leg.: V-1.013-1983.

**DIARIO DE SESIONES DE LAS CORTES
VALENCIANAS**

Suscripciones: Servicio de Publicaciones de las Cortes, Palacio de Benicarló, plaza de San Lorenzo, 4. 46003 Valencia. Ap. 22088. Teléfono 387 61 00.

Imprime: Federico Domenech, S. A. - Gremis, 4. 46014 Valencia.

ISSN: 1133-2492.

Dep. Leg.: V-1.013-1983.